C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Payne_Mladi_v_hajzlu_1_2.PDB

PDB Name: Payne_Mladi_v_hajzlu_1_2
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 23.3.2002
Modification Date: 4.4.2002
Last Backup Date: 25.3.2002
Modification Number: 436

Mládí v hajzlu
C. D. Payne
Červenec
Středa, 19. července
Jmenuju se Nick. Až budu jednou velkej a stanu se gangsterem, budu možná spíš známej pod jménem Nick Píchač. Našim to asi způsobí jistý rozpaky, ale když už dostaneš od svýho kmotra mafiánskou přezdívku, moc se nevyptáváš proč.
Je mi čtrnáct (skoro) a bydlím v Oaklandu, v apatickým velkoměstě přes záliv od San Franciska. Píšu si ve skrovným soukromí svého pokoje na otravně zastaralým átéčku. Kámoš Levák mi dal kradenou kopii WordPerfektu, a tak se trochu pokouším zmáknout příkazy na klávesnici. Moje velký přání je bejt jednou schopnej přemístit celej odstavec na jedinej povel.
Moje příjmení je Twisp - šíleně ho nesnáším. Dokonce i John Wayne na koni by při vyslovení takovýho jména vypadal jak ženská. Hned jak mi bude jednadvacet, zbavím se ho, a vyměním za něco mužnějšího. Momentálně sem vysazenej na jméno Dillinger. "Nick Dillinger". V tom musí každej cejtit správnýho chlupatýho chlapa.
Sem jedináček, až na starší sestru Joanii, která vopustila rodinný hnízdečko, vodstěhovala se do Los Angeles a hňácá žvance ve výšce deset tisíc metrů nad zemí.
Dále byste vo mně měli vědět, že sem posedlej sexem. Jakmile zavřu voči, začnou se pomalu rozevírat šiky smetanovejch stehen jako při nějaký revuální, mládeži nepřístupný supershow. V poslední době si až patologicky uvědomuju svůj penis. Kdysi okrajová číst, lhostejně používaná k věčnýmu močení, se - takřka přes noc - vypracovala na uřvaný Las Vegas mýho těla, plný pulzujících neonů, hvězdně vobsazenejch varietních vystoupení, exotickejch čísel se zvířaty a davů vopilejch tatíků na služebních cestách, v ustavičný honbě za zvráceným vzrušením. Nacházím se ve stavu posedlýho očekávání, neustále si vědom naléhavýho pokřiku z míst svýho ztvrdlýho pohlavního orgánu. Impulzem může být cokoliv - rytmický bublání radiátoru, slovo "koňadra" v novinovým článku, dokonce i pach starý koženky v toyotě pana Fergusona.
Přestože tak často myslím na sex, jen stěží si umím sám sebe představit při akci. A ještě jedna věc mi není jasná. Jak se pak vůbec člověk může podívat holce do vočí, když prohnal svýho pinďoura její pindou? Myslím jako, jestli to nevylučuje normální konverzaci? Zřejmě ne.
Čtvrtek, 20. července
Matka právě odešla do práce. Zadává na dopravním inspektorátu testy na řidičák. Je tudíž dopodrobna znalá všech tajemnejch pravidel silničního provozu (jako třeba kdo má dát přednost, když se setkají dvě auta na úzké horské silnici). Snažívala se tatu při jízdě poučovat o veškerejch jeho dopravních přestupcích. To byl taky jeden z důvodů, proč se rozvedli.
Právě teď s ní nemluvím. Když sem se minulý pondělí vrátil z úděsnejch dvou dnů péče vlastního táty, zjistil sem, že mi natřela pokoj na vyblitou růžovou. Že prej se se někde dočetla, že takovou barvu používaj v nemocnicích k uklidnění duševně chorejch. Řek sem jí, že přece nejsem duševně chorej, že sem jen v pubertě. Teď abych se sem styděl kohokoliv pozvat. Když je člověk drobnej nesportovní puberťák, kterej hodně čte a rád poslouchá Franka Sinatru, pak rozhodně nemá zájem, aby se rozkřiklo, že si honí péro v pokoji, co vypadá jako budoár jistý prsatý pophvězdy.
Pátek, 21. července
Ze čtení mě rozbolela hlava, a tak sem si řek, že zkusim na chvíli psát. Pořád ještě hodně používám klávesu F3 (Help). Děsná škoda, že život nemá nějakou takovou klávesu. Stisk bych ji a nechal si sem poslat dvě abnormálně nadržený šestnáctky.
Toto léto čtu Charlese Dickense. Přečet sem Davida kopráka, Nadějné výblitky, Malou Rizotku a teď sem až po uši v Příběhu dovu městek. Sidney Carton je frajer. Kdyby žil dneska, určitě by na zadních stránkách časopisů dělal reklamu prvotřídní skotský. Mám kadlíka děsně rád, ale - mezi náma - můžete ho číst léta a na žádnou prasárnu nenarazíte.
Teď klátím (teda pardón) Dickense a těším se na příští rok na hodiny anglický literatury u slečny Satronový. To už budu v devátý třídě Akademie svatýho Vita. Rodičům tvrděj, že tato internátní škola je tou nejelitnější a nejpřísnější přípravkou na vysokou v širokým vokolí. Každoročně vyberou pouze čtyřicet vědychtivejch onanistů z doslova desítek uchazečů.
Úchvatná slečna Satronová má bezvadnou kostru a nosí upnutý svetry. Taky je prej velice sečtelá. Nemusím zdůrazňovat, že se v mejch masturbačích fantazijích tyčí jako obryně.
S matkou už zase mluvím (blíží se mý narozeniny). Tu novou barvu do mýho pokoje je sice ochotná cvaknout, ale

vymalovat si musim sám. (Osobně bych dal přednost elegantní sbírce plakátů z plejboje.) Teď mi zas navrhuje nebo do běla, ale já trvám na mužné khaki.
Neděle, 23. července
Tata se měl pro mě stavit v deset, abychom utužovali otcovsko-synovskej vztah. Ve čtvrt na dvanáct mu máma brnkla do jeho mládeneckýho kutlochu a zastihla ho ještě v betli. (Nepochybně s tou jeho současnou štětulí.) Máma spustila jednu ze svejch hlasitejch tirád, kerý má vždy po ruce. Ve dvanáct deset zaskřípaly na příjezdový cestě brzdy a zaječel klakson.
Jízda nazpět do Marinu probíhala podle vočekávání. Za prvé byste měli vědět, že táta má pronajatý BMW 318i (ten nejlacinější). Strašně rád by přešel na prestižnější model, ale - jak mi často připomíná - sužujou ho zničující alimenty. Během pětadvaceti kilometrů přijížděl dvaavosumdesátkrát z jednoho jízdního pruhu do druhýho, sedumkrát troubil a voplzle posunkoval na řidiče (většinou starý zmatený dámy). Na chlapy si teď dává většího majzla vod tý doby, co ho celejch čtyryadvacet kiláků na dálnici nahánělo auto plný Iránců, mávajících z oken olověnejma tyčema.
Mezi těmato úděsnejma momentama sem se snažil konverzovat s Lacey, tatovou poslední štětulí. Je jí devatenáct, je čerstvou absolventkou stantfordskýho institutu kosmetiky a je nadmíru sexy. Vzhledem k tomu, že sem naprosto neschopnej verbální komunikace s holkama, nutím se trénovat s tatovejma štetulema. Avšak Lacey se nezajímala vo nic jinýho, než že se hihňala jako blázen a hecovala mýho otce: "Šlápni na to drahouši! Jen ať to turbo vřeští!"
Když sme dorazili do kentfieldu, zjistil sem, že otec nejen že nemá připravenej žádnej program, ale dokonce chce, abych mu posekal ten jeho zasranej trávník. A to ještě zadarmo! "Proč?" opakoval po mně tata, "protože bych, kamaráde, kromě toho znehodnocenýho šeku taky rád něco viděl za těch pět set třiavosumdesát dolarů, co ti měsíčně posílám jako alimenty". A co takhle láskyplnej vztah k svýmu jedinýmu synovi, ty kriple!
Nakonec sem souhlasil, že to udělám za pět doláčů s poukazem na to, že zahradník by zkasíroval nejmíň padesát. "No jo," řekl tata, "však taky nejseš žádnej Japonec."
Zatímco sem nalíval benzín do sekačky, vyšla na dvůr Lacey v miniaturních bikinách, aby nachytala trochu vopravdovýho bronzu. Člověk nemusel bejt zrovna geolog, aby si všim, že její tělo oplývá křivkama dramatičtějšíma, než je pobřeží Albánie. O něco později vyšel tata a vyzval Lacey na "šlofíka". Jako u všech vostatních tatovejch štětulí, ani této nebylo třeba říkat dvakrát. Jak tak odcházeli ruku v ruce, měl sem pocit, že si mě tata arogantně měří. Ten soutěživej hajzl! Možná proto sem tak nesoutěživej typ. Potlačuju svou agresivitu jako reakci na jeho ustavičný výstřelky. Naštěstí si všechny takovýdle vodhalení zapisuju do sešitu. Až budu jednou chodit k psychoanalytikovi, mohly by mi fakt ušetřit spoustu času.
Právě sem si vzpomněl. Těch pět doláčů sem zase nedostal!
Pondělí, 24. července
Dnes sem dočet Příběh dvou děvek. Jak ušlechtilá a dojemná oběť. Byl bych i já schopen vykonat pro milovanou ženu podobný skutek jako Sidney Carton? Pochybuju.
Halda čtiva se mi nebezpečně ztenčila, a tak sem se vodebral do knihovny. Když sem tam dorazil, byla plná nemytejch lidí, trpících samomluvou. Proč se houmlesáci tak živě zajímaj o literaturu? Skončím snad takhle i já? Budu číst Turgeněva a bydlet na zadním sedadle fára z roku dvaasedmdesát?
Jeden obzvlášť odpudivej chlápek na mně somroval čtrvťák. Vodpověděl sem mu svým obvyklým: "Slyšel sem, že u McDonďáka berou." Nic moc soucitnýho, ale co byste chtěli vod zludrařenýho potomka dvou rádoby intelektuálů? Atmosféra byla tak deprimující, že sem se vrátil bez knih. Byl bych šel do knihkupectví v Berkeley, ale tata má (jako obvykle) zpoždění s alimentama - i tak dost bídnejma. Mám teď k dispozici třiašedesát centů.
Úterý, 25. července
V celym domě není co číst kromě časopisu kalifornský farmář. Chodí nám, protože tata dělá reklamního textaře pro jakousi podivnou agenturu v Marinu, která se zabývá zemědělstvím. Kdyby tata neměl zádný rodinný závazky, seděl by dnes v Paříži a psal nesmrtelný veledílo krásné literatury. Místo toho nabádá hmyzofóbní farmáře, aby ničili půdu (a svý mexický nádeníky) vražednejma herbicidama. Jednou sem se poflakoval u něho v kanclu a zjistil sem, že jeho příruční encyklopedie se samovolně otvírá u hesla na straně 360: "Smrt, -i, ž."
Vo jeho tragickým osudu sem napsal tuto báseň:

Slibný autor jménem otec,
Dostal se na samý konec;
Jeho děcka z něho tyjou,
Až je padlou veličinou.
Reklama teď jeho může utla tipec.

Ten limerick, to je ale sympatickej básnickej útvar. Dám krk za to, že je to jediná forma, která určitě přežije.
Když si máma všimla, že se nudím, navrhla mi, abych šel do parku a našel si tam kluky na košandu. Je jako obvykle mimo. Malí bílí puboši přece nehrajou basket na veřejně přístupnejch hřištích Oaklandu.
Středa, 26. července
Ještě tejden do mejch narozenin. Máma se mě konečně zeptala, co bych chtěl "386kovej motherboard," odpověděl sem pevně a rozhodně. Většina členů Bitovejch fandů (počítačovej kroužek naší školy) už apgrejdovala. Někteří maj prej už 586!
Zatvářila se nejistě. "Zní to jako něco na tvůj počítač. Trávíš s tím krámem příliš mnoho času. Měl bys víc chodit ven. Trochu se tam vydovádět."
"A co bych tam jako dělal?" zeptal sem se. "Přeskakoval a klamal tělem budoucí hvězdy první národní ligy?"

Řekla mi, abych si dával majzla na tu svou prořiznutou pusu. To sem už někde slyšel.
Pátek, 28. července
Volal mi Levák, že už je zpátky z prázdnin v Nice. (Když budu mít štěstí, pojedeme na prázdniny do ňáký kalifornský díry.) Pozval sem ho k nám, ale upozornil sem ho, že jak se prolákne, že mám růžovej pokoj, budu nucenej říct Millii Filbertový (do který je už leta zabouchnutej), proč se mu říká Levák, přestože je pravák.
Pokud to náhodou ještě nevíte, jeho postavenej úd se asi v polovině žerdi náhle a dramaticky stáčí doleva. Dělá mu to velký starosti, ale zatim to nebyl schopnej vytáhnout (dá-li se to tak říct) před svejma rodičema.
"Zabilo by je i pouhý zjištění, že mi topoří," říká Levák. Trápí se, jestli pozdějc tato abnormalita nepovede k zaměřovacím nepřesnostem. "Co když ho šoupnu do špatný díry?" Jeho znalosti ženské anatomie sou poněkud děravé; představuje si, že tam dole je přehršel děr.
Zatím se snaží o vlastní léčbu. Každej večer před spaním si přilepí bimbase leukoplastí k pravý noze. Pak leží v posteli a v duchu svlíká Millii - čímž se mu klacek dostává do protisměrnýho rotačního napětí. Zatím mu to šavli nenarovnalo.
Nejdřív mi povídal o prázdninách (podivná strava, nesrozumitelní domorodci, skvělý holky nahoře bez, narovnaný jak naplavený dřevo na sluncem zalitejch plážích) a teprve pak se dostal k tomu hlavnímu: našel deník svý starší sestry Marty. A to teda byla kláda. Píše tam, že "dala" Carlovi, italskýmu číšníkovi v jejich hotelu ve Francii. A taky s ním prováděla pár pěkných zvrhlostí. Teď je schopná "myslet jen na šikovnýho macatýho ptáka". Pod tuto žhavou zpověď připsal Levák tužkou: "Až si budeš chtít zase užít, zavolej Nicka Twispa," a následovalo moje telefonní číslo.
Když zavolá, sem připravenej. Má přípojka sexuálních požitků možná není přímo "macatá", ale dá se asi shrnout pod širší definici "šikovná". A sem si navíc jistej, že sem toho přečet mnohem víc, něž ten chlápek Carlo.
Srpen
Úterý, 1. srpna
Zítra mi bude čtrnáct. Naprostej milník v životě každýho muže. Čas na vážnou rekapitulaci. Základní problém už nejde dýl ignorovat: sem pořád panic. Abych řek pravdu, nikdy sem ještě nelíbal ženu, kerá by se mnou nebyla v nějakým příbuzenským vztahu. Vlastně sem nikdy ani žádnou holku nedržel za ruku. Stejně tak nemám v nejbližší době možnost ani manuálního, ani orálního či genitálního napojení.
Od svejch posledních narozenin sem vyrost celkově vo osum a čtvrt centimetru - sedum cenťáků jde na výšku a jeden a čtvrt na ztopořenej penis. Pokud by to mý DNA bylo jedno, byl bych raději, kdyby tomu bylo navopak. Stále sem ještě nedosáhl patnácti, zatímco Levák to vyhnal na víc než sedumnáct. No jasně, na jeho mentální růst není tolik energie zapotřebí. Ale i tak, když mi není dáno, abych byl urostlej a pohlednej, měl bych bejt aspoň vodměněnej jistým falickým prodloužením. Anebo bych aspoň měl bejt ušetřenej ničivejch účinků pubertální akné. (Můj ksicht se začíná podobat vokatý pepřený pizze.) Myslím, že by měli trochu ubrat z těch miliard, co vyhazujou oknem na léčbu lupů a výzkum rakoviny, a věnovat trochu peněz něčemu vopravdu důležitýmu, jako třeba vymýcení týto metly lidstva zvaný akné.
Středa, 2. srpna
Tak všechno nejlepší k mým narozeninám. Třináct byl mizernej věk, doufejme, že od čtrnácti to začne bejt lepší. Zatím je to fakt z prdele. Máma mi ráno dala dvacet babek, abych se nechal ostříhat. Vždycky chce, abych šel na profesionální zástřih do podniku, kde maj naplno puštěnou rockovou hudbu. Abych pak odtud vyšel podobnej úspěšnýmu obchodníkovi s nemovitostma v mladším vydání. Místo toho chodim do lacinějších provozoven za pouhejch devět dolišů a zbytek prachů si nechám (mám pocit, že sem ještě moc mladej na to, abych dával spropitný). Tak tam sedim a hledim si svýho, když tu holič povídá: "Jen tak mimochodem, už ti někdo řek, že budeš do třiceti plešatej?"
Jakže? Jo, diagnóza je jasná - počáteční stádium mužskýho plešatění, všechno tomu nasvědčuje. Ale, protestuju, tata má pořád ještě všechny vlasy (no, alespoň většinu). "To je úplně jedno," odvětí vzdělanej holič. "Plešatost se dědí z matčiny strany." Hrůzou sem vytuhl, když sem si vzpomněl na lány holý lebky strýce Ala. Až vyrostu, budu zřejmě zakrslej poďobanej plešatec. Mou jedinou nadějí na vůbec nějakej intimní společenskej styk s ženskejma je bejt bohatej - a to co nejrychleji. To je konec s literaturou. Od nynějška sou pro mě jen knihy vo tom, jak rychle zbohatnout.
Byl to takovej šok, že sem se musel vodnýst do prodejny gramofonovejch desek a koupit si tam dvě alba Franka Sinatry (obě z šedesátejch let, dokud ještě mohl zpívat). Prodavači sou tak nafoukaní, že když zrovna nekupujete nejnovější produkci Zavlhlejch gatěk, Blijících libid nebo podobnejch hašišáckejch hevymetalovejch bendu, daj vám to pěkně vyžrat. Tak jim dycky říkám, že je to pro tetu v Clevelandu. Osobně si myslím, že by na světě bylo mnohem líp, kdyby každá stanice hrála aspoň jedenkrát za hodinu Frankovu verzi "My One and Only Love". Ani náhodou!
Po večeři mi máma podala zářivě zabalenej balíček přesně tý velikosti a tvaru jako je 386ka. Dychtivě sem roztrhl obal, otevřel krabici a zůstal nevěřícně stát. Původní, zaručeně pravá lapačka zaručeně pravýho baseballovýho mistra světa. Díky, mami. Přesně takovouhle sem si dycky přál. Další krám do skříně. Mám už výstroje pro tři A-týmy.
Máma nepřestává věřit, že jednoho dne proslavím naši rodinu na sportovních kolbištích, oslavován vděčným národem. Myslíte, že sem se jí ještě nesvěřil, že sem dycky ten poslední, když se vybíraj družstva? Svěřil. Neponížil sem svý mužství přiznáním, že nadhazuju jako holka? Ponížil. A poslouchá mě? Neposlouchá! Jen mi dál dávej rukavice, jako je tadle, a možná se jednou proměním v baseballovou hvězdu hvězd. Jen nemůžu pochopit, proč se - pokud chtěla plodit vazouny - pářila s pahejlem, jako je náš táta? Ten potřebuje vodbornou radu i kvůli navlíknutí suspenzoru.
23:50 - Mý narozeniny pomalu končí. Od taty ani telefonát, ani přání. Vymačkávám si na bradě jebáka velikosti okresního velkoměsta.
Čtvrtek, 3. srpna
Pan Ferguson odvedle mi přinesl tři přání k narozeninám, co došly omylem jemu. Pošťák se v naší čtvrti potácí svou trasou v drogový mlze. Řek bych, že inhaluje i svůj vodpuzovač čoklů.
Přání číslo jedna je od prominentního marinskýho reklamního textaře a vobsahuje šek na patnáct dolarů (nepochybně

to v dobách jeho bouřlivýho mládí představovalo úctyhodnou sumu). Přání číslo dvě je od smyslný marinský kadeřnice a obsahuje polaroidovou fotku celý její postavy v těch nejodvážnějších bikinách. Nestává se mi často, že bych byl tak hluboce dojat. Ostýchavě si dopřávám představy, že je možná na mladší. Přání číslo tři je od zcestovalý letušky (mý sestry Joanie) a obsahuje šustivě novou stodolarovku. Dobrej úlovek, ne?
A v tatově přání stojí toto: "Všechno nejlepší k Tvým narozeninám, chlapče. Narozeniny, které s Tebou opravdu oslavím, budou Tvé osmnácté. Ha, ha, ha. To byl žert. Tvůj táta." Tomu skrblíkovi by patřilo, aby věk, do kterýho se platí na nezaopatřený děcka, zvýšili aspoň na pětatřicet.
Sem pracháč! Zblblej horečkou materialismu se hodiny v duchu potuluju velkejma nákupníma střediskama. "Utrácej, utrácej! Kupuj, kupuj!" našeptává sladká hudba mýho podvědomí.
Pátek, 4. srpna
Finance klesly na sedumavosemdesát dolarů. Za zbytek sem si pořídil bolest hlavy, zkaženej žaludek, uchozený nohy, tričko s nípisem SEM SÁM, RÁD DÁM, tubu silně koncentrovanejch masti na uhry a brožovaný vydání knihy od Herberta Rolanda Drshgroshe: Jak jsem na střední škole vydělal milion dolarů a byl přijat na Yaleskou universitu.
Proč sou lidi tak podezřívaví, když čtrnáctiletej kluk vytáhne zbrusu novou stodolarovku? To je fakt, mohl bych bejt třeba překupník drog. Ale co je jim do toho? Zajímalo by mě, jestli má mladej milionář Herbert Roland Drshgrosh taky takový problémy?
Sobota, 5. srpna
Vrátil sem se z knihovny a načapal maminu, jak se na gauči muchlá se svým ohavným šamstrem Jerrym. V tu ránu vod sebe vodskočili a předstírali hluboký zaujetí tapetama na stěně. Nechápu, proč matka chce, abych věřil, že jejich vztah je čistě platonickej. Ať to vemete z kerýkoli strany, na celibát sem mnohem větším přeborníkem než ona.
Jerry je řidič nákladňáku, což ho naštěstí často drží mimo město. Jeho největším přáním je dostat se do trvalýho invalidního důchodu. (Každej člověk potřebuje nějakej ten sen!) Posílá žádost za žádostí (pokaždý z důvodů jinýho tělesnýho neduhu), ale ti zaprdění byrokrati v Sacramentu i nadále trvají na pořádném rentgenovém důkazu degenerace. (Měl by jim poslat snímek svý řepy.) Jerry říká, že kdyby byl Afroameričan, "už by dostával mastnou státní podporu bez jakejchkoli cavyků."
Po dvanácti letech s tatou máma dospěla k názoru, že potřebuje míň intelektuálního partnera. Ne, že by se tata svým neustálým kulturním vychloubáním kvalifikoval na bůhvíjakýho myslitele. Jeho intelekt má vážně obdivuhodně širokej rozsah: od vyčpělýho k vyčichlýmu, s trochou místa pro všechno banální, nanicovatý a plytký. Ale Jerryho šedou hmotu nelze přístrojem ani zaznamenat. Ručička sedí na kreténismu a nehne se ani o fous.
I fyzicky je Jerry výstavní kousek. Naprosto postrádá zadek. Mám dojem, že sedí na páteři. Vzadu na něm kalhoty visej trapně splaskle, zatímco z druhý strany se mu dme hrozivě zarudlej pivní bauch jak přední kapota studebakeru z roku jednapadesát. Po celou tu dobu, co se máma s Jerrym zná, se pracně snažim přijít na něco pozitivního, co by se o něm dalo říct. Bohužel nic. Je to asi dokonalej boží čurák.
23:30 - Vzbudil mě ženskej jekot. Byla to máma. Taky bych asi ječel, kdyby mě souložil Jerry. Je to k nevíře, ale ten hňup má zřejmě v týto oblasti jistý nadání. Máma s tatou často řvala, ale pokudsi pamatuju, nikdy to nebylo rozkoší. Ječí všechny ženský, když sou v extázi? Proč nejsou k mání telefonní čísla, kam by se zdarma mohli puberťáci vobracet s takovými dotazy?
Neděle, 6. srpna
Další jak vystřižený letní ráno na East Bay: mlha, šero a děsně zima. Tento praštěnej den sem zahájil povinnou snídaní s Jerrym. Po deseti minutách jeho chlemtání sem byl vochotnej dojít pro sekáček na maso. Když mu máma nalívala kafe, povídá: "Není to od Jerryho hezký, že se tu zastavil tak brzy po ránu?"
Ta ženská mě má za úplnýho idiota.
Po snídani máma zapla topení, posadili sme se a pustili se do čtení nedělních novin. Jerry čte sport a všechny inzeráty na vojetý auta. Je toho názoru, že by člověk nikdy neměl mít fáro dýl než dva měsíce. Říká, že takhle "můžeš mít pořád radost z novýho auťáku".
Ať už má Jerry sebevětší radost ze svý současný káry, má na zadním vokně neustále nalepenej velkej nápis na PRODEJ - aby případně nezmeškal náhodnýho zájemce. O jeho nynější auto - votlučenou ševroletku model Nova z roku šestasedumdesát, natřenou maskáčskejma barvama (Jerry) - zatím moc valnej zájem nebyl.
Začal sem číst Jak jsem na střední škole vydělal milion dolarů a byl přijat na Yaleskou univerzitu. Na to, jak je tento milionářskej yalovec Herbert Roland Drshgrosh úspěšnej, je jako spisovatel pěkně nudnej. Mám problém prokousat se úvodem.
Zastavil se tu Levák a šli sme si zaonanovat k mý penthousový sbírce. Už si označkoval (jestli to tak můžu říct) všechny svý voblíbený rozhoďnožky, ale obvykle si vybírá tu, která se nejvíc podobá Millii Filbertový v dospělým vydání. Když sme to po sobě utřeli, sdělil mi, že jeho ségra našla ty kecy, co jí dopsal do deníku, a je s ním teď na válečný stezce. Vzhledem k pobuřujícímu obsahu nemůže jít na Leváka žalovat rodičům. Ale slíbila, že mu ze života udělá "pěkný peklo na zemi". Voba sme se shodli na tom, že není zrovna moudrý dráždit sexuálně frustrovanou ženskou. Byl sem zklamanej její reakcí, neboť sem napůl doufal, že se ozve.
Tata mě měl vzít na opožděnou narozeninovou večeři, ale neukázal se. A tak sme s mámou a Jerrym koupili u stánku pizzu. Jerry vyzunk šest piv. Dokonce i jeho milující přítelkyně vypadala zhnuseně.
Pondělí, 7. srpna
Natřel sem si pokoj. Vyblitá růžová je ta tam. Byla to ale pěkná fuška. Sem tak rád, že sem intelektuál a nemám před sebou perspektivu celoživotní votročiny tohodle druhu. Mnohem raději budu celej den sedět u počítačovýho terminálu a nechám si voblbovat mozek elektronovým paprskem.
Ta khaki při natírání vycházela příliš dohněda, a tak sem tam prdnul trochu zelený, kerou sem našel v garáži. Ukázalo se,

že smícháme-li barvy latexovou s barvou olejovou, mají pak na stěně tendenci oddělovat se jedna od druhý. Po chvilce mučivýho váhání sem se rozhod, že se mi tento skvrnitý efekt zamlouvá.
Když se máma vrátila z práce, vykřikla a řekla, že to vypadá jako ve vězeňský cele zadrženejch příslušníků IRA v Ulsteru. To, co ti nešťastníci dělaj se svejma zdma, pravda nenajdete na stránkách Domova. Řek sem jí, ať se nevzrušuje, že toto podivný provedení teď děsně frčí a že by si za dosažení stejnýho výsledku natěrač řek vo pěknej balík.
Zavrčela, že do mýho pokoje už nikdy nevkročí. Nic lepšího sem už měsíce neslyšel!
Pravě volal Levák, celej zděšenej. Sestra mu řekla, že viděla Millii v nákupním středisku, jak se vede za ruku s nějakým studentíkem. Řek sem mu, ať se na to vysere, že je to jen součást Martiny strategie v jejich psychologický válce. Levák je jí v tomto bodě vydanej napospas, protože se celý léto s Millií neviděl. Zoufale by jí chtěl zavolat, ale je to sráč. Říká, že ta úzkost z odloučení "je tak hluboká, že se člověk málem těší zase do školy". Od Leváka to je dost nečekanej postřeh.
Úterý, 8. srpna
Tata volal z práce, že se omluvá, že propás naši domluvenou večeři. Někdo se vloupal do bavoráka a ukrad Laceymu kabelku. A protože obsahovala její adresu i klíče od bytu, musel s ní zůstat celou noc, aby ochránil ji a její skvosty, než si nechá vyměnit zámek. Skvělá story, ale zřejmě zapomněl, že ji na mě vytáh už jednou, asi před půl rokem. Jen ta štětule byla samozřejmě jiná.
Zeptal sem se ho, jestli už trochu uvažoval nad mou školní garderobou. Zeptal se mě, jestli sem vůbec zauvažoval o nějaký prázdninový brigádě. Rozhovor tím uvízl ve slepý uličce, tak sme zavěsili.
Stavil se tu Levák, podělanej strachy, Jeho švica se kdesi domákla jeho penisový výstřednosti a donesla to rodičům. Matka přirozeně dostala hysterickej záchvat a chtěla to okamžitě vidět, ale Levák se bránil jako bejk v aréně. Zítra v deset je vobjednanej k doktorovi. "Pokud se ovšem do tý doby nezabiju," sejčkuje.
Abych ho trochu rozveselil, navrh sem mu, že zavoláme Millii a zeptáme se, jak de život. Levák váhal, ale zvědavost ho nakonec dostala. Vytočil sem číslo, zatímco Levák posluchal na paralelce. Telefon děsně dlouho vyzváněl a pak se sípavě ozvalo utrápený "Halo?" Milliiny matky.
"Mohl bych prosím mluvit s Millií?" zeptal sem se zdvořile.
"A kdo je to?" zavzlykal hlas.
"No, spolužák," řek sem.
"Snad ne ten mizera Willis," vyzvídal ten hlas.
"Ne, tady je Nick. Nick Twisp."
"Je mi to moc líto, Nicku," řekla paní Filbertová. "Millie je indisponovaná. A bude zřejmě dalších sedm a půl měsíce."
Cvak.
To Levákovi zkazilo naládu ještě víc. Není jednoduchý se dozvědět, že Vaše první láska nejspíš vočekává dítě s někym jiným. Vobzvlášť, pokud stav vašeho vlastního mužství není jistej.
"Můj život je peklo na zemi," řek Levák při vodchodu.
Středa, 9. srpna
Dnes sem napočítal devětatřicet vlasů ve výlevce a dalších sedumadvacet na hřebenu. Dlouhá, zničující cesta k ohyzdné plešatosti právě začala!
Taky sem si vymačkal sedumnáct nacucanejch uhrů na obličeji a sedum zarudlejch vředů na krku. Bude zázrak, když nedostanu votravu krve. Přestože vypadám jako oběť středověkýho moru, chce se po mně, abych byl i nadále spokojenej činorodej mladík. Sem zoufalej, protože vím, že každá nová vyrážka staví zeď mezi mě a hebký poddajný teplo ženskýho těla. Neboli stručněji řečeno: jebáky voddalujou jebačku. Možná bych měl přestat jíst smažený žrádlo.
Levák asi bude muset na operaci! Má cosi, co se nazývá Peyronieho choroba. Pokud ho do tří měsíců nenarovnaj vitamíny, začnou ho nahánět chirurgové s mačetama. Cítí se jak spráskanej čokl. Dali mu injekci čehosi, co mu způsobilo erekci jako hrom, a pak si musel lehnout a nechat si ho odborně prohlédnout. Matka nejprv trvala na tom, že u toho bude, ale Levák se odmítl rozepnout, dokud nevodprejskla. Ze všeho nejtrapnější bylo, že mu ho prohlížela doktorka! Mladá a docela k světu.
"Bylo to poprvé, co se nějaká ženská dotkla mýho klacku," řek Levák, "a vůbec se mi to nelíbilo. Doufám, že nejsem teplej."
Dobrá zpráva. Jerry je zase na cestách. Doufám, že veze vokurky do Bolívie. Prodal svou ševroletku námořníkovi z vojenský základny Alameda. Maskování by se tam mohlo docela hodit. Aspoň jedno auto na parkovišti bude mást naše nepřátele (ať už je to kdokoli).
U večeře sem se zeptal mámy, jestli má Jerryho dovopravdu ráda. Její odpověď zněla: "do toho ti sakra nic není!" po pěti minutách naštvanýho ticha pokračovala: "Jerry je fajn. Měl bys ses snažit být k němu vlídnější. Kolik si myslíš, že je asi chlapů, kteří stojí o jednačtyřicetiletou ženskou se dvěma faganama, bez peněz a s jizvama po porodech? Není to žádnej idol stříbrnýho plátna, ale je to lepší než nic." Máma je realistka ve všem, kromě svýho věku. Je jí třiačtyřicet.
Čtvrtek, 10. srpna
Vyrazili sme s Levákem na výlet do kopců nad univerzitou. Normálně to nedělám, ale i mý tělo vyžaduje sem tam nějakej pohyb. Levák se potřeboval dostat z domu. Udělal tu chybu, že řek Martě, že nesnáší její album Joea Cockera. Bez ustání mu ho teď pouští.
Bylo příjemně slunečno a pár heboučkých bílých mráčků se vznášelo jako nehybné vzducholodě nad azurovým zálivem. (Tuto větu si asi schovám k dalšímu použití pro svůj budoucí román.) Zahli sme na známým místě a s překvapením sme na chráněný mítině dole v rokli zpozorovali souložící nahej pár. Přirozeně sme se připlížili blíž, abychom měli lepší výhled. Konečně sou k něčemu ty zálesácký finty získaný ve skautu. Škoda jen, že mě nenapadlo

vzít si s sebou dalekohled. Vypadali jako typičtí studenti - šikovná asijská koc z koedukační školy a její bílej vazounskej kluk si vesele šoustali v zahnědlý trávě. Když se udělali, chvíli odpočívali, a pak na to skočili znova. My s Levákem sme zaim tiše a bez dechu přihlíželi.
Když představení skončilo, odpotáceli sme se na naše vlastní zašitý místečko a ulevili si tam manuální hydraulikou. Můj explozivní výboj porazil hájek vzrostlejch eukalyptů. Levák tlakem uvolnil tucet třítunovejch balvanů. Nicméně sme se pak shodli na tom, že naše posedlá poberťácká nadrženost nás tím víc uzavírá do svý všespalující náruče. Mý tělo vysílá zoufalej signál: Šíleně to potřebuju. Fakt šíleně.
Neděle, 12. srpna
Zase jedna zábavná neděle v Marinu s tatou a Lacey. Jedno z porozvodovejch traumat je to, že děti sou souzený pravidelně trávit jistej čas se svejma fotrama. V normálních rodinách se otcové a děti k oboustranné spokojenosti navzájem ignorují.
Vedro k zalknutí. Klimatizace v tatově bavoráku sice zkolabovala, ale von nás přinutil jet s vytaženejma oknama, aby si nedej bože vostatní řidiči nemysleli, že třeba žádnou nemá. Mou jedinou kompenzací byla k zbláznění svůdná kapička potu, kerá se tím hicem vyrazila Lacey nad horním rtem. Toužil sem ji setřít - jazykem.
Hned jak sme dorazili do kentsfieldu, nechal se tata slyšet, že pokud mu umeju auto, pudem koupit vohoz do školy. Souhlasil sem a totálně usmaženej sem vodstraňoval nánosy staletý špíny z ušlechtilý německý oceli. Tata mě sledoval ostřížím zrakem, jestli náhodou neupustím houbu a nenaberu něco brusnýho materiálu. (Oba trpíme přehnanou nedůvěrou k dobrejm úmyslům vostatních.)
Po obědě (u McDondy) sme v naleštěným bavorákovi jeli nakupovat hadry - na zdejší blešák! Dostal sem tři košile, dvoje gatě, sako a pásek za mizernejch vosum dolarů a pětašedesát centíků. Tata byl vochotnej utrácet ještě víc, ale típnul sem to před vobnošenejma botama. Tento podzim půjdu do školy v posledním výkřiku módy - z roku tisíc devět set třiasedumdesát.
Lacey měla žlutý kraťasy s bílejma puntíkama, až se mi z nich poklopec nadouval, a sluneční brejle stylu vetřelec. Flirtovala se všema přítomnejma koženejma bundama, kerý tam prodávaly náhradní díly k motorkám a dva vod pohledu největší gaunery dokonce znala ménem. Tata byl nadmíru žárlivej, ale snažil se to zmáknout. Ideální adept na infarkt - jen doufám, že je dostatečně pojištěnej.
Na blešáku se tata nabouchal hotdogama, a tak mu ani nepřišlo, že je čas na večeři. Takže domů do Oaklandu sem si spolu s novou garderóbou vez i ukrutnej hlad. (Ale postarám se o to, aby se z tý slibovaný narozeninový večeře jen tak neslil!)
Zrovna sem si fritoval hranolky (mám zato, že souvislost mezi smaženým jídlem a akne nebyla doposud jednoznačně prokázána), když k nám vtrhl ten námořník se dvěma kumpánama. A kde prej je Jerry. To auto, co jim střelil, vydrželo jen pětadvacet kiláků a pak se mu rozsypal motor. A taky zjistili, že převodovka neni původní. Když sem jim řek, že Jerry je na cestách, padla na mě chmura, ale slíbili, že se ještě vrátěj. To chcíplý fáro nechali před barákem. Přes maskáčskou kapotu někdo nasprejoval: "Prachy nebo život!"
Pondělí 13. srpna
Millie Filbertová se vdává. Bere si budoucího otce svýho budoucího dítěte. Marta se o tom doslechla a dnes ráno šla s touto novinou Leváka vzbudit. Ten zvolal: "Tento den tak pro mne zůstane navždy zapsán černým písmem!" To byl fór. Doslova totiž řekl: "Kurva piča."
A hned za mnou přispěchal na radu. Řek sem mu, že Millie je děvka, a že má bejt rád, že se jí zbavil. Souhlasil se mnou a dodal, že doufá, že bude mít dlouhý a průserový manželství s notorickým cholerikem, kerej ju bude tlouct. Taky řek, že kdyby byl věděl, že je taková, určitě by se vosmělil a pozval ji na rande. Místo toho promrhal tolik let tím, že ji z povzdálí vobdivoval. Pak sem ho přinutil, aby na důkaz citovýho vypořádání se roztrhal sérii pornofotek s modelkou, co se podobala Millii v dospěláckým vydání. Levák se hned cejtil líp, a tak sme si na zvednutí nálady dali jednu vyšťavovací rundu. Přestože do sebe potají pere vitamíny navíc, furt je stejně zakřivenej. Millie se nikdy nedozví, oč přišla.
Mám pocit, že to vopalování mý akné pomohlo. Tak se snažím bejt víc venku. I kdybych měl do dvaceti let zdechnout na rakovinu kůže, myslím, že mi to stojí zato. Požádal sem mámu o lováče na sluneční brejle, ale místo toho mi dala svoje starý. Trvalo mi tři čtvrtě hodiny, než sem to plexisklo trochu vybrousil. Ale ani tak nezapadá do stylu Toma Cruise.
Námořník se dostavil spolehlivě jako ranní erekce. (Snažím se do své prózy zabudovat více přirovnání.) Tentokrát to byla máma, kdo měl tu čest s ním poklábosit. Námořník po ní chtěl, aby mu vypsala šek! Vysvětlila mu, že by to asi nešlo, ale slíbila mu, že se Jerryho pokusí zkontaktovat. Námořník zatím čekal a máma vobtelefonovala Jerryho dispečera, kerej jí dal číslo do motelu v Iowa City. Zavolala do motelu, požádala o přepojení na Jerryho pokoj a v telefonu se jí ozval ženskej hlas! Řek jí, že Jerry je ve sprše a zeptal se, jestli má něco vyřídit. Máma zbrunátněla, zavěsila a řekla námořníkovi, že mu těch devět set dolarů sežene, i kdyby ji to mělo stát život.
Úterý, 14. srpna
Máma našla fotku Lacey! Tvrdí, že ji náhodou objevila, když "mi rovnala čistý prádlo do skříně". Jo, normálka, přece mám dycky fusekle srovnaný v posledním šuplíku svýho psacího stolu. S rodičovským gestapem za zády končí veškerý soukromí před dveřma hajzlu. A ani tato svatyně není tak úplně nedotknutelná.
Mámu málem klepla pepka, když sem jí řek, že tato urostá polonahá koc je tatovým posledním vobjevem. Zírala na tu fotku, rysy strhaný hnusem a závistí. Pak sem musel podstoupit pětadvacetiminutový natahování na skřipec. Máma se až nezdravě zajímá o tatův sexuální život (to sme už dva), a tak si sem tam přidám něco málo detailů, jen abych viděl, jak se dostává do varu. Aby ty hrozný pravdy zvládla, musela si během výslechu zapalovat jednu od druhý.
Řek sem jí, že ne, že Lacey s tatou nežije, ale sušívá si u něho v koupelně šprndu a gaťky. Řek sem, že nevím, nakolik je

to vážný, ale že si často choděj zdřímnout do ložnice. Prozradil sem jí, že Lacey ráda sedává tatovi na klíně při filmech ze Zlatýho fondu dramatickýho umění a fouká mu přitom do ucha. (To sem si vymyslel.) Řek sem jí, že vona ho tituluje "Hromskej macku" a von ji "Sladká číčo". (K nevíře, ale je to tak.) Řek sem jí, že Lacey zbožňuje rychlý auta, tyká si s motocyklovejma pirátama silnic a nosí ve výstřihu maličkou pleskačku rumu. (Svatá pravda.) Řek sem, že pochází z prachatý senfrenciský rodiny, v devatenácti dokončila Stanfordskou univerzitu, IQ má 163 a dělá na tajnym vládním úkolu něco v souvislosti s vlasama (víceméně to postrádá reálnej podklad.) Nakonec sem jí řek, že i přesto, jaká je to intelektuálka, je s Lacey docela sranda, má smysl pro humor a moderní názory na krásy nahýho těla. Takže chci zpátky její fotku.
"Tak to mě teda ani nehne, chlapečku," vodfrkla máma. Řekla, že si tu fotku schová jako důkaz a silně zvažovala, že podá na Lacey žalobu pro narušování mravní výchovy nezletilýho. "Vždyť jsi ještě dítě," poučovala mě máma a dala si pár tahů z cigarety. "Měl bys být na čerstvým vzduchu a sportovat. A ne koukat na oplzlý vobrázky polonahejch fuchtlí."
Vodpověděl sem jí, že Millii Filbertový nijak nepomohlo, že leta hrála softball. Stejně je teď v tom. Máma řekla, abych pozvedl svou duši z kanálu. Takhle vždycky končí rozumný debaty s ženskejma.
Středa, 15. srpna
Svítilo slunko, tak sem si nasadil sluneční brejle, voblík triko s nápisem SEM SÁM, RÁD DÁM a vodkráčel do knihovny.
Byl pařák a knihovna smrděla ještě víc než jindy. Kéž by tak nějakej bohatej lidumil založil nadaci na rozdávání dezodorů mezi houmlesáky. Na hajzlu se na mý brejle zadíval asi třicetiletej knihomol a zeptal se mě, jestli bych nešel na kafe. Řek sem, že ne, že na rande sem ještě moc mladej. Zklamalo ho to. Sem však rád, že i přes mý jebáky a začínající pleš je na světě někdo, komu se líbim. Jo, kdyby tak byl šestnáctiletou buchtou. Co by ale ta zase dělala na pánskym hajzlu?
Sed sem si na pár hodin do čítárny a čuměl do časáků o kumpjůtrech. To mě vždycky perfektně naladí. Ale stejně jako všechny vostatní mý vášně, i tato je zcela neopětovaná, protože se mý konto scvrklo na dvaasedumdesát doláčů a rychle vysychá dál. Na druhý straně stolu seděla malá tlustá holka asi mýho věku a četla časopis o Atari. Pokukovala po mně. Nakonec se jí podařilo naskládat sádlo do přátelskýho výrazu a zeptala se mě, jestli mám počítač. Nechtěl sem jí dávat planý naděje, ale zdvořilost mě zas nutila odpovědět, že jo, že mám něco jako IBM. Ona řekla, že má Atari ST a to že má skvělou grafiku pro hry a kreslení. Řek sem jí, že já svůj počítač používám především jako textovej editor a "dělám na něm různý důležitý věci". To jí vyrazilo dech. Nadechla se, aby mi něco vodpověděla, ale knihovnice na nás naštěstí zasyčela, abysme byli zticha. Využil sem toho, že slečna Atari vstala pro další časopis, a vytratil se.
Po večeři sme zaslechli, jak před našim barákem brzdí něco jako traktor. Byl to ten bezprdelatej Don Juan po splnění svejch tiráckejch povinností. Jerry se tvářil, že je všechno v pořádku, a předstíral překvapení, když na něho máma vlítla. Přísahal, že vo tom nic neví, a řek, že pokud vůbec nějaká ženská vzala jeho telefon (o čemž silně pochybuje), musela to bejt pokojská, co mu právě nesla čerstvej hajzlpapír. Je to přiblblej a průhlednej lhář. K mýmu šoku mu to máma zbaštila. Dokonce mu dala i pusu!
K večeři mu uklohnila mnohem lepší žrádlo, než jaký dala předtím mně, a pak se ho zeptala, co zamejšlí s tou maskáčskou zdechlinou ve vjezdu. Jerry se na celou tu záležitost nahlížel s chladným nezájmem. Řek, že by s tím autem hrozně rád šibnul, ale nemůže, protože je to cizí majetek. Navrh mámě, aby zavolala na vodtahovou službu.
A co ten rozběsněnej námořník a jeho devět set dolarů?
Jerry řek, že kdyby ještě jednou dolezl, má mu máma připomenout, že přece zakoupil auto s Jerryho obvyklou zárukou: "Třicet dnů nebo třicet metrů. Co z toho nastane dřív."
"Sem v právu," prohlásil Jerry a zakrojil se do bifteku. "Těch devět set dolarů sem už investoval do novýho auťáku. Zejtra si pro něj du."
"A co sis pořídil tentokrát, zlato?" zeptala se máma.
"Štíhlýho dlouhýho lincolna," vodpověděl Jerry. "Model z roku dvaašedesát s odklápěcí střechou. Stejnej jako ten, co v něm zabili kennedyho. Akorát že tento je bílej."
Podle Jerryho je to jasný.
Čtvrtek, 16. srpna
Když sem se ráno vzbudil, byl kamion pořád ještě před barákem. Řek sem si, že by to mohla bejt správná prča mít k snídani pár hostů navíc, a tak sem se vykrad do přízemí a zavolal alamedskýmu kadetovi (číslo sem našel v mámině kabelce). Měl hroznou radost, že Jerry je už zpátky.
V 8 hodin 12 minut čekali u předních dveří tři mariňáci a u zadních dva. Když zazvonili, seděl Jerry rozvalenej v kuchyni a snažil se probrat aspoň natolik, aby se moh napít kafe. Hned byl čerstvej, když uslyšel mámin křik, že dorazila válečná flotila. Zbledl, zasyčel na mámu, ať prej se jich nějak zbaví, a valil nahoru. Připíchli ho ke zdi v Joanině pokojíku. (Nezdržovali se vybavováním s mámou.) když ho lapli, byl najednou celej schlíplej, jak kocour chycenej při činu, s výstavním exemplářem křečka za škraní. Dva votřesně vylepaní vazouni ho zvedli do výšky a vlastník ševroletky mu zatím prošacoval kapsy. Našli třiašedesát dolarů a ňáký drobný. Jerry řek, že to sou jeho celoživotní úspory. Námořník mu dal pořádnou perdu do pivního mozolu. Máma zasténala "neubližujete mu!", já se chvěl vzrušením. Námořníci zhluboka vydechovali. Jerry vypadal, že kdyby moh, tak by se ze svý kůže nejradši vysvlík.
"Fakt, kluci," řek Jerry, "víc nemám!" Námořník mu dal další perdu. Jerryho kafe bylo opět mezi námi, tentokrát mu teklo po košili. Máma zavřeštěla. Chtělo se mi vřískat taky. Smíchy. Jerry začal bulit. Vodnesli ho dolů a vynesli ho ven, aby mu prošmejdili kabinu náklaďáku. Máma na mě zaječela, ať zavolám 158, ale jeden z námořníků mi řek: "Dotkneš se toho tefefonu, mladej, a ufiknu ti vobě koule." Nemusel to říkat dvakrát. V náklaďáku našli Jerryho sako s kreditníma kartama a šekovou knížku. A tak se pět námořníků a jeden pomačkanej řidič náklaďáku narvali do vojenský dodávky ("Pouze

pro služební účely") a odfrčeli čekat k bance, až votevřou.
Máma nešla do práce. Celý ráno probrečela v kuchyni. Mám výčitky svědomí, že sem Jerryho bonznul. Bylo to ale nádherný ráno!
13:30 - po Jerrym ani vidu ani slechu. Máma vyšiluje. Řeším velkej problém: pokud ho zabili, nejsem náhodou spolupachatelem?
15:20 - Jerry dotáhl ve svým velkým bílým linkolnovi. Sundal střechu, převlík se do (podle jeho názoru) svátečních hader a křenil se vod ucha k uchu. Vzal nás na projížďku. Nádherný fáro! Uvnitř je to stejně přepychový jako zvenčí - samej chrom, plyšový koberce a bílý kožený sicny.
Jeli sme směrem k zátoce a Jerry nás bavil popisem toho, jak obalamutil americký vojenský námořnictvo. V bance pak zjistili, že na kontě opravdu nic nemá, a tak ho přinutili vybrat na Visa kartu zálohu ve výši vosum set třicet šest dolarů a dvaasedumdesát centů. Jerry souhlasil, ale pokladníkovi řekl o šek, nikoli o hotovost. Námořníka to nasralo, ale nakonec si šek vzal - vždyť byl garantovanej bankou! Když ho pak námořníci nechali jít, zavolal na Visa a ohlásil, že mu ukradli kreditní kartu. Včera večer! "Fíha," mnul si ruce Jerry, "toho přiblblýho mariňáka čeká pěkný překvapení, až se bude snažit ten šek zkasírovat!"
Pátek, 17. Sprna
Máma a já jedem s Jerrym na týden k jezeru Clear Lake. Odjíždíme zítra brzy ráno. Přípravy sou jaksi narychlo. Neptejte se mě proč. Mě se nikdy nikdo na nic neptá. Akorát mi řekli, že budem bydlet u jezera v chajdě Jerryho kámoše.
Sbalil sem si tašku. Beru si sebou brejle, foukací harmoniku, mast na akne, tři knihy: Olivera Twista, Rukověť literatury a Funkci orgasmu (od Wilhelma Reicha), čtyři desky vod Franka Sinatry, voblíbený číslo Penthousu, vlepený do desek s harmonikovejma sonátama, a trochu voblečení. Nemoh sem se rozhodnout mezi vytahanejma bermudama a elastickejma plavkama. Neforemný bermudy sice vypadaj nemožně, ale ty utažený elasťáky zas nemaj dost místa na mý různý vypoukliny. Tak sem zabalil voboje. Možná, že čerstvej vzduch probudí mý ospalý růstový hormony.
Nachávám mámu v klidu balit kuchyňský náčiní a spacáky. Vždycky je u toho trochu vznětlivá. Těsně předtím, než se rozešli, jel tata rybařit na čtyřdenní pánskou jízdu k jezeru Lake Shasta. Když mu pak máma uklízela kempinkovou výstroj, našla uvnitř spacáku podprsenku (velikost 42D). A vod tý doby jí pohled na najlonovej spacák nebo přenosnej vařič vždycky pokazí náladu.
Přišel se rozloučit Levák. Choval se divně. Tipuju to na votravu vitamínama. Marta ho přestala mučit Joe Cockerem a přešla na starý vály vod Barryho Comy ze sbírek svejch rodičů. Voba sme to hodnotili jako ránu pod pás. Levák jí vyhrožoval, že poví rodičům o tom, co svěřila svýmu deníku, ale Marta veškeré důkazy spálila a tvrdí, že by mu stejně neuvěřili. Dokud se mu nepodaří něco na ni navlíknout, zůstane jeho život peklem na zemi. Jasně že jí denně prohledává pokoj, kdykoli Marta vypadne z domu, ale doposud se mu nepodařilo vymáknout vůbec nic. Do šuplíku se svým spodním prádlem mu nastražila past na myši, ale naštěstí ji včas zpozoroval. Přendal ji o dvě zásuvky níž a zrovna když vodcházel z domu, slyšel hlasitý cvaknutí následovaný pronikavým jekotem.
20:30 - Levák právě volal a neznělo to moc optimisticky. Kvůli vytí blues, kerý jelo na plný prdy, sem ho skoro neslyšel. Marta má dva poraněný prsty a teď už je válka definitivně vyhlášená.
Sobota, 18. srpna
Sem na prázdninách. Je to k nevíře. Tohle píšu ručně do opravdickýho sešitu s tím, že to pak přepíšu do počítače. Je to šílená dřina. Ale zřejmě v dobách, kdy tužka byla čerstvej vynález, to musel bejt vobrovskej pokrok. Pak k ní ňákej génius vymyslel gumu a všichni se jali apgrejdovat.
Vyrazili sme hned po snídani. Od šesti ráno bez přestání ječel telefon, ale máma byla dbalá Jerryho příkazů a nezvedala ho. Těsně před vodjezdem sem ještě brnkl Levákovi, abych vobhlídl válečný ztráty. Telefon zvedla jeho máma a řekla, že Levák ještě spí. Postavil si venku stan a vegetuje teď mimo dům. "Doufám, že mu to vlhko od země ještě nezkomplikuje situaci," řekla. Řek sem, že pokud bude spát na zádech, tak snad ne. Popřála mi šťastnou cestu a já slíbil, že jim pošlu pohlednici.
Jeli sme samozřejmě linkolnem. Jerry trval na tom, aby byla vodklopená střecha. Měl na sobě neforemný trencle, triko s nápisem TIRÁCI TO DĚLAJ EXPRES a pivařskou kšiltovku. Máma měla vršek vod opalovaček, kerej vypadal jako ilustrační doprovod na Dva sfouklé balonky. Má vina to není, mě vodkojila flaška. Dále na sobě měla krať oučký šortky, aby předvedla svý nohy, kerý sou docela pěkný, pokud vobdivujete naběhlý křečáky.
Seděl sem na zadním sedadle v aerodynamickým tunelu. Celý čtyry hodiny cesty do Lakeportu sem při rychlosti sto kiláků za hodinu tlouk držkou o poletující hmyz. Zakrátko sem vypadal jako Jeff Goldblum po sedmdesáti minutách filmu "Moucha". Několik neidentifikovatelnejch jedinců sem reflexivně spolknul a v hubě mi po nich zůstala nevodbytná příchuť. Brrr.
Předjížděli sme náklaďáky i karavany a máma řidičům mávala, jako by byla královnou dožínek z roku čtyřiapadesát. Zrovna když sme předjížděli dálkovej autobus, začal si Jerry zdlouhavě upravovat svý načiní v rozkroku. I přes nános hmyzího slizu sem cejtil zvědavý pohledy cestujících.
Konečně sme zahlídli modrou vodní hladinu. Jerry se chtěl někde navobědvat, ale máma prosadila, že se jelo přímo k chatě. Trvalo nám tři čtvrtě hodiny, než sme tu adresu našli. Vyklubala se z ním nikoli soukromá rezidence, ale karavanovej lágr! Vod jezera nás dělilo celejch šest vobrovskejch motelů a parkovišť.
Náš kempinkovej přívěs je dlouhá zelená maringotka ve tvaru lejna někdy z dob Trumanova prezidentování. Patří k ní kousek zeleně s kolem vod selskýho vozu a betonovejma trpajzlíkama, ušmudlaná plachta stíní maličkej vydlážděnej plácek a cedule na vetchym plotě hlásá "Můj zelený ráj". Zdálo se, že máma se rozbrečí, ale Jerry se nechal slyšet, že uvnitř je to "fakt útulný".
Měl recht. Vevnitř šero a zima, nebylo tam k hnutí a páchlo to tam plísní. Samej leštěnej vobklad z tmavýho dřeva a spousta uměleckejch krámů s náboženskou tématikou. Všechno bylo miniaturní. Vpředu minikuchyňka, pak následoval

skládací obývák, úsporná koupelna, podlouhlej kamrlík s postelema nad sebou a maličká ložnička s trpasličím dvojlůžkem a vestavěnýma nočníma stolečkama po vobou stranách, na kterejch místo lampiček stály stály flašky vod mlíka s květovanejma stínítkama. Bylo to fakt útulný.
Máma votevřela vokna a natotata se vzpamatovala. Opět se ujala svý role "Dožínkový královny", a když sme vybalovali krámy z obrovskýho linkolna, kynula všem zvědavejm sousedům. Umyl sem si ksicht v umyvadýlku pro panenky, vybalil svých pár švestek, pustil Franka na miniaturním gramecu a čekal, až máma připraví voběd. Když sme se nadlábli hotdogů, křupavejch brambůrek a studenýho čaje, Jerry se podrbal na pupku, přeměřil si máminy hluboce střižený vopalovačky a navrhl mi, abych šel vobhlídnout jezero. Pochopil sem.
Vzal sem si sluneční brejle, mast na jebáky, deku, ručník, a Rukověť literatury. Váží aspoň tři kila a měli by ji prodávat s vysouvací rukojetí a na kolečkách. Přibalil sem si ji, aby mi na pláži pomohla balit případný literárně nažhavený krasavice.
Cestou k vodě sem to vzal napříč přes karavanovej kemp. Většina obyvatel přívěsnejch vozítek byli úplní rakváči a vypadali, že vopustili kočovnej život na silnicích a uchýlili se sem na penzi. Pár karavanistů byli skoro starci, tak třicet čtyrycet. Nikde nikdo mýho věku, pokud už ovšem nebyli na pláži.
Prošel sem kolem motelů a parkovisť. Bylo hnusný horko. Cestou sem potkával davy středoškolskejch frajerů ve šmrncovních fárech a kocoury v miniaturích kraťasech. Pláž byla narvaná a hlučná, ale podařilo se mi najít volnej plac pod stromem. Vod jezera, kerý je v těchto místech široký několik kilometrů, příjemně foukalo. Hora Conocti se hnědavě a vopečeně zvedala na vopačným břehu.
Chvíli sem si četl, ale neustále mě vyrušovaly procházející bikiny. Je to fantastickej vynález! Všechny ty lákavý křivky zabalený do kousíčků teňoučký látky. Tu a tam škádlivej obrys bradavky nebo příslib chlupatice na jemně se vzdouvající buchtě pod pupíkem. Zavalenej knihou sem dostal vražednou OLE (olbřími erekci) a cítil, jak mi v nadějným vočekávání vodkapává lepkavý mazadlo. Kousek ode mě se v mělký vodě škádlily vopálený dvojice a občas svý hlučný hrátky přerušily, aby se o sebe mohly votřít a políbit. Děsně potřebuju holku!
Když mi opadla OLE, procházel sem se městem v odpoledním hicu a místní lelkující mládež si mě podezíravě měřila. Nemaj tu ani knihkupectví ani kino. Co já tu budu následujících šest dní dělat!
Vrátil sem se do "Mýho zelenýho ráje" a zastihl Jerryho, jak bez košile klečí na vydlážděným plácku a snaží se zapálit propan-butanovej ohřívač vody. Jeho pivní teřich se převaloval ze strany na stranu a natřásal se při každým zaklení. Smůla. Syčení plynu bylo sice slyšet, ale slza ne a ne chytit. Čeká nás šest dnů studený vody.
Dožínková královna si už vochočila minikuchyňku a uvařila fantastickou večeři - smažený kuře, bramborovej salát s kukuřicí. A jako zákusek rebarborovej koláč. Jerry chlemtal lahváče a nadšeně opěoval kočovnej život. Je celej nažhavenej koupit přívěsnej vůz, kerýho by vozil za linkolnem. "Akorát tak pro nás dva," řek mámě. Uslintaně se políbili a já tam seděl jako nezvanej host na svatební cestě.
Dovolili mně umejt nádobí. Zatímco sem zápasil s kuřecí mastnotou ve studený vodě, máma si holila chlupy na nohách a Jerry procházel inzeráty na prodej karavanů v místních plátcích. Vyrušilo nás zaklepání na dveře. Byla tam vyschlá stoletá dáma v bílejch rukavičkách a květovanejch šatech. Představila se jako manželka Herberta Clarkelsona, řekla, že je naší sousedkou a srdečně nás pozvala do sboru. To je teda gól! Tendle karavanovej blázinec je vorganizovanej církví a má svou vlastní modlitebnu. Bohoslužby jsou každý den. Máma s díky odmítla, ale řekla, že možná zítra. Už se nemůžu dočkat.
Šel sem spát za zvuků chvalozpěvu vodkudsi z dálky. Máma předstírala, že ji právě napadlo, že je třeba vyřešit, kde kdo bude spát, a navrhla, že já půjdu na palandu a "dospělí" si vemou zadní ložnici (jakoby tam už celý vodpoledne nevalchovali matrace!). Souhlasil sem. Všichni se vyparádili, učesali, vyčurali a zalezli do svejch maličkejch postýlek.
Co se karavanistům nedostává na životním prostoru, to si vynahrazují nedostatkem soukromí. Jen sem zhasl, hned na mě jukla má odpolední OLE. Chtěl sem jí pomoct, ale jakýkoliv živější pohyb paží otřásal celým přívěsem. Přesto sem s tím začal a zrovna, když sem se chystal prorazit díru do stropu, kopl Jerry do zdi a zařval: "Hele, mladej, táhni si ho klátit ven!" Řek sem, že se škrábu na noze.
Jen počkej ty zmetku, až budeš chtít trochu soukromí. Nalepim se na tebe jak stín. Doufám jen, že mi zatim koule nezmodraj k smrti.
Neděle, 19. srpna
Možná, že to teď bude trochu zmatený. Nespal sem totiž dýl než dvě hodiny. Budili mě věřící, když se vraceli z bohoslužby a probírali jednotlivé fáze Armageddonu, budilo mě štěkání psů, Jerryho chrápání, mámino mluvení ze sna, Jerryho a mámino pochodování na hajzl, dunění nákladňáků z dálnice a klepání paní Clarkelsonové v šest ráno, aby nám sdělila, že první bohoslužba začíná v 7:15. Budou se podávat zákusky.
V naší přívěsový sprše, kerá stejně byla leda tak pro tučňáka, netekla teplá voda, a tak sem si vzal koupací plášť a v polospánku vodkráčel do společný umývárky. Zjistil sem, že je to holá betonová kukaň se třema kapajícíma sprchama, kerý nejsou ani voddělený přepážkama. Plešatej tlušťoch se právě třel ručníkem. Vyčistil sem si zuby (zabralo mi to dvacet minut!) a on se zatím pomalu voblíkal. Když konečně vypad, vyslík sem se a pustil sprchu. Deset minut nato tam vlez Jerry, vyslík se a pustil si sprchu vedle mě. A hádejte co? Ten má šlauch delší než hasič v akci. Není divu, že ženský po něm tak dou. Kdyby byl Jerry můj fotr, byl bych blbej, šťastnej a měl stoprocentní penis. A taky bych třeba mohl zdědit toho lincolna. Ale měnil bych, kdybych tu možnost měl? Tak nevím!
Jerry se pod sprchou choval jako pravej sportovec. Poskakoval, cákal, kloktal, flusal, krkal a prozpěvoval si tirácký songy. Zkrátil sem svou očistu na minimum. Zrovna, když sem vycházel z umývárky, zarudlej a orosenej, potkal sem u vchodu na dámskou toaletu pěknou kočku asi mýho věku. Byla oděna do sice skromnýho, nicméně svůdnýho flanelovýho koupacího pláště, měla kaštanové vlasy po ramena, hezké modré oči a aristokraticky řezaný nos. Usmála se na mě! Vyděsil sem se a vrhl na ni filozoficky zachmuřenej pohled. Když sme se míjeli, jemně zašeptala: "Něco to

leze". Naprosto vyveden z míry sem se koukl dolů. Po camprlíkovi ani stopy. Ta mě teda dostala!
Po snídani sem se procházel karavanovým lágrem v naději, že na ni někde znovu narazím. Neměl sem štěstí. Řek sem si, že se zřejmě cpe zákuskama s pánembohem a vostatníma. Když sem se vrátil k naší rezidenci, seděla na plácku a popíjela s mámou kafe. Měla teď na sobě sandály, žlutý šortky a tenkou bílou blůzku která dávala vyniknout tvaru její podprsenky. Byla hubená, ale už se jí začaly rýsovat jistý zajímavý tvary. Jek sem procházel brankou, podívala se mi přímo do očí a řekla: "Čau, náfuko." Vykoktal sem nesrozumitelnej pozdrav. Máma řekla: "Nicku to je Sheeni."
Sheeni byla na cestě do kšeftu a navrhla, že bych jí s tím nákupem mohl pomoct. Byl bych ochotnej vodnýst třeba naloženej folksvágn. Po cestě do města sem se uklidnil. Zjišťuju, že s holkama přece jen můžu mluvit!
Je jí čtrnáct, je jednou ze dvou intelektuálů žijících v Ukiahu v kalifornii a je ateistkou. Vede to k urputným bojům mezi ní a jejími do bible zažranými rodiči. Odmítá chodit do kostela a celý kempinkový sbor se právě modlí za její spasení. Její otec je prvotřídní ukiažský právník. Řek sem jí, že sem ještě nikdy neslyšel vo znovuzrozeným právníkovi. Sheeni řekla, že ona jo a že otec je ochotný se pro krista i soudit.
Sheeni toto léto zrovna studuje existencialisty - Camuse, Sartra a další, jejichž jména sem v životě neslyšel. Řekla, že Ayn Rand je otřesná a že mi zničí "mozek hned v zárodku". Slíbila, že i sestaví seznam studijní literatury. Až jí bude osmnáct a osvobodí se od "rodičovského jha", zamýšlí odjet do Paříže a studovat tam filozofii. Je jedinou osobou v Ukiahu, která studuje francouzštinu z magnetofonovejch pásků.
V obchodě Sheeni koupila obrovskej meloun a dovolila mi, abych jí koupil mraženou ovocnou dřeň. Pomalu sme se vraceli rozpáleným asfaltem a meloun mi systematicky vyvracel ramenní kloub. Sheeni řekla, že příjezd lincolna vzbudil mezi osadníky přívěsovýho společenství značný zájem. Většina obyvatel se ještě jasně nevyjádřila, ale Jerryho obrovská chladnička na pivo některé z nich poněkud zneklidňuje. Sheeni řekla, že moje máma je jí sympatická, ale že můj otec jí připadá "poněkud natvrdlý". Pospíšil sem si s ujištěním, že Jerry je pouze mámin druh a že s ním nejsem jakkoli pokrevně spřízněn. Zdálo se, že jí to hodilo do klidu.
Když sme míjeli panelákovou modlitebnu, slyšeli sme, jak sbor věřících uvnitř heká a dupe. Sheeni řekla, že přestože už není věřící, musí uznat, že bohoslužby sou "skvělý aerobik".
"Totéž by se dalo říct o sexu," překvapeně sem slyšel, jak říkám.
Sheeni se zastavila a pozorně se na mě zadívala. "Doufám, Nicku," řekla, " že nezjistím, že jsi stejný jako ostatní mladí muži, kteří nemají v hlavě nic jinýho než tělesný rozkoše."
Ujistil sem jí, že to není můj případ. "Na sex skoro ani nepomyslím," zatloukal sem.
"To já na něj myslím pořád," řekla Sheeni, "To jsou ty hormony, víš."
Dál sme šli beze slov. Byl sem z toho vedle. Sheeni dolízala zbytek mražený dřeně. Toužil sem ochutnat pomerančovou příchuť z jejích rtů. Rty měla nádherné a plné a volaly po líbání. Sheeni zahnula u přívěsu, jehož sem si všiml už dřív. Byl to model Pacemaker z roku devětapadesát (nezaměňovat s přístrojem pro kardiaky) a byl to jedinej dvoupatrovej přívěs v celym táboře. "Otec ho koupil proto, aby se mohl na svět dívat spatra," vysvětlovala Sheeni. "Odjakživa měl problémy s křesťanskou pokorou."
Donesl sem dovnitř ten třítunovej meloun a Sheeni mě vzala na vobhlídku. Dole byla kuchyňě, obývák, velká ložnice a koupelna. Tmavý vobložení jako všude a (trochu vkusnější) kostelový umělecký díla. Po malým schodišti nahoru byly dvě ložničky a záchod, kde se nedalo ani postavit. Srdce se mi divoce rozbušilo, když Sheeni rozevřela posunovací dveře do své miniaturní ložničky. Byla přecpaná knihama, ale jinak úpravná. Na stěně nad jejím dívčím ložem visel plakát Johna Paula Belmonda jak děsně sexuálně agresivním způsobem drží revolver. V "a nelíbil se ti ve filmu u konce s dechem?" zeptala se Sheeni dychtivě a uvelebila se na posteli. V "Jo," zalhal sem, shrbenej pod nízkým stropem, celej nesvůj jako mladej Quasimodo.
"Je to můj nejoblíbenější film," oznámila mi. "A který je tvůj?"
Pokušel sem si vzpomenout název nějakýho vhodně intelektuálního filmu. "Příběh z Tokia," odpověděl sem. "Myslím, že Mizoguši je světovej režisér."
"Příběh z Tokia, hm," řekla Sheeni, "Světovej film. Ale nenatočil ho náhodou Ozu?"
Sem asi úplně mimo.
Pak vyskočila, zkontrolovala tvář v zrcadle miniaturního prádelníku (byla dokonalá) a odvedla mě dolů. Se zatajeným dechem sem se jí zeptal, jestli by se jí odpoledne nechtělo jít se mnou na pláž. Usmála se a řekla, že by strašně ráda, ale musí navštívit "jistou chorou osobu v nouzi", s níž se její otec soudí. Domluvili sme se, že plavat teda půjdem druhej den ráno. Když sem odcházel, zamávala mi ze dveří a řekla: "Na shledanou, pane Twispe."
Přinutil sem se vycedit trochu smíchu. Možná jí to připadá jako originální vtípek, ale já to poslouchám už vod předškolního věku. Když se mě někdo zeptá, kerej spisovatel je podle mýho názoru zbytečně přeceněnej, vždycky říkám, že James Hilton. Škoda, že ten blb nechytl v Šangri-la aspoň beri-beri.
Domů sem kráčel ve stavu rozjásanýho vopojení. Zajímalo by mě, jestli takhle nějak vypadá náboženská extáze? Měl bych se zeptat paní Clarkelsonový.
Zbytek dne uplynul v oparu. Myslím, že k večeři sne měli ňáký maso. Jerry moc pil a když nás paní Clarkelsonová přišlap ozvat na večerní pobožnost, řek jí, ať jde dál a posadí se mu na toho jeho krasavce. Docela ji to vyvedlo z míry a zlostně odešla. Máma je v hysáku. Podařilo se jí připálit si většinu přední části těla a je nadmíru popudlivá. Pouštěl sem si Sinatrovy balady o lásce a přemýšlel o budoucím životě s Sheeni v Paříži. Kde se tak asi dají koupit pásky kurzem franiny?
Pondělí, 20. srpna
Další trapná epizoda ve sprchách. Budu se tady muset nejspíš přestat sprchovat. Noc proběhla ve stavu setrvalýho zduření (to by mě zajímalo proč asi). Ve sprše se mi pak ztopořil, zrovna, když přišel ten tlustej plešatec. Furt se na mě usmíval, mydlil si svýho šedivýho chlupatýho měkejše a pokradmu, leč láskyplně, okukoval mýho vodstávajícího

floncka. Začal mu taky trochu vodstávat. (Ne že bych se díval!) Vypad sem vocaď, jak sem nejrychlejc moh.
Když sem zpátky v přívěsu přemítal, kerý plavky si vemu, přitančila zrovna z ložnice máma s Jerrym. "Hele, Estello, ten tvůj kluk má nálož v gatích." Máma se podívala. "Raději se vobleč," řekla. "Teda pokud chceš jít ven."
Ne, mám přece v úmyslu jít na pláž nahatej!
Ne svou první polooděnou schůzku s Sheeni sem se rozhod, že vytahaný bermudy budou lepší s ohledem na mou momentální snadnou vzrušivost. Nabalil sem si ručník, brejle proti slunci, sešit, peněženku, pero a tužku, knihu (Funkci orgasmu) a primeráka (člověk musí bejt vždy připravenej na tu změnu v muže, kdyby přišlo na věc).
Sheeni přišla otevřít v senzačních žlutých plavkách, které paradoxně spíš odhalovaly než zahalovaly její mládí v rozpuku. Její krása mi naprosto vyrazila dech. Rozkoš, kerou sem cítil při pohledu na její křivky, oděné do kanárkový žluti, hraničila s tělesným utrpením. Pozvala mě dál a představila mě svýmu otci - obrovské, nadměrné, nadživotní šedovlasé růžolící obludě s ježatým obočím, v pomačkaným modrým vobleku.
"Mám to chápat tak, že jste pozval mou dceru na pláž?" zahřměl.
"Ano, prosím, pane Saundersi," zakoktal se.
"Tak tedy!" zařval a zvedl svý huňatý obočí. "Pak si, pane, doufám uvědomujete, že jste tím vstoupil do nepsaného závazku převzít rodičovskou péči, to znamená postarat se o bezpečí a zdravý vývoj výše jmenované osoby ženského pohlaví."
Sheeni mu řekla, ať sklapne. Zdálo, se, že mu to nevadí. Vzala velkou plážovou kabelu a vytlačila mě ven ze dveří.
"Zdar, otče," řekla.
"Vaya con Dios," zahřímal
Kráčeli sme teplým slunečním ránem. Chtěl sem vzít Sheeni za ruku, ale mladická nerozhodnost mě totálně paralyzovala. Má společnice si mě nestydatě prohlížela. "Jsi kost a kůže," řekla. "Máš nemožný výbrus. Ty tvoje sluneční brýle jsou jako pěst na oko. A zdá se mi, že bys do těch svých příšerných kraťasů mohl klidně pozvat mého otce."
Ten nápad byl k nepřežití hnusnej. "Nemám v úmyslu zvát do nich tvýho otce," řek sem sugestivně.
Sheeni se usmála a nakrčila svůj jemně pihovaný nosík. "No, myslím, že ani matinka by z tohoto pozvání neměla moc velkou radost."
"Tvou matku tam taky nemám v úmyslu zvát," řek sem. Právě sme míjeli paní Clarkelsonovou, kerá nás zcela ignorovala.
"A co takhle paní Clarkelsonovou?" zeptala se Sheeni. "Je prej celá nažhavená na tvé žihadlo."
"Je to kost k zakousnutí," odpověděl sem. "Ale vrásky nejsou má doména."
"Radši něco mladšího?" vyzvídala Sheeni.
"Čtrnáct by celkem šlo."
"To je podle zákona znásilnění. Mám za to, že těžkej zločin."
"Pokud jde o sezdanej pár, pak nikoli."
"Panebože," vykřikla Sheeni. "Ať se z toho nepozvracím."
Byl všední den a pláž byla příjemně poloprázdná. Rozprostřeli sme si ručníky na písek a vylepili se na horký slunce. Sheeni četla Červený a černý od jakýhosi dávno mrtvýho francouzskýho žabožrouta jménem Stendal. Můj studijní materiál schválila a řekla, že Wilhelm Reich byl jeden z největších filozofů 20. Století. "Jeho smrt ve federální věznici byla tragikomická," prohlásila. Zůstal sem paf. Netušil sem, že člověka můžou zabásnout za to, že napsal příručku o sexu.
Sheeni mi podala olej na opalování a zeptala se mně, jestli bych se nechtěl ujmout obtížného úkolu a natřít jí "nechráněná místa". Polkl sem a suše kejvnul. Převrátila se na břicho a vystavila svá prvotřídní záda. Ruce se mi klepaly, když sem jí vtíral vonné masti do opálené teplé kůže. Okamžitě se dostavila OLE, ale doufal sem, že ji mé vyboulené trencle utají.
"Fíha, ty seš teda snadno vzrušivej," povšimla si Sheeni.
Ruka mi vytuhla na jejích zádech.
"Pokračuj, Nicku," řekla. "Každý máme nějaký ten problém, se kterým se musíme vyrovnat. Holky mají to štěstí, že to na nich není vidět. Kdoví, jestli co tady tak mluvíme, není moje vagína samou touhou zvlhlá?"
"A je?" zeptal sem se nonšalantně.
"To se tě zcela určitě netýká."
"No ale proč pak řešíme můj penis?"
"Předpokládám, že proto, že se ten předmět tak nějak vynořil. Je to ostatně hrozná nuda."
"To téma, nebo ten penis?" zeptal sem se.
"Obojí," odpověděla. "Natřeš mě i vpředu?"
Polkl sem. "Jo, sem připravenej."
Sheeni se otočila na záda. Její mladá ňadra napínala elastickou žluť. "Doufám, že tě to nebude příliš dráždit, Nicku."
"Ujde to," řek sem. Začal sem s jejíma dokonalejma nohama a roztíral olej až na prst od jejího voňavýho trojúhelníku. Cítil, sem, jak jemně napíná svaly, když se k němu má ruka blížila, a jen zlomek sekundy před cílem uhla. Mé slabiny jásavě zdravily každý odvážnější výpad. Až nakonec neopatrná ruka uhla příliš pozdě a jí sem prstem štrejchl o jemně vypoulenou mandu.
"Ach, Nicku," řekla Sheeni a podívala se na mě přes obroučky svejch slunečních brýlí. "Možná by ses měl teď věnoval spíš horní části. Odsunul sem se nahoru a mazal opálené paže, ramena a krk. Hruď sem si nechal až nakonec a roztíral olej do mírně zvlněnejch úpatí veřejně přístupných oblastí. Tak blízko a přece mimo dosah (prozatím) se tyčily svůdné, tence přioděné vrcholky kopců. Má pulzující OLE dosáhla šílený intenzity, měl sem pocit, že mi koule explodují.
"Díky, Nicku," řekla Sheeni s odporně konečnou platností. Podal sem jí opalovací olej s nadějí, že se nabídne, že by

mně taky natřela. Nenabídla. Otevřela knihu a brzy byla pohroužena do Literatury. Udělal sem totéž. Má OLE nemohla pochopit, že úleva není po ruce, a tak vzpurně přetrvávala a nutila mě ležet na břiše. Brzy sem cítil, jak se mi začínaj připalovat záda. Přečet sem sedumadvacet vobtížnejch stránek Funkce orgasmu, ale nenarazil na jediný sexuálně dráždivý místo. Sheeni zatím nenasytně hltala stránky a v častejch přestávkách si dělala dlouhé poznámky na okrajích.
15:00 - Sedíme s Sheeni v kavárně, pijeme kafe a píšeme svý deníky. Kdyby nebylo toho pachu z hamburgerů, vřískajícího automatu s C&W lidovkama a dvou hulvátskejch řidičů náklaďáků nad štrůdlem, mohli bysme bejt klidně v nějakým pařížským bistru. Sheeni si vede deník od svejch osmi let a tvrdí, že už napsala přes milion slov. Píše rychle, krásným zaobleným písmem, sem tam se zastaví a soustředěně zapřemýšlí. Všim sem si, že píše mý jméno! Pak se mě zeptala, jestli "puerilní" se píše s jedním nebo dvěma el.
Musíme jít. Právě se přišourala ušmudlaná servírka a řekla nám, abysme už šli. Zřejmě naplňujeme jejich představu "potulky" a ta se trestá dle zákona. Sheeni to rozrušilo, nozdry se jí dramaticky zúžily. Řekla tý ženský, že jejich kafe shledala "nechutným", jejich podnik "odporným" a její drzost "nefalšovanou". Servírce to mravy nenapravilo a zahulákala: "a vypadněte!", což sme učinili, ale až potom, co Sheeni hlasitě vyjádřila své opovržení "provinční Amerikou a jejím obyvatelstvem". Podpořil sem jí protestním gestem. Nenechal sem jim žádný spropitný.
20:15 - Strašná zpráva: Sheeni s někým chodí! Pustila tu bombu při našem návratu domů, když sem zašátral po její ruce. Je mu patnáct, je to ten druhej intelektuál v Ukiahu, meří metr osmdeát pět, hovoří francouzsky, hraje na klavír, je šampiónem v plavání a píše futuristicko-perkusivní poezii. To postižený pako se jmenuje Trent Preston. Sheeni mi zarecitovala jeho poslední dílo:

Ram Dam 12
Svištící mop
Hoť na něj síť
Jističku
Hop! Hop! Hop!
Nicota

Teda jestli toto je poezie, pak já sem krocaní prdel. Sheeni tvrdí, že Trent je génius a denně od něho dostává "intelektuálně stimulující" dopisy. Jen doufám, že je to jen její duchovno, co Trent stimuluje.
Byl sem z toho šokujícího zjištění přechodně duševně vyšinutej, a tak sem prohlásil, že i já dostávám denní příděly kulturně povznášející povahy vod svý berušky. Sheeni chtěla vědět podrobnosti. Řek sem, že se jmenuje Marta, je jí šestnáct a právě se vrátila z Nice, kde prováděla sociologickej průzkum na téma asimilační problémy italskejch gastarbeitrů. K tomu ještě vystudovala muzikologii, vydělává hříšný peníze jako modelka v oboru spodního prádla a její IQ mají ve Washingtonu zařazeno na seznamu FBI jako jednu z položek národního bohatství.
Se Sheeni to trochu zatřepalo. Řekla, že jí Marta připadá jako "fantastická osoba" a že doufá, že snad brzy bude mít to potěšení seznámit se s touto "mimořádnou šestnáctiletou osobností".
Řek sem, že je to nepravděpodobný, protože Marta nemá ve zvyku jezdit do "zapadlejch děr jako je Ukiah".
"To se jí ani nedivím," řekla Sheeni trpce. "Trent se tam dusí ještě víc než já."
Chudáček Trent!
Až k Saundersovic tyčícímu se přívěsu sme šli v naštvaným mlčení. Sheeni vypadala zamyšleně, mně bylo pod psa. Zastavila se u jejich branky a zeptala se mě, co ty spálený záda. Řek sem jí, že to není o nic horší, než středověký mučení. Řekla, že děkuje za příjemně strávený den. Řek sem, že nemá zač. Chvíli sme tam tak stáli a nic neříkali a pak sem šel. Když sem zahýbal za roh, viděl sem, jak ze schránky (kopie jejich dvouposchoďovýho přívěsu) vybírá dopis. Nepochybně to bylo poslední Trentovo literární veledílo.
Je mi bídně. Během jedinýho vodpoledne sem se ze stavu extáze zřítil do sebevražedný deprese. Mou jedinou jiskřičkou naděje v nejčernějším zoufalství byly útěšný představy dalších a čím dál hroznějších smrtí pro chřadnoucího poétu z Ukiahu. Vzhledem k tomu, že je starší, vyšší, hezčí a schopnější než já, musí zemřít. Bohové tak rozhodli.
V "Mém zeleném ráji" je dusno. Máma šla dnes odpoledne prát do kempinkový prádelny a všechny místní dámy ji ostentativně ignorovaly. Pak se Jerry vrátil z pivní rundy a někdo mu mezitím napsal šarlatovou rtěnkou na přední sklo: "Hanba hříšníkům!" Mámu napadlo, že se nějak provalilo, že ona a Jerry žilou na hromádce. Obávám se, že zdroj tohoto proláknutí je pravděpodobně překrásná mladá svůdnice, která mi vyrvala srdce a podupala ho.
Úterý, 21. srpna
Zde je hodinu po hodině rozepsaná nejhorší noc mýho života:
1:00 - Rozhodl sem se, že se Sheeni jde jen o dětinský zabouchnutí a už se těším na všechny ty zajímavý ženy, se kterejma se v budoucnu setkám.
2:00 - Docházim k závěru, že jediným řešením je sebevražda. Rozsvěcuju, abych sepsal dojemnej dopis na rozloučenou. Sheeni pochopí, že Trent je ve skutečnosti plytkej suchar a bude navždy v srdci hýčkat mou památku. Jerry na mě ječí, abych okamžitě zhasl.
3:00 - Procházim jednotlivý možnosti a zjišťuju, že sem příliš velkej posera na nějakej mužnej způsob sebevraždy. Vemu na to prášky. Ale kde je sehnat?
4:00 - Rozhod sem se, že nemohu zemřít jako neposkvrněný panic. Buďto najdu způsob, jak o panictví brzy přijít, nebo se sebevražda bude muset vodložit až po maturitě.
5:00 - Rozhod sem se, že setkat se ještě jednou s Sheeni by pro mne bylo příliš bolestné. Zeptám se mámy a Jerryho, jestli bychom nemohli zkrátit dovolenou a vrátit se do Oaklandu. Jednou, až o mně bude Sheeni číst v renomovaném literárním časopisu The New York Review of Books, snad pochopí, že promarnila svou životní šanci.

6:00 - Šílená panika. Musím Sheeni ještě jednou vidět! Už nám zbývají jen tři společný dny! Možná, že mě bude mít radši, než Trenta. Ale i kdyby ne, a já šel naprosto vod válu, stejně to stálo za to. Proč sem promarnil celej včerejší večer, když sem místo toho moh bejt s ní? I kdyby se jednoho dne měla provdat za Trenta, mohl bych jí přece zůstat věrným přítelem, něco jako Sidney Carton. Mohl bych třeba zachránit jejich dítě zpod kopyt splašenýho koně. A když by pak Trent sešel tragickou smrtí v mladým věku (básníci přece mají vysokou úmrtnost), Sheeni ve mně najde útěchu. Všechno dobře dopadne.
6:05 - Vyháním své znavené tělo z postele a ženu ho do sprch. Aspoň se tak vyhnu tomu tlustýmu plešatýmu milovníkovi. Marné naděje! Rychle vklouzl dovnitř a mlsně odkládá župan. Blíží se ke mně úplně nahej. Ustupuju pak kouřící sprchu.
"Nevadilo by ti, kdybychom se podělili o sprchu?" ptá se úlisně. "Je teď prej značnej nedostatek vody." Tělnatej úchylák je čím dál blíž. Tápu po kohoutku. Konečně má ruka nahmatala chróm a prudce otáčím kohoutkem. Horký proud vody se mění v ledový vodopád. Úchylák uskakuje.
"Promiňte," říkám, zuby mi drkotají. "Sprchuju se rád studenou."
Deset minut nato, voháklej, vypucovaný zuby, připravenej na rušnej den, klepu na dveře Sheenina přívěsu. Jen sem se modlil, aby nepřišel votevřít pan Saunders. Je to k nevíře, ale pámbu mě tentokrát vyslyšel. Po několika napínavejch minutách se vynořila Sheenina ospalá hlava. Srdce mi poskočilo! Ach, moci se tak jednoho rána otočit a mít na dosah tyto nádherné, spánkem zamlžené modré oči. Její nádherné tvary ukrývala beztvará froté hadra.
"Nicku! Proboha, kolik je hodin?"
"Ahoj. Sheeni. Sem rád, že tě vidím. Byl sem se projít, a tak sem si řek, že se tu stavím. Promiň včera to s tím Trentem. To jak sem se zaštval, bylo velice dětinské. Myslím, že je to moc zajímavý kluk. Rád bych slyšel ještě trochu jeho skvělé poezie. Nešla bys na pláž. A co takhle snídaně?"
Sheeni mi řekla, ať přijdu tak za dvě hodiny. Řekla, že má v plánu jít na výlet a že bych mohl jít s ní, "pokud by se mi chtělo". Jen my dva a panenská divočina. To je teda rajc.
Náhle sem mel hlad jak vlk. Šel sem do města, našel votevřenou cukrárnu a sežral tam šest čokoládových zákusků s krémem. Postavilo mě to na nohy, hned jak začal životadárnej cukr proudit mejma žilama. A taky sem si spočítal, že než mi začnou rašit jebáky, budu už zase dávno doma v Oaklandu.
Když sem přesně v 8:15 dorazil, byla už Sheeni připravená. Měla na sobě mohutný pohory, khaki šortky, hnědou sportovní košili, červenej pestrobarevnej šátek a klobouk australskejch zálesáků. Velikej plátěnej bágl jí visel přes ramena. Vypadala jak plakát na světovou Miss Skautingu.
"Nicku, kde máš pohorky, termosku, zásoby jídla, mapy a kompas?" ptala se překvapeně.
Řek sem, že nemám hlad ani žízeň, že mám neomylnej smysl pro orientaci a nejraději chodím na výšlapy v teniskách.
"Jako John Muir," řek sem, "do divočiny vstupuji pouze se svým deníkem a nezkaženým pohledem dítěte."
Sheeni řekla, že teda jo, ale že se o "žádný padavky" starat nebude. A nasadila tvrdý pochodový tempo. Šli sme vlnícími se hnědými kopci, které se jaksi vlnily skoro neustále vzhůru. Zeptala se mě, jestli mi už napsala Marta. Řek sem, že jo, že psala, že má moc práce s předváděním modelů a že skoro dokončila monografii o B. Comovi, zpěvákovi z dob raného blues. Zeptal sem se, jak se daří Trentovi. Sheeni řekla, že skvěle, dík za optání, a že má tento víkend v úmyslu přijet do Lakeportu. Ten mizernej kretén! Řek sem, že je to děsná škoda, že se s ním nesetkám, protože v pátek odjíždíme. Sheeni řekla, že je to vskutku nenapravitelná škoda, protože je přesvědčena, že by se z nás dvou "stali opravdu dobří přátelé". Řek sem, že všichni její přátelé sou i mými přáteli.
"Nápodobně, o tom nepochybuji," odpověděla.
I přes to vedro zachovávala Sheeni neuvěřitelný tempo. Ten kostelní aerobik jí dal dobrou kondičku. Kráčel sem za ní a snažil se držet krok a náladu tím, že sem se soustředil na rytmickej pohyb její nádherný prdelky v turistickejch šortkách. Po jisté době se námaha, únava, nedostatek spánku, nervový vypětí a šest mastnejch zákusků začalo hlásit o slovo ve spodní části mýho zažívacího traktu. Omluvil sem se a vběhl do křoviska. Když sem se po ňáký době vypotácel, našel sem Sheeni, jak si čte v mým deníku!
Vytrh sem jí ho z ruky. Ta nestoudnice se ani nezačervenala. Řekla, že mám pozoruhodné písmo, celkem slušnou slovní zásobu a že Trent není žádný "postižený pako". Řek sem jí, že do mejch soukromejch názorů "jí sakra nic není". Jak by se ti líbilo, ptal sem se, kdybych se čet v tvým deníku?
"Klidně, jestli chceš," řekla a vytáhla v báglu modrej sešit. Otevřel sem ho u posledního zápuisu a nevěřícně zíral na úhledný písmo. Kromě jmen (a moje se tam vyskytovalo často!) to byl nerozluštitelnej blábol.
"Můj vlastnoručně zkonstruovaný těsnopis," pravila blazeovaně. "V domácnosti se dvěma všetečnými křesťany se bez něho inteligentní dítě prostě neobejde."
"A co tam pišeš?" vyzvídám.
"To bys rád věděl, co?" škádlila mě, když mi ho brala. "Ten poslední zápis by tě mohl obzvláště zajímat."
Uchopil sem ji za hubená zápěstí a trval na tom, aby to vyklopila. Odmítla. Zápasili sme spolu. Sheeni protestovala. Přitlačil sem. Její potem orosené svíjející se tělo se otřelo o mě. Okamžitá OLE. Všimla si jí. "Stojí!" začala skandovat.
"Nickovi stojí. Nickovi stojí!" Zrudl sem jak řiť paviána a pustil ji. Pokračovala se skandováním. Řek sem jí, ať toho nechá. Nenechala. "Nickovi se postavil!" Vzal sem do ruky jezdce svýho zipu. "Přestaň nebo uvidíš," řek sem.
"To by sis netrouf," zvolala Sheeni.
"To bys teprv viděla," řek sem.
"To ti strach nedovolí," popichovala Sheeni.
Rozepl sem zip a zalovil v kraťasech. Můj napruženej pták překvapeně vyjukl do jasnýho slunce. Sheeni se ho jala se zájmem studovat.
"Je nesmírně ošklivý a na délku taky nic moc," řekla

Byl sem najednou úplně vedle a radši sem ten vadnoucí instrument schoval.
"Nevím, proč kluci pořád chtějí tenhle hnus fialovej ukazovat," řekla Sheeni, když se usadila na pařezu. "Trent je tím taky posedlej. On si snad představuje, že mě to vzrušuje."
"Předpokládám, že ten jeho je mnohem větší," řek sem
"Nesrovnatelně," odpověděla. "Matka příroda je čas od času donkichotsky extravagantní." (Nenávidím tě, Trente.)
Musel sem se dozvědět, jak to je. "Už ste si to s Trentem rozdali?" zeptal sem se, když sem si k ní přisedl na pařez. Naše těla se dotýkala, ale Sheeni se neodsunula.
"S Trentem sem se ještě nemilovala, jestli to je to, nač se ptáš," řekla. (Díky bohu!) "Ale panna už nejsem." (Kurva drát!)
Hned jak jí bylo třináct, rozhodla se, že odloží obtížné břemeno svého panenství. Vzdala se ho s jistým Brunem, předem vyhlídnutým kosem z jejich ulice.
"A líbilo se ti to?" zeptal sem se.
"Moc ne," řekla. "Byl to neohrabanej hňup, ale naštěstí to měl za pět vteřin hotový. Celá ta věc mi připadala ještě o něco méně erotická než gynekologická prohlídka. Ale v sexuologickejch příručkách jsem se dočetla, že by se to opakováním mělo zlepšovat."
"Tak proč si to nezopakuješ s Trentem?" zeptal sem se. (Nebo se mnou!)
Vysvětlila mi, že čeká na "vášnivé city v tradicích evropského romantismu", nikoli na "kradmé osahávání na zadní sedadle v nějaké zapadlé kalifornské díře."
Řek sem, že ji celkem chápu.
"Ty seš pořád ještě panic, to je vidět," řekla Sheeni s úsměvem. (Je to vidět!) "Možná, že proto se mi líbíš."
Pohlédla na mě v očekávání. Polkl sem a podíval se na ni.
"Polib mě, ty ucho," řekla
Objal sem ji a váhavě se blížil k jejím slaďoučkým rtům. Naše nosy se úspěšně minuly a naše rty se setkaly. Ty její byly měkké, teplé a skvostné. Rozevřela je a já ucítil její sladký jazyk. Byl to úžasný zážitek. Zahrnoval předmrtvičné bušení srdce a okamžitou, vražednou OLE. Trvalo nám hodně dlouho, než sme se pustili.
"Už mi zase stojí," přiznal sem se.
"To se dalo očekávat," řekla Sheeni a vyskočila. "Tak, milovníče. Přestávka skončila. Jdeme dál."
Pokračovali sme ve výstupu. Dvacet kiláků. V tom pařáku. A přímo nahoru. Vznášel sem se.
Když sme později ruku v ruce při zpáteční cestě procházeli městem, potkali sme toho tlustýho plešivce, jak se šine na pláž v obrovskejch bachratejch trenýrkých. Neznal se ke mně. Sheeni se na něho usmála a zavolala: "Zdravím Vás, ctihodný pane kazateli Knuddlesdoppere." Zamumlal něco nesrozumitelného a spěchal dál.
Ten tlustej úchylák je pastorem v kostele našeho přívěsovýho lágru! Šokoval sem Sheeni tím, že sem s ní byl ve sprše.
"Knuddy je na chlapečky," řekla nevzrušeně. "Každej tady to ví. On sám říká, že extrémní pedofilie jeho typu je nesporným důkazem existence ďábla. Sbor se za něho pravidelně modlí - zvláště pak mladší kluci."
"Zatím to ale moc nepomohlo," řek sem.
"Zítra si přivstaň," řekla Sheeni, "a můžeš se se mnou osprchovat v dámské sprše." Podívala se na mě vyzývavě.
"Pokud si ovšem troufáš."
Řek sem, že sme dohodnutý.
20:45 - Rozpálené a znavené slunce začíná pomalu zapadat za kopec konocti. Sheeni a já sedíme u zelenýho servírovacího stolečku na naší betonový terase a dopisujeme svý deníky. Máma je ráda, že po dalším dnu uraženýho ignorování ze strany místních dam si může při večeři aspoň poklábosit s Sheeni. Během jídla byla Sheeni roztomile zdvořilá, chovala se dospěle a dokonce se pokoušela o inteligentní konverzaci s Jerrym na téma přívěsů. Většinu času slintavě pošilhával po jejím poprsí. Budu ho muset zabít, až bude spát.
Dál už psát nemůžu. Sem naprosto vyřízenej. Těším se na polibek na dobrou noc, však víte od koho (a možná se i zadaří a šáhnu si).
21:30 - Vrátil sem se z něžnýho proplítání s Sheeni v teplý tmě a našel v zadní kapse kalhot tento vzkaz (a to sem si myslel, že se laská s mou zadnicí!):
Milý Nicku
promiň, že jsem si četla v Tvém deníku. Zjistila jsem, že lidé, kteří úspěšně čelí pokušení, bez výjimky vedou žádostně nudný život. Mne naštěstí všechna silná vůle už dávno opustila.
Jsem přirozeně dojata tím, co jsi o mě napsal. Tvé úvahy o sebevraždě a skutečnost, že sis vymyslel Martu - to vše napovídá, že o mne opravdu stojíš a já nemohu jinak, než na to silně emocionálně reagovat.
Jsme oba mladí. Alespoň jeden z nás je nevinný. A budoucnost je tak nejistá. Přesto se těším na to, až budeme spolu. Berme život tak, jak jde, a ať se stane, co se má stát.
S láskou Tvoje
Sheeni
Ležím v posteli a dokola si pročítám její fantastickej vzkaz. Dostal sem první milostnej dopis! "...ať se stane, co se má stát". Doufám jen, že tím říká to, co si myslím, že tím říká.
Středa, 22. srpna
Další perfektní kalifornský svítání: chladný vánek s vůní tmavé trávy a eukalyptů, krystalický sluneční svit, bledý měsíc otálející na modravé ranní obloze, zpěv ptáků, vzdálený štěkot psů. Ideální ráno na povalování se v betli, dumání o životě a líné protahování péra. Ale v 5:45 vyskakuju z postele - mám přece poslání. Svou nahotu sem přikryl koupacím pláštěm, pracně se vychcal přes erekci v rozpuku (bože to trvalo), vypucoval tesáky a po špičkách se vykradl z našeho přívěsu.

Kromě štěbetajících ptáků ve větvoví byl celej kemp naprosto tichej. Když sem se blížil k dámským sprchám, uslyšel sem zevnitř tekoucí vodu a mým uším to znělo jako rajská hudba. Předstíral sem, že jdu do pánskýho vchodu, ale pak sem kalupem přeběhl za roh a vstoupil do zakázanejch dveří.
K mýmu velkýmu překvapení měly dámské sprchy mezistěny a zavírací dveře. Sheeni se moudře rozhodla pro tu poslední kukaň v řadě. Kráčel sem oblaky páry, jež se valily přes oprejskanou zelenou překližku, koupací plášť mi vpředu trčel jako příď římskýho korábu. Jedním vláčným elegantním pohybem sem si ho svlíkl, pověsil na věšák, skopl z nohou sandály, otevřel dveře do sprchy a vstoupil do kouřící vodní tříště.
Sheeni překvapeně vzhlédla. Povislé prsy! Propadlá kůže! Trojúhelník šedin pod svrasklým břichem! Vrásky! Byla to paní Clarkelsonová!
"Promiňte!" koktal sem. Zaječela a praštila mě do očí mýdlem. Oslepeně sem ustupoval a na tom mýdle mi podjely nohy. Upadl sem a strhl tu nahou stařenu na sebe. Snažila se nahmatat něco, co by jí pomohlo vstát. Nahmatala však mýho buřta a začala ječet: "Znásilnění! Znásilnění!" Byl sem připíchnutej k betonový podlaze, horká voda mi chvejstala přímo do vobličeje, bojoval sem o vzduch, ale polykal samou vodu. Paní Clarkelsonová mi začala pěstičkama mydlit koule. Úpěl sem a snažil se zamezit tělesnýmu kontaktu s tímto prastarým masem. Pak se dveře rozvalily dokořán, objevila se ruka a vytáhla mě. Byla to Sheeni. "Fofrem zmiz!" sykla. Lapl sem župan a utíkal, zatímco Sheeni se vnořila - stále ještě ve svém koupacím plášti - do horké mlhy, aby z ní zachránila oběť mýho chtíče.
V našem přívěsu semna sebe hodil šaty a vzbudil mámu. "Du do města na snídani," za šeptal sem. "Kdyby sem někdo přišel, řekni jim, že to byl všechno omyl. Hroznej omyl."
Máma se vyděsila a chtěla vědět víc, ale zdrhl sem dřív, než se mohla naplno roztočit inkvizice. Jak sem tak valil přes kemp, pár místních si mě ze svejch terásek podezíravě prohlíželo. Nadopován adrenalinem sem prolít městem a zastavil se až v cukrárně. Celej sevřenej strachem sem toho ani moc nepojedl. Zhlt sem čtyři jogurtový tyčinky a jen o něco déle sem setrval u tyčinky z javorovýho sirupu. Šerifovo auto profrčelo ulicí (směrem k našemu kempu) se zapnutou sirénou. Přemítám, jestli mě za tento první přestupek pošlou do kalifornský polepšovny, aby mě tam banda grázlů znásilnila a nakazila AIDS. A budu mrtvej dřív, než dosáhnu dvacítky - a to všechno, aniž sem sexuálně poznal ženu mladší sedumdesáti devíti let. Teď už sem neměl co ztratit, a tak sem si vobjednal čokoládovej koktejl se šlehačkou. Čert teď vem jebáky.
Sheeni mě za hodinu našla na pláži. Byl sem u vody a pokoušel se smýt zvratky ze svýho trička. Písečnou pláží ke mně kráčel levandulovej přelud. Bledělevandulová rozepnutá blůzka přes šeříkově nafialovělé bikiny. Napadlo mě, že jednoho dne bude i tato krása vypadat stejně jako paní Clarkelsonová. Krutá je ruka času. Lépe zemřít mlád, než být svědkem takovéto zkázy.
Sheeni se usmála, naklonila se (výhled na nádherná ňadra, uvězněná v šeříku) a políbila mě.
"Brrr," řekla. "chutnáš strašně. Cos dělal?"
"Vrhám zákusky," odpověděl sem. "Chutnají líp na cestě tam, než na cestě zpět. Mám jít za šerifem hned?"
"Tentokrát ještě ne," řekla Sheeni a žuchla sebou do písku. "Zachránila sem ti kožku."
"Takže na trestním oznámení netrvá?"
"Myslím, že ne. Podařilo se mi ji přesvědčit, že to byla nehoda. Řekla jsem jí, že jsi mentálně opožděnej a nemohl sis přečíst nápis na dveřích. Je to divný, ale zpočátku tomu nějak nechtěla uvěřit."
"Plnej kýbl díků!" řek sem.
"Chtěla vědět proč - pokud to byl nevinný omyl - jsi měl vzedmuté své ohanbí."
"Své co?" zeptal sem se.
"To slovo použila ona. Rozkošně starodávné. Nemůže přece vědět, že tvé ohanbí je vzedmuté skoro pořád. I teď se například zdá, že ho máš mírně zduřelé."
Podíval sem se. Měla celkem pravdu.
Sheeni pokračovala. "Pohotově jsem odpověděla, že každý muž - bez ohledu na své úmysly - by se vzrušil při pohledu na její ženskou krásu. V tom mi dala celkem za pravdu. Takže odteď, kdykoli ji uvidíš, musíš dělat, že jsi retardovaný. Slintej na košili a šťárej se v nose - však víš, chovej se zkrátka jako normálně."
"To jo!" skočil sem na ni a snažil se vynutit pusu. Jak se tak kroutila v mejch pažích, sevřel sem do dlaně její zaoblené ňadro. Zasmála se a odstrčila mě.
"Vari, vari, pane zvratků. Odstupte se svým kyselým dechem!"
Nechal sem toho a lehl si zpět do písku. Sheeni se nade mě naklonila a sypala mi písek na břicho. "Hele, a kdes vůbec byla?" chtěl sem vědět. "Řekli sme přece za pět šest."
"Ženy se vždy dostavují o něco později. Čeká se to od nás."
"Skvělý. A dochvilný muž se pak třepe na elektrickým křesle za znásilnění."
"Nedrndej. Aspoň jednou ses dostal pod sprchu s nahou ženou". Shheni se lišácky usmála a naklonila se ke mně ještě blíž, až se její teplá prsa dotýkala mejch. Zrníčka písku se na jejích opálenejch ramenou leskla jako krystalky cukru.
"Vlastně taky pravda," řek sem. "Paní Clarkelsonová je furt lepší, než pastor Knuddlesdopper. Ale přece jen bych byl raději, kdybys to byla ty."
"Ale vždyť já taky." řekla.
Tentokrát se nechala políbit.
Zbytek dopoledne sme strávili na pláži. Sheeni si šla zaplavat a když vylezla z vody, chvěla se chladem a bradavky se jí svůdně rýsovaly pod tenkým silonem. Pověděla mi toho o sobě víc. Má jednoho sourozence - mnohem staršího bráchu jménem Paul, kterej v přestávkách mezi testováním novejch vzorků psychedelickejch drog hraje na jazzovou trumpetu. Asi před šesti lety zavolal domů a chtěl, aby mu do poštovní přihrádky v jakýsi díře v Nevadě poslali osvědčení o způsobilosti vykonávat funkci plavčíka, který získal na střední škole. "Je to vyprahlá oblast,"

poznamenala Sheeni, "a není právě věhlasná vodními sporty."
To bylo naposled, co o něm slyšeli.
I přes své skvělé akademické schopnosti navštěvuje Sheeni obyčejnou střední školu. Dělaj to tak v Ukiahu všichni. Trenta zná ještě ze školky a odjakživa to byl jedničkář. Jsou oba chytřejší, než ostatní u nich ve škole (než učitelé především), a tak se musí potýkat se značnou neoblíbeností a žárlivostí. Je to jedno z pout, který je svazuje. (Doufám, že ne na dlouho!) Trent to má o něco snadnější, protože alespoň ve sportu jim může dokázat, že je jedním z nich. Sheeni je však nejen šíleně inteligentní, ale i krásná, a proto musí čelit nepokrytýmu nepřátelství.
"Někdy si přeji, abych byla hloupá a ošklivá," zanaříkala tato překrásná intelektuálka.
"I já mám někdy takovéto přání," řek sem.
"Ale zlato, vždyť se ti už splnilo," škádlila mě.
Aby tu urážku odvolala, musel sem přistoupit k ručnímu zpracování.
Později vodpoledne sme si s Jerrym a Dožínkovou královnou vyjeli kolem jezera v štíhlobokém linkolnovi. Celej kemp byl vzrušením bez sebe. Paní Clarekelsonová právě před panelákovým kostelem zalévala petunie (vysázené do tvaru kříže). Pozorovala mě nadmíru podezřívavě, tak sem zašilhal a hrábl pro holuba. Vedlě mě vzadu seděla Sheeni a zatínala zuby do hřbetu ruky, aby nevyprskla smíchy. Máma mi řekla, abych "vytáh ten prst z nosu a choval se na svůj věk". Aerodynamickej tunel zadního sedadla Sheeni zřejmě nevadil. Přes své kaštanové kadeře si uvázala šátek a seděla ve větru s jednou rukou nedbale položenou na vnitřní straně mýho stehna. V jedný zatáčce se při devadesátikilometrový rychlosti ke mně natáhla, stáhla mi sluneční brejle z nosu a velkým obloukem je hodila za záda do jezera.
Mířili sme k Middletonu, kde Jerry vyčmuchal přívěs na prodej. Kraj to byl plnej laskavejch dobrodinců, kteří nás posílali od čerta k ďáblu, ale nakonec sme po několika otočkách na úzkejch venkovskejch cestách dorazili k prťavý barabizně na muřích nožkách na vrcholku prudkýho svahu. Zaprášenej dvůr byl plnej vraků aut, rezatejch školních autobusů, byl tam i starej lis na ovoce a vyřazená centrifuga z ňákýho dávno zlikvidovanýho zábavního parku. A mezi těma zrezavělejma krámama pobíhal výkvět zavšivenejch psů, koček, kuřet, hus a párek prasat. Vlastníkem tohoto panství byl bezzubej páprda s tím největším pivním bauchem pod sluncem. Jerryho buben v devátým metru neměl nárok.
Páprda nás vedl zaprášenou cestou ke kůlně z vlnitýho plechu. Přívěs byl uvnitř. Vypadal jak železniční vagón pro trpajzlíky. Byl přes šest metrů dlouhej, ale necelej metr padesát vysokej. Máma byla vyvalená. "Jerry, co s tím?" zašeptala. "To se uvnitř budeme plazit po kolenou?"
Páprda se zasmál. "Dávejte pozor," řekl. Otevřel malý dvířka nad zadním nárazníkem, otočil knoflíkem a začal pumpovat kovovou rukojetí. S každým pohybem se přívěs o chlup zvedl, až zázračně nabyl dvojnásobný vejšky. "Šetří to benzín," řek páprda.
Sheeni na to obratem vyfachčila teorii: "Nižší profil vede při jízdě na dálnici k menšímu odporu větru."
Viděl sem, jak je jí Jerry okouzlenej. Všichni sme napochodovali do domečku na kolečkách. Byl novější, než "Můj zelený ráj", ale zase ne vo moc. Vpředu byl jídelní kout pro čtyři, pak přišla minikuchyňka a za ní dvě cudně chodbičkou voddělený postele. Vzadu byla umakartová koupelna s umývadlem, hajzlíkem (smrděl starejma chcankama), a lesklá nerezová vana, dostatečně velká pro dospěláka. Máma a Sheeni se rozplývaly nad komfortem, zatímco Jerry - ten starej vobchodnickej žgrd - poukazoval na nedostatky. Například se mu nelíbily ty voddělený postele.
Páprda si vocucával bezzubý dásně. "Zas je to lepší, dyž chrápete," řek.
"To není můj problém," opáčil Jerry. (To je ale lhář!)
"No, tak se třeba počůráváte do postele."
"To teda ne," řek Jerry. "Ani to já nedělám."
"Možná to na vás jednoho dne příde," řek páprda. "Až budete starší. Já si teď tu a tam ukápnu. A taky chrápu. Předtím sem to taky nikdy nedělal."
Zachvěl sem se při pomyšlení, jaký to asi musí bejt sdílet s páprdou společnou postel. Podíval sem se na Sheeni, která právě prozkoumávala šatník. Jo, tak v tomto přívěsu si celkem dovedu představit naše líbánky - postel nepostel. Kdyby nám vo to šlo, určitě bychom se voba zmáčkli do tý útulný vany. Když sem si tak tu šťastnou scénu představil, musel sem si sednout na jednu z těch postelí, abych skryl náhlou OLE. Matrace se prohnula a smrděla plísní. Jerry s páprdou započali závěrečnej menuet.
"Kolik chcete v hotovosti?" zeptal se Jerry.
"Bylo to v tom inzerátu?" odpověděl stařec. "Rovnejch tisíc."
"Tisíc!?" Jerry se na něho podíval pochybovačně. "To by muselo bejt se zárukou."
"Tak, jak leží a běží," řek páprda.
"Nevím," odpověděl Jerry. "Cejtím tady suchou hnilobu. Střecha bude asi potřebovat opravu a ty oddělené postele vlastně taky nechci. Víc než osum set nedám."
Páprda se v duchu snažil tu nepříznivou novinu zpracovat.
"Ve všech skříních jsou myšince," řekla Sheeni. "A elektrické zásuvky nejsou uzemněné."
Zdálo se mi, že Jerry je oslněn mým vkusem.
Páprda se odkašlal. "Možná bych vzal devět set padesát."
"Devět set," řek Jerry.
Devět set pětadvacet," kontroval páprda.
Plácli si na devět set deset a prodávající vystavil falešný účet na dvě sta dolarů, aby se dopravní inspektorát vodrbalo na daních. Máma jako placenej zaměstnanec dopravního inspektorátu moc nadšená nebyla, ale neprotestovala.
Zatímco muži počítali bankovky a vyplňovali papíry, procházeli sme se Sheeni po zasviněným pozemku a kdákající kuřata před náma prchaly do všech stran.

Sheeni si klekla vedle starý lepenkový krabice. "Hele, Nickie!" zvolala, "ti jsou ale nádherní!"
V bedně se tetelilo šest štěňat. Byly skoro celý černý, jen sem tam mezi nima probleskovaly bílý fleky. Měly krátký, polehavý uši, zakroucený vocásky a malý netopýří ksichty. Jejich máma ležela opodál, celá zničená z toho horka. Byla to nečistokrevná buldočice. Měla vypoulený černý voči, vražednej čumák a vystupující spodní předkus. Byl to druhej nejškaredější pes, jakýho sem v životě viděl. Ten úplně nejškaredější byl jejich otec, kerej na nás vrčel ze špagátu uvázanýho k rozbitýmu hracímu automatu.
Sheeni vzala do náručí štěně, které mělo nejvíc bílejch skvrn. Samým nadšením jí za odměnu pocvrkal halenku. Zdálo se, že jí to vůbec nevadí, a dokonce mu dovolila, aby jí volizoval její rozkošná ústa. "Není nádherný?" řekla.
"Je k zulíbání?" zalhal sem. Musím si zapamatovat, abych ji nelíbal, dokud si nevyčistí zuby a pořádně nevydezinfikuje pusu kloktáním.
"Zajímalo by mě, jestli jsou na prodej," řekla. "Co myslíš?"
"Nedivil bych se," řek sem. "Ale dovolej ti vaši psa?"
"Jasňačka," řekla Sheeni. "Milují zvířata."
Páprda psa vohodnotil na nehoráznejch deset dolarů, což bylo víc, než sme Sheeni a já měli dohromady. Zdrcená a zoufalá tiskla si Sheeni štěně k ňadrům. To bylo i na páprdu trochu moc. Chvíli studoval její poprsí a pak jí řekl, že si ho může vzít zadarmo. (Což si myslím, že byla asi tak jeho reálná hodnota.)
Sheeni byla nadšením bez sebe. V jeden moment sem se vyděsil, že snad tomu páprdovi dá pusu. To by pak vykloktání asi nestačilo. Sheeni se místo toho cicmala se svým štěnětem, kerýmu dala okamžitě jméno Albert (což vyslovovala jako "Albér") po tom existenciálně zesnulým francouzským spisovateli Albertu Camusovi.
Albert pochopil, že jde do světa, a zdálo se, že je rád, že se může konečně vobrátit zády ke svýmu nízkýmu původu. Ohlídl se, aby se ujistil, že ho sourozenci vidí, jak je usazenej v supermodelu linkolna. Jeho sebevědomí naštěstí nedostalo ránu, protože to vodpoledne sme ze sebou ještě nevlekli právě zakoupený přívěs. Jerry si plánoval zajet pro svůj úlovek druhý den, až poté, co si nechá na linkolna přivařit hák. Takže při cestě domů seděl Albert pyšně na Sheenině klíně, z kerýho seskočil jen jednou, aby si ulevil na bílým koberci. Jerryho to rozrušilo, ale Sheeni rozehrála svý osobní kouzlo na plný pecky a uklidnila ho slibem, že "Nick to uklidí do poslední mrtě".
Protestoval sem tak vehementně, že sem zapomněl uhnout, když se ke mně naklonila a uštědřila mi jednu vlhkou přímo na rty. Fuj. Žena již miluju, má psí dech.
Když sme dorazili zpátky do "Mýho zelenýho ráje", vyskočila Sheeni z auta a zmizla se svým čoklem, jako když střelí. Jerry pečlivě ohledal místo činu na svým koberci a dal mi deset minut na to, abych to buďto zcela odstranil nebo "mi napere do hlavy olovo z třistapadesátsedmičky". Pustil sem se do práce za vydatné pomoci hajzlpapíru, studený vody a saponátu. Jak sem byl tak sehnutej a makal na svým údělu, jala se kolem čmuchat ta stále zvědavá paní Clarkelsonová. Začal sem uslintávat, pochichtávat se a rozmarně sem hodil kus hovna jejím směrem. Zaječela a uskočila. Rámus vytáh mámu a přívěsu a hned zahájila vyšetřování. Paní Clarkelsonová, celá brunátná, jí řekla: "Zpytuj svou duši, hříšnice. A pochopíš, proč tě bůh potrestal tímto dítětem."
"Polib si, krávo," odpověděla máma výstižně a stručně.
Paní Clarkelsonová byla příliš šokovaná, než aby se zmohla na odpověď, a raději odsvištěla.
"Cos té babě řek?" chtěla vědět máma.
Měl sem pocit, že to volá po drobné lži. "Zeptala se mě, jestli ste s Jerrym sezdaní, a já sem jí řekl, že jí po tom nic není."
"Šikovnej kluk," řekla máma. "Jejich drzost snad nezná mezí!"
20:30 - Sedíme s Sheeni u malýho zelenýho stolečku na terase a dopisujeme svý deníky. Albert spí Sheeni u nohou. Po zuřivým boji se Sheeni podařilo přesvědčit svý rodiče, že si psa smí nechat, přestože její matka prohlásila, že má "tvář belzebuba". (Má pravdu.) Ale Sheeni musela slíbit, že bude chodit do kostela "ne méně než dvakrát týdně". Není tímto ústupkem nadšena, ale zase má pocit, že Albert za tuto oběť stojí. "A kromě toho," řekla, "to posilování se může vždycky hodit."
Fascinuje mě, jak silnou láskou zahrnuje tohoto smrdutýho, vodpornýho čokla. Kdyby byla tak láskyplně pozorná ke mně. Abych teď kromě toho pozoruhodnýho Trenta žárlil ještě i na psa. Zamilovanost mi v žádným případě nepřidala duševního klidu.
22:30 - Sheeni mi dala dlouhý polibek na dobrou noc a ve tmě dovolila mý ruce, aby jí pronikla za podprsenku. Nemohu ani jen začít popisovat ty hmatový požitky z její nahoty: měkkou zaoblenou plnost, hladké, teplé maso, pevnost vztyčené bradavky pod mým šmátrajícím palcem, závratné dívčí aróma. Zítra se jde na třetí fázi.
Když sem se vrátil do našeho přívěsu (až mi povolila pulzující OLE), zjistil sem, že mám na džínách flek. Ne tam, trochu níž. Pochcal mě žárlivej Albert.
Čtvrtek 23. srpna
Vzbudila mě příšerná myšlenka. Dnes je můj poslední celej den s Sheeni. Zejtra se vracíme do Oaklandu. Jak já bez ní budu moct žít! Ona zatím bude v Trentově vopáleným mužným náručí, jeho mohutná postava přitisknutá k jejímu křehkýmu tělu. Tato představa ve mně vyvolává nefalšovanou fyzickou bolest. Budu muset Trenta zabít a nýst za to následky. Jiný řešení prostě nevidím. Zajímalo by mě, jestli Jerry opravdu má někde ráži třistapadesátsedum. Ale co když není nabitá? Můžou si čtrnáctiletí někde sehnat náboje? Asi jo. Díky bohu za teroristy.
Mý vražedný plány přerušilo zaklepání. Voblík sem si župan a votevřel. V ranním slunci stála má milovaná, žalem bez sebe a s pláčem zarudlýma očima. Konečně se přiblížil okamžik, aby mladý Sidney Carton vykonal ušlechtilý čin pro milovanou ženu.
Sheeni mi povyprávěla celou tu strašnou historii po cestě do cukrárny. Večer se uchýlila do svého miniaturního pokojíčku v prvním patře a usnula s Albertem v náručí. (Ten zasranej pes má ale štěstí!) V noci, když spala a oddávala se svým dívčím snům, vyklouzl ten uličník Albert dolů, aby se trochu vydováděl. Když se ráno rodiče probudili a vešli

do obýváku, zjistili, že jejich drahocenná rodinná bible (ve skutečnosti brožovaný vydání určený pro prázdninový účely) se válí po celým pokoji. Ten bezbožník zrovna žvejkal posledního z korintských. Pro paní Saundersovou byl tento akt znesvěcení jasným důkazem Albertova ďábelského původu. Je zapuzen a žádné Sheeniny sladké řečičky nemohou změnit tento rodičovský ortel. Albert je prozatím uvězněn ve skladovacím prostoru jejich přívěsu, dokud se o jeho osudu definitivně nerozhodne.
"Co já jen budu dělat," naříkala Sheeni, když se zakusovala do pocukrovanýho věnečku. Zcela mě vyřídil cukrovej prach na jejím horním rtu.
Žvejkal sem javorovou tyčinku a zvažoval, jaký má Sheeni možnosti. "Hele, vezmeme se," řek sem, "a Albert s náma může bydlet."
"No tak, Nickie, mluv vážně!"
V životě sem nemluvil vážněji. Ale viděl sem, že Sheeni ještě není tak zcela připravená jít v manželskejch šlépějích Millie Filbertový. Škoda!
Pak sem si povšiml neklamnejch znaků: Sheeni se chystala rozehrát svý kouzla ve velkým stylu. Připravil sem se na prudkej nápor.
"Nickie, kocourku," zavrněla, "proč si ho nevezmeš ty? Mohl by být jako naším nemanželským dítětem."
"V žádným případě," řek sem.
V krásným modrých Sheeniných očích se zaleskly slzy. "Mohl bys to alespoň zvážit, zlato. Pro mě. Ještě nikdy jsem tě o nic neprosila."
Zvážil sem to. Na jedný straně byl blbej, smradlavej vošklivej čokl, kerej už dokázal, jakým průserem umí bejt. Na druhý straně, kdyby byl se mnou, moh by znamenat pevný pouto (no tak teda aspoň psí řemínek) mezi mnou a Sheeni. Pak mně náhle osvítil takový záblesk inspirace, jaký se dostavuje tak jednou, dvakrát za život. Alberta mi seslalo samo nebe (nebo snad peklo?).
"Možná bych si ho vzal," řek sem a zakous se do dortu s polevou. Sheeni napjatě čekala. Pomalu a zamyšleně sem žvýkal.
"Ale mám jistý podmínky."
"Jaký?" zeptala se nervózně.
"Pokud má být Albert naším dítětem lásky, pak chci mít jistotu, že sem široko daleko jediným otcem. Trent musí dostat kopačky."
Sheeni se zamyslela. "To žádáš hodně," řekla nakonec.
"Vopravdu?"
"Jsme si s Trentem hodně blízcí."
"Já chci být ještě blíž."
"Ale Trent je nesmírně oduševnělej," smlouvala.
Taky nejsem zrovna retardovanej."
"Ale Trent je moc hezkej," vypočítávala.
"Vzhled není všechno."
"A má skvělou postavu."
"Není problém, začnu s kulturistikou."
Sheeni se kousala a přemýšlela, co by dál přihodila. "Trent zbožňuje zem, po níž chodím."
Tak to už sme dva, Trente! "Tvoje volba," řek sem. "Život se mnou a psem, kterýho miluješ, nebo živoření bez psa s plytkým egoistickým poétou."
Sheeni spolkla poslední ze svejch zákusků a olízla si svý nádherný prsty. "Tak jo, Nicku. Nemám asi na výběr. Rozejdu se s Trentem. Ale pokud se zabije, je to na tebe."
"Přijímám plnou zodpovědnost," řek sem. "Za psa. I za vopuštěnýho milence."
Sheeni se rozzářila. "Dobrý. Dohodnuto."
"Ne tak úplně, má milá," řek sem. "Chci ještě něco."
"A co to má jako být?"
Podíval sem se jí zpříma do očí. "Však víš," řek sem.
"Ach ne," zaprotestovala. "To teda ne. Na to seš moc mladej. To si na svý triko nevezmu."
"Jak to mysliš!" řek sem. "Tobě bylo třináct!"
"To je něco jiného. Děvčata dospívají dříve."
"Ale jak jinak mohu mít opravdickej vztah k našemu nemanželskýmu dítěti?" chtěl sem vědět.
Sheeni vypadala, že začíná litovat, že tento termín vůbec kdy zavedla. "A máš prezervativ?"
Konečně se to někam posouvá! "Samozřejmě," řek sem.
Podíval sem se do peněženky. "Tady, značka Šejk."
"Tak to je blbý," řekla Sheeni. "Ty jsou pro velký. Mohl by ti sklouznout a mateřství stoprocentně nemám momentálně v plánu."
Na ženu s jedinou sexuální zkušeností toho Sheeni věděla o mužský ochraně nějak příliš moc. "Nevadí," řek sem, "seženu jinej. Značka bude dle tvýho výběru."
Sheeni se ještě zamyslela. "Musí to být na bezpečným místě. V příjemné a pohodlné posteli. Bez rušivých vlivů. A na relaxaci na navození nálady nějaké dobré červené víno, nejlépe francouzské."
Náhle sem si uvědomil, že žena, kterou miluju, je vlastní dcerou úspěšnýho advokáta.
"Dobrý," řek sem. "Ještě něco?"
"A ten prezervativ musí být nový. Nechci takový, co se válel kdovíjak dlouho po peněženkách. Zákazníci je nedávno

hodnotili, takže myslím, že bys měl vybrat značku s největším počtem bodů. Bude to asi vyžadovat jisté studium po knihovnách. Ocenila bych fotokopii toho článku. A jako vedlejší ochranu bych si představovala značkový spermicid."
"A co kdybych si nechal narychlo podvázat chámovody, abys to měla jistý?" zeptal sem se.
Nepovšimla si mýho sarkasmu. "To si, Nickie, musíš rozhodnout sám," řekla.
"Ty nechceš mít někdy se mnou děti?" zeptal sem se.
Sheeni to šokovalo. "Nebuď jak malej. Vdávat se budu nejdřív tak ve třiceti a otec mých budoucích dětí studuje teď pravděpodobně filozofii na Sorbonně."
Jak já toho neznámýho namyšlenýho žabožrouta nenávidím!
Zamyšleně sem pozoroval Sheeni, jak upíjí kafe. Čekala mě vysoká hora, zbývalo přejít ještě mnoho zrádnejch ledovců, ale konečně sem měl v ruce orazítkovaný a podepsaný vstupní vízum do ráje, kterej mi ležel přímo před nosem. Teď si konečně můžu začít myslet, že vábivá, ale abstraktní představa, obvykle známá pod pojmem "pohlavní styk", se přece jen stane součástí mý každodenní reality. Zkrátka a dobře, mám konečně reálnou vyhlídku, že si švihnu.
"No," řek sem a dorazil svý kafe, "pokud to všechno mám stihnout do dnešního večera, pak bych na tom asi měl hned začít dělat. Nevíš, kdy otvíraj knihovnu. ?"
"Nebuď směšný, Nickie," řekla. "To přece nemáš šanci všechno zvládnout během jediného dne. A kromě toho, dnes nemám náladu."
"Tak co budem místo toho dělat?" zeptal sem se uraženě.
"Pojďme zachránit toho chudáčka Alberta!"
Smradlavá bestie byla štěstím bez sebe, že sme ji pustili ze zapařený bedny. Zatímco ji Sheeni zahrnovala pusinkama, vyslala ke mně ta psí mrcha arogantní pohled - přesně jako tata se svejma štětulema.
Pchá, ten vošklivej pes bude ještě koukat, až zjistí, kdo to vlastně bude rozhodovat o jeho misce žrádla. Předpokládám, že to se pak ještě dočkáme zkrotlýho patolízalskýho pejsánka.
Když sme odcházeli, všiml sem si bledé strašidelné tváře, jak nás upřeně pozoruje za záclonou. Ta ženská vypadala jako Sheeni v roce dva tisíce sto čtyřiasedumdesát.
"To byla tvá babička?" zeptal sem se.
"Ne, má matka," řekla Sheeni, objala svý štěně ještě pevněji a víc neřekla.
Vytušil sem za těma vysokejma hliníkovejma stěnama nějaký strašidelný tajemství. Srdce mi překypovalo láskou a cejtil sem nutkavou potřebu chránit svou milovanou před nástrahami života. Jenom doufám, že to později nepovede k tomu, aby mě ňákej budoucí psychoanalytik označil jako "zachránce".
Vřítili sme se do "Mýho zelenýho ráje", abychom prodiskutovali psí adopci s mámou, ale voba s Jerrym byli pryč. Určitě někde poletovali a sháněli háky pro přívěs. Jen my dva (plus Albert) v přívěsu mělo za následek, že atmosféra byla nabitá vášnivě erotickou energií.
Brzy sme seděli zahákovaní na uzounkým gauči, na našich přisátejch rtech se mísila hořkost kávy se sladkou chutí touhy. Vášeň mi dodala odvahy, a tak sem Sheeni trochu povytáhl vršek od bikin. V jasném slunečním světle sem si konečně mohl prohlídnout její nádherná ňadra, jejichž panenská bělostnost, kontrastující s opálenou kůží kolem, ještě podtrhovala jejich útěšnost. Sheeni zasténala, když se ní má chtivá ústa přisála na teplou bradavku. Její ruka sjížděla níž a níž, až v kalhotách našla mou pulzující OLE. Rozepnul sem zip a Sheeni vytáhla můj žulovej instrument, právě když před přívěsem hřmotně zabrzdil linkoln.
Do čerta!
Albert začal zuřivě štěkat. Sheeni se bleskurychle odhákovala, stáhla si vršekod plavek a ukryla své bezkonkurenční skvosty. Vyskočil sem a šlápl na Alberta, kerej začal kňučet. Sheeni se sehnula, aby ho ukonejšila, a já se zatím v bolestech belhal na hajzl, přičemž mě má vytrčená OLE předcházela vo několik metrů.
Z malýho, tmavýho hajzlíku sem slyšel, jak se Sheeni zdraví s mámou a Jerrym.
"Co je s tím zatraceným psem?" zeptal se Jerry.
"Obávám se, že jde o trauma úzkosti z odloučení," odpověděla Sheeni.
Jerry na to nic neřek.
"Kde je Nick?" zeptala se máma.
Sheeni chladnokrevně odvětila: "Obléká si v koupelně plavky. Jdeme se koupat."
Zvažoval sem, co se svou rekordní OLE. Bez pomoci tu bude trčet několik dalších měsíců. Tak dlouho sem čekat nemoh. Devět rychlejch pohybů a monumentální vodotrysk vohodil zeď. Měl sem pocit, že celej můj nervovej systém vodchází močovou trubicí. Pokud se mnou takhle cvičí lehký mazlení, mám vůbec nárok přežít pohlavní styk? Však to časem zjistíme.
Utřel sem stěny a strop, rychle se převlík do plavek, lapl plážový saky paky a klidně vplul do obýváku. Sheeni se mazlila s naším dítětem lásky.
"Paní Twispová," řekla Sheeni. "Nick by se vás chtěl něco zeptat." Máma zaujala rodičovský postavení. Vyslal sem k Sheeni výstražnej pohled.
"Víš," řek sem a kolečka v hlavě se mi zavařovaly, "myslíš, že by s námi mohla jít Sheeni na večeři? Je to náš poslední společnej večer."
Máma se usmála. "Samozřejmě, to by bylo prima. Sheeni, máme na sedm hodin objednanej stůl."
"A vem si něco s velkým výstřihem." navrhl Jerry mlsně. Máma se na něho škaredě podívala.
"To byl vtip, puso," řek Jerry a poplácal mámu po zadnici.
Jeho ruka zaváhala na máminejch šortkách. "Tak dete nebo co?" zeptal se.
Rychle sme se zdejchli. Sheeni připla Alberta na vodítko a všichni tři sme se procházkovým tempem ubírali horkým sluncem k jezeru.

"Promiň mi mou ukvapenost s tím Albertem," řekla Sheeni. "Nebudeš s ním mít problémy?"
"To zvládnu," odpověděl sem. "Je jasný, že tak velkou žádost, jakou je tato, je zapotřebí strategicky pečlivě naplánovat. Nemůžeš přitančit a jen tak ji nadhodit. Přivolalo by to totiž jedno obrovský NE. A jakmile jednou dospěláci vložej svý rodičovský ego do "NE", pak pro ně musíš pracně vymejšlet způsob, jak by mohli říct "ANO" a zachovat si při tom tvář."
"Nickie, ty aspoň nemusíš zápasit s neustálýma překážkama ze strany boha. Buď rád."
Minuli sme paní Clarkelsonovou, která seděla na vydlážděným plácku před svým přívěsem a skládala noviny do plácaček na mouchy tsetse pro misionáře v Africe. Zastrčil sem prst do nosu.
Sheeni, pročpak se s tím chlapcem držíš za ruku?" chtěla vědět stará dáma.
"Vedu ho k jezeru, paní Clarkelsonová," odpověděla Sheeni vesele. "Jde o hydroterapii."
"Ach tak. Pak je to asi v pořádku."
Natáhl sem prst. "Chceš šušeň?" zachrochtal sem. "Mám jich spoustu."
Paní Clarkelsonová se otřásla. "Ne, děkuji, mladý muži. Je to hnusné a odporné."
"Buď hodnej, Nicku," napomenula mě Sheeni, "Nebo ti nekoupím leďňáčka."
Začal sem slintat a pofňukávat a nepřestal sem, dokud sme paní Clarkelsonový nezmizeli z dohledu.
"Jde ti to perfektně," řekla Sheeni.
"Díky, zlato," odpověděl sem, "doufám, že se jednoho dne dostanu na studia k Stanislavskýmu."
"To ti dá pěkně zabrat," odpověděla Sheeni. "Ten už je asi padesát let mrtvej."
Napadlo mě, že milovat Sheeni je někdy jako začít si romantický hrátky s Encyklopedií Britannicou.
Kráčeli sme městem. Ulice podél motelů byly plný aut a lidí, neboť se blížil víkend. Pomalej průvod přehřátejch karavanů, kempinkovejch vozů a velkejch dodávek s motorovejma člunama se po centimetrech šinul k modravý vodě. Tři venkovští balící se vyklonili z vokýnek a hvízdali na Sheeni, dvě tlustý ženský sprostě komentovaly vošklivost našeho psa. Sheeni a Albert dělali, že neslyší.
Obrovský nápisy na pláži oznamovaly "Zákaz vstupu psů", ale Sheeni je s přehledem ignorovala. Rozprostřeli sme si ručníky na horkým písku a opalovali se- Albert rychle usnul ve stínu pod překlopeným Sheeniným proutěným košíkem a hlasitě chrápal svou nakopnutou tlamou. Naolejoval sem svou lásku a zase OLE, kterou bylo možný pozorovat ze vzdálenosti pěti kilometrů.
"Možná by sis měl nechat vyšetřit hypofýzu," řekla Sheeni. "Nikdy sem nepotkala nikoho s tak šíleně aktivníma hormonama."
Ujistil sem jí, že potřebuju jednoduchý domácí léčení, kerý ani nepotřebuje lékařskej dohled.
"Brzy to bude," řekla Sheeni. "Musíš být trpělivý, Nickie. Vymyslím nějakej způsob, abych vás s Albertem mohla brzy navštívit."
"To doufám, sakra!"
Zbytek odpoledne (poslední s Sheeni bůhví do kdy) utekl v teplým oparu. Vzpomínám si na vůni opalovacího krému a hotdogů, na horké slunce opřené do mých zad, na husí kůži z ledové vody, chuť jezera na sladkejch rtech, dotyk ruky, která zabloudila do mých plavek pod tmavozelenou hladinou, na tajemství měkkého rozkroku, jehož sem se na vteřinu mohl letmo dotknout přes tenkou vrstvu mokrých plavek.
Když sme se připálení a unavení vrátili do Sheenina přívěsu, zastavila se, aby vybrala poštu. Všim sem si, že jeden z dopisů nese její adresu, psanou širokým mužným písmem.
"Můžu to pro tebe roztrhat, zlato?" zeptal sem se.
"No tak, kocourku, to by přece nebylo tak úplně fér pro toho ubohého odesílatele, že jo."
"Mně je férovost vůči té osobě ukradená," odpověděl sem.
"Pročpak?" trvala na vysvětlení.
Protože tě líbal, hladil a kdovíco ještě s tebou dělal! "Protože proto," řek sem. "Doufám, že v tomto bodě budeš respektovat mý pocity."
"Nechápu, co mají tvé pocity co do činění s americkým systémem pošt a telekomunikací," řekla Sheeni zarytě.
"Vandalismus jakéhokoli druhu je neomluvitelný. Já sem tě přece nikdy nežádala o roztrhání byť jen jediného dopisu od Marty."
"Od Marty žádný dopisy nedostávám," řek sem. "A ty to dobře víš!"
"Tak až jednou dostaneš, pusinko," řekla Sheeni, otočila se v brance a podala mi vodítko se psem, "přines je a natrháme je nacimprcampr společně." Naklonila se přes vrátka a políbila mě. "Nashle o půl sedmé, miláčku. Ahoj, Alberte!"
Pevně svírala doličnou obálku a zmizela v dvouposchoďovým přívěsu. Albert kňoural, že chce taky a casnoval za špagát.
Naštvaně sem se votočil a táhl ho za sebou. Albert za mnou klouzal, jako když se malej škaredej pes učí jezdit po asfaltu na vodních lyžích. Vzpouzel se tak, že sem ho nakonec musel vzít do náruče a vodnýst domů.
Máma stála jen v podprsence a kalhotkách v mrňavý koupelně, byla ještě celá zarudlá po odpolední tirácký válcovačce a dávala si na ksicht obličej. Jak sem se stačil povšimnout, lahvičky s různým svinstvem se za každej rok po pětatřicítce množí geometrickou řadou.
"No, kde seš?" zeptala se. "Běž se nachystat. A co tu děláš s tím psem?"
"Sheeni mě požádala, abych na něho dal pozor, než se obleče?" zalhal sem.
"Kde je Jerry?"
Máma si s obrovským soustředěním přimalovávala obočí.
"Sprchuje se. Půjdeš taky?"

Představil sem si toho neustále číhajícího prasečího pastora. "Ne, umyl sem se v jezeru," řek sem. Zatáhl sem záclonu, která oddělovala můj pokoj od zbytku přívěsu, čímž sem si vytvořil zdání soukromí. Stáhl sem svý ještě mokrý plavky. Můj vlhkej kámoš byl plnej písku a chladem se celej scucl na velikost malýho vyloupnutýho buráku. Je k nevíře, že tohle je tentýž obrovskej orgán, kerýho před pár hodinama hladila pod vodou křehká ženská ruka. Věděl sem, že mý soukromí je nejistý, tam sem se raději rychle voblík. Albert ležel na linoleu a uraženě mě pozoroval.
Když sem byl hotov a odhrnul závěs, máma si ještě pořád přidávala další a další vrstvy obličeje. Rychle si mě prohlídla vod hlavy až k patě.
"Sluší ti to, Nicku." Říká to vždycky. Moh bych mít na ksichtě sedumačtyřicet kapajících vředů (a jednou je určitě mít budu), ale pokud bych měl zažehlený puky, máma by řekla, že "mi to sluší".
"Dík, mami, tobě taky," zalhal sem. Rozhod sem se, že začnu pomaloučku makat na psí adopci. "Už sem zjistil, co je to vlastně za psí druh, ten Albert," řek sem nenápadně.
"Jo? A jakej?" máma se nanášela poslední vrstvu, kerá se trochu podobala mořidlu.
"Chlápek v obchodě s domácím zvířectvem nám řekl, že je to čistokrevnej španělskej tonzello." Albert skepticky zvedl voči.
"Tonzello? To sem v životě neslyšela."
"Ani Sheeni. Tak sme šli do knihovny a něco si tam o něm našli. Jde o populárního španělskýho sportovního psa."
To vzbudilo mámin zájem. Odložila štětec. "A co je to za sport?"
"Mají tam takovou soutěž, říkaj tomu tonzelloatlon. Každej tým sestává z jednoho atleta a jednoho psa. Je to mix běhu, akrobacie a umělecký gymnastiky. Že prej je to pěkná podívaná, aspoň podle tý encyklopedie."
"A tady se to taky provozuje?" chtěla vědět.
"Moc ne," řek sem. "Ale Španělsko neustále žádá, aby se to zařadilo mezi olympijský sporty. Pokud by se to podařilo, bylo by pro mě docela snadný dostat se do americký výpravy, protože tonzellů je tady hrozně málo."
"Olympijský hry? To mě podrž!" Máma si zamyšleně uhlazovala glazuru. Zřejmě zvažovala, jaký by to bylo bejt matkou zlatýho olympijskýho medailisty.
Zvedl sem mladýho tonzella a láskyplně ho objal. "A prej sou taky lehce vycvičitelní." Albert se mý náruči ošil, chňapl mi po ruce a pocvrkal košili. Rychle sem ho zase položil.
V ten moment se otevřely dveře a vstoupil Jerry. Byl celej růžovej a vlhkej, na sobě rozhalenej koupací plášť, kerej dával vyniknout jeho bujným černým chlupům.
"Čau, Nicku," řekl a utíral si vlasy. "Tak co, už ses vynadíval?"
"Jerry, to teda nebylo moc vtipný," řekla máma a odkráčela směrem k ložnici. Jerry mlsně pozoroval její kalhotky a podprsenku.
"Vždyť to byla jen legrace, Estello," řekl a šel za ní. Zavřeli dveře. Slyšel sem, jak máma říká: "Teď ne, Jerry. Právě sem se upravila." Pak se ozvaly zvuky, kerý zněly jako rvačka a následoval krátký úder. Zvažoval sem, jestli i v těchto končinách sou poldové na čísle 158, když tu se rozhostilo zlověstný ticho.
"Nestalo se vám něco?" zavolal sem na ně.
Po jistý odmlce se ozvala máma: "Všechno je v pořádku."
Byl sem znechucenej rodičovským chtíčem, a tak sem si raděj pustil gramec na plný prdy.
"Alberte," řek sem, "to je Frank Sinatra. Budeš ho teď slýchávat často."
Půl hodiny na to sme všichni, až na Alberta, stáli na dlážděným plácku před přívěsem a čekali na mou lásku. Tonzello byl zavřenej v přívěsu a trénoval tam svý kňučení. Máma měla na sobě ohnivě rudý šaty s hlubokým výstřihem, kerý vypadaly, že přišly na dobírku přímo z Pekla, z Oddělení tělesnejch hříchů. Jerry se voblík tak, aby ladil se svým fárem: bílej lněnej oblek, bílý boty a pásek, zelenkavou košili a žlutýho motýlka. Já měl na sobě svý oblíbený hadry, kerý nosím, když nechci bejt vidět: flanelový gatě, béžovou košili, usedlou šlajfku a nenápadný tvídový sako. Vypadal se jako dobrovolník spolku "Mladí Američané pro mír", kerej čeká, aby moh zamávat koloně aut s Danem Quaylem uprostřed.
Náhle se k nám blížila překrásná mladá žena. Bylo to nepravděpodobné, ale promluvila na nás. "Ahoj, Nicku. Dobrý večer, paní Twispová. Zdravím vás, Jerry."
Byla to Sheeni. Mejkap, perlovej náhrdelník, náušnice a kaštanový vlasy vyčesaný do drdolu jí přidaly neuvěřitelnejch deset let. Vypadala jako ta nejkrásnější vysokoškolačka na světě. Její nádherná opálená ramena svítila jako čtyryadvacetikarátový zlato nad tmavěmodrou pavučinou jejích šatů. Srdce se mi divoce rozbušilo. Ztratil sem řeč.
"Dobrej večír, Sheeni," řekla máma. "Vypadáš pěkně."
Pěkně! Pěkně! Bože, jak znesvěcujeme vlastní jazyk!
"Vypadáte nádherně," řekla Sheeni, čímž to znesvěcení ještě podtrhla.
"A váš oblek, Jerry, je úžasný."
"Díky, kotě," řek Jerry.
Byl sem pořád ještě ochrnutej. Sheeni se na mě pobaveně podívala.
"Co je s tebou. Nestalo se ti něco, Nicku?" zeptala se mě a vzala za ruku.
"Seš... Seš... záchvatně krásná," koktal sem.
Sheeni stáhla obočí. "Ale ne, Nickie. Záchvat je jisté duševní rozpoložení. Myslím, že adverbum záchvatně nelze použít při popisu fyzického vzhledu. Tato aplikace je naprosto chybná."
Z této gramatické disputace mě zachránil Jerry. "Tak jo, vystřelíme, ne?" řekl.
Nasáčkovali sme se do velkýho linkolna, kerej měl na zadní nápravě přidělanou lesklou chromovou kouli. Pod volantem byl brzdovej mechanismus přívěsnýho vozu. Kdykoli Jerry šlápl na brzdovej pedál, páka mechanismu mu obscénně mířila přímo do rozkroku.

Máma trvala na tom, aby Jerry kvůli "dámám a jejich účesům" zavřel střechu. Sice nerad, ale vyhověl, takže sme do restaurace jeli v relativním bezvětří.
Držel sem teplou Sheeninu ruku a snažil se získat kontrolu nad svým jazykem. Bylo mi jak Quasimodovi s Esmeraldou na rande ve čtyřech. Pořád sem čekal, kdy se objeví Trent a královi žoldáci, zastaví auto a pošlou mě zpátky do zvonice, aby tak ztrestali mou opovážlivost. Zatím však Esmeralda vydávala nádhernou vůni.
"Je to... Je to parfém?" zjišťoval sem.
"Jo, líbí se ti? Značka Joy, moje oblíbená. Byl to dárek od..." Tak tak se zarazila.
"Hm," řek sem. "Ale i tak se mi líbí."
Sheeni se netáhla a políbila mě. "I ty se mi líbíš."
Využil sem tý příležitosti a mrkl sem jí do výstřihu - a chytil při tom Jerryho pohled ve zpětným zrcátku. V ten moment sem si připadal jako ten nejmladší prasák světa.
Jerry zajel ke kraji a zaparkoval před velkou restaurací na břehu jezera, kerá se menovala kutr bocmana Biffa. Na jednom konci přecpanýho parkoviště stálo na vysokým železným podstavci vyloďovací plavidlo z druhý světový války. Na druhým konci byla obrovská z překližky vyřezaná scéna Vztyčování vlajky na Iwo Jima. A mezi nima se rozprostírala restaurace, nepravidelná jednopatrová dřevěná stavba s obrovskýma modravýma oknama s výhledem na jezero. Nad okny plavalo hejno modrejch neonovejch rybek.
Sám velkej Biff nás přivítal u vchodu, kerej byl ozdobenej rybářskýma sítěma. Poznal sem, že je to on, protože všechny zdi byly odvrchu dolů polepený zarámovanejma fotkama, na kterejch se třese ruku se slavnýma lidma. Pár sem jich poznal. Věřte nevěřte, byl mezi nima i Frank Sinatra mladší. Biff si drze prohlídl mou lásku a pak nás doprovodil ke stolu, luxusně umístěnýmu hned u okna. Biff Sheeni dvorně usadil, a když jí podával jídelní lístek, nenuceně položil svou stařeckou flekatou tlapu na její nahá ramena. A tak když sem si sedal, za odměnu sem mu probod nárt nohou od židle.
Od té chvíle se na mě Biff začal dívat obdivně. Nebo aspoň se mi to tak zdálo.
Jako obyčejně sme byli na rozhraní kuřáků a nekuřáků. Jerry si to tak vždy výslovně přeje, aby moh foukat kouř na kohokoli, kdo je podezřelej z antikuřáckejch postojů. Jerry se domnívá, že svoboda kouřit, je ústavou zaručený právo. Když si zapaloval svou první kamelku bez filtru, viděl sem, jak se pozorně rozhlíží po nedalekejch stolech nekuřáků a hledá potenciální fašisty. Ale protože sme nebyli v Berkeley, ale v pěkným zapadákově, nikomu tady zřejmě nevadilo, že se jeho směrem valí škodlivej kouř z cigaret.
"Je to tu moc pěkný, že jo," řekla máma. Ma tom sme se všichni shodli. Na druhý straně jezera právě zapadalo slunce a zbarvovalo vodní hladinu i nebe nad ní do různejch odstínů růžový, modrý a zářivě oranžový. Kolem fičely motorový čluny a lidi s rozesmátýma držkama na nich popíjeli pivo.
Jerry u naší servírky - padesátiletý venkovský matrony, voblečený podle Biffovejch instrukcí do minisukně a korzetu - objednal tři koktejly a jednu bylinkovou limonádu. (Marketingová otázka: mohou obstarožní krávy s otokem nad hlubokým výstřihem úspěšně prodávat žvance z ryb? Z velikosti diamantu, třpytícího se na Biffově malíčku, soudím, že zřejmě jo.) Číšnice Sheeni omrkla a ani nechtěla vidět občanku! Srkal sem svou limonádu, zatímco tři "dospělí" popíjeli koktejl. Sheeni mi dala ochutnat ze svýho. Byl opojně lahodný. Zatím mi chutnal každej alkoholickej nápoj, kerej sem zkusil. Znamená to snad, že mě v dospělosti čeká osud přeerotizovanýho alkoholickýho pisálka?
Pustili sme se do studia jídelního lístku. Žádná extra makrobiotická kuchyně to nebyla. To, co nebylo fritovaný v rozpáleným sádle, hodili - syrový a zakrvavený - na gril. Máma se rozhodla pro lastury, Sheeni chtěla mořskýho okouna a muži si objednali biftek. Jerry si objednal jako obvykle středně propečnej, takže já sem si objednal polopropečenej, takže on požádal o polopropečenej taky, takže já sem přešel na polosyrovej, a tak on se rozhodl pro polosyrovej taky. Pokud sem nechtěl na talíř syrovou krávu, bylo třeba souboj v tomto bodě přerušit. K mýmu překvapení nám donesli oba bifteky dokonale polopropečený. (Možná, že máma tý servírce něco špitla.) Taky sme měli francouzskej chleba s máslem, kukuřičný vdolečky s máslem, máslem potřenej chřest a pečený brambory s máslem a kyselou smetanou. Máslo se taky objevilo na syčících, čerstvě naservírovaných biftecích. Bohužel chybělo v salátu - tam dali jen kyselou smetanu s nivou.
Všichni kromě dítěte dostali druhej koktejl a brzo se začali velice vesele a hlučně bavit. Sheeni nám popovídala legrační příběhy ze života v Ukiahu a máma zase přidala něco trapnejch historek z mýho dětství. Začala od prvních neúspěšnejch pokusů naučit mě chodit na nočník a skončila tím, jak sem se krátce, ale bolestně, zamiloval do učitelky v mateřský školce. Všechny je povyprávěla s úžasným smyslem pro každičkej detail a bavila tím přivožralýho tiráka a ženu mýho srdce. Statečně sem se usmíval a pokoušel se to brát jako slavnost na počest populární osobnosti.
Ještě víc vadilo, když si Sheeni vzala od Jerryho kamelku. Představa, jak se karcinogenní dehet ukládá do jejích perfektních růžových plic, mi způsobovala nevýslovnou bolest. Rozesmutnila mě představa její pařížské budoucnosti mezi zhýralejma nikotinovejma žabožroutama. Tam aspoň budu s ní, budu chránit její čest a trvat na tom, abychom v kumštýřskejch kavárničkách na levým břehu seděli v nekuřácích.
Jako zákusek sme se všichni rozhodli pro specialitu podniku: tvarohovej koláč s čokoládou. Byl dobrej, ale bylo ho trochu moc. Jen muži dojedli svý obrovský kusance a třech tisících kalorií. Jerry ještě dojel po Sheeni a po mámě. Musí přece živit svý veliký panděro.
V tý době sem už byl skoro na infarkt, ale spustila kapela a ti tři se probrali k životu. Jednalo se o C&W kvarteto: Gina a tři kovbojové. Gina byla vyžraná padesátka, zpívala falešně a hrála při tom na kytaru. Doprovázela ji trojice vyzáblejch chlapíků středního věku, kteří vypadali, že maj za sebou denní šichtu u benzínky. Hráli na housle, bubny a tahací harmoniku.
K mýmu úžasu se začaly páry u okolních stolů zvedat a proudit směrem k tanečnímu parketu. Jako každej normální bílej čtrnáctiletej puberťák mám panickou hrůzu z toho, že bych měl tančit na veřejnosti. Modlil sem se, aby Sheeni sdílela mý pocity, ale bohužel se tak nestalo. Nejdřív se zvedla máma s Jerrym. Pak mě vzala Sheeni za ruku a odvedla na

obávaný jeviště lidskýho ponížení.
Kromě velice příjemnýho pocitu s Sheeniných pevných prsou na mý hrudi to byl naprostej běs. Co se týče tance, nemám ani talent, ani zkušenost, ani rytmus. A taky sem byl střízlivej (na rozdíl od partnerky) a bolestně prožíval představu, že můj sok v lásce už určitě svý taneční umění prokázal. Představa, jak zaháknutí tvář na tvář (a co hůř, prsa na prsa) ladně krouží ukiažským tanečním sálem, mýmu soustředění na rytmus teda moc neprospěla.
A tak sme tančili. Sheeni se vznášela jako rozjařená předválečná Paříž. Já šlapal jako německá armáda při ústupu od Stalingradu. A pak naštěstí byl ten boj za náma a chladnou nocí sme se ruku v ruce blížili k čekajícímu linkolnovi. Jerry si prozpěvoval, Dožínková královna hvízdala, Sheeni si notovala a mně se strašně ulevilo.
V temnu zadního sedadla se mi Sheeni přisála na jeden z mých rtů. Chutnala po tequile, cigaretách a čokoládě - ta provokativně prchavá směsice rozproudila můj nervovej systém. Zatoužil sem si jí vzít teď hned a tady, bez ohledu na prošlou záruční dobu prezervativu a na matku, sedící jen metr od nás. Vzdychl sem, když její ruka našla zduřeninu v mejch gatích. "A co bude s Albertem?" zašeptala.
"Odkejvej všechno, co řeknu," odpověděl sem jí šeptem. Souhlasně mi stiskla pulzující OLE.
S velikým sebezapřením sem jí odsunul ruku a naklonil se dopředu. "Mami," řek sem, "právě sem mluvil s Sheeni a ona by byla ochotná vzdát se Alberta, pokud by mi to mělo pomoci dostat se na olympijské hry."
"Neříkej," zvolala ovíněná Dožínková královna. "Opravdu bys to pro Nicka udělala?"
"No... asi ano, paní Twispová," řekla Sheeni.
"No, to je ale fantastický, Nickie," odpověděla máma. "Sheeni o tvýho psa se dobře postaráme."
"Děkuji, paní Twispová," řekla Sheeni. Překvapeně se na mě podívala.
Usmál sem se a políbil jí. Trente, pomyslel sem si, pomalu mizíš v propadlišti dějin.
Jerry sice vypadal, že není ve stavu řídit cokoli kromě svejch kroků, přesto však sme se brzo bezpečně dokolébali k "Mému zelenému ráji". Sheeni řekla dobrou noc, objala se s mámou a Jerrym. Ten ji vrazil polibek, kerej mi pak překvapená Sheeni popisovala jako ten nejintimnější francouzák. Připsal sem si ho na dlouhý seznam Jerryho hříchů, kerý si pěkně vodpyká.
Doprovodil sem Sheeni. Domluvili sme si zákuskovou schůzku zítra ráno, ale toto byly naše poslední okamžiky (relativního) soukromí. Když sme ruku v ruce procházeli kolem potemnělých přívěsů, třpytících se jako stříbro v teplém měsíčním svitu, vysvětloval sem, jak se Albert metamorfoval z vošklivýho podvraťáka na tonzella, skvělýho sportovního psa olympijskýho kalibru.
"Jsi génius," smála se Sheeni. "Naprostý génius."
Řek sem, že vlastně vo nic nešlo, ale ve skutečnosti to byla ta slova, kerý sem odjakživa toužil slyšet o svý osobě z úst překrásný ženy. A to mě bylo teprve čtrnáct! Někteří muži na to čekají celej život a umíraj dřív, než vůbec kdy slyšeli něco podobnýho kohokoli vyslovit.
V tmavém stínu pod baldachýnem Sheenina přívěsu se naše dychtivá těla spojila v nenvázané vášni. Opatrně sem ochutnával její horké rty, šťasten, že na nich nezůstala stopa po tom vilným tirákovi. Brzo sme společně prozkoumávali erotický hranice lidskýho polibku. Můj jazyk studoval její jazyk, její zuby, stoličky, dásně, její patro, a dokonce sem narazil na nerozkousanej ždibíček mořskýho okouna. Když sem se jí snažil vsunout svou pravou ruku pod šaty, v přívěsu se rozsvítilo a otevřely se dveře. Ve vchodu se tyčila Sheenina pět tisíc let stará matka.
"Sheeni?" zaskřehotala, "jsi to ty?"
Sheeni si uhladila vlasy a přešla do světelného kotouče otevřených dveří.
"Ano," řekla klidně. "Jsem zde s Nickem."
"No tak to se na toho mladého pohana podívejme."
Sheeni mi pokynula, abych přistoupil. Polkl sem a váhavě vstoupil do světla.
"Dobrý večer, paní Saundersová. Rád vás poznávám."
"Tak o tom značně pochybuji," řekla ta babizna v županu. "Řešili jsme tvůj případ s paní Clarkelsonovou. Její informace jsou velice znepokojující. Obávám se o nesmrtelnost tvé duše, mladý muži."
"Nick je velmi milý chlapec," řekla Sheeni. "Nabídl se, že adoptuje Alberta."
"To není cesta k duchovnímu spasení. Tomu psovi by se mělo za bezměsíčné noci hodinu před kohoutím zakokrháním stříbrnou dýkou probodnout srdce."
I v případě Alberta mi to připadalo trochu přespříliš. Nevěděl sem, co na to říct.
Sheeni mi potřásla rukou a řekla: "Dobrou noc, Nicku. A děkuji za večeři. Uvidíme se zítra."
"Dobrou noc, Sheeni," řek sem. "Dobrou noc paní Saundersová."
"A zpytuj svou duši, mladý muži. Dřív, než bude pozdě."
"Určitě," řek sem a ještě od branky zamával Sheeni ve dveřích jejich tyčícího se přívěsu. Byla bledá, bezvýrazná a mé mávání neopětovala.
Když sem se vrátil k našemu přívěsu, překvapil mě Albert uvázanej u plotu. Zachmuřeně popotahoval za špagát a štěkal. Uvnitř mě čekalo překvápko. Máma ten binec ještě neměla uklizenej. Někdo systematicky probral náš přívěs a strhal a zničil veškerý umění. Kolem dokola se válely střepy rozbitýho skla, rozkousaný rámy z umělý hmoty a rozervaný kousky třírozměrnejch apoštolů. Bylo to divný, ale vandal ušetřil ten jedinej kousek světskýho umění, co tam byl: trojrozměrnej portrét bledýho otylýho Elvise.
"Podívej se, co ten strašnej pes udělal!" křikla máma a opatrně sbírala rozbitý sklo z koberce.
Snažil sem se nepodlehnout panice. "To přece nemoh udělat Albert? Vždyť visely vysoko na stěně! na to by musel mít žebřík."
"Všechny dveře a okna byly zamčený," prohlásil Jerry tónem Perryho Masona (akorát, že Perry nikdy neoslovoval porotu v podvlíkacím triku, nechlastal přitom pivo přímo z flašky a nedrbal se na pupku). "Nikdo jinej tu nebyl. A

otisky psích zubů sou úplně všude."
"Sheeni si toho psa hned ráno vodvede!" prohlásola máma.
Lek sem se. "Ale mami, vždyť je to ještě štěně. Naučí se. Dám na něho pozor!"
"Ne," řekla.
Běda, obávaný rodičovský "ne" je tady. Bojuju jako vo život.
"Budu ho mít venku. Udělám mu za barákem boudu!"
"Ne," řekla máma s odporně konečnou platností. "Ten čokl mě děsí. Je na něm něco divnýho."
"A co moje atletická budoucnost?"
Jerry se rozřehtal. Máma sebral skořepinu z koberce, a když se i ni píchla, vyjekla. "Budeš se muset spokojit s baseballem, Nicku. Máš na něj kompletní výbavu."
V tomto bodě sem jí musel dát za pravdu. "Skvělý!" řek sem. "Tak mi teda znič milostnej život. Ale pamatuj si, jestli budu teplej, pak je to všechno tvoje vina!"
Odkráčel sem do svýho pokoje a rázně zatáh záclonu.
"Jestli teda chceš něco vědět, Estello," poznamenal Jerry, "řek bych, že ten tvůj kluk je už teď napůl ujetej."
"Nech toho, Jerry," řekla máma. "Tím tomu moc nepomůžeš."
Jerry jí odpověděl hlasitým protahovaným říhnutím až odněkud z paty. Rozhod sem se, že až dnes v noci usne, tak ho prostě podříznu.
Sobota, 25. srpna
Nezvládl sem to. Asi ve dvě hodiny sem vytáhl ze šuplíku řeznickej nůž, ale nebyl sem schopnej to dotáhnout do konce. Zvažoval sem, že ho použiju sám na sebe, ale pak sem si řekl, že by bylo blbý, aby se Sheeni soužila a zemřela se zlomeným srdcem. Raději sem se vrátil do postele a mlel sebou až do svítání.
Pořád se mi honilo hlavou, co řekla máma: "Ten čokl mě děsí. Je na něm něco divnýho." když se to tak veme, je vopravdu ňákej divnej. Co ta nutkavá potřeba ničit svatý předměty? A co ta podivná moc, kerou má nad Sheeni? Proč je ochotná vzdát se svýho pana Fantastickýho (T----a) za mou nicotnost, jen aby si udržela malýho škaredýho smaradlavýho psa? Tu záhadu sem nevyřešil ani ve dvě ráno, ani v pět.
A nevěděl sem to dokonce ani v šest. Kdy sem se vyhrabal z postele. Ale jedno bylo jasný: o Albertovu adopci, ať sebevíc problematickou, se prostě musím pokusit. Přece se našeho dítěte lásky nevzdám bez boje.
Hodil sem na sebe župan a vylez z přívěsu. Další nádherné letní ráno. Na betonový terase vedle hromady vyblitýho duchovního umění spal Albert. Leknutím se probudil a zavrčel na mě. Ignoroval sem ho a spěchal pod svou poslední sprchu. Chtěl sem bejt pro svou poslední schůzku v cukrárně pěkně vydrhnutej.
S překvapením sem potkal svou milovanou, jak číhá v houští u vchodu do pánskejch sprch. Měla na sobě svůj nádhernej skromnej župánek a (jak sem aspoň doufal) nic pod ním. Zamávala na mě a pohybem ruky mi naznačila, abych šel za ní. "Sheeni!" řek sem, "co tu proboha... "
"Pšššt!" zašeptala, "pocem!"
Když sem se k ní prodíral houštím, rozepnul se mi koupací plášť. Ani nás nepřekvapilo zjištění, že už sem stih rozvinout masivní OLE. Sheeni mě políbila a stiskla mi macka. Jedna z (mnoha) věcí, kerý se mi na Sheeni líbí, je to, jak rychle se spřátelila s mým penisem. "Dobré ráno, miláčku," zašeptal sem a pokoušel sem se jí dostat pod flanelovej župan.
Odstrčila mi ruku a zatáhla koupací plášť. "Teď ne, drahý," odpověděla. "Přišels právě včas. Paní Clarkelsonová zašla do dámských sprch."
"Tak to v žádným případě!" sykl sem. "Nepůjdu... "
"Šššš! Tudle ceduli dej rychle na dveře pánských sprch," rozkázala a šeptem mi vysvětlila zbytek svýho šibalskýho plánu.
"Ale v tomto stavu přece nikam nemůžu jít," protestoval se.
"Nesmysl," řekla Sheeni. "Jen to zdůrazní tvůj sexepíl." Byl sem vděčnej, že má na to takovej názor. Povzdychl sem si. Slepá láska mi přikazovala uposlechnout rozkazu paní mýho srdce.
Vyhrabal sem se z houští a pověsil ceduli na kliku od dveří. Stálo tam pečlivě napsáno "Opravuje se. Muži smějí použít dámské sprchy pouze mezi 6 - 7 ráno". Pak sem to vzal oklikou s nažil se skrýt svou monstrózní hlaveň pod koupacím pláštěm ručníkem. Když sem míjel přívěs ctihodnýho kazatele Knuddlesdoppera, provokativně (tak sme to aspoň zamýšlel) sem se sehnul, pošrábal sem se na holé noze a odkráčel směrem ke sprchám. Ještě sem slyšel, jak se dveře jeho přívěsu otevřely a pak zase za ním zavřely. Za rohem u pánskejch sprch sem skočil opět do kře a usídlil se vedle Sheeni. Deset vteřin nato se objevil pastor v županu. Zastavil, přečet si ceduli a pokračoval podél zdi k lákavým zvukům tekoucí vody.
Sheeni se na mě podívala a začala tiše počítat. "Jedna, dva, tři, čtyři... "
Když dospěla k číslu čtrnáct, ozval se výkřik, při kterým tuhla krev v žilách. Pak následovalo vyjeknutí hlubším hlasem a za tím hlasitej třesk. Sheeni pokračovala v počítání. Mezi patnáctkou a třiadvacítkou se ozvalo další ječení, přidušený vytí a mohutný žuchnutí. Při sedumadvaceti práskly dveře. Při osumadvaceti se znovu objevil pastor Knuddlesdopper, tentokrát to bral plnou parou kolem rohu, zarudlej, nahej a cákala z něho voda. Při dvaatřiceti se dveře opět otevřely, objevila se v nich paní Clarkelsonová a hnala se za ním na svůj věk neuvěřitelenou rychlostí. Byla o něco méně zarudlá, ale taky nahatá a stejně mokrá. Víceméně nesouvisle pokřikovala, ale měl sem pocit, že sem slyšel něco jako "úchyl", "znásilnění" a "158".
Sheeni přestala počítat, rychle vystoupila z houští a ceduli schovala pod koupací plášť. Následoval sem ji. "Dobrá práce, Nicku?" řekla. "Stav se pro mě za deset minut."
Kývl sem a to už odcházela. Nenápadně sem si to namířil na druhou stranu proti proudu rozčilenejch a vyděšenejch obyvatel kempu. Předstíral sem navzájem. Deset minut mi stačilo akorát tak na rychlý opláchnutí se v naší mrňavý

přívěsový koupelně. Chtěl sem vypadat co nejlíp, když du na rande s ženou svých snů.
Ve stísněný kuchyni zatím máma nevrle pozorovala, jak se na miniaturním propan-butanovým vařiči pomalu ohřívá konvice s vodou. "Co je to venku za řvaní?" zeptala se s ospalou mrzutostí. "To by vzbudilo i mrtvýho."
"Nevím," lhal sem. "Venku různě poletujou nazí lidé. Asi je to nějakej náboženskej rituál."
"Sem ráda, že už tady dnes končíme," řekla a nalila si horkou vodu do kafáče.
"Mám tu z toho všeho husí kůži." Prskla do kafáče plnou lžíci instantní kávy a srkla si. Představa, že chudák Jerry má tuto hrůzu před vočima pokaždý, když se ráno vzbudí, mě na moment naplnila prchavě bolestným soucitem.
Po pracným umytí houbou sem si dopřál extra silnej špric dezodorantu, rychle se voblík a spočítal hotovost: třiačtyřicet dolarů a dvanáct centů. Jen sem doufal, že to vystačí. Když sem odcházel, vzhlídla máma od svejch pocukrovanejch koláčků. "Odjíždíme v devět," oznámila.
Zbývaly mi pouhý dvě hodiny s mou drahou! "Ale Jerry se ještě ani neprobudil. ," protestoval sem.
"Se probudí, nestarej se," řekla máma. "Jestli přijdeš pozdě, pošlapeš si to domů pěšky."
"Jó, dyť jó" řek sem a práskl dveřma. Odvázal sem čokla a táhl ho za sebou.
Sheeni nás už vyhlížela před jejich přívěsem. Převlíkla se do žlutýho vršku bez ramínek (a bez podprsenky) a ustřiženejch, dramaticky krátkejch džín, kerý se ji provokativně třepily jen několik milimetrů od jejích pohlavních orgánů. Ona i Albert byli nesmírně šťastný, že sou zase spolu. Kdyby tak vůči mně projevovala tolik bouřlivýho citu! Žárlivě sem je pozoroval a pouštěl si fantazii na špacír - co takhle jí stáhnout ten žlutej vršek, třeba zubama.
Chtěli sme se vyhnout rozčilenejm davům před přívěsem paní Clarkelsonový, tak sme zahli úzkou zadní uličkou. Po cestě do města nesla Sheeni Alberta jak miminko a čas od času si ho přitáhla a políbila (fuj). Zajímalo by mě, jestli bude něco namítat proti tomu, aby si předtím, než mě začne líbat na rozloučenou, vykloktala silným dezinfekčním prostředkem.
Měl sem štěstí: psi měli do cukrárny vstup zakázán. Albert opuštěně čekal na chodníku, přivázanej ke kandelábru, než se jeho lidi uvnitř nasnídaj. Pro začátek sme si objednali tucet různejch kousků a usadili se v "naší kukani" v rohu. Sheeni se pustila do javorový tyčinky a popíjela kafičko. Já sem ochutnal specialitu podniku: kynutou rolku s borůvkama, ozdobenou burákovým krémem a čokoládovýma lupínkama. Nebyla špatná, ale trochu moc rozmatlaná.
Byl sem ve stavu radostný extáze jednak z lásky, jednak z horentně zvýšenýho přísunu cukru, ale zároveň sem pociťoval strašnou úzkost z nadcházejícího odloučení. Sheeni mě ujišťovala, že její otec jezdí často do San Franciska na služební cesty, a tak se tam s ním někdy pokusí probojovat. "Táta je mnohem přístupnější než matka," poznamenala. "To je ten rozdíl mezi pragmatismem a extatickým nadšením. Já jsem to asi od nich zdědila rovným dílem, což by vysvětlovalo jistou dichotomii v mé povaze."
"Jakou dichotomii máš na mysli?" zeptal sem se, právě když sem rozžvejkával skořicovej kornoutek. Sheeni si vybrala zákusek s pomerančovou polevou a jala se ji olizovat.
"Toho sis už přece dávno musel všimnout, drahý. Vrhám se vždy do života s nadšenou intenzitou. Jsem však zároveň schopna dramatických kompromisů. Mé rozhodnutí obětovat Trentovu lásku je toho typickým příkladem."
Tak tohleto poslouchat se mi zrovna nechtělo. Rozhodl sem se změnit téma. "Ta žena, co sme včera večer potkali, je tvoje pravá matka?"
Sheeni se zachmuřila. "Samozřejmě. Proč by nebyla?"
"A to tě měla v tak pokročilým věku?"
"Dá se to tak říct. Už jí bylo přes čtyřicet."
Svý zákusky sme jedli mlčky. Když je Sheeni citově rozrušená, je ještě krásnější než normálně. To až srdce usedá. Nakonec se na mě podívala a řekla: "Moje matka, Nicku, je skvělá žena. Naprosto skvělá. Její život se však dostal do podivných kolejí. Pustila se směrem, který bychom si možná nezvolili, ale ona zase byla v místech a zakusila věci, o kterých se nám ani nezdá. Natož abychom je mohli pochopit nebo hodnotit. Tyto výlety byly velmi namáhavé a vyžádaly si na ní hrozné fyzické oběti. Už to chápeš?"
Bylo to jasný jak bažina. "Samo," řek sem. "Vždyť už nic neříkám. Byla přeci docela milá."
"Chovala se k tobě příšerně. A ty to víš. Zkusme být k sobě za všech okolností upřímní, drahý Nicku."
"Tak jo, slibuju," dokonce sem se to pokusil hned realizovat. "Sheeni, myslím, že tě miluju."
Sheeni se usmála a šmouha od pomerančový polevy ještě víc zvýraznila její svůdné rty k zulíbání. "Jasně, Nicku, miluješ mě. No, aspoň tvé hormony mě milují. A co je divný, ty se mým hormonům také líbíš."
Nebyl sem si jistej, ale myslím, že to bylo vyznání lásky.
Po snídani sme šli ruku v ruce k autobusovýmu nádraží, kde sem utratil svůj poslední šesťák na odeslání malýho čokla do Oaklandu. Nechtěl sem ohrozit svůj vztah (a zvláště pak s ohledem na to, že ten mizernej Trent přijede dnes odpoledne), a tak sem musel dočasně odstoupit od svýho slibu upřímnosti. Řek sem Sheeni, že Jerry tvrdošíjně odmítá pustit Alberta do linkolna. Samozřejmě sem se ani slovem nezmínil o tom, že její bezbožnej čokl byl opět vyhoštěn. Ani sem se jí nesvěřil, že mám teď před sebou svízelnej úkol zvrátit jednoznačný rodičovský "ne" a zároveň to nedat na sobě znát. Sheeni se jako vždy byla tak jistá svým neodolatelným kouzlem, že se nabídla, že přemluví Jerryho, aby svůj názor změnil. Nakonec se mi ji podařilo přemluvit, že cesta autobusem bude pro Alberta mnohem veselejší a bude taky bezpečnější. Rodinka hipízáků z šedesátejch let (co vůbec bylo tak zajímavýho na tý podivný dekádě?) na nádraží pozorovala, jak se matka a její dítě lásky srdceryvně loučí. Pak nám zřízenci narvali Alberta do klece a odnesli.
Nešťastně při tom kňučel. Doufal sem, že jeho cesta bude dlouhá a strastiplná. A kdyby náhodou pámbu dal a autobus se převrátil, bude Albert aspoň umírat šťastnej při pomyšlení, že jeho život byl pojištěnej na pět set dolarů (splatnejch mě).
Půl hodiny nato měla Sheeni při loučení se mnou děsivě suché oči. Dokonce ani to, že sem jí na poslední chvíli věnoval svý oblíbený album Franka Sinatry ("Písně pro osamělé milence") jí oči nezvlčilo. Objala se s Dožínkovou královnou,

potřásla si ruku s Jerrym a mlaskla mi na tvář sesterskej polibek. Pak mi pošeptala do ucha: "a nezapomeň, drahoušku. Červené víno a písemné hodnocení zákazníků."
Byly to ty nejrajcovnější slova, kerý sem kdy slyšel. Lapl sem ji a políbil. Voněla po zákuscích a čoklovi. Pak na to Jerry šláp a Sheeni byla náhle maličkou postavičkou v dálce. Pak linkoln zahl za roh a Sheeni zmizela úplně. Byl sem najednou vopuštěnej. Vopuštěnej a prázdnej.
Cesta zpátky byla neskonale smutná. Přívěs sme vyzvedli bez problémů, nebo bych měl říct bez velkejch problémů. V nemilosrdným slunečním světle vypadal přívěs mnohem ošuntěleji, než v laskavým temnu garáže - obzvlášť když byl připojenej k lesklýmu linkolnovi. Vypadali sme jak noví zchudlíci, kerý okolnosti přinutili opustit kalifornii a pronajmout si farmu na oaklandským venkově. Když sme odjížděli, páprda nám zamával a volal za náma "Šťastný karavanování!"
Nemoh sem si pomoct, ale přišlo mi to od něho hrozně poťouchlý. Ale možná, že to bylo jen mým duševním rozpoložením.
Jerry byl v sedmým nebi, že může bejt zase na silnici a něco za sebou táhnout (je to snad tirákovo životní poslání?), šoupl tam kazetu Hanka Williamse a sešlápl pedál až k podlaze. Řítili sme se dálnicí a šílenou rychlostí míjeli všechno široko daleko (včetně vyzývavý odbočky na Ukiah). Nemusím ani říkat, že střecha byla dole. Seděl sem v aerodynamickým tunelu na zadním sedadle, uhýbal poletujícímu hmyzu a snažil se nemyslet na to, jak se Sheeni připravuje na Trentův příjezd. (Pevně sem doufal, že bude mít aspoň tolik slušnosti, aby si převlíkla ten upnutej žlutej vršek.)
Všim sem si, že máma s Jerrym mluví se zdvořilým chladem v hlase. Ženský to dělaj, aby přivedly muže k šílenství. Dneska ráno si máma s Jerrym vyměnili pár slov na to neustále ožehavý téma: "Kam ten přívěs zaparkujem?" Vzhledem k tomu, že k Jerryho bytu (ten nejmenší vejminek pod sluncem) nepatří parkovací plac (a vlastně k němu nepatří vůbec nic), navrhl mámě, že zaparkuje jejich Přívěs Lásky na naší příjezdový cestě před barákem. Máma mu připomněla, že toto drahocenný místo okupuje jeho chcíplá ševroletka. Jerry jí odpověděl, že žádnou takovou nevlastní a vypukl boj. Nevím, jak to dopadlo, ale nikdo z nich neměl žádný viditelný zranění.
Když sme dorazili do Oaklandu (po týdnu provětrávání estetična to tu bylo ještě ponurejší než předtím), zjistili sme k našemu velkým překvapení, že problém pomalovaný ševroletky je nyní čistě teoretickej. Byla ta tam. Námořník i to se svejma citama asi rozmyslel a zřejmě vzal svý ubohý auto na milost. Tady máma udělala taktickou chybu. Zatímco přemýšlela, jak by chladně tento novej vývoj situace komentovala, Jerry rychle a profesionálně zašoupl přívěs na centimetry přesně mezi náš barák a rozpadající se garáž pana Fergusona. Když to máma viděla, nezbylo jí, než se s tím zatím smířit: "Ale je to jen dočasný. Jerry."
"Jasně. Kočičko," odtušil Jerry falešně. Vyskočil z auta, aby jí pomohl s vykládáním a máma spěchala dovnitř.
Flekatej vod muších sraček sem se toporně zvedl z auta a rozhlídl se. Tak toto je to místo, kde sem žil před tím, než sem poznal sladkou chuť ženskejch rtů. Či palčivost teploučké bradavky. Odjížděl sem jako dítě a vracím se jako muž - muž s hlubokými ranami v srdci a doteky ženskejch prstů na ohanbí. Tyto filozofický úvahy náhle přerušilo ženský zaječení.
Upustil sem kabele a vlítl dovnitř. Máma stála ve dveřích do obýváku, její tvář zkřivená do vošklivý masky šoku a hrůzy. Podíval sem se ve směru jejího děsu. A tam v obýváku, obklopena veškerým nábytkem, úhledně odšoupnytým ke zdi, stála Jerryho stará maskáčská ševroletka.
Vzápětí se dostavil i Jerry. Zíral a nevěřil svým vočím. "Do prdele. Jak se to kurva mohlo stát?"
"Jak proboha!" vykřikla máma. "A proč?" Podívala se vyčítavě na svýho milence. "Měls mu ty prachy vrátit!"
"V žádným případě, puso," odpověděl Jerry tvrdohlavě. "Porušil bych tím zákon."
Máma vypadala zmateně. "Myslíš jako kalifornskej zákon o motorovejch vozidlech?"
"Ne, puso. Zákon silnice." Jerry zvedl kapotu a hvízdl.
"Páni, to je naprosto dokonalý, dokonce doplnili vodu i do špricu na přední sklo."
"Ale jak to sem vůbec mohli dostat?" chtěla vědět máma. "Vždyť ty přední dveře sou tak metr široký, víc ne."
"Zdá se, že to rozmontovali a přinesli dovnitř kousek po kousku. A tady to pak znovu složili. Vidíš tady ty čerstvý stopy po francouzáku?"
Máma to pořád ještě nebyla schopna pochopit. "Ale na to by přece musela bejt celá armáda automechaniků!"
Jerry zaklapl kapotu s třeskem, kerej byl na obývák trochu moc hlučnej.
"Nebo celá flotila, puso," řek. "Nebo celá flotila."
"Rychle, Nicku!" zařvala máma. "Přines z kuchyně hrnec. Kape mi tu olej na novej plyšák!"
Když sme vybalili a poobědvali, přinutila máma Jerryho, aby zatelefonoval námořníkovi do Alamedy. Špatný zprávy, Jeho loď je pryč a nevrátí se dřív, než za deset měsíců. Máma byla na mrtvici.
"Co s tím uděláš, Jerry?" dorážela.
Jerry do sebe zamyšleně lil pivo. "No, Estello. Furt si chtěla novej gauč. A teď máš dva plus kufr."
"Tady končí veškerá sranda. Nechci tady to auto!" Máma vypadala, že je připravena "vyletět z kůže" (což, jak říkával tata, není pro její nejbližší nic moc příjemnýho). Jerry se těch varovnejch signálů taky všim.
"No dobrý, puso, vždyť to byl jen fór. Asi to sem budu muset chodit po večerech rozšroubovávat a kousek po kousku vynášet ven. Ale smontovávat to nebudu."
"Je mi fuk, co s těma součástkama uděláš," řekla máma. "Jen ať se tu nikde nepovalujou."
"Ty seš tady šéf," odpověděl Jerry a opět si přihnul piva. "Já sem jen pěšák." Podíval se na mě. "A co ty? Nechceš se naučit, jak se skládá auto?"
"Ne, dík," odpověděl sem. "Oprava automobilů mě nezajímá."
"Vidíš, Estello," řek Jerry. "Neříkal sem ti, že ten tvůj kluk je ňákej ujetej?"
Jerry se znovu vyšplhal na špici mýho seznamu hajzlů. Před ním je jen ten zatracenej Trent.
Šel sem nahoru do svýho pokoje a prošel svou skrovnou poštu. Díky bohu, táta konečně poslal alimenty, takže budu

moct nakoupit psovi něco k žrádlu.
Joanie poslala ukecanej dopis a výstřižek z novin. Na Floridě jakejsi chlápek přepadl přes řidítka, když jeho motocykl narazil v osumdesátce na zeď. Plastická chirurgie nebyla úspěšná, a tak nyní nosí dámský šaty, slyší na jméno Zuzka a je zasnoubenej se svým bývalým kámošem ze skautu. Plánujou si adopci dítěte. Říká vo tom, že žádná z těchto skvělejch věcí by se nebyla přihodila, kdyby měl helmu. "Poranění mozku napomohlo mé emocionální flexibilitě," řek novinářům.
Předklonil sem se a zkontroloval, jestli je můj instrument pořád ještě na svým místě. Zdál se mně bejt v pořádku. Přeměřil sem délku při erekci. Vyrostl sem vo pět milimetrů - takže teď sem konečně oficiální průměr. Zkontroloval sem ejakulační systém. Funguje jak hodinky. Jen doufám (kvůli Sheeni), že můj hydraulickej tlak neprotrhne díru do toho zákazníky nejlépe hodnocenýho prezervativu.
Pak sem vzal kolo a jel navštívit Leváka. Našel sem ho pořád ještě ve stanu za barákem, kde to teď vypadalo jako v hlavním městě Guatemaly po velikým zemětřesení. Ten ubohej běženec seděl na kempinkový stoličce uprostřed prázdnejch plechovek od koly a obalů vod ovocnejch zákusků. Pozdravil mě depresivním "ahoj" a trpce si stěžoval, že nedostal ani jednu pohlednici. Zalhal sem, že sem mu poslal tři, jednu dokonce s nahou ženskou, roztaženou na bílým písku.
"Tu mi určitě čmajzl pošťák!" pravil smířeně. Svěřil se mi, že teď chodí v hadrech, co se válej po parku ve vyhozenejch krabicích pro bezdomovce. A taky podle toho vypadal. Pár dní předtím mu totiž Marta vlezla do skříně a pokapala mu všechny jeho gatě v rozkroku motorovým olejem. Ty fleky nejdou vyprat gatě teď vypadaj jako permanentně pochcaný. "Nicku, z mýho života se vopravdu stalo peklo na zemi," řek. "Peklo na zemi."
Toto byla ta správná chvíle, na kerou sem čekal. Povyprávěl sem Levákovi o Sheeni a o Albertovi. Byl mým pokrokem v romantickejch záležitostech úplně vyvedenej z míry a trval na detailním popisu. Nakrmil sem ho všema vášnivejma podrobnostma. Nechtěl mi pochopitelně uvěřit (sám bych taky nevěřil) a požadoval fotografický svědecký doklad.
Ale ouha! Jak sem moh zapomenout požádat Sheeni o fotku! Ale měl sem její rukou psanej vzkaz, v kerým se mi omlouvala za to čtení mýho deníku. Levák to s protestama přijal jako dočasnej důkaz.
A přednes sem svůj návrh: "Ty se tam na týden postaráš o Sheenina psa a já zatím zpracuju mámu. A zbavím tě Marty."
Levák byl plnej pochybností. "A jak to uděláš?"
"O to se nestarej, mám plán." (Neměl sem žádnej, ale stejná strategie přece prošla v šedesátým osmým Nixonovi.)
"Já sem ale alergickej na psy. Voteču."
"Vždyť tě nežádám, abys ho měl uvnitř. Přivaž ho někde tady venku. Alergeny se na čerstvým vzduchu ztratěj, takže žádný problémy mít nebudeš. Věř mi."
Levák se zamyslel a zvažoval, jakej by to byl život bez pochcanejch rozkroků a sentimentálních šlágrů čtyřiadvacet hodin denně.
"Dobrý," řek nakonec, "sme dohodnutý." Podali sme si na to ruku. Zeptal sem se ho, jestli mu ty vitamíny nějak pomohly.
To ho rozesmutnilo ještě víc. "Nevím, Nicku. Sem tím vším tak traumatizovanej, že už se mi ani nepostaví. Myslím, že sem impotentní."
Jo, přesně tak to řek.
"Nebuď na hlavu padlej," řek sem mu. "Přece nemůžeš bejt impotentní, je ti teprv čtrnáct. To se přece chlapům stává až tak kolem třicítky, a to ještě jenom když moc švihaj."
"Řekni to mýmu ptákovi," odpověděl Levák. "Je zvadlej už tejden."
"Potřebuješ někam z tohoto depresivního místa vypadnout," řek sem. "Je to tu jak na smeťáku."
Tak sme se pro změnu rozjeli na autobusový nádraží v oaklandský chudinský čtvrti. Bohužel, autobus se nevymlel a Albert nás očekával v úschovně zavazadel. Ani ten výlet jeho chování nijak nenapravil. Podíval se na mš a zavrčel.
"To je ale vošklivej pes," poznamenal Levák. "Jaks říkal, že se vlastně menuje?"
Rozhod sem se, že pro život v Oaklandu potřebuje Albert něco chlapáčtějšího. "Menuje se Al," odpověděl sem.
"Druhým ménem Bär. To je německy medvěd. Pokřtili sme ho tak proto, že má tlamu jako medvěd."
"Mně teda ten jeho ksicht připadá spíš netopýří," vobhlíd ho Levák, "nebo jak se říká těm potvorám na kostelích."
"Chrliče?"
"Jo, chrliče. Vypadá jako vobluda z chrliče."
Tak to bylo pro Alberta příliš. Vočuchal Levákovu santusáckou nohavici a přidal k ní další aromatickou vrstvu.
"Doprdele!" zařval Levák.
"Líbíš se mu," řek se. "Uplatňuje na tebe svý teritoriální nároky."
"Seru na tebe," odpověděl Levák. "Seru na tvýho čokla. Seru na tvou koc."
Věděl sem, že jen blufuje. "A co takhle na Martu."
"Na tu neserem. Tu doběhnem a skolíme."
Nacpali sme Alberta do ruksaku a zamířili si to domů. Po cestě sme se ještě stavili v samošce, kde sem koupil nejlevnější suchary pro psa a Levák tam čmajzl pornočasák. Je to pro něho otázka cti. Při každý návštěvě kšeftu se snaží ukrást alespoň jednu věc. U Leváka za barákem sme přivázali Ala ke garáži, připravili mu žrádlo, pití a postel (hromadu nepoužitejch gatí, co zbyly ze sourozenecký války). Al si to všechno prohlíd, vychlemtal něco vody, převrátil misku se žrádlem a nahcal si do postele.
"Panebože, to je blb," poznamenal Levák. "tvá holka ho má dovopravdy ráda?"
"To víš, ženy... ." vysvětloval sem mu.
"No jo," odpověděl Levák. "Vím, co myslíš."

Když sem dorazil domů, seděl Jerry na předním sedadle ševroletky a chlastal pivo. Na koberci se válela jeho taška s nářadím. Promáčknutá zadní kapota (s nálepkou TIRÁCI TO DĚLAJ NA VÍC RYCHLOSTÍ) už tolik nečněla. Všim sem si, že máma na ni naskládala nějaký knihy, aby nebyl vidět ten optimistickej nápis "Prachy nebo život!" Taky trochu převorala nábytek tak, aby to fáro aspoň trošku zapadlo do její estetický představy obýváku. Ševroletka teď vypadala jako ten největší servírovací stolek na světě.
"Tak jak ta demolice pokračuje?" zeptal sem se.
"Ani moc ne," odvětil Jerry sklíčeně. "Ti prevíti natřeli všechny šrouby nějakým lepidlem a navíc strhali závity. Dřu jak magor už několik hodin a dostal sem vod sebe zatím jen dva šrouby. A to sem je musel ještě vodřezat pilkou. Je to nekonečná práce."
Dobře ti tak, pomyslel sem si.
Jerry si krkl. "A přitom to auto není moje. Ani ten dům."
"Ale máma je tvá přítelkyně," připomněl sem mu.
"Možná," popotáhl Jerry nosem. "Aspoň si to myslí."
Už sem to řekl jednou a můžu to klidně říct milionkrát: ten člověk je dokonalej boží čurák.
20:30 - Právě sem strávil dvě hodiny nad svým prvním intelektuálním poselstvím Sheeni. Podařilo se mi zabudovat Neitzscheho, Clausewitze a Johna Stuarta Milla do jediný věty. Byl to ale boj! Klobouk dolů, jestli je to ten namyšlenej Trent schopnej dělat denně. Dal bych klidně svou levou kouli za jeho jedinej dopis - jen abych věděl, s kým mám tu čest.
Pak sem chvíli cvičil na harmoniku (původně sem chtěl klarinet, jako můj velkej idol Artie Shaw, ale máma řekla, že na něj nemá), a když sem sešel dolů, načapal sem mámu a Jerryho v objetí na zadním sedadle ševroletky. Ztlumili světla a pustili si stanici s rokenrolem z padesátejch let. Kéž by už jednou vyrostli. Dítě to pak vyvádí z míry, má-li před sebou rodičovský vzory, který se snaží znovu prožívat svý dětství.
Šíleně bych chtěl zavolat Sheeni, ale sem omezenej ekonomickými zdroji. Musím zjistit, kdy sou meziměstský hovory nejlacinější. Budeme možná muset žvanit ve čtyři ráno.
Neděle, 26. srpna
Už čtyryadvacet hodin bez teplého doteku a psí vůně Sheeniných sladkých rtů. Obávám se, že z toho zcvoknu. Tyto milostný vztahy na dálku jen vraždí nervovej systém. Všechno mi ji připomíná - vůně cukrárny, zvuk kostelních zvonů, dokonce i žlutá barva (ten žlutej vršek mi zůstane navěky vypálenej do vzpomínek).
Napočítal sem vosumadvacet vlasů ve výlevce. Uvědomuju si, že závodím s časem. Musím se zasnoubit s Sheeni dřív, než mi slezou nadobro. Jinak nemám šanci soupeřit s těma vlasatejma francouzskejma intelektuálama.
Tata s Lacey měli zase dvě hodiny zpoždění. Prodrali sme se městem k Bay Bridge a strávili odpoledne poskakováním po sanfranciských muzeích. Tata to dělal pravidelně, aby se v nich zásobil municí pro svý vytahování na koktejlovejch večírcích. Lacey měla na sobě upnutou zelenou sukni, kerá přitahovala obdivnější pohledy, než všichni ti neo-surrealisti dohromady.
Tata právě prodal přehrávač CD (drahá oprava turba v jeho bavoráku), tak se urval a pozval nás na večeři do snobský čtvrti. Seděli sme venku na terase a pozorovali, jak se moře s oblohou barví čtyřišedesáti vodstínama fialový. Nádhernej výhled, ale mizerná konverzace. Nemám si s tím chlapem co říct. Vím, že kdybych mu řek o Sheeni, jen by se mi vysmál. Tak sem lakonicky pojídal svý krevety a snažil se nečumět Lacey do výstřihu. Je to prča pozorovat ji v restauraci. Všichni číšníci sou z ní paf, a tak se Lacey chová jako něco mezi čínskou císařovnou a královnou ze Sáby. Žádala lepší stůl, tvrdila, že její jídelní lístek je "umatlaný", poslala zpátky láhev minerálky ("to přece není matonka, to poznám"), znovu poslala zpátky minerálku ("copak sem vám neřekla bez ledu?"), poslala zpátky svůj salát ("příliš mnohoh citronu"), poslala zpátky svýho lososa ("prosila bych porci bez kostí") a žádala zákusek, kerej nebyl na jídelním lístku ("rozkrájené ovoce s medem a jogurtem").
Číšníci se nasrali akorát jednou - když se tata pokusil poslat zpátky láhev vína. Ochutnali ji a prohlásili, že víno je "naprosto výtečné", a odmítli přinést nový. Tata pak musel pít ten "příšernej ocet" a dělat jakože nic. Pak tam byla ještě jedna ošklivá scéna, a to když nejdříve vrchní a později ředitel podniku odmítli to víno neúčtovat. (Jejich skvělej argument: to víno přece nemohlo být až tak k nepití, když tata s Lacey vyžahli celou flašku.) Aby se jim tata nějak pomstil, tak při odchodu nenápadně upustil přes rantl balkonu karafu na víno. Ale oni si toho všimli a nechali ho to ještě zaplatit. Byla to opravdu fantastická pohodová večeře.
Pak se tata necítil na to, aby mě odvez "až do Oaklandu", takže mě vyhodil u autobusovýho nádraží. Domů sem se dostal až po desátý a to už byla máma v posteli.
23:30 - Byl sem úplně bez sebe touhou slyšet Sheenin hlas, tak sem jí brnkl. Ruce se mi třásly, když sem vytáčel číslo jejich přívěsu. S každým zazvoněním se mi zrychloval puls. Konečně to kliklo a já uslyšel na druhým konci drátu mohutný ospalý zavrčení pana Saunderse: "Co je, sakra?" Požádal sem ho, jestli bych mohl mluvit s Sheeni. Řek, že lituje, že Sheeni je pořád u jezera - s Trentem!
Má jí něco vyřídit? Zvažoval sem, mám-li se ho zeptat, jakej trest by, podle jeho profesionálního úsudku, mohl od justice v kalifornii očekávat čtrnáctiletý chlapec za dvojnásobnou, předem promyšlenou vraždu. Neudělal sem to a raději zavěsil.
Měl sem pocit, jako by můj nervovej systém právě prošel kombajnem: byl sem vytrženej z kořenů, rozřezanej, načtvrcenej a upečenej v peci při třista stupních.
Pondělí, 27. srpna
Po noci, kdy sem ani oka nezamhouřil, sem se probudil zvuky rytmicky skřípající postele z místnosti vodvedle. Neříkám, že by se rodiče měli vzdávat svýho sexuálního života. To by asi nebylo fér. Jen navrhuju, aby dospělí přestali se sexem, jakmile jejich děti přijdou do věku, kdy začnou na rozum brát. Později, až jejich ratolesti konečně opustí domov, můžou

zase začít tam, kde přestali.
Jerry, pokud je možný věřit sluchovejm důkazům, má úžasnou "výdrž". V podstatě by mě překvapilo, kdyby máma přišla dneska do práce včas. Povaloval sem se v posteli až do tý doby, než odešli, a cejtil se jak včerejší výtok. Jerry dnes naštěstí za někam odjíždí s nákladem.
Zrovna, když sem se nevrle prožvejkával svou miskou kornflejků, přišel mě náš soused pan Ferguson poinformovat, že s přívěsem je "trošku problém". Měl sem pocit, že se mě to vlastně dvakrát netýká, ale přece jem sem se zved vod svý vosamělý snídaně a následoval ho. Celej prostor za barákem smrděl jako primitivní africká čistička odpadních vod za dusnýho dne.
Pan Ferguson s kapesníkem přes nos ukazoval zdroj toho puchu. Kapal ventil z hajzlový nádrže. Ten páprda se zřejmě nenamáhal ji vypustit. Kdoví kolik let se tam ty sračky marinovaly. Každičká hnědá mazlavá kapka vydávala aroma stodvanácti veřejnejch hajzlů na parkovišti tiráků. "Možná bys měl ten ventil utáhnout," navrhl pan Ferguson.
Ucpal sem si nos, sehnul se a ventilem silou votočil. Zlověstný kapání zintenzivnělo. "Na druhou stranu! na druhou stranu!" zařval pan Ferguson.
Začal sem tím točit na druhou stranu a přes mý nohy v papučích se přehnala obrovská vlna splašků. "Panebože!" ječel pan Ferguson. Hnědej vod kolen dolů sem stál ve voňavý, překvapením se nemoh ani hnout a jen tupěl zíral na chuchvalce papíru, kerý se mi přilepily na gatě vod pyžama.
Život, zdá se, dosáhl svýho nejhlubšího bodu.
"Z prdele!" vykřikl náš zoufalej soused.
A měl pravdu. Jakou strašnou, příšernou pravdu, pomyslel sem si.
Přesto však je život fantastickej! Tři čtvrtě hodiny nato totiž zazvonil telefon a nádhernej, okouzlující, úžasně svůdnej hlas řekl: "Ahoj, Nicku!" Byla to má drahá Sheeni. Konečně dala kopačky Trentovi!
"Byl samozřejmě naprosto zoufalý," vysvětlovala. "Ale probírali jsme to celý den a celou noc, až konečně začal chápat, že je to vlastně jeho šance dál růst a rozvíjet se. Oba jsme moc plakali, když dnes ráno odjížděl do Ukiahu. Překvapilo mě, jak se změnil i celý jeho vzhled. Nějak vyspěl. Řekl, že se pokusí zpracovat svou bolest do poezie."
Doufám, že ji zpracuje do maligních rakovinovejch nádorů!
"Ach, Nicku," dodala Sheeni, "Trent chtěl, abych ti vyřídila, že k tobě necítí žádnou zášť."
"Ani já k němu," zalhal sem. "Přeju mu všechno nejlepší."
Pak mě Sheeni požádala, abych jí dal k telefonu Alberta. Vzhledem k tomu, že sem se neodvážil pustit chlupa, že Albert je zašitej v Levákově stanovým azylu, musel sem imitoval ukňučenej psí zvuky, zatímco Sheeni cukrovala po telefonu.
Nikdy sem netušil, že zamilovanost vyžaduje tolik podvádění.
Pak sme si povídali ještě několik vzácných minut, slíbili sme si, že si budem psát, prohlásili, že se nikdy nepřestaneme milovat (teda to sem jako řek já) a zavěsili. Je to neuvěřitelný, ale za tak strašně krátkej telefonát se ručičky na kuchyňskejch hodinách posunuly o jednu celou hodinu a patnáct minut. Doufám, že Sheeniným rodičům nebudou vadit ty šílený výdaje za telefon. Pak sem si vzpomněl - Sheeni přece telefonovala na účet volaného.
Vzhledem k tomu, že celý vokolí našeho baráku smrdí, jako když v kalkatě přestala fungovat kanalizace, strávil sem celý odpoledne u Leváka a plánovali sme strategii jak zlikvidovat Martu. Leželi sme na polním lůžku v obrovským starým stanu jeho táty pro takovejch vosum vojáků nejmíň, chytali mouchy a promýšleli různý formy mučení.
"Nechtěl bych, aby byla doživotní mrzák nebo nějak trvale poškozená," řekl Levák. "Jen bych ji chtěl dostat co nejblíž k bodu nesnesitelný bolesti."
Radil sem mu něco rafinovanějšího. "Bolest je sice pěkná věc, ale jen dokud trvá a pak je po všem. Ty chceš něco trvalejšího. Něco, co dlouho bolí."
"Jako co?" zeptal se Levák a hladil Alberta. Na mě ten pes pořád ještě vrčí, ale zdá se, že k Levákovi přilnul. K mýmu překvapení je tato náklonnost opětovaná. Albertova pochcaná postel byla nejednou ve stanu. Příliš blízko na můj vkus pro člověka, kerej údajně trpí alergií na psy, pomyslel sem si.
"Třeba jako posměch spolužáků," odpověděl sem. "Z toho bývá dlouhý a bolestivý trápení. Nebo pocit viny. Takový pěkný výčitky svědomí dokážou zkazit život na léta."
"To by bylo skvělý!" zvolal Levák. "Dokázal bys to, Nicku?"
"Fachčím na tom," odpověděl sem. A myslím, že myšlenka, a dalo by se říct, že možná i plán, už krystalizuje.
Když sem dorazil domů, byla máma za barákem a polívala trávu chlórem z obrovskejch barelů. Pan Ferguson jí zatelefonoval do kanceláře na dopravní inspektorát a ona přišla z práce dřív (poté co ráno přišla později). Máma naštěstí pracuje pro stát a ten je vždycky příjemně překvapenej, pokud se některým z jeho mnoha zaměstnanců vůbec podaří udělat nějakou práci. Pokud tedy máma nezavraždí guvernéra (nebo se auta nepostaví mimo zákon), má zaměstnání jistý až do smrti.
Byla modrofialová vzteky. "Jen počkej, až se ten zapráskanej tirák vrátí!" vykřikovala a jako bohyně smrti kropila kdysi svěže zelenej trávním jedem. "Už mám plný zuby toho jeho bordelu! ze zahrady mám žumpu. Na příjezdový cestě zavazí jeho linkoln. Zavšivená ševroletka v obýváku. Ať si táhne s těma svejma motelovejma konkubínama přímo do horoucího pekla! Mám toho právě dost!"
Máma to konečně pochopila. Ale proč se nemůže jednou vodvázat a říct "zasranej" a "do prdele"?
"A co je zas k čertu tohle?" řekla máma, když tyčí píchala do čehosi chcíplýho a odpornýho v tom sajrajtu.
Byla to moje papuče. Předstíral sem, že to se zájmem studuju. "Řek bych, že je to utopená krysa."
Máma zaječela a prchla do domu.
Úterý, 28. srpna
Od Sheeni pořád žádnej dopis. Dokonce ani pitomá pohlednice pro její nemanželský dítě. Na literátku, která tvrdí, že prej už napsala milion slov, je na svou epistolární prózu značně skoupá. Pokud bude tímto tempem pokračovat, pak

Sebrané dopisy Sheeni Dillingerové (předpokládám, že po svatbě bude chtít nosit mý méno) budou zvíci jen drobného svazečku.
Včera večer se mi podařilo vypotit další intelektem srší cí líbesbríf. Pěkně mi to zhmoždilo mozek! Obávám se, že sem tím vyčerpal všechny svý zásoby literárněvědnejch odkazů. Další pokračování naší korespondence budu asi muset opsat přímo z encyklopedie. Je hrozný soutěžit v tý kategorii, když je člověku teprve čtrnáct.
Jak to tak počítám, čtvrtinu svýho života sem byl uslintaný batole, nevědomý zvířátko. Další čtvrtinu sem byl praktickej analfabet. Dobrý, tak to sme u inteligentního sedmiletýho chlapečka, jehož představu o velké literatuře splňuje Ferda Mravenec. Dejme tomu, že to zabere další tři roky prokousat se dětskou literaturou. Zbývaj čtyři roky. Teď odečteme třetinu na spánek. Ve zbývajích měsících musím chodit do školy, dělat úkoly, jíst, chodit k holiči, dívat se na televizi, hrát videohry, sekat trávník, trpět nekonečný rozvíjení otcovsko-synovskejch citovejch vztahů, vymačkávat jebáky a přemejšlet o tajemství sexu. Co je na tom pak divnýho, že sem ještě nepřečet Dostojevskýho? Díky bohu, že nejsem sportovní typ. To bych byl teprv úplnej imbecil.
Ale co Trent: pronikavej vědeckej mozek, plavecká hvězda. Měl samozřejmě tu výhodu, že vyrůstal v prostředí doběla rozžhaveném maximální intelektuální tvořivostí. Teď mluvím o vlivu své milované. Kdyby měl každej mladík za sebou Sheeni, pak bychom byli národem duševních titánů.
Vymyslel sem si na Martu plán. Je poněkud extrémní, ale situace to vyžaduje. Včera ve čtyry ráno spadl při mírným větříku Levákovi na hlavu jeho stan a uvěznil ho spolu s Albertem ve zplihlý zatuchlá plachtovině. Lana nesla stopy manipulace. U snídaně si pak Marta stěžovala rodičům na Alberta. Řekla, že má na nose kousnutí vod blechy, který jí začalo hnisat. Levák tvrdil, že je to jen velikánskej odpornej jebák a vona ho pod stolem kopla. Tak jí vylil do klína obsah svý misky kornflejků s mlíkem. Voba za to dostali zaracha a Levák teď musí uklidit dvůr a do čtyryadvaceti hodin se zbavit psa. Je zničenej, protože, jak říká, jeho život bez Alberta bude ještě větší "peklo na zemi" než doposud. Nemusím zdůrazňovat, že i já sem v tom hluboce angažován.
Středa, 29. srpna
Pan Ferguson právě přinesl velkou žlutou vobálku. Konečně dopis od Sheeni! Vyměnil sem ji za poslední číslo Luk a lesů, jež se zase nedopatřením dostalo k nám. Pan Ferguson řek, že si ho přečte a pak doručí na správnou adresu. Pokud už je náš listonoš tak nemožnej, nemohl by aspoň jednou vomylem doručit Playboye nebo Penthouse?
Tlustá těžká obálka neobsahovala mnohastránkovej milostnej výlev na téma vášnivý touhy, ale několik brožurek o péči vo psa a krátký, málem úřední vzkaz, jak trpí odloučením od našeho psa zrovna "během jeho formativních štěněčích let". Chce, abych mu vedl podrobnej deník, kam bych zapisoval "jeho zkušenosti, růst a vývoj osobnosti". Tak to bych raději ukous hlavy živejm slimákům. Taky po mně chce, abych koupil foťák a nasekal spoustu fotek, jak "si náš drahoušek Albert hraje". Místo toho zvažuju, že jí pošlu pár fotek vo tom, jak "si náš drahoušek Nicky hraje" (sám se sebou).
Sheeni také oznamuje, že případ ctihodného pana Knuddlesdoppera rozdělil kempovej sbor na dvě navzájem bojující frakce. Jedna strana, kterou vede paní Clarkelsonová, považuje pastora za nenapravitelného hříšníka a volá po okamžité exkomunikaci. Druhá strana uznává, že pastor zhřešil, ale hodnotí jeho čin jako "posun správným směrem". Chtějí, aby zůstal jejich duchovním vůdcem, ale pouze pod podmínkou, že "se co nejdříve ožení". Několik starších, dosud neprovdanejch dam se přihlásilo jako dobrovolnice k tomuto namáhavému úkolu. Nejsou schopny se dohodnout a zášť je den ode dne palčivější. Frakce již začínají uplatňovat územní nároky, některé přívěsy byly dokonce strženy a přemístěny jinam. A co je ještě horší, Sheeniny rodiče jsou taktéž rozděleni. Matka podporuje křídlo paní Clarkelsonové, kdežto otec straní umírněným. "Život zde je plnej zmatků," poznamenává Sheeni, "je to velice stimulující."
Svůj suchopárnej milostnej dopis končí vlažným "Líbám Tě a Alberta, vaše Sheeni". Potud ta spalující vášeň. A přitom ani jedinej intelektuálně stimulující literární odkaz.
Momentíček. Právě sem zatřepal obálkou a vypadla z ní malá fotografie neuvěřitelně nádherné mladé ženy. Kulatým písmem je na ní připsáno věnování: "Mému nejdražšímu Nickovi s láskou Sheeni". Mé srdce opět přeteká.
18:00 - Máma je zoufalá. Jerry měl zatelefonovat z Dallasu, ale telefon nezvoní a nezvoní. Tipuju to na to, že se celá třepe, jak by mu to napálila. Zatím chodím po špičkách, neboť sem široko daleko jedinou živou bytostí, přes kterou by se mámina stravující frustrace dala ventilovat. Zajímalo by mě, jak to v takovejch případech dělaj bezdětný lidi.
20:30 - Levák napsal vzkaz a sbalil se. Operace "Sourozenecká pomsta" začne zítra za svítání. Mimochodem, říká, že Sheeni je "fantastická kočka" s "výborným psím vkusem". Obávám se, že jeho nadšení můžu sdílet jen z poloviny.
Čtvrtek, 30. srpna
Den plnej intrik. Vstal sem v pět ráno a s Levákem a Albertem sme se sešli v 5:30 před cukrárnou. Zdálo se, že Levák si to chce ještě rozmyslet, ale podařilo se mi jeho rozhodnutí upevnit tím, že sem ho nalejval pepsi (jeho nejoblíbenější ranní nápoj) a krmil plněnejma čokoládovejma zákuskama. I když sem ho instruoval, aby ten vzkaz vzal s sebou, řek, že ho nechal na stolečku ve stanu. "Určitě ho tam najdou," vysvětloval. Řek sem, že dobrý, ale ať příště nechá duševní práci na mně.
V 6:15 nalezli Levák a Albert do Jerryho přívěsu u nás za barákem. Jejich přítomnost bylo samozřejmě nutno utajit, a tak nebylo možný zvednout střechu. Albertovi to příliš potíže nečinilo, zato Levák se musel plazit po kolenou. Řek se mu, aby při tom myslel na všechno utrpení, kerý tím Martě způsobí. To mu zvedlo náladu. "Co to tu tak strašně smrdí?" zeptal se. Celej prostor za barákem smrděl jako výbuch septiku v továrně na chlór. Řek sem, ať si z toho nic nedělá, že ten "lehký pach" zahladí jeho stopy, pokud by si náhodou rodiče na jeho hledání přizvali psy.
Když sem ukryl Leváka a Alberta, zajel sem k nim na kole a ze stanu vyzvedl vzkaz. Byl neomylně napsán Levákovým škrabopisem. "Milý táto a mámo, mrzí mě to, ale musím navždy pryč. Víc vám říct nemůžu. Řekněte Martě, že jí odpouštím. Doufám, že to její svědomí unese. - Váš zoufalý syn Leroy." (Rodiče maj děsný štěstí, že je jejich děti

nemůžou žalovat kvůli citovýmu strádání, jež jim způsobuje výběr tak příšernejch křestních jmen.)
Vzkaz sem přeložil a vsunul do Levákova omšelého báglíku (svědka to nesčetnejch zlodějskejch nájezdů, jenž sám byl výsledkem dávného výprodeje za pět prstů). Taky sem mu tam přibalil jeho tričko s nápisem KDO SI TADY PRDL? A pár lehce identifikovatelnejch Levákovejch svršků. Bágl sem schoval pod svetr, vyklouzl ze stanu a jel domů na snídani.
Máma je pořád ještě na válečný stezce. Od tiráka na cestách ještě ani slovo. Mrzutě mě pozorovala, jak jím kornflejky. Dala si snídani francouzskejch legionářů: černý kafe a cigarety. Řekla mi, abych si uklidil v pokojíku. Řek sem, že jasně. Řekla mi, abych vysmejčil barák. Řek sem, že teda jo. Řekla mi, abych vypral. Řek sem, že jo. Řekla mi, abych si hlídal dvou nevymáchanou pusu. Řek sem, že jo. Když se jí nepodařilo vyvolat hádku, utopila svý cígo v kávě a vodešla do práce. Pokud Jerry do večera nezavolá, budu muset taky pláchnout z domu.
Zkontroloval sem Leváka a Alberta (oba pospávali na podlaze přívěsu), pak sem nasedl na kolo a sjel k nábřeží. Na hrázi bylo jen pár rybářů. Zaparkoval sem svý kolo a - nenápadně, seč sem mohl - sem kráčel s báglem až úplně dozadu na přístavní hráz. Mrazivě a šedě visela ranní mlha nad zpěněnou zelenou vodou. Přes záliv se rýsovaly lesklé věže San Franciska.
Ale nezdržoval sem se nytím při pohledu na panoráma. Otevřel sem ruksak, dopis zastrčil do přední kapsy, oblečení hodil do zátoky, ruksak opřel vo zábradlí a pomalým krokem sem se vydal k telefonní budce u přístavního WC. Tam sem vytočil 158. Když na druhý straně zvedli sluchátko, napodobil sem cizáckej akcent a řek jim, že sem právě viděl, jak z hráze skáče ňáký dítě. Policajtka na konci drátu chtěla slyšet podrobnosti, ale zavěsil sem, popadl svýho oře a tryskem odjel. Párkrát sem zahl za roh a v dálce už houkaly sirény policejních aut.
Tady bych to asi měl upřesnit, že když Levák psal svůj vzkaz, kerej sem mu diktoval, netušil, že brzo podnikne ten extrémní krok a spáchá sebevraždu. Pro klid jeho duše sem mu namluvil, že pouze zahne z domu. Dnes utíkal děti z domu každou chvíli a rodiče si toho někdy ani nevšimnou. Myslím, že se to tak nějak očekává. Ale sebevražda je i v těchto votupělejch časech pořád ještě příliš velkej citovej nářez. Myslím, že dokonce ani Marta to nebude moct přejít s úsměvem.
13:30 - Připravil sem Levákovi príma vobloženej chleba s tuňákem a vodnes sem mu ho na podnose. Vyhrabal se ze zatuchlýho šera a zamžoural do slunečního světla, jež se linulo otevřenýma dveřma. "To je votrava, Nicku," řekl, když se zakous do sendviče. "Nemám co dělat. Vzduch je tu zkaženej. Musím jít na hajzl a myslím, že Al taky." Albert se na mě podíval a zavrčel.
"Žádnej problém," řek se vesele. "V klidu povobědvej a uvidíme, co se s tím dá udělat." Všechno, co sem potřeboval, bylo v garáži. Během pěti minut sem byl zpátky se starou černobílou přenosnou televizí, třema prodlužkama a prázdnou pikslou vod majonézy. Levák ji přijal s povděkem. "Ale co s Alem?" zeptal se. "Toho asi jít na pikslu nepřinutíme."
Odpověděl sem mu, že to prostě Albert bude muset vydržet, dokud ho po setmění nevemu vyvenčit. Prodlužky sem propojil, ale k zásuvce u našich zadních dveří chybělo asi stopadesát cenťáků. Tak sem proklouz křovím a napojil to na venkovní zásuvku pana Fergusona. Levák prošel všechny televizní kanály. "Kromě dvojky nemůžu nic chytit," stěžoval si. Koukl sem se. I ta dvojka byla mizerná.
"Bude to asi rušený těma hliníkovejma zdma,"řek sem. "Víš co, zatím se dívej na bednu a já ti pak přinesu lampu a svou penthauzáckou sbírku."
"Tak jo," řek Levák a rozzářil se. Usadili se s Albertem a sledovali zábavnou hru "Na schůzce s důchodci".
15:00 - Právě sem jel kolem Levákovic. Před domem parkovaly tři policejní vozy. A mikrobus zpravodajskýho štábu TV 2.
17:30 - Zasraná kate Cruikshanková! Zasranej Mitch Malloy! Zasranej celej zpravodajskej štáb druhýho kanálu! Jak sem moh tušit, že žhavým tématem tohoto týdne budou sebevraždy puberťáků? Výborně, nahrál sem to sdělovacím prostředkům přímo do ruky. Věnují se té události, jako by Levák byl mladším bráchou samotnýho Elvise.
Díky bohu, že sem měl tu prozíravost a zabavil Leváka pornosbírkou dřív, než se ta zpráva provalila. Pokusil sem se mu tu telku zabavit, ale hrozil, že na mě pustí Alberta. Naštěstí se Levák nikdy o zpravodajské relace, aktuální události nebo veřejné záležitosti ani v nejmenším nezajímal. Myslím, že by ani tu půlhodinu zpráv nevydržel sedět na zadku.
Tato "nevýslovná tragédie" (slova kate Cruikshankové) má na mámu blahodárnej vliv. Přišla domů a sprdla mě, že sem neuklidil svůj pokoj, nevysál barák a nepověsil prádlo, ale hned ztichla, když druhej kanál spustil svou ufňukanou senzacechtivou tirádu. Zvlášť když věhlasnej psycholog z Berkeley odpovídal na otázky přímo před Levákovým stanem za jejich domem a říkal, že každý dospívající je "potenciální sebevrah". Máma se na mě zpytavě podívala, jako by se snažila zjistit, jestli nosím po kapsách žiletky.
"Nezdál se ti ten Levák nějak deprimovanej?" zeptala se.
"Já ti ani nevím," odpověděl sem zamyšleně. "Rodiče ho hodně trápili. Furt ho buzerovali, aby si uklízel v pokojíku."
Máma polkla. "Seš z toho asi pěkně vedle, že," řekla. "Co kdybych dneska na večeři udělala príma biftek?"
"To by celkem šlo," řek sem. "Levák bifteky miloval."
"Už našli tělo?" zeptala se máma.
"Ještě ne," řek sem. "Podle Mitche Malloye pobřežní hlídka stále ještě pročesává záliv. Ale našli jeho triko. Mitch tvrdí, že tělo možná odneslo moře."
"Strašné! Co asi jeho chudáci rodiče!" hořekovala máma. "Už se k tomu nějak vyjádřili?"
"Ještě ne. Ale kate Cruikshanková jim co chvíli buší na dveře. A taky už ukázali Levákovu švicu Martu, jak se vrací z tenisu. Vypadal zachmuřeně, jen zamávala raketou na kameru a odmítla cokoli komentovat."
"Chudák Levák," řekla máma. "By mě zajímalo, proč to asi udělal?"
"To víš, měl problémy," řek sem zarmouceně. "Kdesi našel krásnýho psa a rodiče mu nechtěli dovolit, aby si ho nechal."

Mámina tvář se stáhla pocitem provinění. "Du dělat večeři," řekla, "a ty si, Nicku, zatím odpočiň."
20:45 - po skvělým bifteku sem se vytratil, abych vodnes Levákovi další vobloženej chleba s rybou. Kdosi na mě šeptem zavolal. Byl to pan Ferguson, číhající v křoví.
"Nicku," ozvalo se potichoučku, "myslím, že někdo je ve vašem přívěsu. Napojili se na mou zásuvku."
V hlavě mi to jen drnčelo. "Víte, pane Fergusone... to sou, jak bych to tak řek... to sou běženci. Jo, běženci ze Střední Ameriky."
"Prchají před politickým útlakem, předpokládám," řek pan Ferguson s pochopením. Nijak zvlášť podvratně sice nevypadá, ale kdysi byl na Hooverově seznamu radikálních komunistickejch anarchistů. Politicky je pan Ferguson stále ještě poněkud nalevo od Fidela Castra.
"Jak bych mohl pomoct, Nicku," zeptal se.
"Víte, pane Fergusone, vaření mi moc nejde..."
"Víc říkat nemusíš, Nicku. Přinesu jim něco k jídlu. Kolik jich je?"
"Jen jeden," řek sem. "A pes."
"Udělám jim ostrý fazole s rejží," řek pan Ferguson. "A pár príma tortillovejch placek."
"No, spíš si myslím, že by dali přednost chutnýmu hotdogovi a slanejm brambůrkám. A jako zákusek možná čokoládový keksy."
Pan Ferguson vypadal překvapeně.
"To víte, Maňuel se snaží co nejrychleji přivyknout naší kultuře."
"Samozřejmě," řekl pan Ferguson. "Přinesu to asi za půl hodiny."
Řek sem panu Fergusonovi, že Maňuel je z neustálejch obav o svůj život natolik paranoidní, že by měl jídlo položit na zem, jemně zaklepat na dveře přívěsu a rychle odejít.
"Samozřejmě," řek pan Ferguson. "A na kterou hodinu by si ten statečný chlapec přál snídani?"
"Brzy," řek sem. "Co takhle v šest?"
"Provedu," řek pan Ferguson a zmizel v houští.
Senza soused!
Když sem se vkradl do přívěsu, našel sem Leváka hluboce zaujatýho Penthousem. "Dobrá zpráva, Nicku," řekl, "už mi zase stojí!"
"Skvělý," řek sem. "A co kurvatura?"
Levák soustředěně ohmatával vypouleninu ve svejch gatích. "Řek bych, že je nezměněná. Doprdele! Zapomněl sem si vzít s sebou vitamíny."
Dal sem Levákovi vobloženej chleba a řek sem mu, že za chvíli dostane něco lepšího. "Ale pan Ferguson tě v žádným případě nesmí vidět," varoval sem ho. "A pokud by se pokoušel mluvit s tebou přes dveře, odpovídej mu španělsky."
"Já přeci španělsky neumím," řek Levák.
"Snaž se," řek sem. "Napodob Carlose." Carlos byl Levákův mexickej soused.
"Na to že sou mu tři, mluví ten fagan španělsky jako kulomet," poznamenal. Zakous se do sendviče a odlomil kousek pro Alberta, kerej ho hltavě sežral. Levák se zamyslel. ""Myslíš, Nicku, že ten vzkaz už našli?"
"Předpokládám, že jo," řek sem.
"A myslíš, že Marta trpí?"
"Předpokládal bych, že víc než si vůbec umíš představit."
To mu děsně zvedlo náladu. "Už se to konečně vobrací k lepšímu!"
Pohonil sem Alberta zelení mezi barákama, mrskl s ním zpátky do přívěsu a oběma jim popřál dobrou noc. "Budeš se ještě dívat na bednu?" zeptal sem se jakoby nic.
"Možná," řek Levák. "Proč se ptáš?"
"Nic, jen že pan Ferguson ti vzkazuje, abys trochu šetřil elektřinou. Je to penzista, víš."
"Tak jo," řek Levák. "Krkoun jeden."
21:45 - Právě sem měl telefon. Volal Mitch Malloy osobně! Někde se domák, že sem s Levákem kamarádil, a chtěl k nám poslat štáb, aby se mnou natočili rozhovor. Řek sem mu, že sem příliš zkormoucenej, než abych mohl poskytovat interview, a zeptal se, jestli nemaj nějaký zajímavější téma. Pak sem se ho zeptal, jestli je pravda, že opíchává kate Cruikshankovou. Odpověděl, že po tom mi nic není, a zavěsil. Tito lidé vod televize sou pěkní pokrytci. Rozrývat špínu, na to je užije, ale zásadně tu cizí, že.
23:30 - Zpravodajství dvojky zas zabodovalo. Mám pro to jediný vysvětlení - tento tejden se asi počítaj ohlasy diváků kvůli prémiím. Nejdřív se zabývali Levákovým životopisem. Měli ho plnej faktickejch chyb, jako třeba že byl vynikajícím studentem. Pak v zahradě před Levákovým domem přečetla kate Cruikshanková vyjádření jeho rodičů. Stálo v něm, že Levák byl sklíčený, protože se u něj nedávno projevila Peyronieho choroba. Copak ti idioti neuměj číst dopisy na rozloučenou? A nebo se snažej ušetřit svou výčitkama svědomí štvanou dceru? Pak zpátky ve studiu Mitch Malloy podrobně informoval diváky o Peyronieho chorobě - včetně sprotejch nákresů. Kvůli kate jen doufám, že pro ty kresby nestál modelem zrovna Mitch. (A taky se modlím, aby na to nekoukal Levák. Teď by se určitě zabil.)
Máma byla samozřejmě s upířím zaujetím nalepená na obrazovku. "Zlato, kdybys měl někdy takový problémy," řekla, "určitě bys s tím za mnou přišel, že jo."
"Samo, mami," lhal sem jí.
Pátek, 31. srpna
2:30! Drnčení telefonu nás vytáhlo v tuto nelidskou hodinu z postele. Obával sem se, aby to nebyl Mitch Malloy na horký stopě fingovaný sebevraždy. Ale hlas chtěl mluvit s mámou. Byl to Jerryho dispečer s šokující zprávou. Jerry měl v jednou dallaským baru infarkt a moc si to vzal k srdci. Umřel!

Jak nepředvídatelnej dokáže být život. Jeden moment chlastáte pivo a chováte se nepřístojně. Vteřinu nato stojíte před svatým Petrem a zodpovídáte se z celoživotního sexismu, manželský nevěry a falšování kilometrovníku. To je teda ponaučení!
Máma celá vytuhlá se zeptala, kdy přivezou jeho tělo. Dispečer jí řek, že už ho poslali do Los Angeles. Jerryho manželce!
Máma se už nezmohla ani na slovo a zavěsila.
Celej Jerry, pomyslel sem si. Krysa až do samýho konce.
2:30 - Slyšel se mámu z jejího pokoje plakat. Musí bejt pěkně vyřízená z toho, že Jerry zesnul dřív než ho stihla sjet. Doufám, že kvůli tomu nepřijde pozdě do práce. Chtěl bych dnes ráno Leváka trochu provětrat. Musíme toho statečnýho chlapce udržet v dobrý náladě. Počítám, že to potrvá nejmíň tejden, než Martu dostatečně naočkujem výčitkama svědomí. Ještě štěstí, že se pan Ferguson nabíd, že se o něj trochu postará. Právě sem ho zahlíd, jak nese Levákovi na tácu pořádnou snídani - ozdobenou kytičkou čerstvejch sedmikrásek.
Deník Chronicle otiskl Levákův příběh na straně tři pod titulkem "Nemocný penis pravděpodobnou příčinou chlapcovy sebevraždy". A další nákresy, tentokrát byl ten chlap mnohem udělanější. Opět se ani slovíčkem nezmínili o sesterským utrpení. Kdy si konečně sdělovací prostředky sundaj rukavičky a napálí to Martě jaksepatří? Díky bohu, že pobřežní policie už odvolala pátrání po Levákově těle. Těch vyhozených peněz daňovejch poplatníků mně začínalo bejt trochu líto.
9:30 - Trojitá katastrofa! Máma se rozhodla, že je dnes natolik rozrušená, než aby šla do práce. Pak spustila tu bombu, že Joanie se nechala ukecat a přiletí za ní na pár dnů z Los Angeles. A do třetice - Levák začal vypadat jak předpotopní reklama na prosperujícího farmáře.
Řek, že začal v noci otýkat. "Bylo to, jako by mž celý tělo chytila jedna velká erekce," mumlal voteklýma pyskama. "Akorát, že to vůbec není příjemný. Je mi to hrozně líto, protože Al je tak skvělej pes."
Albert se provinile krčil v koutku. Uzavřenej prostor přívěsu zřejmě způsobil, že koncentrace psích antigenů dosáhla kritické hranice. A co je ještě horší, Levák tvrdí, že otok nezmizí, dokud se všechny stopy po psu neodstraní.
Levák natáh svou tlustou paži a zapnul kate Cruikshankovou v přímým přenosu. Rychle sem to vypnul.
"Fíha," řekl Levák, "to vypadalo skoro jako náš dům."
"Nebuď blbej," řek sem. "nemáme čas čumět na bednu. Musíme vymyslet plán."
"Proč tu nemůžem s Alem zůstat? Žrádlo je skvělý. A mně to vopuchnutí ani moc nevadí." Všim sem si, že mu jeho napuchlé rysy dodávají mírně orientální vzhled.
"Protože dnes večer přijede moje sestra Joanie," odpověděl sem.
"A co má bejt?" zeptal se ten míšelínek.
"To, že Joanie je králem čmuchalů," odpověděl sem. "Jen se na mě podívá a hned ví, že něco skrývám. Pak se mi podívá na levý vobočí a okamžitě ví, že to něco je vzadu za barákem. Z mý pravý nosní dírky pozná, že jde o uprchlíka v přívěsu. Nakonec ze škubnutí mýho levýho ušního lalůčku je schopná vydedukovat, že se jedná o čtrnáctiletýho tlusťocha se zakřiveným klackem a alergií na psy. Před Joanií se nic neukryje."
"Měla být detektivkou," poznamenal Levák.
"Ani ne," odpověděl sem. "Soudě podle zástupu chcípáků, s kerejma chodila, sem asi jediným mužem, kerýho kdy prokoukla."
Tak sme leželi na chladný podlaze přívěsu, inhalovali roztoče a promýšleli další kroky.
"Hele, Levák," řek sem nakonec, "nechtělo by se ti navštívit Sheeni v Lakeportu?"
"Až k jezeru Clear Lake? Fantastický!" reagoval na to. "Můžu si vzít s sebou Ala?"
"To ne, ale můžeš si vzít jeho betlu."
15:30 - Právě sem naložil Leváka, jeho pár krámů a Albertovu zechcanou postel na autobus do Lakeportu. Na jízdenku sem si půjčil vod ochotnýho souseda pana Fergusona, kerej dokonce přibalil čtyřicet babek navíc pro "toho statečnýho chlapíka" (ty sem samozřejmě okamžitě zabavil).
Zatelefonoval sem Sheeni a byla naprosto skvělá. Dokonce tvrdila, že ji mrzí, co se přihodilo Jerrymu. (Ženy dokáží tak snadno odpouštět!) Okamžitě jí bylo jasný, oč s Levákem kráčí a navrhla geniální řešení. Pro její rodiče to bude velká čest postarat se o výměnnného studenta biblické školy z Barmy jménem L´ewa-K. Musí být z Barmy, protože, jak Sheeni správně usoudila, "Nikdo o té zemi naprosto nic neví a ani vědět nechce". Slíbila, že bude udržovat Levákovu opuchlost psíma sračkama a nepustí ho k televizi a novinám. "Určitě se bude chtít účastnit všech bohoslužeb," poznamenala Sheeni. "Sbor je naštěstí pořád rozdělený, a tak je jich dvakrát víc než normálně." Levák má za úkol hovořit přerývaně, předstírat aspoň trochu zbožnosti a nešahat svýma tlustýma prackama na mou holku.
Na mě teda zase zůstal ten pes.
16:30 - Máma řekla, že si můžu Alberta nechat! Dokonce mi pro něho pomohla udělat kutloch na zadním sedadle Jerryho chcíplý ševroletky. Obávám se, že je tak vystresovaná, že pořád ještě přesně neví, co dělá. V každým případě vypadá příšerně. Dokonce ani nezjišťovala, jak se u nás Albert objevil. (Měl sem namyšlený, že Alberta vedl domů zázračný instinkt psí věrnosti.) Ať tak, či tak, hlavní je, že ten hnusnej hafan je prozatím vyřešenej. Z profylaktickejch důvodů sem raději z domu odstranil veškerý předměty, kerý by jen vzdáleně připomínaly něco od kostela.
18:30 - Tragickej Levákův osud už pomalu nikoho nezajímá. Mitch Malloy ho shrnul jednou větou, že tělo se doposud nenašlo. Kate Cruikshanková připravila vkusnou reportáž z místního hřbitova, čímž na vážnou notu uzavřela aktuální téma tohot týdne: mladistvé sebevraždy. Kamera pomalu klouzala po náhrobcích a osamělý trubač sentimentálně dul.
To mámě spustilo příval slz. Nikdy sem netušil, že měla Leváka tak ráda.
Ach jo, právě přijíždí taxík s Joanií. Musím se tvářit nevyzpytatelně.
22:05 - Joanie a máma se vybavují v ložnici. Naštěstí sou tam zavřený od Joanina příjezdu, čímž sem se prozatím vyhnul

sesterský inkvizici. Joanie má novej účes, novou barvu vlasů, novou postavu (vycpávky? Plastická chirurgie?). Nevím, ale vypadá senzačně. Doufám jen, že teď začne přitahovat lepší sortu chlapů.
Právě když tohle píšu, chystá se můj nejlepší přítel ke spánku pod stejnou střechou jako žena mého srdce. S radostí bych obětoval levou kouli za to, kdybychom si to mohli vyměnil. Vím, že je to celkem běžný rčení, ale myslím to doslova. Svou levou kouli!
Září
Sobota, 1. září
A kde je to léto? Čtrnáct je člověku jen jediný léto v životě. Pro mně je to teď a přitom to mám už skoro za sebou. Už se začínám vohlížet s nostalgií za svým prchajícím mládím. Samozřejmě, že jedna moje část by už ráda co nejrychleji přeskočila jednadvacítku. Měl bych prachy, svobodu dělat si, co se mi zlíbí, a krásnou mladou ženu. Nejlepší na tom by bylo to, že bych měl už dávno vymačkanýho posledního podebranýho jebáka. Právě teď mi kvete na bradě jeden, co hrozí otravou krve a jistou smrtí. Proti svý vůli sem každejch pět minut vtahovanej do koupelny, jen abych se znova a znova děsil toho hnusu v zrcadle.
Avšak život (ale i smrt) musí jít dál. Právě sem se vrátil ze smutný a hluboce dojemný bohoslužby k uctění Levákovy památky. Celou dobu sem si přál, aby tam moh bejt s náma. Určitě by se děsně dobře bavil. (Naštěstí je celej obřad zachycenej na videu.)
Před obřadem sme se šli s Joanií a mámou nasnídat do města. Máma nás stylově vezla v Jerryho linkolnu. Když tu silnou mašinu nastartovala, prohlásila: "Tak tohle auto ta ženská nedostane." (Měla na mysli tu nečekanou Jerryho vdovu.) Joanie jí řekla, že by si měla nechat i ten přívěsnej vůz. "Už sem o tom uvažovala," řekla máma. "Jerry ho koupil pro nás dva. Ať si ta ženská koupí svý vlastní rekreační vozidlo."
Zeptal sem se mámy, jestli, až mi bude šestnáct, bych mohl jezdit s tím linkolnem.
Řekla, že o tom už přemýšlela a rozhodla se, že až budu mít řidičák a pokud si udržím dobrý známky a nestanu se narkomanem, hodlá mi Jerryho ševroletku přenechat.
Fantastický! Pokud se mi ji kdy podaří nastartovat, můžu jezdit slalom mezi křeslama. "Jupí," řek sem, "to mě teda opravdu vzalo."
Joanie se naštvaně otočila a řekla mi, že pokud chci mámě nějak tu její těžkou situaci usnadnit, že bych mohl ten "ohyzdnej krám" začít rozmontovávat.
"Díky, nemám zájem," odpověděl sem. "Není to zrovna má ambice, stát se automechanikem. Asi sis mě spletla se svejma šamstrama."
Joanie se chystala něco odseknout, ale pak to kvůli mámě raději spolkla. V restauraci si mě začala zkoumavě prohlížet nad svýma vaflema. "Ty máš, Nicku, něco za lubem," řekla. "Je to vidět. Cos provedl?"
Rozhodl sem se, že nejlepší obrana je útok. "A cos provedla ty?" chtěl sem vědět.
"Jak to myslíš?" zeptala se nervózně.
Vypjal sem hruď.
Joanie zrudla. "Nic ti po tom není," odpověděla, "ale když se ptáš, začala sem chodit do kurzu pro zlepšení vzhledu."
Ani máma dvakrát nevypadala, že by tý lži uvěřila. "Myslí, že to Joanii sluší," řekla. "A má taky novýho přítele."
"Hm, a na jakejch značkách aut maká?" zeptal sem se.
"Náhodou pracuje na atomovýh urychlovačích," odpověděla Joanie, "Je to atomovej fyzik."
"A tos ho potkala na tom kurzu pro zlepšení vzhledu?"
Joanie vypadala, jakoby mi chtěla jednu utřít. Valnou část svýho dětskýho věku mě otloukala a dnes pravdepodobně tento terapeutickej ventil postrádá. "Pořád ta nejnevymáchanější huba v celým městě," poznamenala.
"Přesně jako jeho otec," dodala máma
To byla teda rána pod pás, pomyslel sem si.
V pohřební síni se tísnilo víc než sto padesát lidím včetně - k mému velkému překvapení - samotný Millie Filbertový. Nápadná byla absence jejího údajnýho snoubence Willise. Vzhledem k tomu, že chybělo i tělo zesnulého, kolem stojící funebráci v tmavejch kvádrech vypadali podivně nevyužitě. Truchlící pozůstalí neměli nač zaměřit svou pozornost, a tak seděli na tvrdejch dřevěnejch židlích a studovali květinonou výzdobu. Přišlo mi to poněkud ironický, vždyť jedinej zájem o kytky, kerej kdy Levák projevil, bylo jezdit na horským kole sousedovi po skalničkách.
A jak vypadala Marta? Její flekatá tvář nesla jasný známky nezvládnutelnejch výčitek svědomí. Takže i když rodiče odmítli uznat realitu, ona dobře věděla, kdo zavraždil jejího nešťastnýho bratra. Pocit viny ji stravoval zaživa.
Levákovi rodiče taky vypadali trochu posmutněle. Je mi samozřejmě líto, když je musím nechat takhle trpět. Ale snad to bude jen dočasný. Vždyť to všechno dělám pro dobrou věc. Kromě svý všudypřítomný přenosný videokamery přitáhl Levákův otec i domácí videopřehrávač. Velká televizní obrazovka stála v předsálí a byly na ni ke zhlédnutí amatérsky pořízený snímky ze života zesnulého. Na některých sem rozpoznal poslední dovolenou v Nice.
Po chvíli důstojnýho ticha vstal Levákův pastor a začal číst zřejmě nacyklostylovanej pohřební projev nad rakví mladistvého. Ani se nenamáhal, aby měl v tom formuláři správně doplněný vynechaný místa. Dvakrát se o Levákovi zmínil jako o "naší drahé Neríně", což probudilo starou dámu za mnou, a ta honem šeptem zjišťovala: "a kdo je Nerína? Ta se taky utopila?"
Když pastor dokončil svý ponurý banality, rodina a přátelé jeden po druhým vstávali a nahlas vzpomínali na svého drahého zesnulého Leroye. Vzpomínky byly tak trapně sentimentální, že za chvíli každej v síni (včetně mě) popotahoval. Joanie se mě párkrát snažila vyprovokovat k tomu, abych se taky postavil a řekl něco, ale nechtěl sem se oddávat tomuto pokrytectví a raději sem odmítl.
Promluvila dokonce i Millie Filbertová a sklíčeně se nám svěřila, že přestože Leroye příliš neznala, vždy cítila přítomnost nevysloveného citového pouta mezi nimi. "Kéž bych jen byla našla odvahu podat mu pomocnou ruku,"

řekla roztouženě.
Kéž bych já jen mohl Levákovi sdělit tuto fantastickou zvěst. Ale vzhledem k tomu, že si Levák není vědom svý vlastní smrti, pak vysvětlovat kontext Milliina přiznání by asi bylo poněkud problematické. Jen doufám, že se neprovdá za Willise dřív, než dojde k Levákově oficiálnímu zmrtvýchvstání.
Bylo mi strašně trapně, když vstala máma a oznámila, že i ona v nedávné době prožila utrpení ze ztráty milované osoby, a tak ví, jakou bolest cítí členové Leroyovy rodiny a jeho přátelé. "Jsme v tom všichni společně," prohlásila máma. "Život je někdy samá jáma." a v této hlubokomyslné tónině skončila, načež se posadila.
Po obřadu se v domě truchlící rodiny podávalo malé občerstvení. Šokovalo mě, že se tam objevil i chřest - zelenina, kterou Levák k smrti nenáviděl a kterou jeho sestra servírovala pokaždý, když vařila. Ani dnes, v den hlubokýho smutku, si Marta nemohla odpustit tyto hrozné zelenkavé výhonky. Vzhlédla a přestala žvýkat.
"Ahoj, Nicku," řekla temně.
"Čau, Marto," řek sem. "Tak co chřest?"
"Mmm, skvělej," odpověděla a pokračovala v tupým přežvykování.
"A co Barry Coma?" řek sem po jistý odmlce. "Poslouchalas od něho něco v poslední době?"
Marta zbledla. "Co to, co to říkáš?" začala koktat.
"Stala se mi divná věc," řek sem. "Minulou noc se mi zdálo o Levákovi. Objevil se - kapala z něho voda a byl strašidelně bledej - a požádal mě, abych se tě na to zeptal."
Řach! Martin talířek se roztříštil o kachličkovou podlahu. Otočila se a vystřelila z místnosti.
Ach ne, milý deníku. V sourozenecký válce se zajatci neberou.
Neděle, 2. září
Je to tu napjatý, strašně napjatý. Dnes se měl vrátit Jerry, takže máma je v ještě horší náladě než předtím. Navíc vypršela čtyřiahodinnová zdvořilostní fáze a máma s Joanií se zase oddávají svými celoživotnímu hašteření. To sem zvědav, jak spolu přežijou ještě celý dva dny bez ječení. Pak zavolal tata, jestli náhodou nemám chuť na soudem nařízený rozvoj našeho vztahu. Telefon vzala Joanie a do devadesáti vteřin vřeštěla do sluchátka jednu sprosťárnu za druhou. Necítí k tatovi nic než opovržení (a kdo by taky ne) a nikdy nepromarní příležitost mu to dát jasně najevo. Když Joanie ten telefon tak pěkně rozehřála, vzal sem si sluchátko já a řek sem mu, že nejsem příliš nadšenej těma jeho "vágníma plánama" na nedělní odpoledne, protože vždycky se pak z toho vyklube sekání trávníku nebo mytí auta.
"No dobře," řek tata. I přes telefon sem cejtil, jak se to snaží zpracovat. "Chtělo by se ti přijet a pomoct mně s vyklízením garáže?"
"Myslím, že ne," odpověděl sem. "Ale díky za konkrétní plán."
"Nemáš vůbec zač," odpověděl tata a zavěsil.
Joanie si mě v přestávkách mezi obhajobou svýho životního stylu před mámou měří podezíravým pohledem. Snažím se bejt nevyzpytatelnej.
Joanie udělala tu chybu, že provalila, že její novej přítel má kromě doktorátu z massachusettský university ještě ženu a tři děti v Santa Monice. Joanie se s ním setkala, protože je častým pasažérem na linkách spojujících vybraný urychlovače. "Byla to láska na první pohled," pochlubila se. "Zeptala sem se ho, jestli si přeje nějaký časopis. A on se mně zeptal, jestli mám Mesíčník atomových vědců."
Mámu to šokovalo, vybuchla a nazvala Joanii "rozvracečkou domovů".
Joanie zbledla a řekla: "Myslíš? Ale tvůj poslední přítel taky nebyl zrovna ukázkovej model svobodnýho mládence!"
Tak takhle to vypadá, když Joanie utěšuje mámu v její těžký situaci.
Tento emocionální zmatek rozproudil mý praskající jebáky. Moje brada vypadá jako exploze v chovatelský stanici žížal. Zajimalo by mě, jestli existuje něco jako maligní akné.
Úplně sem ztratil zájem o svou penthauzáckou sbírku. Teď už mě zajímá jen ta skutečná záležitost. Myslím na Sheeni bez přestání. Je tou jedinou zářící hvězdou v mém šedivém světě. A to mi připomíná, že ještě musím jít vyvenčit toho jejího stupidního čokla.
Pondělí, 3. září
Dnes je svátek práce! Když si tak pomyslím, že kdybych měl zaměstnání, dostal bych zaplaceno za celodenní unuděný sezení na zadku. Takhle to dělám zadarmo. To je ale pracnej svátek. A všechny ty nic dobrýho nevěštící inzeráty v novinách, že škola se už blíží.
Máma a Joanie spolu nemluvěj. Je to určitě lepší, než když na sebe řvou, ale napětí je furt hmatatelný. Máma se rozčílila, že jí Joanie nechtěla pomoct s umýváním nádobí po snídani. "Já to nechápu," řekla máma a švihla talířem vo zeď, aby přidala svým slovům na důrazu. "Osumnáct let tady doma nehneš ani prstem a pak si najdeš flek, kde sloužíš dnem i nocí úplně cizím lidem. Proč?"
"Protože," odpověděla Joanie a práskla knihou (Základy fyziky elementárních částic), "sem tam ti úplně cízí lidi projeví aspoň elementární částečku zasraný vděčnosti."
"Ty líná, drzá rozvracečkou domovů!" argumentovala máma.
"Ty nesnesitelná, věčně nespokojená jedubabo!" vrátila jí to Joanie.
Není divu, že lidi musí unikat před rodinným životem pomocí drog. Jen doufám, že Sheeni a já předvedem se svýma nadanýma dětma lepší výsledky.
Volala právě Levákova matka, jestli bych chtěl sbírku baseballovejch karet nebo počítač. Oni rozdávaj jeho věci! Špitl sem, jestli by neměli ještě pár dnů počkat, vždyť jeho tělo se ještě nenašlo. Ale ona řekla, že ne, že je naprosto přesvědčena, že její syn "odhodil své zdeformované tělo a opustil tento svět". (Tady vidíte tu mateřskou intuici.) Chce rozdělit jeho věci mezi "potřebné mladé lidi" co možná nejrychleji. (Tady vidíte, jak to vypadá, když je někdo ochromenej zármutkem.) Už věnovala jeho kolo, stereo a většinu jeho oblečení. Tak sem řek, že bych si vzal tu sbírku a

počítač. Doufám, že ostatní dědici budou stejně přístupní navracení darů jako já.
Máma a Joanie se rozhodli připravit "sváteční piknik". Mě vyslaly do sámošky pro brambůrky a dřevěný uhlí. Strašnější to už snad ani nemůže být.
19:30 - Ale zdá se, že může. Když sem se s Albertem vrátil ze sámošky, našli sme mámu a Joanii vzadu na zahradě. Vytáhly z garáže gril a na trávník postavili židličky. Naneštěstí máma se snaze vytvořit extra piknikovou atmosféru otevřela přívěs a našla tam televizor, zbytky obloženejch chlebů a štos pornočasopisů. Když začal výslech, nabídl sem jako možnou variantu návštěvu nějakýho houmlesáka. Na to máma odmítla skočit.
"Jsi odpornej," zavyla, "odpornej chorobnej úchyl."
"Ale matko!" namítla Joanie. "Všichni chlapci jeho věku se zajímají o tento druh časopisů. Měla bys být ráda, že na obrázcích jsou aspoň ženský."
"Děkuji ti, slečno rozvracečko domovů," odpověděla máma. "Když budu chtít znát tvůj názor na výchovu mýho dítěte, zeptám se tě."
Joanie si povzdechla, usadila se v zahradní židli a začala opět číst. Povzdechl sem si, usadil se v zahradní židli a začal si prohlížet jeden z časopisů. Máma mi ho vytrhla z ruky a mrskla s ním přes celou zahradu. Albert za ním vypálil a přinesl ho nazpět. Máma po něm chňapla, práskla jím Alberta přes čumák, hodila ho po mně a odkráčela do baráku. Joanie vzhlédla od svý knihy.
"Kdy jedeš?" zeptal sem se.
"Padám zítra ráno v šest."
"Kéž bych moh vypadnout s tebou," řek sem.
"Tvůj den taky jednou přijde," řekla Joanie. "Nikdy sem nevěřila, že by ten můj mohl, ale nakonec přece jen přišel."
Chvíli mě zpytavě zkoumala pohledem.
"Můžu se tě na něco zeptat?"
"Jo," řek sem.
"Je Levák fakt mrtvej?"
"Ne tak mrtvej jako Jerry," odpověděl sem. "A ty fakt chodíš do kurzu na zlepšení postavy?"
"Jsou to implantáty," řekla Joanie. "Celej život sem je chtěla."
Máma vyšla z kuchyně a nesla tác hamburgrovejch bochánků. "Tak co," řekla vesele, "začnem?"
Když sme později uklízeli po tom grandiózním pikniku, někdo zazvonil. Byl to Levákův otec s Martou a přivezli počítač a slavnou sbírku baseballových hráčů. Když sem jim to pomáhal vyložit, zhnuseně sem zaregistroval, že jejich kombi je po střechu narvaný Levákovejma světskejma statkama (z nichž mnohý nezískal zrovna legální cestou).
"No ne," řek sem, "moh bych si to všechno nechat, pokud to nikdo jinej nechce?"
"Nejseš tak trochu lakomej," pozastavila se Marta.
Levákův otec vytáhl seznam uchazečů. "Bohužel, Nicku," řekl, "každý chce něco po Leroyovi na památku."
Na seznamu bylo nejméně dvacet jmen s adresama!
"Měl byste si ten seznam schovat," navrhl sem mu. "Kdyby se třeba náhodou Leroy přece jen objevil."
"To není nutné," řekl Levákův otec. "Pokud můj syn žije, koupím mu cokoli si bude přát. A úplně nový."
Chvályhodná velkodušnost. Mám teď dva počítače. A můžu ještě dostat pěknou sumu za tu sbírku baseballových karet.
22:30 - Sheeni využila levnejch prázdninovejch sazeb a zavolala na účet volaného. Díky bohu, že sem to byl já, kdo zvedl telefon. Jen když slyším její hlas, zvedne se mi hladina adrenalinu v krvi - a ještě něco jinýho. Zdá se mi až neuvěřitelný, že jednoho dne se ona a já - dva vášniví jedinci - spojíme v jedno tělo coby vyjádření nejvyšší lidské harmonie. (To mi připomíná, že nesmím zapomenout skočit do knihovny a do drogerky.)
Sheeni mi vylíčila, jak se Levák stal senzací přívěsového lágru. Každej se chce seznámit s tímto zbožným hochem z Barmy. "Dnes měl svůj společenský program zcela vyčerpaný," řekla Sheeni. "Ráno to začalo v sedm hodin bohoslužbou frakce paní Clarkelsonové. Všichni jsou fascinováni jeho výbornou angličtinou a naprostou neznalostí teologie."
"Je pořád ještě nateklej?" zeptal sem se.
"Dokonale," odpověděla Sheeni. "Spává s rozkošnou dečkou našeho milovaného Alberta a to mu ten otok pěkně udržuje. Je na něho úžasnej pohled v plavkách. Otec mu půjčil svoje starý plavky a mezi bohoslužbou a odpoledním rozjímáním jsme si byli zaplavat. Večer pak měla na trávníku před sprchami frakce pastora Knuddlesdoppera piknik na jeho počest. Levák zpracoval čtyři hamburgery, pět kornoutů popkornu, půlku čokoládovýho dortu a mezi jednotlivými sousty nám povykládal o své rodné zemi."
"A co proboha povídal?" zeptal sem se. "Pochybuju, že Levák vůbec ví, na který planetě se Barma nachází."
"Povídal toho hodně," odpověděla Sheeni. "Tak například řekl, že jejich národním sportem je volejbal, ačkoli videohry se na něho už pomalu dotahují. Dále řekl, že národním pokrmem jsou hotdogy posypané chilli. Že prý většina lidí trpí chudobou a může si dovolit pouze laciné toyoty a folksvágny. Jo a taky řekl, že když začnou být sestry nesnesitelné, chlapci v rodině mají ze zákona právo poslat je do kláštera - na doživotí."
"Doufám, že si na tebe nedovoluje?" zeptal sem se. "Myslím, jako když ste byli spolu na pláži v plavkách. Doufám, žes na sobě neměla ty purpurový bikiny."
"Tak to jsem náhodou měla," odpověděla Sheeni. "Abys věděl, Levák je dokonalý gentleman. Je velice milý, i když možná trochu tupý. Samozřejmě, že se trochu vzrušil, když mě mazal opalovacím krémem. Ale nic jiného se ani nedalo očekávat. Trochu mě překvapilo, že vypadal nějak zahnutě, ale to asi bylo záhyby otcových plavek."
Navrhl sem Sheeni, jestli by si v budoucnu nemohla aplikovat opalovací krém sama.
"Pokusím si na to vzpomenout, drahoušku," řekla, "až budeme příště spolu na pláži."

"Nemyslel sem tím sebe," řek sem. "Když to dělám já, tak to nevadí. Ale u Leváka to vadí."
"Ach tak, chápu," řekla. "Propaguješ diskriminaci. A to Asiatů. To jsem si teda myslela, že období takto reakčních předsudků máme už dávno za sebou."
Změnil sem raději téma. "Tvýmu psovi se daří dobře."
"Ach, Albert!" zvolala Sheeni. "Strašně ho postrádám. Povykládej mi o tom našem drobečkovi!"
Nechtělo se mi vyhazovat máminy peníze za telefon konverzací o Albertovi, tak sem to zkrátil na minimum a brzo sem slyšel, jak Sheeni svým přesladkým hlasem říká: "Tak ahoj, zlatíčko, moc tě miluju." když sem položil Alberta na zem, rozloučila se i se mnou.
Takto končí další prací zaplněný Den práce. Už mi před spaním zbývá udělat jedinou věc. A tou je trochu ruční práce na mý OLE.
Úterý, 4. září
Hodiny před tím, než sem vstal, prchla Joanie opět ke svý svobodě volnýho nebe. Na kuchyňským stole mi nechala obálku s krátkým vzkazem na rozloučenou a s padesáti doláčama v desetníkách a dvacetníkách. Můj balík se už vyšplhal na devadesát dolarů. A to ještě nepočítám sovu baseballovou sbírku, jejíž hodnota neustále roste.
Oslavil sem to tím, že sem si zašel do cukrárny. Máma mě přinutila vzít s sebou Alberta. Je to vždycky nesmírně pokořující být s ním kdekoli na veřejnosti, protože neustále přitahuje posměšný pohledy cizích lidí. Lidi na ulici se zastavujou a říkají: "Panebože, to je ale vošklivej pes. Co je to za rasu?" Zvyk sem si odpovídat, že je to zákopovej buldok speciálně vyšlechtěnej pro amputování nohou. Tady většinou končí další konverzace.
Když sem přišel domů, máma v Joanině pokojíku právě natírala stěny na odpornou růžovou. Doufám, že se s Joanií aspoň na tom odstínu dohodla. Mám ze svýho raný mládí hluboce zafixovanou jednu životní moudrost - nikdy si nezahrávej s Joaniným pokojíkem. Rány se tak strašně dlouho hojej. Máma požádala o celej tejden volna v důvodu úmrtí člena rodiny. Nemusím zdůrazňovat, že její neustálá přítomnost v baráku podělá můj i tak dost podělanej životní styl.
11:30 - Příšernej průšvih! Právě volala Levákova máma, vzrušením celá bez sebe, jestli náhodou nevím, kde je Leroy. Řek sem, že vzhledem k tomu, jakým směrem valej oceánský proudy, bude teď asi někde na půli cesty k Havaji.
"To je zajímavé," odpověděla, "protože jsme právě od něho dostali pohlednici, posílanou v sobotu s poštovním razítkem Lakeport, kalifornie! Nebyls tam takhle náhodou u jezera Clear Lake?"
"Ne, já sem byl u Tahoe," zalhal sem. "A co na tom lístku stojí?"
Levákova máma přečetla krátkej text: "Mílá mámo, táto a škeblo, mám se skvěle ve své nové životní roli jako váš bývalý syn a nebo bratr. Děsná škoda, že sem si nevzal s sebou plavky, jezero vypadá lákavě. Zase vám napíšu, až si seženu práci a ožením se. Mnoho pozdravů, Leroy."
"Myslíš, že utekl z domu s nějakou ženskou?" zeptala se Levákova máma. Znělo to, jako by ji to ani dvakrát nezajímalo.
"To bych se divil," řek sem. "Levák to s holkama moc neuměl."
"No, kdybys od něho něco slyšel, Nicku, vyřiď mu, ať se okamžitě vrátí domů."
Řek sem. že jo, a zavěsil. Zakřivenej debil jeden zasranej!
Okamžitě sem zavolal Sheeni. Její starobylá máti zvedla sluchátko a řekla, že Sheeni a L'ewa-K si vzali své bible a odešli si v nich číst k jezeru. Měl sem chuť se zeptat, jestli si Sheeni také přibalila svůj krém na opalování, ale místo toho sem požádal, aby mi Sheeni okamžitě zatelefonovala, jakmile se vrátí. Určitě!
"A smím se, mladý muži, zeptat stran čeho?" zeptala se ta všetečná čarodějnice.
"Mohu jen říci, že se to týká mezinárodních ramifikací," odpověděl sem.
"Proboha!" zvolala. "Hned jsem měla pocit, že s tím mladým mužem není něco v pořádku. To já vždycky poznám. Tebe jsem také okamžitě prohlídla."
Řek sem: "Děkuji, paní Saundersová." Doufám, že Sheeni neočekává, že se po svatbě budu s její rodinou příliš stýkat. Myslím, že bych to nesnes.
12:00 - Sheeni pořád nevolá! Cejtím, jak se mi napětí vyráží přímo do jebáků. Máma telefonicky klábosila dvaačtyřicet minut s nějakou přítelkyní o tom svém zesnulém milenci. Měl sem co dělat, abych ji neušktil.
13:45 - konečně Sheeni zatelefonovala (na účet volaného, samozřejmě). Řek sem, co se stalo, a chtěl sem si promluvit s tím barmským idiotem. Levák nemohl pochopit, proč je ta pohlednice tak strašná taktická chyba. "Ale já vždycky rozesílám pohlednice, když někam jedu," poznamenal. "Tobě sem přece letos z Francie poslal dvě. Jen na známkách mě to stálo přes dolar."
"Jo, ale tenkrát jsi přece neutíkal z domova," odpověděl sem. "Lidi, co utíkaj z domova, přece neposílaj pohlednice svejm rodičům!"
"Toto pravidlo sem teda ještě neslyšel," řekl Levák."Jen sem chtěl, aby si nedělali příliš mnoho starostí."
Začal sem mu vysvětlovat, že právě v tom bylo jádro celý tý akce, ale vztekle sem toho nechal. "Tak dobře, Leváku. Prázdniny skončily. Nejbližším autobusem se musíš vrátit domů."
"Co ale řeknu Saundersovým?" zaprotestoval Levák. "A Sheeni a já sme si dnes večer chtěli půjčit video a mrknout se na jakejsi žabožroutí film 'Breathless'."
No to je výborný! Jen voni dva a večer a na gauči! "Soráč, Romeo, změna plánů," řek sem ledově. "Musíš se domů dostat co možná nejrychleji. Sheeni si určitě vymyslí pro svý rodiče nějakou výmluvu. A teď ti povím, co uděláš. Dáváš pozor?"
"Dyť už poslouchám," zavrčel Levák.
"Takže: spadls z přístavní hráze..."
"Jo?" zeptal se překvapeně. "A kdy?"
"Ten den, cos zmizel."

"Proč bych to dělal?" zeptal se. "Vždyť neumím plavat."
"Jen poslouchej a nepřerušuj mě! Spadls z přístavní hráze. Přepalvals - no dobře, tak ne - vzals to čubou přes přístav. Vylezls z vody. Přílíš ses bál jít domů. Taks jel autostopem až ke Clear Lake."
"A nemoh bych říct, že sem tam došel pěšky?" zeptal se znepokojeně. "Naši mi určitě natlučou, pokud jim řeknu, že sme jel stopem."
"Tvým rodičům to tentokrát nebude vadit. To ti garantuju. Cokoli ale řekneš, nebudeš se v žádným případě zmiňovat o mně, o Sheeni nebo o Saundersových. Všechno sis to připravil a udělal sám."
"No, udělal sem to sám," opakoval Levák s pochybností v hlase. "Ale byl to tvůj nápad, Nicku."
"To je fakt," připustil sem. "A nápad to byl dobrej a fachčil až do tý chvíle, nežs to posral. Ale všechno zase dobře dopadne. Jen přijeď domů co nejrychleji."
"Tak jo," řekl. "Už mám stejně plný zuby bejt furt nateklej a chodit pořád do kostela."
"Pokud to uděláš tak, jak sem ti řek - teda vynecháš mý jméno - povím ti prima tajemství."
"A jaký tajemství?" vyzvídal nedůvěřivě.
"Teď ti to neřeknu," odpověděl sem. "Ale bude se ti moc líbit. Jen se o mě nezmiňuj."
"Jo, slyším," zase zavrčel.
"Nikdo nemá rád práskače."
"Nejsem žádnej práskač," opakoval Levák.
Chtěl sem si to pojistit ještě víc. "Tak jo," řek sem, "protože nepochybuju, že by se ti nelíbilo, kdyby se tvý rodiče dozvěděli, jaks získal všechny ty pornočasáky a baseballový karty a různý jíný krámy."
"Nejsem žádnej práskač," trval ne svém Levák. "Mám pusu na zámek."
Dalších osm hodin pekla. Spočítal sem si, že ať tak či onak by všechno mělo bejt za náma kolem půlnoci. Jen doufám, že to napětí nepoznamená navždy mou tvář.
17:00 - Mámu to natírání unavilo, a tak uklohnila rychlou večeři - smažený hovězí játra, uvařenou červenou řepu a spařenou zelenou fazolku - hned tři potraviny, co k smrti nenávidím. V hrůze sem hleděl na svůj talíř.
"Raději to sněz," řekla máma a horlivě žvejkala. "Když to nesníš, objeví se to zítra zapečený."
Existují vůbec hranice rodičovskýho sadismu? Zvedl sem vidličku. Každým soustem se celý mý tělo otřásalo hnusem. Fazole a plátky řepy sem spolykal v celku, jako koňský pilulky. Játra však - tuhá, ostrá, vláknitá pravejma kravskejma žilama - vyžadovala jistý žvýkání. Patro se mi stahovalo v křeči s každým dalším skousnutím. Polknutí znamenalo jistou úlevu.
18:05 - Ztrápený telefonát od Sheeni! Její otec vezl Leváka nějmíň před hodinou na nádraží a doposud se nevrátil!
"Možná se stavil někde v baru na skleničku," navrhoval sem řešení.
"Kéž by někdy udělal něco tak normálního," odpověděla Sheeni. "Oba moji rodiče jsou naprostými abstinenty. Přitom delší flám je přesně to, co by oba potřebovali. Myslím, že by jim to strašně pomohlo."
"No, ale kde potom je?" zeptal sem se.
"Obávám se toho nejhoršího," řekla Sheeni. "Uf, přichází matka."
A zavěsila. Můj zpanikařený žaludek se zamyslel nad svým odporným obsahem a rozhodl se ke vzpouře. Doběhl sem do koupelny a opět okusil svý večeře - v opačným směru. A znovu tu byla ostrá játra, a znovu tu byly fazolky a kotouče vařený řepy - rudý jak chuchvalce krve. Jedna horká, kyselá vlna následovala druhou - a každá blicí křeč byla tak hrozná, že se obávám, jestli se mně kdy vrátí můj smysl pro estetično. Z rohu pod umyvadlem mě pozoroval Albert s ďábelským potěšením.
Máma se dobývala dovnitř a chtěla vědět, co se děje.
"Otrava z jídla!" zvolal sem stál ještě v předklonu, čelo vopřený o chladivý kachličky.
"Blbost," odpověděla máma a podala mi ručník. "Žádná otrava z jídla! Bylo to dobrý, vydatný jídlo! Určitě lepší, než měli dneska bezdomovci. Měl bys bejt trochu vděčnej."
"Sem hrozně vděčnej, že sem to přežil," řek sem a snažil se odpotácet. "Tak a teď se můžu jít zabít."
"Takovýhle věci neříkej!" křikla máma. "Je to sprostý vůči mrtvejm. Jen si vzpomeň na Jerryho a na toho chudáka Leváka."
"Těm je teď hej," řek sem. "Aspoň už nikdy nemusejí žrát játra."
"Jerry játra miloval," odsekla mi máma. "Připravovala sem mu je pořád."
"Jo," odpověděl sem, "však taky jak dopadl."
Máma se rozehnala, že mi jednu praští, ale pak se rozhodla, že aspoň jednou odolá svýmu zakořeněnýmu impulzu k týrní dětí. "Val do postele!" štěkla.
"Můžu si nejdřív vzít břitvu?" zeptal sem se.
"Běž do postele, ty hubo nevymáchaná!" zaječela máma a vystrčila mě z koupelny. Albert, potěšen touto ukázkou násilí, začal nadšeně štěkat. "A nezapomeň vyvenčit toho psa," dodala.
"A jak můžu venčit psa v posteli?" zeptal sem se. A to byla taktická chyba. Máma ten boj se sebou definitivně prohrála a vylítla. Na pravou tvář mi plnou dlaní přistála štiplavá facka. Albert ji ještě podpořil bujarým zaštěkáním.
"Dobře, ty chytrolínskej fagane!" zahřměla. "Já vyvenčím psa a ty táhni do betle!"
"Tak jo," řek sem na usmířenou. "Jen sem se ptal."
"A já ti říkám," vřeštěla máma. Žíly na čele jí začaly vystupovat a fialovět - to je vždycky varovnej signál. Otočil sem se a spěchal chodbou do svýho pokoje.
"Proč já se s tím děckem votravuju?" zeptala se máma Alberta. "Proč?" Zrádnej hafan se kukl mým směrem a ironicky se zašklebil. Poznal sem, že si chtěl přihodit svou vlastní invektivu, ale slova ho - jako obvykle - nechaly na holičkách.
21:30 - Slyšel sem, jak dole vyzvání telefon a jak ho máma bere. Potichoučku sem se vykrad ze svýho pokoje a připlížit

se až ke schodům. Z toho, co sem slyšel, mě oblilo.
"Nezlob se, Sheeni," řekla máma. "Nick teď nemůže přijít k telefonu, protože si musí odpykat trest... Promiň, je mi jedno, jestli to je naléhavé... Dobrá, snad bych mu mohla něco vyřídit... Nepovídej! Tak jo, vyřídím mu to. A prosím tě, už sem podruhý na účet volaného netelefonuj. Nemohu si to dovolit. To s tvým otcem mě strašně mrzí... No, Nick zítra určitě nezavolá. Nesmí telefonovat meziměsto. Co kdybys mu napsala? Dobrou noc, Sheeni."
Valil sem zpátky do postele, protože máma šla nahoru. Otevřela dveře a zamračeně řekla: "Nepředstírej, že spíš. Byla to ta holka Sheeni. Řekla mi, abych ti řekla, že jejího otce zatkli na autobusovým nádraží v Lakeportu."
Hrůzou mi ztuhla krev. "Proč?" zasípal sem.
"Unesl nějakýho chlapce," odpověděla máma s opovržením. "Zdá se mi to dost hrozné."
"A, a říkala ještě něco jinýho?" koktal sem.
"Ne, to bylo všechno," odpověděla máma. "Nechápu, jak by se nás to mohlo týkat. A teď už spi. Máš zaracha."
"Na jak dlouho?"
"Do té doby, než uvidím v tvým chování nějakou změnu k lepšímu," řekla máma a práskla dveřma.
Středa, 5. září
12:30 - Nemůžu skoro ani psát, jak se mi třepe ruka. Díky bohu, že opravovat překlepy na počítači je tak jednoduchý. Je mi opravdu líto těch ubohejch mladejch literátů v minulosti, kteří museli psát svý deníky na obyčejným psacím stroji. Když mi máma včera sdělila ten strašnej vzkaz, ležel sem pak v posteli, poslouchal zespodu tlumený zvuky televize a zvažoval svou budoucnost v kalifornským pasťáku. Zajímalo by mě, jestli by se někdo z polepšovny vyšvihl na literární hvězdu. Nevím, nevím.
Dlouho po jedenáctý máma konečně vypla televizi a šla spát. Počkal sem, až začala chrápat (každej u nás v rodině chrápe, včetně mě, čímž bude chudák Sheeni v budoucnosti jistě trpět), a odplížil sem se dolů k telefonu. Zavrčení ze zadního sedadla ševroletky mě polekalo. Byl to ten hnusnej pes ze svýho temnýho brlohu. Šeptem sem ho utišil a vytočil Sheenino číslo. Telefon na druhým konci dvakrát zazvonil a ozval se mužskej hlas.
"Tady zástupce šerifa Riffman," řek ten hlas. "Kdo volá?"
Zavěsil sem. Zatýkají Sheeni jako spolupachatelku? Strhávám ženu svýho srdce na šikmou plochu končící ve věčném zatracení? Co vlastně to "věčně zatracení" znamená? Takovýto otázky mě teď momentálně mučí.
Rozhodl sem se, že budu spát (jako kdybych mohl!) vedle telefonu. Musím se dozvědět, co se děje. Tato nejistota mi působí nesnesitelný muka.
4:20 - Pípající telefon mě přivedl k vědomí. Ztlumil sem hlasitost vyzvánění na minimum, abych nevzbudil mámu. Jako obvykle se mě telefonistka zeptala, jestli příjmu hovor na účet volaného od...
"Ano, ano!" přerušil jsem ji šeptem.
"Nicky, drahoušku, jsi to ty?"
Byl to hlas mé milované. Zněla strašně vzdáleně.
"Ano, jsem to já, moje drahá Sheeni. Co se děje? Jsi v pořádku?"
"Jde to. Jsem trochu promrzlá. Musela jsem potají najít nějakou telefonní budku. Trochu se bojím. Ale doufám, že všichni místní znásilňovači už spí. Mám na sobě jen šortky a vršek bez ramínek."
"Snad ne ten žlutej," řek sem celej rozčilenej.
"Jo ten, jaks to uhádl," odpověděla Sheeni.
"Proč se musíš oblíkat tak svůdně?" chtěl sem vědět. "A zvlášť, když se kradeš nocí."
"Předpokládám, že je to zkrátka povahou," odpověděla Sheeni filozoficky. "Ačkoli to může být jen tím, že mám pocit, že z perspektivy všeho toho vzrušení dnešního večera lze alespoň částečně omluvit jisté nedostatky v mém zevnějšku."
"A co se vlastně děje?" zeptal sem se.
"Vhodnější otázka by byla, co se neděje," odpověděla Sheeni. "Na tento večer tak brzy nezapomeneme. Otec se nakonec vrátil. Myslím, že ho asi přece jen z ničeho neobviní. Ačkoli asi toho zástupce šerifa přece jen neměl praštit."
"A proč ho zatkli?" zeptal sem se dychtivě.
"Levákovi rodiče se spojili se zdejším šerifem. Ten vyslal hlídky na autobusové nádraží. A pokud si vzpomínáš, otec toho o Levákovi mnoho nevěděl. Nejdřív si myslel, že jde o nějakou přistěhovaleckou záležitost. Když mu řekli, že je zadržen kvůli únosu, myslel si, že jde o vtip. Že na něho jeho partneři ušili nějakou boudu. Když však zástupce šerifa trval na obvinění, otec se rozzuřil. A jestli si na něho dobře vzpomínáš, když se otec rozzuří, je schopen naprosto všeho."
"A co Levák?"
"Odjel domů s rodiči. Teď někdy asi přijíždějí do Oaklandu."
"A vyzvonil něco?"
"Mluvil jak v hypnóze. Nejdříve mlčel, ale vyděsily ho všechny ty uniformy a hysterické řvaní jeho matky mu také důstojnosti dvakrát nepřidalo. Takže, obávám se, drahý Nicky, že tvůj kamarád vyžvanil všechno."
"Panebože, všechno?" zakoktal sem v mrákotách.
"Zdá se, že jo," povzdechla si Sheeni. "Tvé jméno tam figurovalo poměrně často. Moji rodiče mi zakázali s tebou do smrti mluvit."
"Cože?"
"Jo," řekla Sheeni. "Přesně tak. Jsi vykázán z mého života. Jak ale jistě chápeš, tento rodičovský výnos vede k tomu, že tvá cena v mých očích ještě vzrostla."
"Vopravdu?" zeptal sem se nevěřícně.
"Ano, opravdu," odvětila. "Mezi námi, Nicku - vždy mě trochu popuzovalo, jak mi rodiče schvalovali Trenta. Svým způsobem to byla jediná mezera v jeho dokonalé zbroji."

"Takže tě ještě někdy uvidím, Sheeni?"
"Samozřejmě, drahý. Ale nebude to jednoduché. Budeme se muset přetvařovat a lhát svým rodičům. Zvládneš to?"
"Dělám to vlastně pořád," odpověděl sem.
"Dobrá," řekla Sheeni. "Doufala jsem, že to řekneš. Obávala jsem se, jestli nejsi náhodou tak trochu maminčin mazánek."
"To ne," řek sem. "Jsem teď ve stavu neustálé otevřené vzpoury. Proto mě taky matka nechtěla pustit k telefonu."
"Pak, můj drahý, budu čerpat sílu z tvého desperáctví. Vzbouříme se společně. A to se stane poutem naší lásky. To a drahý Albert. Musíš se pokusit o dívčí rukopis a denně mi psát o vývoji událostí. Na zpáteční adrese piš pod jménem ´Debbie Grumfeldová´. Je to moje přítelkyně, která se loni přestěhovala do Oaklandu. Zítra se vracíme do Ukiahu, takže mi ty dopisy adresuj domů."
"A budeš mi taky psát?" zeptal sem se.
"Tak často, jak jen najdu odvahu," řekla Sheeni. "Bohužel to nemohlo přijít v horší čas. V pondělí začíná škola a ještě nemám zkomponovanou garderóbu, takže alespoň dočasně se bez jisté rodičovské podpory neobejdu."
"Určitě ti to bude slušet," řek sem závistivě a z celýho srdce si přál, abych mohl se svou milovanou chodit ruku v ruce dlouhými chodbami Redwoodské střední školy.
"Díky, drahý," řekla Sheeni. "Už se celá chvěji zimou a nelíbí se mi ty svůdné obrysy vztyčených bradavek pod tenkou látkou mého oděvu. Takže tě objímám a líbám. Určitě budeme spolu zase brzy hovořit. Vyřiď ode mě pozdrav Levákovi. Ahoj, lásko."
"Na shledanou, má drahá," zašeptal sem.
V ten moment se mi nad hlavou rozsvítilo světlo a zcela mě oslepilo. Pustil sem sluchátko a otočil se. U vypínače stála máma v županu. Kdyby pohled mohl vraždit, byl bych dnes sólokaprem zpráv druhýho kanálu.
"Co tady doprčic děláš?" chtěla vědět. Albert na mě zavrčel ze zadního sedadla.
"Nemohl sem, nemoh sem nějak usnout, tak sem si zavolal na přesnej čas."
"Kdybys raději nelhal," řekla máma. "Zítra telefonuju na spoje a opovaž se, jestli sem ještě někdo bude telefonovat na účet volanýho."
Teď teda můžeš třikrát hádat, Leváku (ať už seš kdekoli). Můj život se stal peklem na zemi.
10:15 - Už sem neusnul. Ležel sem v posteli a měl sem pocit, jako bych byl převálcovanej sentinelem. Moc sem si přál, abych měl tenhle tejden rychle za sebou. Rozednilo se do pěkně šedýho, ponurýho a studenýho jitra. Přemejšlel sem, jestli by mi nepomohla jedna rychlovka, ale mý libido se jaksi nedostavilo.
Ta játra se mámě přece jen vymstily. Slyšel sem, jak de do koupelny a háže šavli. Zvuky jejího fyzickýho utrpení mi tentokrát radost nepřinesly.
Chtěl sem se vyhnout další konfrontaci, tak sem raději ani nešel dolů na snídani. Máma mě taky nezavolala. Po nějaký době mi vlezla do pokoje (bez klepání) a řekla, že jí dlužím třiaosumdesát dolarů a dvanáct centů za měziměstský hovory. Překvapilo jí, když sem šáhl do peněženky a vysolil jí ty prachy na dřevo. "Kdes vzal tolik peněz?" chtěla vědět.
"Distribuce drog," zamumlal sem.
"Cos to říkal?"
"Sou to všechny mý úspory," odpověděl sem. "Veškerej můj kapitál, co mám do školy, mínus sedm dolarů."
Máma si však pocit viny odmítla připustit. "Máš zákaz šáhnout na telefon," řekla, když si strkala do kapsy ty zelenkavý bankovky. "Chceš-li někomu něco říct, napiš mu."
"Nechci nikomu nic říkat," odpověděl sem. "Zůstanu ve svým pokoji a stanu se neadaptibilním antispolečenským poustevníkem."
"Dobrý," řekla máma, "tohle už zní trochu, jako že opravdu jevíš známky jistýho zlepšení. Ale nejdřív běž vyvenčit toho psa." Albert byl v hravý náladě a chtěl si zaběhat - dokonce i se mnou. Nejdřív sme šli do cukrárny, kde sem vyhodil tři ze svejch posledních sedmi dolarů za terapeutickou snídani pro případ hluboký deprese: velký kafe, dvě javorový tyčinky, skořicovej kornoutek, borůvkovej kopeček, čokoládovej dort a tucet věnečků. Dokonce i na paní v pokladně (obrovskou černošku středního věku), kerá musí být denně konfrontovaná s podobnými případy, to udělalo dojem.
Při zpáteční cestě sem musel Alberta zachraňovat před velikánským dobrmanem, kerej se přivalil, aby si vočichal jeho příro. Albertova reakce bylo přičupený nervózní vrčení a prosím v jeho očích, abych mu nějak pomohl. Chtěl sem zachovat přísnou neutralitu, ale kvůli Sheeni sem Alberta z nebezpečný zóny vynesl. Poděkoval mi tím, že mi pocvrkal košili.
Když sem dorazil domů, věšela máma v Joanině pokoji světlounce modravé záclonky. Výsledek byl neuvěřitelně miminkovskej. Joanie bude pěkně nasraná, to vím předem. Albert proklouz dovnitř, usadil se na posteli a pozoroval ji. Nevadilo jí to, dokonce ho láskyplně pozdravila, zatímco mým směrem vysílala zlostný mračení. Upřímně řečeno, ti dva se hledali.
Šel sem do svýho pokoje a posadil se k počítači. Každou vteřinou teď čekám, že se rozezní telefon a začne další fáze mýho života (coby nezletilej delikvent).
12:45 - Telefon se neozval. V 10:30 dorazili bez předchozího upozornění Levákovi rodiče. Slyšel sem, jak jejich auto zastavilo před barákem a pozoroval sem je z okna svýho pokoje. Levák seděl na zadním sedadle, celej červenej, zblblej a jen mírně oteklej. Zahlíd mě v okně a rychle se podíval jinam. Z auta nevystoupil.
Když zadrnčel zvonek, ucítil sem podivný stahy ve spodní části svýho šourku. Pochopil sem, že jde o fyzickej výraz největší hrůzy. Něco takovýho pravděpodobně cejtili francouzští šlechtici těsně před tím, než zasvištělo ostří gilotiny.
Slyšel sem, jak máma otevírá, a slyšel sem její výkřik, když uviděla Leváka v autě. Pět sekund nato sem slyšel vykřiknout Levákovy rodiče, zřejmě při pohledu na vobloženou ševroletku uprostřed obýváku. Pak sem slyšel

tlumenou konverzaci, pravidleně přerušovanou hlasitejma výkřikama mámy. Pak se její těžké kroky rozběhly po schodech nahoru a dveře mýho pokoje se rozlítly jak výbuchem. Máma ve stavu několikanásobně překračujícím pouhou zsinalost, stála ve dveřích. "Běž... běž okamžitě dolů!" zařvala.
Proklouz sem kolem vybuchujícího vulkánu a spěchal dolů. Máma hrom a blesky za mnou. Na guči hned vedle ševroletky seděli Levákovi rodiče a vypadali příšerně uraženě. Dalších patnáct minut se slilo do nesnesitelný mazanice. Vzpomínám si na hysterický ječení (obou matek), slzy (moje), zuřivý řvaní (Levákova otce), výrazy srdceryvnych výčitek svědomí (moje), výhružky a obviňování (mámino) a nejponíženější škemrání za odpuštění (moje). Nakonec - psychicky úplně na dně, sebeúcta na cucky - sem byl odeslán nahoru, abych tam vyčkal trestu. (A co proboha bylo to, co sem právě prožil?)
Naštěstí to vypadá, že Levákovi rodiče do toho nebudou zatahovat policii - ačkoli Levákova máma tvrdila, že nám pošle účet za "psychologické poradenství", jímž právě prochází jejich dcera. Asi sem to v jejím případě s tím rozpáleným pohrabáčem na špatný svědomí trochu přehnal. Jen doufám, že se z toho Marta brzo dostane. Bůhví, že psychologické poradenství k získání duševní rovnováhy je luxus, kerej si nemůžeme dovolit.
Pak sem musel projít další uličkou hanby, když sem nesl počítač a sbírku baseballovejch karet do jejich auta. (Levákův tata se ukázal jako lhář a žgrd.) když sem nakládal počítač na zadní sedadlo, Levák se na mě ani nepodíval! Teda jestli já ještě někdy v životě budu pomáhat kámošovi v nouzi! Může si klidně chodit s podělanejma flekama na poklopci, já na to kašlu.
Máma se snaží najít telefonicky tatu. Kdykoli se naskytne důvod k opravdovýmu týrání, teda myslím jako k disciplinárnímu řešení situace, máma se snaží do toho zapojit tatu, aby navodila zdání rodičovský svornosti. A takto je diktátorský zneužití síly oděno do iluzorní legitimnosti. Samozřejmě sem se snažil odhadnout, do jakejch forem se rodičovský nařízení můžou asi tak nasměrovat. Znám tatu, takže lze očekávat, že se bude snažit radikálně na mě snížit prachy. Možná mu taky budu muset zadarmo sekta trávu dalších dva tisíce let. U mámy se to nedá tak lehce odhadnout. Sadistický prvky v její povaze někdy vedou k hlubokým emocionálním ranám, protože máma je při zavádění disciplíny nesmírně tvůrčí. Má nejhorší noční můra je, představa, že vyžene Alberta. Pokud proti mě použije tuto zbraň, pak opravdu nevím, co budu dělat.
14:15 - Máma právě vrazila do mýho pokoje. "Tvůj otec propadá pití," zvolala obviňujícím tónem.
"Hm," odpověděl sem. Nevím přesně, kde je v tom můj podíl viny.
"Jedu do Marina," pokračovala. "Opovaž se odejít z domu."
"Jo."
"Zatím co budu pryč, chci, abys rozdělal Joaninu postel a dal ji do garáže."
"Jo," řek sem poslušně. Nepoukázal sem na skutečnost, že k vykonání tohoto úkolu dům prostě opustit musím.
"Do toho ti nic není, proč!" řekla máma.
"Jo," řek sem. "Neptal sem se."
"Tak se neptej!" dodala. "Prostě to udělej!"
17:30 - Joanina postel kladla značnej odpor. Byla to obrovská dubová tradiční monstróznost, stavěná pro atletický novomanžele. (Joanie ji zdědila, když jí bylo sedm a rodiče začali spávat v oddělenejch postelích.) Musel sem do ní bušit železnou palicí, abych uvolnil postranice, přičemž sem poničil trochu toho pěknýho dubu. Pak mi na schodišti upadla matrace a jen tak tak minula malýho škaredýho psíka.
Když sem později zavíral dveře od garáže, zavolal na mě z křoví pan Ferguson.
"Skvělá zpráva, Nicku," řekl a mžoural listovím. "Na dvojce sem právě slyšel, že ten tvůj kámoš Leroy je živej. Vůbec se neutopil!"
"To je něho pěkný," řek sem a rychle odkráčel k domu. Neměl sem moc chutí si s panem Fergusonem povídat.
Později, zrovna když sem se díval, jak kate Cruikshanková vysílala přímou reportáž ze zahrady před Levákovým barákem, zazvonil telefon.
"Strašně si mě nasral, ty slizkej vocase," prohlásil známej hlas.
"Hele, Leváku, myslím si, že teď nejsi tak úplně fér," odpověděl sem.
"Všechny mý krámy sou pryč. Rodiče si myslej, že sem na hlavu. Celej svět teď ví, že mám zahnutýho čuráka. Tak ti za všechno pěkně děkuju, Nicku."
"No a co Millie Filbertová?" zeptal sem se. "Slyšels, co říkala na tvým pohřbu?"
"Jo, viděl sem to na videu. No a co? Je mi tak trapně, že s ní už nikdy nebudu moct ani promluvit. A viděls vo mně ten článek v novinách?"
"Myslíš tam ten, co? Jak ses k němu dostal?" chtěl sem vědět.
"Marta si všechny noviny schovala. A taky nahrála všechny zprávy na video. Bože můj, jak já jen půjdu v pondělí do školy? Teď už opravdu nezbejvá, než se zabít."
"Nebuď blbej, Levák," řek sem. "Víš, co teď jsi?"
"Co?" zeptal se nedůvěřivě.
"Seš prvotřídní superstár! Slavná osobnost! A čeho maj hvězdy sdělovacích prostředků na každým prstě deset?"
"Nevím!"
"No přece holek! Jen se nad tím zamysli, pitomče. Teď můžeš pozvat na rande úplně každou koc ze školy."
"A co ten tvar?" zeptal se pochybovačně.
"Ten je špatnej, jenom, když ho jako špatnej vnímáš," řekl sem. "Proč z něho neudělat přednost? Vychloubej se jím! Máš něco, co nemá hned tak někdo. Něco unikátního! Dám krk za to, že se už zástupy zvědavejch holek staví do řady a umíraj touhou šáhnout si na tvůj poklopec."
"Myslíš, Nicku?"

"Nemyslím, já vím."
Levák se na chvíli zamyslel. "A co ti řekla máma?" zeptal se.
"Pořád ještě pracuje na podmínkách mýho potrestání. Právě odjela do Marina, aby si o tom promluvila s tatou."
"To nezní dobře," řekl Levák.
"Čekám, že to bude dost hrozný," řek sem. "A co vaši?"
"Mám na dva tejdny zaracha."
"To je všechno?"
"Jo a ještě měsíc nesmím hrát videohry."
"A to je všechno za pokus o sebevraždu?" zeptal sem se. "Chlapče, ty máš teda mírný rodiče."
"Jo. A taky chtěli, abych chodil k psychologovi jako Marta, ale to sem jim rozmluvil."
"A jak se ti to podařilo?" zajímalo mě.
"No, řek sem, že to byl všechno tvůj nápad. Já sem nikdy vlastně nechtěl ani zahnout z domu, ani páchat sebevraždu."
"Díky!"
"Promiň," řek Levák. "Mrzí mě, že sem tě bonznul. A díky, žes neprásk ty mě."
"Jo, nemáš zač."
"No, už abych radši šel," řekl. "Nesmím s tebou totiž mluvit."
"Proč ne?"
"Rodiče tvrděj, že máš na mě špatnej vliv. A Marta tě taky nesnáší. Ačkoli s ní je to divný."
"A co jako?"
"Martin postoj," odpověděl Levák. "Hrozně se změnila. Od tý doby, co sem se vrátil, je na mě fakt milá."
21:30 - Jedna tragédie za druhou! Tata je od pondělka v lihu. Pokoušel se vytlačit ze silnice nějakýho dědka, protože ten si dovolil moc - předjel a vmáčkl se před tatu na dálnici! Pak vyšlo najevo, že to byl pan Flagonphuel, prezident společnosti na výrobu chemickejch hnojiv a největší zákazník tátova reklamního plátku. Takže v pondělí pan Flagonphuel žádal - a dostal - tatovu hlavu na stříbrným podnose. Tata je bez práce!
Je bez možnosti práce, bez úspor, bez prostředků na alimenty. Co přesně to znamená? To znamená - informovala mě máma se zlomyslným potěšením - že nejsou prachy, abych se vrátil do školy sv. Víta, ZNAMENÁ TO, ŽE BUDU MUSET do NORMÁLNÍ OAKLANDSKÝ STŘEDNÍ ŠKOLY!!!
A to ještě pořád není konec hrůz. Moje kapesný se snižuje na devadesát centů denně, akorát na peníze na obědy. Na dva měsíce mám zaracha. A nesmím telefonovat ani psát dopisy Sheeni. Zákaz není na týden. Ani na měsíc. Ani na rok. Již nikdy více! (Ale můžu si nechat jejího odpornýho smradlavýho psa.)
"Proč?" ptal sem se a nevěřil vlastním uším.
"Protože tvůj otec a já si myslíme, že ta holka na tebe nemá dobrej vliv."
"Vždyť tata ji ani neviděl," namítl sem. "A kromě toho - vždyť von je vožralej a nezaměstnanej."
"Tak tohle je přesně to, co mám na mysli," odpověděla máma. "toto drzý odsekávání. Od tý doby, co se s ní znáš, seš vzdorovitě neposlušnej."
Vzdorovitá neposlušnost?! Vzdorovitá neposlušnost?! Tos teda, dámo, vzdorovitou neposlušnost ještě nezažila. Tak se dobře dívej. A dej si majzla.
Čtvrtek, 6. září
Další mučivě bezedná noc. Sem přesvědčenej, že kdybychom spočítali všechny stresový faktory, vyšplhal bych se do čela nejrizikovější skupiny. Jen doufám, že nemám v mozku nějaké přehlédnuté aneurizma - protože to bych jinak teď moh klesnout k zemi mrtev.
Máma za svý autoritářský jednání už asi platí. Dnes ráno zase blila. Když sem ráno vstával, praštilo mě do nosu čerstvý aróma zvratků, táhnoucí se celým schodištěm. Naštěstí spolu nemluvíme, a tak sem jí nemusel nabízet žádnej hranej synovskej soucit. Hned po snídani zmizela bůhvíkam.
Když sem pak snídal svou ranní zobku, zaklepal na zadní dveře pan Ferguson. Mluvil s mámou a chtěl zpátky ty peníze za autobus plus svejch čtyřicet dolarů. Tak sem ho pozval dál a vyklopil ten nechutnej příběh. Byl tak soucitnej, že celej dluh odepsal. A ještě mi přihodil dalších dvacet doláčů! Je to úleva vědět, že na světě sou i slušní dospělí - i když sou trochu šmrncnutý levotočivým komančstvím.
Po snídani sem dal Albertovi svižnej proběh (aby mi to ušetřilo čas) a - se vzdorovitou neposlušností - sem šel vytočit Sheenino číslo do Ukiahu. Naštěstí se hned ozval její bezkonkurenčně líbeznej hlas. Rychle sem jí vyklopil, jak se situace vyvíjí. Byla poplašena - a uražena - když slyšela, že byla vykázána z mýho života.
"Vím, že moji rodiče jsou krátkozrací šťouralové," řekla Sheeni, "ale ti tvoji, jak se zdá, jsou rozhodnuti rozpracoval středověké nevolnictví do nevídaných rozměrů."
"Co budeme dělat?" zeptal sem se. "Sem zoufalej."
"Tak," řekla Sheeni a opět se jí vrátil klid a dobrá mysl, "Co kdybychom tu skutečnost, že tvůj otec přišel o práci, vzali jako štěstí v neštěstí."
"A to jako jak?"
"No přece, když už jsme teď oba odsouzeni k tomu, abychom získávali vzdělání na podpůrných středních školách, pak by nebylo od věci přijít k němu aspoň ve stejných zdech."
"To jako myslíš, že se necháš přeřadit do nějaký z oaklandských škol?" zůstal sem s pusou dokořán. To mě opravdu Sheeni tak miluje?
"Ach, nebuď směšný," odpověděla. "Já ti navrhuju, aby ses sem odstěhoval. Mohli bychom tvému otci sehnat práci tady v Ukiahu a tys bys šel bydlet k němu."
"To teda nevím, jestli by šlo bydlet u mýho taty," řek sem pochybovačně. "Můj otec je totiž debil."

"No, tvoje máma se v současnosti taky nejeví dvakrát sympaticky," správně poznamenala Sheeni. "Aspoň bychom tu mohli být spolu. A mohla bych také vidět našeho miláčka Alberta. Já si myslím, že bychom tady tvému otci nějakou práci už našli. Co dělá?"
"Je něco jako spisovatel. Píše texty k reklamám."
"To je blbý," řekla Sheeni. "Pracovních příležitostí tu pro spisovatele přirozeně mnoho není. Rekvalifikovati by se asi nechtěl, že?"
"Kdoví. A co by tam tak u vás bylo za práci?"
"Co takhle kuchař se specializací na minutky?"
"Proboha, to ne," odpověděl sem. "Otec nikdy neměl zájem o místo, kde by se opravdu pracovalo. Myslím, že by to musela bejt nějaká pseudointektuální facha. A taky slušně placená."
"No, uvidíme, co se s tím dá udělat," řekla Sheeni. "Myslíš, že se bude chtít přestěhovat?"
"Pokud bude nájemný dostatečně nízký. Neustále si stěžuje na vysoký činže v mariským okrese. A kdybych s ním v Ukiahu bydlel, nemusel by platit alimenty. A ještě by měl doma osobního sluhu."
"To by v tomto případě mohlo rozhodnout," souhlasila Sheeni. "A bydlení je zde také poměrně laciné - zvláště pokud je člověk ochotný žít v mobilním domově."
"Abych mohl být s tebou, žil bych i v kanále, kdyby na to přišlo," přiznal sem se.
"Doufám, že toho nebude zapotřebí, miláčku," řekla Sheeni. "Zvláště, kdybys mě chtěl někdy pozvat na návštěvu. Ano, Dolores, budu chodit i do pokročilé matematiky."
Pochopil sem, že jeden z Sheeninejch odpornejch rodičů právě vstoupil do místnosti. Slíbil sem jí, že jí hned pošlu jeden z tatovejch životopisů a pak sem se s ní nechtěně rozloučil.
"Na shledanou, Dolores," řekla Sheeni, "doufám, že se brzy uvidíme ve škole."
Ach, kéž by se ten zázrak stal! Moci tak být v blízkosti ženy svýho srdce, to sem ochotnej žít i v naprostým zapadákově s necitlivým, soutěživým harpagonem.
16:30 - Právě sem do Ukiahu odeslal expres tatův životopis. Doufám, že Sheeniny rodiče se nezačnou ptát, proč Debbie Grumfeldová, bývalá spolužačka jejich dcery, jí najednou posílá dopisy označený jako "pilné".
Našel sem jeden z tatovejch životopisů v šuplíku psacího stolu a trochu sem mu pomoh (je nyní absolventem Yale). Vzhledem k tomu, že už tatova původní verze nebyla zcela pravdivá, teď jde už přímo o fikci. Ale zase když to může projít kandidátům na viceprezidenta, tak proč ne ubohejm pisálkům? Dokonce se mi podařilo vyhrabat pár ukázek jeho stylu ze starejch čísel kalifornskýho farmáře.
Máma se vrátila s linkolnem narvaným krabicema a bednama. Nemluvíme spolu, takže sem neviděl žádnej důvod, proč bych jí měl nabízet pomoc při vykládání. Naskládala ty krámy do Joanina pokojíku - kerej nyní pečlivě zamyká. Možná začíná podnikat - taková malá rodinná firma na přechovávání kradenýho zboží? Pevně doufám, že to všechno nekoupila za peníze. Měla by šetřit na mý školný.
Jeden z těch balíčků rozdělala v obýváku - byla to veliká zarámovaná barevná fotografie jejího milovanýho nebožtíka - a pověsila si ji nad krb. Z tohoto výsostnýho postavení může Jerry věčně shlížet na svůj předposlední auťák a na vzpurnýho mladíka, kerej jím hluboce pohrdal.
19:15 - na večeři sou zas játra, řepa a fazole. Máma se chce zřejmě pomstít mýmu zažívacímu traktu. Jedli sme beze slov - ona žvejkala a mně se chtělo blít. Pak sem myl nádobí a odebral se do svýho pokoje. Ty čtyři stěny mně už připadaj nějak moc povědomý. Představuju si, že tato vynucená izolace je dobrým tréninkem pro případ, že bych někdy třeba dostat vysokej trest (za matkovraždu?).
21:30 - Právě volal Levák a měl neuvěřitelný novinky. (Máma mi dovolila vzít ten telefon, ale limitovala ho třema minutama, aby mi ten život zas nezdál příliš normální.) Levák má rande s Millií Filbertovou!
"A kdes, prosím tě, vzal tu odvahu jí zavolat?" ptal sem se.
"To nebylo tak těžký," odpověděl Levák. "Ona zatelefonovala mně."
"A co Willis?"
"S tím je už ámen," řekl. "Už se na toho vola vykašlala."
"A co to děcko?"
"Nevím," řekl, "zdá se, že už je to nějak vyřízený."
"Myslíš jako, že si nechala přerušit těhotenství?"
"V žádným případě. Něco takovýho by si určitě nenechala udělat. Asi jen potratila."
"Ale seš si jistej, že není těhotná?" zeptal sem se.
"Určitě ne," řekl Levák dotčeně. "A vlastně si nemyslím, že kdy byla. Jestli chceš znát můj názor, pak to byla všechno jen hnusná pomluva."
"No ale co o tom říká ona? Ptal ses jí?"
"Ani nápad!" řekl. "Na něco takovýho se přece holky ptát nemůžu. Jen vím, že není v tom."
"A kdy s ní deš?"
"Tak za dva tejdny, až mi skončí domácí vězení."
"Teda Levák," řek sem, "ty deš na rande se zkušenou ženou."
"Já vím, Nicku. Moh by to bejt začátek něčeho velikýho."
"Jen doufejme, že si to nebude cucat palec a říkat ta-ta."
"Seš blbej," řekl. "V každým případě du štípnout nějaký prezervativy. Kdybych je náhodou potřeboval."
"Skvělej nápad. Budeš je potřebovat. Teda fakt, dny tvýho panictví sou už zřejmě sečteny."
"Myslíš to vážně?" zeptal se.
Máma se vrátila do pokoje játrově naladěná do zachmuřený vrásky mezi vočima. "Ano, Levák," řek sem. "V pondělí se

opravdu ve škole sv. Víta neuvidíme, protože moji rodiče sou příliš chudí, než aby mi zaplatili slušné vzdělání."
Jeden z Levákovejch trapičů zřejmě taky vešel, protože slyším Leváka říkat: "Tak jo, Jime. Toho Stana Musiala ti za Boba Fellera teda vyměním."
Pátek, 7. září
Poslední den letních prázdnin sem se probudil jako domácí vězeň, odloučenej od své nejmilovanější, nemocnej láskou, doslova bez vindry, s narůstající glocnou a držkou plnou jebáků. Brzy budu figurovat ve statistice jako další oběť tragickýho zanedbávání veřejnýho vzdělávacího systému středních škol.
Máma blila v tahu už třetí ráno. Přesná jak hodiny, vyprázdnila svůj kýbl v 7:06. Zajímalo by mě, jestli jí ty játra tak chutnají i cestou ven. Doufám, že brzy navštíví doktora - začínám mít dojem, že se jedná o zvracení z rodičovskýho pocitu viny. Ale nikdo přece netvrdil, že vychovávat puberťáka je něco obzvlášť jednoduchýho.
Při snídani máma přerušila bobříka mlčení právě na tak dlouhou dobu, že mi stačila říct, abych se šel nechat zapsat na místní střední školu.
"Pak ale okamžitě přijdeš domů." řekla tím nejpřísnějším bachařským tónem. Odšourala se ke sporáku, aby si dolila kafe. Při pohledu na její nateklý kotníky jsem lehce znervóznět. Panebože, snad vod toho Jerryho nechytla kapavku? A já tady celou dobu umejvám nádobí jen tak zběžně. Ode dneška musím všechno, čeho se máma dotkne, sterilizovat chlórem.
Nejbližší střední škola byla unaveně vyhlížející skupina budov, bohatě zdobená nasprejovanýma názvama místních chuligánskejch gangů. Kostrbatě napsanej vzkaz na dveřích hlavního vchodu dával novým studentům na vědomí, že se mají dostavit do jídelny - veliké místnosti s nízkým stropem, která se hemžila budoucíma ztroskotancema Spojených států amerických. Podepsal sem se a našel si místo. Škoda, že sem si nevzal něco na čtení. Tak sem si sed a pozoroval svý budoucí spolužáky. Tavicí kotel různejch ras jen vřel. Bylo tu slyšet mnoho různejch jazyků, ale angličtina tu kupodivu nezazněla.
Po čtyřiadevadesáti minutách čekání zavolal mý méno hubenej udřenej mužík s brejlema na nose. Řek, že se jmenuje Orfteazle a je mým pedagogickým poradcem. Uvedl mě do maličké místnůstky bez oken, kde se až do výše kolem kupily cancy natištěný na počítači. Posadil mě na židličku pro trpaslíky (zbytky nábytku ze základní školy?), takže sem měl oči akorát ve výši jeho zaházenýho votlučenýho stolu.
"Tak ty k nám chceš přejít od Svatýho Víta?" zeptal se a studoval mě se zjevným zájmem přes obroučku svejch brejlí. Ne, žádnej snubní prsten na jeho chlupatejch rukách. Dospěl sem k závěru, že je to zase jeden z těch.
"Ano, pane."
"Odtud k nám často studenti nepřestupují," řekl. "Otec prodělal balík na burze, co?"
"Dostal padáka."
"Většinou to bývá něco takovýho," řekl. "Vypadáš, Nicku, jako inteligentní dítě. Velká škoda, že ses nestavil minulý měsíc. Možná bych tě byl dostal do některé ze studijních tříd. Ale ty už jsou teď všechny plné."
"Co to znamená?" zeptal sem se rozpačitě.
"To znamená, že tě budu muset zařadit do některé z obyčejných tříd. Aspoň na první půlrok. Je možné, že studijní tempo bude trošku pomalejší, něž jsi byl doposud zvyklý."
"Jak pomalý?"
"Vem si nějakou dobrou knihu na čtení," mrkl na mě pan Orfteazle spiklenecky.
"To byl samozřejmě žert. Máme zde vynikající učitele. Uvidíš, že se ti tu bude líbit." Stiskl několik kláves na domláceným počítači, kerej byl připevněnej k psacímu stolu tlustým řetězem, co vypadal jako kotevní lano. "Tak se podíváme, kde je ještě volno."
Půl hodiny nato sem odcházel s legitkou (to abych se dostal přes ozbrojený hlídače u vchodu) a natištěným rozvrhem hodin. Takže pokud se tata do začátku školního roku neodstěhuje do Ukiahu nebo pokud neuteču z domu, čeká mě tělák, anglina, dějiny USA, biologie, studovna, oběd, začátečnická španělština, technologie dřeva a základy administrativy. Tak to teda má bejt studijní náplň, kerá odpovídá nárokům přijímacích komisí elitních univerzit na východním pobřeží!
Když sem procházel dlouhou ponurou chodbou směrem k východu, čísi hlas zavolal: "Čau!" Otočil sem se a tak stála slečna Atari z knihovny. Měla na svým už skoro mateřským poprsí připíchnutou velikou ceduli s označením "dobrovolnica" (přesně takhle).
"Ty se snad chystáš chodit do naší školy?" když tuhle otázku kladla, zářila tak, že sem se polekal, jestli náhodou není nadrogovaná. Byla to ale asi jen její odporně optimistická otylá osobnost.
"Možná," odpověděl sem. "Teda jako doufám, že ani ne."
"Kdybys sem přece jen začal chodit," řekla, "doufám, že rozšíříš řady našeho počítačového klubu. Jsem v něm prezidentkou!"
"To je pěkný," řek sem a ustupoval ke dveřím. "Ale myslím, že asi nebudu mít čas na mimoškolní činnost."
"Proč ne?" zeptala se a sunula se za mnou.
Pokusil sem se rychle přijít na nějaký dostatečně nevyvratitelný důvod. "Sem venku na podmínce."
"Ach!" zarazila se slečna Atari a rozzářila se ještě větším zájmem. "Nepovídej!"
"Jo," odpověděl sem a konečně se dostal ke dveřím. "A teď už musím jít. Du pozdě na spicha našeho gangu."
Slečna Atari měla ještě poslední otázku. "A jak se jmenuješ?"
"Nick."
"Já jsem Ronda," zavolala za mnou a pořád ještě zářila.
To sedělo. Vypadala jako Ronda.
Když sem přišel domů, máma něco bušila v Joanině pokojíku a měla přitom zavřený dveře. Možná, že staví mučírnu pro

čtrnáctiletýho ubožáka. Velkej rozdíl by v tom už nebyl. Když sem otevřel ledničku a slídil po něčem, co bych si vzal k jídlu, obestřely mě mrákoty. Máma byla nakupovat. Máme teď doma tři sta kubíků chladicího prostoru plnýho zavařovaček s červenou řepou, balíčků mraženejch fazolí a naporcovanejch hovězích jater. Tak tedy vypukla válka o žvanec!
Vytáhl sem z úkrytu (a tím je prostor palce zaručeně originální rukavice zaručeně pravý baseballový hvězdy) dvacetidolarovku pana Fergusona a vytratil se z baráku, abych trochu pojedl u MekDonda. Jedl sem pomalu a rozkošnicky vychutnával hamburgery a hranolky. Možná je to můj poslední slušnej pořádně mastnej dlabanec na hodně dlouhou dobu.
Když sem se vrátil, máma už byla pryč. Na lednici plný jater mi nechala magnetkou připevněnej vzkaz. Stroze tam stálo: "Máš průser, frajere!"
Sobota, 8. září
Píšu tužkou. Máma mi na tejden zabavila počítač za překročení podmínek domácího vězení. Kdyby tak šlo vodšroubovat mýho ptáka, určitě by mi ho někam schovala, aby mně zatrhla přístup k tělesnejm rozkošim.
Máma dnes ráno zapsala už čtvrtej bod. V 7:12 opět vyložila svůj náklad. To malý časový zpoždění připisuju trochu uvolněnějšímu víkendovýmu tempu.
Později, když máma zase něco přitloukala v Joanině pokoji, zazvonil telefon. Bez dechu, v napjatém očekávání sem přijal další Sheenin neposlušnej telefonát ÚV. Skvělá zpráva! Opravdu se jí podařilo sehnat spisovatelskej džob v Ukiahu.
"Moderní překližka shání pomocného redaktora," oznamovala žena mých snů. "Přesně práce pro tvého otce."
"Co je to Moderní překližka a kolik platí?" zeptal sem se.
"Je to odborný časopis zaměřený na nejrůznější skvělé možnosti překližky, s občasným úletem k lepeným deskám," vysvětlila mi Sheeni. "Plat je pro začátek 32 000 dolarů ročně."
"No, to teda moc není," řek sem pochybovačně. "A tata dřevu moc nerozumí. Řek bych, že ani neví, co to překližka je."
"To nevadí," řekla "Chtějí jen obstojnou znalost gramatiky. Plat je na zdejší možnosti poměrně velkorysý. I tak sem musela v otázce peněz trochu přitlačit."
"Ach ták," řek sem podezíravě, "tvý slovo platí i u redaktorů odbornejch časopisů?"
"Nepřímo," odpověděla Sheeni. "Majitelem je otec jednoho mého přítele."
"A znám ho?"
"No dobře, tak je to teda Trentův otec. A co má být?"
"Nic, akorát nechápu, jakej má Trent zájem na tom, aby pomáhal mýmu tatovi při hledání místa v Ukiahu."
"Už sem ti to jednou řekla. Trent k tobě žádnou zášť nechová. Dokonce se těší na to, že se seznámíte."
Tak na to sem jí neskočil. "Vždyť i já se na něho těším," lhal sem.
"Mohl bys zavolat tátovi už dnes?" zeptala se Sheeni. "S obsazením toho místa spěchají."
"Tak to bych teda nemoh. Otec by nikdy nepřijal místo, který bych mu našel já. Narušilo by to jeho představy o vlastní vyjímečnsoti."
"Asi máš pravdu," řekla Sheeni. "Zařídím to. Budu předstírat, že hledám talenty a zavolám mu."
"Musíš pošimrat jeho ješitnost," radil sem jí. "Na to se ho dá chytit."
"Skvělý nápad."
"Musíš rozehrát svý osobní kouzlo na plný pecky," dodal sem.
"Ale, Nicku," řekla Sheeni nevinným tónem, "netuším, co máš na mysli."
Po obědě se dostavil Levák s kostí a flákotou masa pro Alberta. Jak pes, tak dárce kosti měli strašnou radost ze shledání. Levákovo tělo se zase vrátilo jakž takž k normálu. Má porád zaracha (to my všichni, ne?), ale protože oba jeho rodiče chodí do práce, může se přes den dosytosti flákat. O třičtvrtě na pět však musí být zpátky a předstírat, že je votrávenej z celodenního vězení a že mu to leze na mozek.
Když Levák dorazil, byla máma v kuchyni a něco tam pekla. Pozdravila se s ním s chladnou zdvořilostí. Možná jí vadí, že Levák vstal z mrtvejch, kdežto Jerry nikoli.
"Hmm, tady to voní," shrnul situaci, když sme šli nahoru do mýho pokoje. "Co ta tvoje matka peče?"
"Dortíky, cukroví, pečivo, zákusky. Všechno, nač si vzpomeneš. Připravuje velkou žranici."
"A proč?" zeptal se Levák.
"Nevím. Nemluví se mnou. Mám na to svou teorii, že pro mě chystá velikou oslavu a tam mi řekne, že je vše vodpuštěno. Nějak mně asi bude chtít kompenzovat skutečnost, že musím chodit na městskou střední školu."
"Ale já sem žádný pozvání nedostal," postěžoval si Levák.
"To je snad jasný. Máš přece domácí vězení."
"Ale ty přece taky."
"To je fakt. Ale já kvůli tý oslavě nemusím z domu."
Všim sem si, že Levák schovává pod košilí něco hranatě plochýho. "Nechceš mi doufám povídat, žes byl v knihovně," řek sem.
"To ne, byl sem v knihkupectví," odpověděl a vytáh obrovskou bichli. "Sehnal sem si to než s Millií vyrazím na rande." kniha se jmenovala Milování pro pokročilé labužníky. "Včera v noci sem se tím prokousával. Teda člověče, taková soulož je mnohem složitější, než sem si kdy myslel. Víš třeba, že bys jí měl strkat pinďoura do zadnice?"
"Tak to teda kecáš!"
"Nekecám," řek Levák uraženě. "Tady to máš, označil sem si tu stránku. Jen si to přečti!"
Pročetl sem si inkriminovanej odstavec. Bylo to tam sice popsáno trochu jinými slovy, ale nemohlo být pochyb o tom, že Levákovo lapidární shrnutí je opravdu přesně to, co autoři navrhují. "No," řek sem, když sem si ten odstavec znovu nevěřícně pročítal, "myslím, že je to asi pro lidi, kteří sou spolu už tak dlouho, že se jim chce blít už od pohledu na toho

druhého. Tak něco jako vaši. Určitě bych se o to na první schůzce nepokoušel."
"Tak to si na beton neplánuju," oznámil mi Levák s naprostou jistotou. "Pokud by Millie něco takovýho chtěla, bude s tím muset jít za Willisem. To je mi pak úplně fuk."
Se zájmem sem tou knihou listoval. Na každý stránce byly lákavý ilustrace komplikovaně kopulujících párů.
"Mrkni se na tu kapitolu vo cucání péra," upozornil mě Levák.
"To je teda vodvaz," zasnil sem se. V gatích mi začala bušit OLE.
"To si vopravdu myslíš, že nám to někdy ňáká holka udělá?" zamyslel se Levák a upravil si rozkrok.
"Určitě," odpověděl sem, "vždyť to tu píšou. Většina žen s oblibou provozuje orální sex, jakmile překonají pocit hnusu a impulz ke zvracení."
Levák si rozepnul poklopec. "Nechceš to zkusit?" zeptal se málem stydlivě.
"Asi bysme měli," řek sem věcně. "Jen tak, abychom věděli, jak to těm holkám může chutnat."
Zkusil sem to první. Až na vodpornej puch Levákova rozkroku bylo jeho péro kupodivu bez chuti - akorát na špičce bylo trošinku slaný. Bylo to trochu jako cucat obrovskej, poněkud zahnutej palec bez nehtů. Zjistil sem, že sem schopnej vzít do huby asi tři čtvrtiny toho teplýho klacku, než sem se začal dávit. Levák spokojeně vzdychal, když sem jazykem rejdil po nejcitlivějších místech. Naštěstí se těsně před tím, než skončil, odtáhl a dojel se rukou.
Pak, zrovna když se Levák pustil do mě, vstoupila do místnosti máma se dvěma čokoládovejma zákuskama na podnose. Zavřeštěla, Levák prudce vylít, já sem se zapl. Fiíí. Jeden ze zákusků zasvištěl kolem mýho levýho ucha a rozplácl se vo zeď. Druhej přistál Levákovi na hlavě.
"Úchyláci!" ječela máma. "Vy vodporný hnusný úchyláci!"
Vyděšenej a čokoládou zaslepenej Levák vystřelil směrem ke dveřím a vrazil do mámy. Divoce ho odstrčila a vrhla se k posteli. Z očí jí koukala vražda. Zaujal sem obranej postoj týranýho dítěte (kolena k hrudi a pažemi sem si kryl hlavu), máma popadla nejbližší předmět (těžkej svazek o milování pro pokročilé) a začala mě tlouct hlava nehlava.
"V mým domě! Jak se to jenom vopovažujete!" soptila. "Úchyláci! Hnusný! Úchylný!"
Asi po deseti minutách přibrzdila a zkoumavě se podívala na svou zbraň, která teď už byla samej cucek. Pak s ní švihla přes celou místnost. Divoce se rozhlídla. "Kde je to... kde je to druhý prase?" chtěla vědět, když lapala po dechu. Ale Levák už dávno vzal roha. "To mu teda neprojde!" křičela, "hned volám jeho rodičům!"
Marně sem škemral o slitování. "Ale mami, my sme tím nic špatnýho nemysleli. Nemluv o tom s jejich."
Máma to nevzdala. "Už o tom nechci slyšet ani slovo!" ječela. "Jen počkej, až se to dozví tvůj otec!"
Rozhodl sem se, že nejlepší obrana je útok. "A stejně je to všechno tvoje vina! Tys mi přece zakázala stýkat se s mou holkou!"
"Drž zobák!" zaječela. (Ale myslím, že jí to došlo.) "Neopovažuj se opustit svůj pokoj! Nechám tě zavřít!"
Máma odkráčela středem a práskla dveřma. Posadil sem se, oči pořád ještě trochu zapatlaný, a setřel sem si čokoládovou polevu z vlasů. Celý tý nepříjemnosti se dalo předejít, napadlo mě, jen kdyby se ta kráva naučila před vstupem do mýho pokoje zaklepat.
17:15 - Máma právě teď s někým živě konverzuje po telefonu. Obávám se, že to asi bude Levákova matka. Zároveň neomylně cejtím smrad smaženejch jater. Myšlenka na útěk z domova snad ještě nikdy nezněla lákavěji, než právě v tento moment.
20:07 - Máma hostí asi pětačtyřicet hlučnejch tiráků. Je prostě nemožná a vůbec jí není blbý pořádat pohřební hostinu za Jerryho. Nemůžu ani přemejšlet, protože zespoda vřeštěj ryčný lidovky. Čas od času sou přehlušený mámínýma votravně uječenýma salvama smíchu. Člověka by ani nenapadlo, že jen před několika málo hodinama mlátila svýho jedinýho syna za nepovolenej homosexuální styk. Proč sou dospělí takový falešný mrchy?
Mě celá ta záležitost kupodivu moc nerozházela. Napadlo mě, že člověk se prostě dostává do čím dál hrozivějších průserů, až najednou narazí na jakousi klidovou rovinu, kdy se bez ohledu na všechny další strašný havárky už nikam neposouvá a je pořád v těch stejnejch sračkách, ať už dělá, co chce. No a když to teda nastane, proč si nezacpat nos, neroztočit to na plný prdy a dobře se při tom nebavit? Tak to je má filozofie.
Čtu Levákovu knížku a dělám si poznámky. Je to přesně ta praktická příručka s nákresama typu vsuňte A do otvoru B, včetně šipek. Právě taková, jakou sem hledal (a nenašel) u toho teď už pošlýho génia Wilhelma Reicha. Už se nemůžu dočkat, až si vyzkouším některý z těch nepravděpodobnejch cviků na svý budoucí ženě. Nebo se snad mýlím, když očekávám, že náš sexuální život bude jen samá extáze? Určitě se nemýlím.
Neděle, 9. září
Spočítal sem si, že máma bude dnes po tý noční pohřební žranici dýl spát, a tak sem se vesele hned z rána proplížil dolů k telefonu, že zavolám Sheeni. Obývák byl naprosto zasviněnej a plnej zbytků z jednohubek, kerý se ještě na velkým tácu povalovaly na kapotě Jerryho chcíplý ševroletky. Vodfouk sem cigaretovej popel z keksu a slupl ho dřív, než sem stačil vytočit Sheenino číslo. Moje fantastická kočka zvedla telefon osobně hned při druhým zazvonění. Jak se dalo předpokládat, její zbožní rodiče odešli do kostela, takže se mnou mohla mluvit beze strachu z přerušení. Měla pro mě špatný zprávy.
"Bohužel, drahý," sdělila mi, "Tvůj otec naslouchal mé pracovní nabídce velice laskavě. Ale odmítl se dostavit na vstupní pohovor."
"Odmítl!" nevěřil sem svým uším. "Proč?"
"Říká, že se domnívá, že toto je pro něho ideální příležitost, aby se vrátil k práci na svém románu."
"Na svým románu! Vždyť na tý srajdě začal makat ještě dřív, než se narodila Joanie. A myslím, že toho nemá víc než pět stran!"
"Tvrdí, že jejich má už dvanáct."
"No a z čeho si plánuje žít?" chtěl sem vědět.

"I to jsem se ho samozřejmě ptala," odpověděla Sheeni. "Řekl, že se odstěhuje do lacinějšího bytu a bude žít z podpory v nezaměstnanosti. Prý mu to akorát pokryje náklady na byt, stravu a splátky na BMW. A pak také řekl, že zvažuje, že požádá svou přítelkyni, aby se k němu přestěhovala a pomohla mu s běžnými výdaji. Také mi navrhl, že pokud by snad nechtěla, že bych možná mohla někdy přijet a zajít s ním na večeři."
"Ten chlívák!" zvolal sem. "Ten línej parazitickej chlípník!"
"A mně se zase zdál docela milej," poznamenala Sheeni.
"A nezmínil se ti náhodou, jak se hodlá vyrovnat se svejma závazkama vůči nezletilejm potomkům?"
"Ne," připustila Sheeni. "Nemyslím, že by se takovým problémem nějak trápil."
"Ale brzo bude," řek sem. "Nehodlám jíž déle snášet jeho zpupnej nezájem."
"Držím ti palce, Nickie," řekla Sheeni. "Rodičům je třeba čas od času připomenout jejich povinnosti. Právě včera jsme takhle s matkou zchladly hlavu mému otci. Zajely jsme do Santa Rosy a nakoupily tam můj podzimní šatník za dvatisícešestsetosumdesáttři dolarů. Byl to vskutku osvěžující den."
"Santa Rosa! To je přece na půl cesty k našemu."
"Ano," odpověděla, "myslela jsem na tebe v oddělení spodního prádla. Byls tak blízko, a přesto zcela mimo dosah."
"A koupila sis pěkný prádlo?" zeptal sem se skoro v mdlobách.
"Nádherné! Je to průsvitné, plné krajek a tak strašně svůdné. Víc ti o tom neřeknu. Chtěla bych, aby to bylo překvapení. Abych řekla pravdu, překvapilo mě, že matka souhlasila s tím, abych si to vůbec koupila."
Uslyšel sem, jak nahoře zvrací ňáká ženská. "Tak já už raději končím," řek sem do telefonu. "Temné síly se probudily. Už se nemůžu dočkat, až si prostuduju to tvý překvápko."
"Bude to brzy, lásko," přislíbila Sheeni. "Tak ahoj a polib za mne drahouška Alberta."
Zavěsil sem a jen vteřinu nato se dolů připotácela máma. "Co tu děláš?" chtěla vědět.
"Čekám na noviny," řek sem. "Maj zase zpoždění."
"Musím ti něco říct, Nicku," řekla v důvěrně známým oparu z žaludečních výfuků.
"Hm," řek sem.
"Rozhodla sem se, že to přijmu," řekla máma. "Nevadí mi, že jsi na kluky."
"Co prosím tě?"
"Ale prosím tě, buď opatrnej. Snaž se, abys nechytil... no však víš... žádnou nemoc."
Měl bys jí něco říct, napadlo mě. "Díky," řek sem, "budu si to pamatovat." Zvažoval sem, jestli se jí nepokusím přesvědčit, že sem jednoznačnej heteráč, ale co na tom? Stejně uvěří jenom tomu, čemu chce uvěřit. Jakákoli debata s rodiči je jako slaňování v odpadový rouře: je to tak temný, strašidelný a skoro vždycky to skončí tak, že vám na hlavu padne spousta sraček.
Jinak to ráno docela ušlo. Přečet sem si nedělní noviny a přecpal se zbytků vod večerní žranice, až se mně samýma sladkostma zalily voči (ale čokoládovejch zákusků sem se naschvál ani nedotk). Máma si připravila chutnej talíř míchanejch vajíček se smaženýma játrama. Jak se tak ládovala, podívala se na mě s omluvou, že máme jídelníček tak napěchovanej vnitřnostma. "Mám tak strašnou chuť na hovězí játra," poznamenala. "Pořád jich nemám dost."
"Hm," řek sem, "škoda, že tě nechyt biftek a smažený hranolky."
"Ne, nikdy sem po bifteku nešílela. Když sem... " máma se odmlčela. "Když sem se mohla dřív takhle utlouct po nějakým jídle."
Ta ženská se ale opravdu chová divně. Možná, že se jedná o to obávaný klimakterium. Slyšel sem, že to může mít na nevinné členy rodiny hrozivý dopad.
Zrovna když dojídala nášup jater, někdo zazvonil. Vystřelila jak zajíc ke dveřím. "Dobré ráno," slyšel sem, jak někoho zdraví. "Takže jste nakonec přece jen přišel. To jsem ráda, že vás vidím."
Chvíli nato se máma vrátila do kuchyně, následovaná obrovským dvoumetrovým kolohnátem v kostkovaný košili a uslintanejch montérkách. Při vstupu do kuchyně se ten obr musel ve dveřích sehnout.
"Wally," řekl máma, "toto je můj syn. Nicku, toto je pan Rumpkin, Jerryho kamarád."
Obr se natáhl a podal mi svou neuvěřitelně mohutnou tlapu. Bojácně sem mu nabídl svou a jeho ohromné prsty ji sevřely překvapivě jemným stiskem. Obr se začervenal, podíval se na špičky svejch bot a zamumlal: "Těší mě."
"Mě taky," odpověděl sem. Všim sem si, že není tak úplně holohlavej, jak se mi původně zdálo. Obrovská růžová hlava páně Wallyho Rumpkina byla pokryta chomáčky světlejch vlasů tak jemnejch, že i to nejněžnější nemluvně by zezelenalo závistí. I rysy měl strašně dětský a jeho maličkej čumáček a vodnatě modrý voči tvořily smutně osamělou oázu v nekonečný poušti naducanejch růžovoučkejch faldíčků obličeje.
"Wally se nabídl, že mi to tady přijde pomoct uklidit," řekla radostně máma. "Není to od něho hezký?"
Wally se začervenal a vzhlédl ke stropu. Z tý jeho výšky by neunikla ani jediná prasklina v omítce.
Máma a Wally se pustili do úklidu a já sem jim pomáhal tím, že sem se jim neplet pod nohy. Když ten málomluvnej růžovej obr nosil do kuchyně tác za tácem špinavýho nádobí, sem tam mrkl mým směrem a příšerně se začervenal. Dvakrát sem musel zkontrolovat, jestli mi někde něco nevylízá. Ale péro sem nikde nezahlíd. Zdroj silnejch rozpaků pana Rumpkina mi zůstal utajen.
Největší strach z mámina novýho pomocníka měl Albert, kerej zalezl do ševroletky a schoval se pod přední sedadlo, až z něho byly vidět jen dvě ustrašený voči a černej čumák. Možná se obával toho, že bude zašlápnutej Wallyho hrozitánsky velikejma bagančatama.
I s kolosální Wallyho pomocí trval úklid skoro dvě hodiny. Máma po celou tu dobu vesele švitořila a Wally jí úsečně odpovídal mumlavě nesrozumitelným hlubokým hlasem. Mluvka to rozhodně není.
Později, když Wally zrovna ukazoval mámě před barákem svůj náklaďák, zazvonil telefon. Byl to tata se svým nedělním kontrolním telefonátem nařízeným vod soudu. Řek, že mě chtěl odpoledne vzít na videohry, ale nemůže, protože mám

domácí vězení.
"A co sem to zaslech o tom, že seš na kluky?" zeptal se.
"A co sem to zaslech o tom, že seš nezaměstnanej?" odpověděl sem.
"No jo," řek s převahou, "ale moje situace je pouze dočasná. Mohu ji kdykoli změnit."
"Kéž bys mohl brzy," řek sem. "Ty peníze potřebujeme."
"Nicku, v životě jsou důležitější věci než jen peníze."
"Já vím, táto. Třeba jako dobrý vzdělání nebo moci si vážit vlastních rodičů."
"Věř mi, chlapče, není nad to, když člověka miluje ta správná žena."
Začal sem bejt nervózní. "A co takhle láska tuctů správnejch žen a všech pod dvacet?"
"Chápu, že se ti o tom nechce mluvit," řek tata a snažil se to duševně zpracovat.
"A co se na tom dá vokecat?"
"Chtěl bych ti jen říct dobrou radu dvěma slovama," pokračoval.
"Tak jo."
"Bezpečnej sex, chlapče."
"Díky, táto."
Teď už vím proč ty strašný neděle tak nenávidím.
13:30 - Tohle zase píšu na svým počítadle! Máma mi vrátila klávesnici. Asi mě lituje, že sem buzik. Odjela s Wallym v Jerryho linkolnu do Berkeley. Vydali se na trh starožitnejch knih. Je to k nevíře, ale Wally má sbírku knih. Je fakt, že ty, co sbírá, sou o nákladních autech, ale to sou přece taky knihy.
18:15 - Pan Rumpkin zůstal na večeři. Jak si asi můžete domyslet, vleze se do něho obrovský množství žrádla. Naštěstí ale nemá rád játra, takže sme měli grilovaný kuře a smažený hranolky s kukuřicí. Zjistil sem, že pohled do očí u něho vyvolává zrudnutí, takže když s ním mluvíte, musíte přitom čumět jinam.
"Pan Rumpkin je velice vzdělaný," řekla máma, když mu nabízela další porci kuřete. Znachovatěl a skryl tvář za kuřecí prsíčka, jako by se chtěl schovat. "No tak se ho na něco zeptej, Nicku."
"Tak jo," řek sem. Podíval sem se na strop. "Pane Rumpkine, která slavná herečka si postupně vzala Franka Sinatru, Artieho Shawa a Mickeyho Rooneyho?"
"Ava Gardnerová," zamumlalo to obřisko.
"Správně," řek sem překvapeně.
"No a teď se ho zeptej na něco pořádnýho," trvala na svém máma.
"Tak jo." Zamyslel sem se. "Pane Rumpkine," řek sem a studoval sem přitom svou sklínku vody, "můžete mi vyjmenovat všechny Američanky, kerý získaly Nobelovu cenu za literaturu?"
"To je snadný," zamumlal Wally. "Byla jenom jedna: Pearl S. Bucková."
"A co znamená to ‚S' v jejím jméně?" chtěl sem vědět.
Wally polkl. "Hm... to sem přece věděl... Sydenstricková."
Ten člověk je fakt naprostej génius. Moh by se stát skvělým zdrojem literárních znalostí při mý intelektuální korespondenci s Sheeni.
20:30 - Wally a máma pořád ještě myjou nádobí. Teda aspoň sou v kuchyni a není odtam nic slyšet. Právě mi brnkl Levák a měl něco dobrejch zpráv a něco špatnejch. Špatná zpráva je, že rodiče ho posílaj k psychoanalytikovi, aby mu změnil jeho sexuální orientaci. Dobrý zpráva je to, že rodiče mu zrušili domácí vězení, takže rande s Millií Filbertovou se posouvá na tento pátek. Další špatná zpráva je to, že na něho dobrý dvě hodiny ječeli za to, že porušil jejich zákaz styku se mnou.
"Je to hrozný," postěžoval si Levák. "Táta celej den nedělalnic jinýho, než mě mořil, abych s ním hrál košandu nebo s ním šel na ryby. To víš, je přesvědčenej, že sem buzerant. Kéž by ta tvoje máma byla aspoň tentokrát držela hubu."
"Taky si to myslím," odpověděl sem. "Je zajímavý, že vod tý doby, co mně řekla, že bejt teplej není tak strašný, je na mě docela milá."
"Rodiče sou paka vylízaný," řek Levák.
"Přesně tak," souhlasil sem. "Uvidíš se s Millií zítra ve škole?"
"Snad jo a sem z toho vedle."
"Chovej se normálka," řek sem mu. "Bude to dobrý. Líbíš se jí, fakt."
"Tak jo, Jime," odpověděl. "Vyměníme si Juana Marichala za Peewee Reese."
"A pozdravuj ode mne všechny kluky ve škole."
"Tak jo, Jime," odpověděl. "Doopravdy mě mrzí, že tam nebudeš."
22:30 - Právě sem slyšel odjíždět Wallyho nákladňák. Doufám, že ho ještě někdy uvidím. Možná by mohl zaměstnat mámu, abych jí neměl furt za zadkem.
Připravil sem si do školy to nejlepší ze svý garderóby z roku 1973. Jedna otázka mě pronásleduje: Sou zvonáče úplně, ale opravdu úplně z módy?
Pondělí, 10. září
Dnes sem vstoupil do arény oaklandskýho středního školství.
Nezapíchli mě ani nezastřelili, přestože sem dnes ráno při příchodu o areálu školy musel odevzdat svejch devadfesát centíků na vobědy dvěma dvanáctiletejm spratkům s vysílačkama na opascích. Člověk by si myslel, že budou vokrádat jen kluky svýho věku.
Jakmile sem se jednou dostal za mrzoutský hlídače u vchodu, cejtil sem se vo něco bezpečněji, avšak stále ještě sledovanej. Když ste jedním z dvaceti bílejch děcek (a jediným ve zvonáčích) veliký školy uprostřed velkoměsta, pak je snad jistá dávka voparnosti pochopitelná.

Ta stále veselá, ze všech stran zakulacená Ronda Atari byla v mý třídě. Vášnivě mě přivítala.
"Líbí se mi ty tvoje zvonový gatě, Nicku," zavrkala.
"Dík. Mně se zas líbí tvý kimono."
"To není kimono," řekla uraženě. "To jsou šaty. Máma mi je ušila."
"Ta má ale talent," přeháněl sem.
Ronda se rozzářila. "A jak bylo na schůzi vaší party?" zeptala se.
Řek sem ji, že to s ní nemůžu probírat, protože sem dal slib mlčenlivosti.
"A jaké jsou zásady vašeho gangu?" zeptala se.
"Normálka," odpověděl sem, "loupeže a chuligánství."
"Fíha," zvolala, "to je tučný."
Ne tak jako ty, pomyslel sem si.
První hodinu byl tělák pod vedením zašedlýho stařešiny, kerej byl ve svým předchozím životě nejspíš dozorcem na plantážích. "Tak, flákači," zahřměl, "a fofrem na dráhu!"
Pak se třicet Afro-Američanů a já, bez jakékoli přípravy nebo procvičení, prohnalo vosumkrát po dráze. A ještě pak šestkrát. Myslel sem, že vomdlím. V šatně sem pak byl tím posledním, kdo v sobě udržel snídani. Svět kolem mě se začal točit a mý tři čokoládový zákusky se neudržely a doplnily výběr na podlaze. Přestože sme byli děsně zesláblí, ten šlehající dozorce nás všechny nahnal do sprch. Bylo mý růžový péro nejmenší v celý místnosti? Sou dvě a dvě čtyři?
Zbytek rána si už pamatuju jen mlhavě. Dostal sem učebnice do angliny, dějáku a bioly - všechny správně potrhaný nesčetnejma generacema přede mnou. V každý třídě se četla prezence. A vždycky, když se dostali k písmenu "T", nikdy mý jméno nepadlo. Sem tam teda zapsanej nebo ne?
Vzhledem k tomu, že sem měl těsně před obědem na rozvrhu studijní mezičas, vytratil sem se domů, abych si udělal něco k jídlu a pustil trochu tekutin. (Ve škole sem se sice na hajzl odvážil, ale protože sem nechtěl ani kouřit hašiš, ani nakoupit drogy, ani pohovořit s dvaceti hranálama v koženejch bundách s vyskakovacíma kudlama, rychle sem se votočil a zahl.)
Máma nebyla doma. Období hlubokýho smutku už skončilo, a tak se vrátila do práce a doma zanechala jen osamělýho Alberta. Ležel v chcíplý ševroletce a toužil po nějaký modlitební knize.
Když sem byl doma, zatelefonoval sem na sociálku v Marinu a chtěl mluvit s někým, kdo má na starosti případ mýho táty. Ve sluchátku se po dlouhejch tahanicích konečně ozvala ta správná byrokratka. Nenapadlo mě nic lepšího, než jí říct pravdu. Zdálo se, že ji to vážně zajímá. Řek sem jí, že tata má zpoždění s alimentama, nesnaží se najít práci a odmítl velice dobrý místo. Důsledkem toho je, že nemám pořádný vobečení do školy (technicky je to pravda) a musím chodit so státní školy v Oaklandu.
"Snad ne do státní školy v Oaklandu!" zhrozila se ta ženská.
"Ano," řek sem. "A dnes ráno mě tam okradli o peníze na oběd."
"Uklidni se, mladý muži," řekla, "hned se na to podívám."
"Neřeknete mu, že sem to byl já, kdo ho práskl, že ne?" zeptal sem se. "Je hrozně vzteklej."
"Samozřejmě, že ne," odpověděla. "A neboj se. Na toho parazita si posvítíme."
První odpolední hodinou byla španělština pro začátečníky. Žádal sem francouzštinu (jako přípravu na svůj budoucí život s Sheeni v Paříži), ale všechny třídy už byly narvaný. K mýmu velkýmu překvapení asi tři čtvrtiny mejch spolužáků byli španělskýho původu. Celejch pětačtyřicet minut spolu konverzovali v mateřštině, vyprávěli si vtipy a dělali si prdel z přízvuku naší učitelky. Slečna Talmadgeová, přestárlá bojovnice z šedesátejch let, se nejspíš naučila španělsky, když uskakovala kulkám jako příslušnice Mírovejch sborů v El Salvadoru. Možná právě proto se rozhodla, že bude vyučovat právě v Oaklandu.
Další hodinu měla být technologie dřeva. Ve skutečnosti se jednalo o obrovskou dílnu s nadneseným názvem. Našim prvním úkolem bylo přeměnit velikej kusanec dřeva na malej práh ke dveřím. Dalo se to zvládnout asi v deseti vteřinách na stolní pile, ale dostali sme na to tupej hoblík a dva tejdny. Myslím, že by ten předmět měli přejmenovat na technologii dřeva pro votroky.
Poslední hodina byla základy administrativy. Konečně sem mohl svůj mozek zaměřit na něco alespoň trochu intelektuálního. V pětačtyřiceti minutách sme se naučili klasifikaci, druhy, styly a použití spínátek na papíry. Zejtra se pustíme do připínáčků a napínáčků. Už se nemůžu dočkat.
Máma byla v práci velice výkonná, a když přišla domů, byla se sebou nadmíru spokojená. Podařilo se jí dostat do hlavní ho počítače inspektorátu a změnila tam registraci Jerryho linkolna a přívěsu na svý jméno. "ta ženská může mít Jerryho tělo," camrala se, "ale já si nechám celý jeho jmění." (Řek bych, že tu lepší část získala máma.) Aby zmátla stopy ještě víc, zaregistrovala to všechno na svý jméno za svobodna s adresou pana Fergusona. Teď by ty káry nevyčmuchala ani KGB.
Večeře byla vo hodinu později, protože máma si po telefonu špitala s Wallym. Ten toho po telefonu asi napovídá o něco víc než normálně, protože máma se na tom kdákání podílela asi jen z vosumdesáti procent. Je na cestách a veze ovomaltinový koule do Salt Lake City. K večeři bylo dušený maso a sladký brambory. Možná, že játrová kalamita je už za náma.
19:30 - Právě se vohlásil po telefonu Levák. Sdělil mi, že úchvatná slečna Satronová vyjádřila svý politování nad tím, že již nejsem studentem jejich školy a nebudu navštěvovat její hodiny anglické literatury. "Měls vidět ten svetr, co měla dneska na sobě!" Levákovo nadšení nebralo konce. "Bylo to jak dvojitý hlavice bombardéru F-16."
"Nedobírali si tě ostatní kvůli tomu pokusu o sebevraždu?" zeptal sem se.
"Ani moc ne," odpověděl. "Mrně Stephens se mě ptal, jestli se budu ucházet o nominaci na plavecký závody. A pak se mně ta přihlouplá Tatarka Collinsová zeptala, jestli je pravda, že smím používat parkoviště vyhrazený pro tělesně

postižený. (Řek sem jí, že každej, kdo by zaparkoval v její blízkosti, by musel bejt postiženej."
"To se povedlo," řek sem. "A mluvils s Millií?"
"Jasně," odpověděl, "Byli sme spolu u oběda. Čéče, ta je teda sexy, když se tak zakusuje do chleba se šunkou! Musel sem si držet sáček s obědem pořád na klíně."
"A vo čem ste mluvili?"
"Hlavně vo mý sbírce baseballových karet. Nejsem se jistej, jestli ji to příliš zajímalo. Ale fakt Nicku, vo čem se normálně s holkama baví?"
"Mohls mluvit o filmech, knihách, o tom, co se právě děje. Dyť víš - aktuální problémy dneška."
"To myslíš, že ti frajeři, kerý vidím v koženejch bundách v džípech, ověšený nádhernejma babama, s něma mluvěj vo filmech a vo knihách?"
"Řek bych, že jo," odpověděl sem. "Aspoň my se Sheeni vo tomhle mluvíme."
"No jo, vy dva ste párek poťapanejch intelektuálů. Polovinu času, co sem byl s Sheeni, sem naprosto nevěděl, o čem ta tvá holka mluví. Ale zas mě to až tak nepřekvapilo s ohledem na ty její praštěný rodiče."
Měl sem pocit, že takhle kritizovat své hostitele hraničí s nevděkem. Pan a paní Saundersovi mohou být trochu podivínští, ale je třeba si uvědomit, že moje budoucí děti budou mít polovinu jejich chromozómů.
"Když tak mluvíme o duševních poruchách," řek sem. "kdy deš k tomu psychologovi?"
"Zítra hned po škole," odvětil Levák pochmurně. "Sem zvědavej, jestli mě bude zkoušet."
"Zkoušet? A z čeho?"
"No přece, ukáže mně Plejboje. A pak Plejgirlu. Aby viděl, po čem mi stojí. No a pokud reaguješ na ty nesprávný vobrázky, naperou do tebe elektrickej šok."
"To vypadá tak, že by to mohlo i fungovat."
"No jo," řekl Levák. "Ale je to prej šíleně bolestivý. Proto sem se rozhod, že dnes večer si ho honit nebudu. Pak bude stačit jedinej pohled na první kozy a lup ho. Určitě dokážu, že sem normálně na ženský."
"Normálně na ženský s nenormální šavlou," poznamenal sem.
"Zasraný vitamíny," zuřil Levák. "Byly úplně na hovno."
Úterý, 11. září
Dnes to bylo ve škole prima. Nešel sem tam. Dostal sem se až na dohled k jejím ponurým zdem, ale dál sem nemoh. Měl sem skoro pocit, že mi jakási neviditelná síla přilepila tenisky k chodníku. Nepomohlo tomu ani to, že u hlavních dveří číhali ti zlodějští mistři. Tak sem přešel ulici a pokračoval v chůzi. Celej den sem se nehnul z knihovny. Ze začátku sem se trochu obával, jestli se mě někdo nezeptá, proč nejsem ve škole. Ale vůbec nikdo si mě nevšímal.
Většinu dopoledne sem strávil zahloubán do počítačovejch časopisů. Když sem se začal cejtit provinile, pustil sem se do knihy o biologii a chvíli si v ní četl. Děsná nuda. Pak sem příjemně povobědval u MekDonda. Nato sem se vrátil a sháněl se v oddělení beletrie po nějakejch prasečinkách. Celkem vzato, určitě mi to rozšířilo obzory mnohem víc, než by to za stejnou dobu udělala škola. A navíc to bylo mnohem příjemnější. Možná, že mám ve hvězdách, že se stanu jedním z těch slavnejch renesančních samouků.
Máma je teď veselá i přes svou bolestnou ztrátu milovaný osoby a každodenní ranní nevolnosti. Už zase dlouze po telefonu konverzuje s Wallym. Sem zvědav na ten horentní účet za telefon. (Naše rodina se zamilovává pouze do lidí, kteří volají na účet volanýho. Zajímalo by mě, jestli to dělá i ten Joanin fyzik při svejch tajnejch milostnejch telefonátech.) Wally, jak tvrdí máma, je právě na cestě ze Salt Lake City s nákladem náboženský literatury. Možná, že z tý duševní potravy zbude něco i pro Alberta.
20:15 - Znovu telefon od Leváka. Musel se mi svěřit s tím, že mezi angličtinou a matematikou se mu na chodbě podařilo vzít Millii za ruku.
"Má děsně sexy ruku," řekl. "Teplou a měkkou. Ani ne moc vlhkou."
Levák se o tom zmínil dr. Browerovi, svýmu psychologovi, hned zkraje, ale na toho to příliš velkej dojem neudělalo.
"Proč ne?" zeptal sem se.
"Řek, že přece nemusím nic dokazovat. A že mi chce pomoci v tom, abych snáze přijal svý latentní sklony."
"To nezní dobře," řek sem. "A ukázal ti nějaký vobrázky?"
"Ne, jen sme mluvili. Zeptal se mě, jestli často uvažuju vo sebevraždě a jestli mám chuť dotýkat se kluků na jistejch intimních místech."
"Tohle že řekl?"
"Řek sem mu, že akorát uvažuju vo svý sbírce baseballových karet, o počítači, o schůzce s Millií Filbertovou, o tom, jak nenávidím svou ségru a jak narovnat mýho ptáka. Samozřejmě sem mu řek ‚penis'".
"A co von na to?"
"Zeptal se mně, co si myslím o svý matce. Tak sem mu řek, že by mohla trochu zhubnout a přestat si barvit vlasy na oranžovo."
"A ptal se tě taky, co si myslíš o svým otci?"
"Ne. Mnohem víc se zajímal o mou matku. Možná je do ní zabouchnutej."
"A ptal se tě taky na Martu?"
"Jo. To bylo hrozný. Zeptal se mě, jestli sem na ni někdy myslel jako na ženskou. Tak sem mu řek, že sem jednou onanoval s její podprsenkou."
"Pročs mu to říkal?" nechápal sem.
"Nemáš šajnu, jaký to je," odpověděl Levák. "Ti cvoci maj plnou ordinaci výparů omamnejch látek, kerý tě přinutěj mluvit pravdu. Nic nezatlučeš."
"A co říkal?"

"Nic moc. Ale všechno si to zapsal. Možná mě tím bude vydírat, až vyrostu a budu mít dobře placenej džob. Představ si, že má porše, zlatou metalízu. Jen doufám, že to neřekne Martě."
"Proč by to dělal?"
"Nevim. Ona k němu taky chodí."
"Vy chodíte ke stejnýmu psychologovi?"
"Jo," řek Levák. "Máma nám to zařídila společně. Padesát babek za jedno sezení a účet na vaši adresu."
"Chceš říct, že moje máma platí i za tebe?"
"Asi jo. Bylo to přece tvý péro, co sem vožužlával."
"To jo, ale byl to tvůj nápad!" odpověděl sem.
"To je fakt," připustil. "Ťjůda, sem asi vážně teplej."
"Nebuď blbej," řek sem. "Zkoumali sme přece, jaký to bude pro naše holky."
"Vlastně jo, úplně sem zapomněl. To se mně ulevilo."
"Musíš ještě jít za tím doktorem?"
"Příští tejden," odpověděl Levák. "Jo, Jime, příští tejden ti vyměním Joa Jacksona za Boba Fellera."
"Možná se ti do tý doby podaří vopíchat Millii Filbertovou."
"Ach, Jime," řekl Levák. "To by byl určitě slavnej den baseballový ligy."
20:15 - Máma se právě dívala na televizi ve svý ložnici, když zazvonil telefon. Díky bohu, že sem měl tenkrát v nose a zničil tu paralelku hned u její postele. Bylo to Sheeni a na účet volanýho mi sdělila fantastickou novinu. Tata jede zítra do Ukiahu na pohovor!
"Měla sem pocit, že se teď na tu práci velice těší," řekla Sheeni. "Nevím, co je za tou jeho změnou postoje."
"Já vím," odpověděl sem. "Je to šílenej strach."
"Šílený strach z čeho, lásko moje?"
"Že mu seberou BMW," odpověděl sem. "Tata by to nepřežil, kdyby mu zabavili bavoráka. Neunesl by ten společenskej šok. Kéž by tu práci dostal!"
"S tím by neměly být problémy. Jediným dalším kandidátem je můj bratr Paul."
"Brácha je zase doma?" zeptal sem se překvapeně.
"Jo," odpověděla Sheeni. "Copak sem ti to neříkala? Ukázal se tady minulý víkend. Šest let ani slovo a pak si přikráčí, zrovna když snídáme, a požádá o středně propečený toast. Bydlí v malém bytě nad garáží."
"A kde po celou tu dobu byl?"
"Možná v Tibetu. Nebo v Nepálu. Momentálně se toho z něho nedá moc vyrazit. Většinou mluví jazykem, který zní něco jako mandarínská čínština, ale není to mandarínská čínština. Škoda, že tu není L´ewa-K. Možná, že se jedná o barmštinu."
"Ty si myslíš, že to místo nemůže dostat on?"
"Není to moc pravděpodobné," řekla Sheeni. "To víš, že otec dělá, co může. Paul měl pohovor s Trentovým otcem a řekl mu, že na světě ho skoro nejvíc zajímá překližka, hned za duchovní nirvánou. Jeho životopis také obsahuje jisté problematické mezery ve výčtu zaměstnání. Takže si myslím, že ho to pasuje na slabšího kandidáta - přestože mě zásobuje fantastickými psychedeliky."
"Ty bereš drogy?" zeptal sem se vyděšeně.
"Jen pár hub, lásko moje," odvětila Sheeni. "Nic tvrdého. Skvěle se po nich rozšiřují obzory vědomí. Pár sem si jich odložila, že je zkusíme spolu. Mezitím bych to doporučovala četbu Dveře vnímání od Aldouse Huxleyho."
"Tak jo," řek sem s nadějí v hlase. "Ale slib mi, že se z tebe nestane narkomanka závislá na cracku dřív, než se vodstěhuju do Ukiahu,"
"Slibuju," zasmála se Sheeni. "Víš, Nicku, proč tě mám tak ráda? Seš tak úžasná vykopávka. Pozůstatek uplynulé éry."
"Ale vždyť jdu s dobou," zaprotestoval sem.
Sheeni se zasmála. Ten její nádherný lyrický smích. (Ta nejsilnější droga, co znám.)
Středa, 12. září
Další podnětnej den v knihovně. Je teď už delší dobu slunečno, a tak je většina bezdomovců venku a maká na chytání bronzu. Knihovna je tudíž příjemně poloprázdná a páchne to tam jen v určitejch místech. Většina smradlavců je mezi samotným personálem. Je to pěkná sebranka nahastrošenejch ztroskotanců. A neexistuje pro ně žádná omluva, protože knihovna odebírá všechny stylový módní časopisy. Myslím, že by se jejich čtení mělo zařadit mezi měsíční povinnosti pro všechny zaměstnance (a možná i pro ty houmlesáky).
Našel sem Huxleyho knihu a čet sem ji skoro celý dopoledne. Její stránky se hemžily poznámkama předchozích hašišáckejch generací. Huxlík možná díky chemii získal úžasnej vhled do chodu světa, ale svědectví zanechaná jeho učedníky prozrazují, že tomu tak nemusí být vždy. Přesto však jeho příklad je natolik zajímavej, že si nechávám otevřený (byť ještě nerozšířený) obzory vědomí.
Chtěl sem si trochu zpestřit stravu, a tak sem šel na oběd do bufiku. Musím se přiznat, že sem se cejtil poněkud zmateně, když sem při žmoulání svejch hranolek čuměl na ty špatně placený prodavače hamburgerů. Kolik z nich začínalo jako slibní intelektuálové, dokud je nevyrazili ze zatuchlých státních škol? Já se sice můžu považovat za renesančního samouka, ale co když se na mě svět bude dívat jako na ztroskotance s nedokončením vzděláním? Nebude se Sheeni stydět představit mě svejm snobskejm pařížskejm přátelům? Nevrátí mi nakladatel mou knihu, aniž by ji vůbec otevřel? Nebudu spíš vobracet hamburgery než rozdávat autogramy? Závěr je neodvratitelnej: brzo se budu muset opětovně zařadit do vzdělávacího procesu.
Odpoledne sem si nechal udělat kopii článku o hodnocení kondomů zákazníky a napsal dlouhej, pronikavě inteligentní dopis Sheeni. Měl sem k dispozici informační zdroje celý příruční knihovny, což ten úkol trošku usnadnilo. V jednom

bodě sem zaangažoval hned pět zaměstnanců knihovny, aby mi našli vhodné literární odkazy. K dopisu sem přiložil zákaznický vohodnocení a nezapomněl napsat adresu Debbie Grumfeldové. No a pak už byl čas jít domů strávit další deprimující večer domácí vězení s mámou a Albertem.
Po večeři, když sem se díval na televizi, přišla máma a ptala se mě, proč nejsem ve svým pokoji a nedělám domácí úkoly. Odpověděl sem, že zádný nemáme.
"Jak to?" zeptala se máma.
"Ve státních školách se prostě domácí úkoly nedávají," odpověděl sem.
"Nedávají?" zeptala se překvapeně.
"Ne. Příliš mnoho učitelů dostalo takovej nářez, že domácí úkoly nakonec prostě přestali dávat."
"A jak se pak máš něco naučit?" chtěla vědět.
"Co to je naučit?" odpověděl sem. "K tomu, aby člověk kšeftoval s drogama přece nepotřebuje umět algebru."
"Dej si na tu svou nevymáchanou hubu pozor," odsekla. Ale nebyl to náhodou pocti viny, co sem zahlíd v jejích očích?
Čtvrtek, 13. září
Tata dostal to místo v Ukiahu! Sheeni mi to dnes ráno sdělila opět na účet volaného, právě, když byla máma nahoře na hajzlu v půli svýho vrhu.
"Všechno se nám skvěle daří," řekla Sheeni. "Otec je samozřejmě vzteky bez sebe, ale Paul vzal svůj neúspěch filozoficky."
"A kdy má tata nastoupit?"
"Příští pondělí, světe div se. Dnes mu Trentův otec bude dokonce pomáhat najít ubytování. A také mu dali pár vzorků překližky, aby si je mohl přes víkend prostudovat."
"Fantazie! Teď už jen zbývá, abych ho přinutil souhlasit s tím, že s ním budu bydlet."
"Spolu s chudáčkem Albertem," připomněla mi.
"No jasně."
"A má tvůj otec vůbec rád psy?" chtěla vědět.
Zamyslel sem se. Přišlo mi, že tata nenávidí všechny formy života kromě sexuálně nevázanejch lidskejch samiček pod dvacet a bez podprsenky.
"Tak tím si nejsem tak jistej," připustil sem.
"Sakriš," řekl Sheeni. "Kdybych to věděla, byla bych přemluvila Trentova otce, aby výslovně určil vlastnictví psa jako podmínku pro získání toho zaměstnání. Počítam, že teď už je na to příliš pozdě."
"No, snad se mi ho podaří přemluvit. Řeknu mu, že člověk potřebuje psa kvůli bezpečí na venkově."
"To by možná šlo," řekla. "Ano, Dolores. Zdá se, že ten test z francouzštiny bude nesmírně náročný. Možná, že se nám příští týden podaří se sejít a trochu si to prostudovat."
"Strašně si to přeju," zašeptal sem.
"Tak ahoj, Dolores," řekla Sheeni. "Pozdravuj ode mne svého černého drahouška."
Hned jak sem zavěsil, ozval se telefon znova. Byl to Levák. Připravoval se na svý zítřejší rande a chtěl radu, jakej druh kondomů by měl čmajznout, až půjde ze školy. Sdělil sem mu jméno značky, kerou doporučovali v tom článku, a požádal sem ho, aby jich tak deset nebo dvacet šlohnul i pro mě. Dál taky řek, že v rámci pilný přípravy na tu slavnou schůzku požádal svou ségru, aby mu popsala sváděcí techniku, kerou na ní použil Carlos, ten italskej pingl, ale odmítla a Leváka nazvala "vopravdicky degenerovaným debilem".
"Zas sem našel její deník." poznamenal Levák. "Byl nalepenej lepící páskou v komíně."
"Něco erotickýho?"
"Ve velkým stylu, jako vždy. Hádej, do koho je právě teď zabouchnutá?" zeptal se.
"Do mě?"
"Vo tom si můžeš leda nechat snít. Seš mimo asi tak o třicet let. Je to dr. Browery."
"Ten váš psychoanalytik?" zvolal sem.
"Jo! A představ si, že ho chce i s těma hnusnejma vráskama, plešatou glicnou vůbec."
"Jak to víš?" zeptal sem se.
"Píše, že když odchází z jeho ordinace, má gaťky promáčený touhou. Opravdu použila slovo ‚promáčený'. Dokonce uvažuje, že mu jedny pošle poštou."
"Panebože, Levák, ta tvá švica je blázen."
"Máš pravdu," souhlasil se mnou. "Ještě štěstí, že chodí k psychologovi."
Dneska sem prožil další příjemně nevzrušenej den v knihovně až do 15:30, než se tam zjevila tlustá Ronda Atari. Uviděla mě, nejapně se usmála a nasměrovala svý sádlo ke mně.
"Čau, Nicku!" zářila, když dorazila k mýmu stolku. "Jsi nemocný?"
Odpověděl sem, že se těším nejlepšímu zdraví, že děkuju.
"Měla jsem starost, když jsem tě neviděla ve škole," řekla Ronda. "Zvláště pak, když naše třídní Tiffinová nečetla tvé jméno na třídnické hodině. Měla sem strach, že tě zase přeřadili jinam. Ale zjistilo se, že to byla jen chyba počítače."
"Co?" lekl sem se.
"No," usmála se Ronda. "Požádala jsem Tiffinovou, aby to zkontrolovala a ona zjistila, že pan Orteazle na svém počítači místo F3 omylem zmáčkl klávesu F5. Takže jsi málem nebyl zapsán. Teď už je to všechno v pořádku."
"Tak to ti teda děkuju," zamumlal sem a s úděsem si všim, že Ronda si ke svýmu mohutnýmu poprsí tiskne sešit, kerej je celej pomalovanej velkejma červenejma srdcema a v každým z nich je vepsáno jméno Nick. Modlil sem se, abych nebyl jediným Nickem, mezi jejíma známkama.

"Uvidím tě zítra ve třídě?" zjišťovala Ronda koketně.
"Pokud mi to dovolí můj mozkovej nádor," povzdechl sem si
"Tvůj mozkovej nádor?" zvolala. "Ale vždyť si říkal, že seš zdravej."
"To taky sem," odpověděl sem. "Až na ten maligní mozkovej nádor. Je už velkej jako grepáč."
Ronda zaječela. Tlustý holky ječej poměrně hlasitě. Musí to bejt tou jejich extra velikou rezonanční skříní.
17:30 - Wally Rumpkin je už zase zpátky. Když sem přišel domů, našel som ho nataženýho pod Jerryho chcíplou ševroletkou s francouzákem v ruce. To obrovský lamželezo se nabídlo, že to fáro rozloží. Nemůžu tomu uvěřit, že se pustil do tý příšerný hokny jen proto, aby se mohl motat kolem mámy. Ale jistýho pokroku už dosáhl. Máma už odstranila Jerryho pomník z čestnýho místa nad krbem a pověsila ho do zadní chodby, hned vedle prádelny. Jak rychle jsou zemřelí vymazáni ze srdcí žijících. Rozhod sem se, že tomu předejdu důmyslnou strategií - všechny své milované prostě přežiju.
"Ahoj, Wally. Tak jak to jde?" houkl sem pod rezatou ševroletku.
Wally zpod ní vykouk, začervenal se a začal zkoumat tlumič, jako by ho viděl poprvé v životě. "No, Nicku," zamumlal, "je to pěkně těžká... "
Přerušil ho Albert, kerej vyskočil z polotmy a vlepil mu vlhkej mlaskavej polibek přímo na rty. Zřejmě už překonal svou stydlivost vůči Wallymu.
Wally odložil francouzák a jemně Alberta odstrčil. "No tak, hafánku, už sem ti říkal, abys to nedělal."
"K noze, Alberte!" zavelel sem.
Ten odpornej čokl mě jako obvykle ignoroval a tvrdošíjně se znovu pokoušel políbit ležícího tiráka. Wally ho opět jemně odstrčil. "Pejsku, toto se budeš muset odnaučil." Albert se na něho znovu milostně vrhl.
"Zdá se, že vás má rád," poznamenal sem.
Wally se vysunul, posadil se začal studovat kliku od dveří. "Možná bych to měl zkusit zvrchu," řekl. "Tady dole sem úspěšnej nebyl."
"Ty šrouby nejdou uvolnit?" zeptal sem se.
"Ani jeden jedinej," povzdychl si.
Právě v ten moment to psí torpédo vystřelilo a olízlo cíl svýho snažení. Wally se při tomto uslintaném útoku vyděsil. I když toho čokla strašně nesnáším, stejně mě udivuje, že se všema, kromě mě, je takovej kamarád.
21:45 - Máma a Wally sou dole v obýváku, poslouchaj vály z padesátejch let a miliskujou se v Jerryho ševroletce. To sme už někde viděli. Před chvílí sem tam byl pro knihu a vokna ševroletky byly úplně zapařený. I přes ten opar sem zahlíd, že jistý zipy už sou vodepnutý. Proč proboha nejdou nahoru do ložnice a nešoustaj tam? Já bych se určitě nerozpakoval.
Když už mluvíme vo spojení, poprvé v životě sem si dovolil ten přepych a začal věřit, že se už možná brzo odstěhuju do Ukiahu. Ten krátkej týden s Sheeni mi připadá jako sen. Pomalu se vytrácí ‚reálnost' našich společně strávenejch dnů. Kdyby mi tak napsala. Je to jedna z největších mladistvejch stylistek naší doby a jediný, co je pro mě ochotná udělat, je naškrábat jedinej mizernej (i když mistrovskej) dopis.
Zatím co milióny v tomto velkoměstě vesele kopulujou, mně nezbejvá, než pouze manuálně experimentovat. Takto se osamělý mladík kousek po kousku ničí na pohoří zvaném Touha.
Pátek, 14. září
Dnes ráno sem potkal v koupelně nahatýho Wallyho. Česal si tam svou miminkovskou hřívu. Ne, pokud vás to zajímá, všechny jeho tělesný partie nejsou úměrně velký. Řek bych, že v klidové poloze sem tak o cenťák a půl delší než ten obr. Není divu, že se nemůže nikomu podívat zpříma o vočí.
Wally zrudl, pípl a schoval se za sprchovej závěs. Omluvil sem se a urychleně zavřel dveře. Proč se stydí jako holka? Možná, že mu máma řekla, že sem teplej.
Když sem se vracel do svýho pokoje, potkal sem v chodbě mámu. "Nicku," řekla, "pan Rumpkin se tu dnes staví na snídani."
"Klidně, já to zvládnu," odpověděl sem. "Pokud se ovšem nejdřív obleče."
Bezelstně sem se usmál. Vždyť co je mi po tom, že mámu je tak snadný dostat do postele.
Při snídani pak Wally dokázal, že je schopnej do sebe nasoukat celou misku kornflejků a ani na vteřinu nespustit oči ze stropu. Aspoň neslope tak hnusně jako Jerry. Máma byla na mě díky svýmu postkoitálnímu žáru docela milá. Dokonce vytáhla elektrickej vafláč (to se v pracovní dny ještě nikdy nestalo) a připravila ořechový vafle. Málomluvnej Wally samozřejmě dostal taky. Zatímco sme bužírovali. Albert pod stolem zápasil, aby mu mohl sundat ponožky a volízat růžovou kůži pod Wallyho kotníků. Ten pes je buďto úplně nemocnej láskou, nebo se nám brzy změní v požírače lidí.
Chladný počasí přivábilo do knihovny davy vědychtivejch houmlesáků. Zajímalo by mě, jestli by někomu vadilo, kdybych pokračoval ve svým samostudiu s kolíčkem na nose? Abych tomu puchu unikl, vydal sem se po obědě na vosamělou obhlídku lacinejch kšeftů do Oaklandský Čínský čtvrti. Našel sem tam pro Sheeni pěkný náušnice z pravejch perel za pětatřicet centíků, skládací hřeben za deset, trochu poškrábaný album F. Sinatry za dolar a pár pravejch, ocelovejch gynekologickejch kleští (aspoň si myslím, že se k tomu používaj) za pět doláčů. Vzhledem k tomu, že sem těch pět dolarů neměl, musel sem použít osvědčenou Levákovu strategii.
Teda, to kradení je ale denervující záležitost. Není divu, že se lidi spíš věnujou defraudacím. Ale ty kleště za to určitě stály. Při manipulaci sou skvostně erotický a dodávaj sebevědomí. Není nad to mít po ruce opravdickej profesionální instrument, kdyby se náhodou objevila nějaká sličná osoba, která by si se mnou chtěla hrát na doktory.
18:30 - a sračky se zase daly do pohybu. Máma dnes dostala další účet za telefon. Sto sedm dolarů a šestatřicet centů za vzdorovitě neposlušný UV hovory z podezřelýho čísla v Ukiahu. Navíc dr. Browery poslal svou první složenku na tři sta padesát dolarů. (Možná, že je to jeho bankovní konto, co tak Martu přitahuje.) Potom, právě uprostřed kázání, se

ozval telefon. Byla to naše třídní Tffinová a zjišťovala, jak je to s mým mozkovým nádorem a jestli mi má poslat domácí úkoly do nemocnice nebo domů, protože sem už zameškal čtyři dny. (Tak ti fakt díky, Rondo Rotundo.)
V tomto bodě návalu nový zuřivosti to máma definitivně prohrála. VYLETĚLA z KŮŽE jako ještě nikdy předtím. Měl sem pocit, že tentokrát to odskáče nějakej vnitřní orgán. Byl by to určitě odskákal nějakej z těch mých, ale prchl sem z domu v momentu, kdy po mně zrovna chtěla házet stojící lampou.
Když pomalu odeznělo její ječení, proplížil sem se do svýho pokoje. Tam sem seděl v očekávání konečnýho trestu a následný popravy. Moc by mě zajímalo, jaký další tresty mohou být ještě vysloveny v mým současným stavu, kdy mám zaracha, nic nesmím a nemám ani vindru? To je to největší dilema, kerý stojí před moderním rodičem. Jakmile ste ze života svýho dítěte, udělali peklo na zemi, co k tomu ještě můžete přidat. Co dál - rituální zmrzačení?
20:15 - Právě přišla máma, aby mi sdělila verdikt. K předchozím dvěma měsícům domácího vězení mi přihodila měsíční omezení pohybu pouze na můj pokoj. (Není jasný, jestli tyto dva rozsudky budou platit zaráz - příliš sem se bál, a tak sem se ani nezeptal.) Ode dneška se na plnejch třicet dnů nesmím vzdálit ze svýho pokoje, kromě cesty na záchod a do školy. Veškerý kapesný je zmrazený. Do školy dostanu oběd v sáčku a pětadvacet centů na mlíko. Kromě toho nedostanu žádnou poštu ani telefonát. Moje izolace bude naprostá. Ano, světe věz, že Hitler ještě žije.
22:30 - Dole v obýváku zazvonil telefon a slyšel sem, jak ho máma zvedá. Několik minut nato vstoupila do mýho pokoje. Máma je schopna klepat jen svýmu dítěti na hlavu, nikdy na dveře jeho pokoje. Pod dekou sem měl vytuhlýho ptáka, zapasovanýho do gynekologickejch kleští.
"Mám pro tebe zprávu od Leváka," zavrčela.
"A co jako?" zeptal sem se a nenápadně se posadil a skrčil kolena. Chladná ocel se mi zkousla do slabin.
"Mám ti říct, že Honus Wagner je bezpečně na druhý metě."
Skvělý! Levák se dostal s Millií Filbertovou ke druhý metě už při první schůzce!
Sobota, 15. září
Rozbřesklo se do krásnýho slunečnýho dne. Přesně ten den na honění mičudy po parku. Díky bohu, že sem zapřísáhlej nesportovec. Jinak bych určitě neskonale trpěl třiceti votravnými dny, kdy bych ani na krok nesměl z tý svý díry.
Wally u nás opět strávil noc. Od mámy sem ještě žádný ječení nezaslech. Jen se modlím, aby to nebylo odrazem jeho chatrnejch sexuálních schopností. To, že Wally zůstal přes noc, sem poznal podle toho, že Albert strávil noc kňučením před dveřma máminy ložnice. Doufejme, že je do Wallyho zamilovanej jen dětinsky.
Je to správnej paradox. Tím, že mi máma přišila tak despotickej trest, stala se z ní vlastně moje služka. V 8:15 mi musela na tácu přinést kornflejky, koláče a pomerančovou šťávu. Upřeně mě pozorovala, když tím žvancem mrskla na stůl, a beze slova vypochodovala z pokoje. To je ale herdekbaba. Dokonce i v celách na smrt odsouzenejch se člověku ráno dostane mrzutýho "brej den".
Máma na sebe taky musela vzít ty vodporný služby jako venčení psa, umejvání nádobí, pucování hajzlu a sekání trávy. Předtím to vždycky hodila na krk mně. Patří jí to!
11:15 - s uchem přilepeným na podlahu sem zaslech Wallyho, jak mámě navrhuje, že by se mohli zajet podívat na přehlídku speciálně upravenejch nákladních aut. Jak jinak, máma do pěti minut vtrhla ke mně do pokoje a oznámila mi, že "se jde na pár minut projít". (Zase lež! Ta přehlídka se koná až na druhý straně zálivu.)
"Neopovažuj se opustit tuto místnost," pohrozila mi.
"A co voběd?" zajímalo mě.
"Něco si připrav," odpověděla. "A při té příležitosti můžeš taky umejt nádobí, stáhnout zem v kuchyni a vysmejčit koupelnu."
"Já myslel, že nesmím ze svýho pokoje?"
"Tak nemysli," zaječela, "a udělej, co sem ti řekla!"
Ta ženská je úplná gestapačka.
Jakmile sem je slyšel odjet v Jerryho linkolnu, sešel sem dolů. V odpadkovým koši pod dřezem sem našel dopis od Sheeni. Rozcupovanej na kousíčky! Tak za tohle mi máma zaplatí!
Nejdřív sem posbíral každičkej kousek roztrhanýho dopisu, abych ho později seskládal, a pak sem zatelefonoval tatovi. Telefon vzala jeho štětule. Řekla, že tata je ještě v Ukiahu a shání tam byt.
"Je to tak vzrušující!" štěbetala Lacey. "Budeme se stěhovat spolu. Bydlet budeme v kouzelném domečku mezi sekvojema a já dostanu místo v místním salónu krásy."
"Hele Lacey, co bys řekla tomu, kdybych s vámi bydlel ještě já se psem?"
"Není to doma dobrý?" zeptala se znepokojeně.
"Peklo," odpověděl sem. "A fakt mi vadí, že nemůžu s tatou trávit víc času," dodal sem neupřímně.
"Syn by měl mít úzký vztah se svým otcem," ujišťovala mě. "Určitě to Hromskýmu Mackovi navrhnu, hned jak tu bude. Mělo by to být dnes večer. Zítra budeme balit. Je to tak vzrušující!"
V duchu sem si vybavil vzrušenou Lacey a celkem se mi ten nápad zamlouval. Představa bydlet se svůdnou štětulí pod jednou střechou přece jenom prospívá k naději, že by moje budoucí soužití s tatou nemuselo být tak strašný. Možná, že se tatovi podaří najít domek s vyhřátým bazénem a třeba bude muset pracovat po horkejch letních nocích, kdy vzduch je nabitej lepkavou smyslnou touhou. Zapadající slunce bude probleskovat sekvojemi, Lacey se s nevinným pohledem vymaní z krunýře svejch šatů a navrhne mi, abychom se šli osvěžit do konejšivejch vln. Půjdu s ní a budu sice vědět, že mé srdce patří jedině Sheeni, ale nebudu se vyhýbat žádným rozvíjejícím zážitkům, jež mi život poskytne. Koneckonců, dělám to všechno pro umění.
Když Lacey zavěsila, brnkl sem Levákovi. Telefon vzala jeho vobtloustlá matka. Nakamufloval sem rozvášněnej ženskej hlas.
"Mohla bych prosím hovořit s Leroyem?" zavrněl sem.

"Kdo volá?" chtěla vědět zvědavá matka.
"Tady slečna Satronová, učitelka anglické literatury. Chtěla bych s ním probrat jedna záležitost v souvislosti s Williamem Blakem, tím básníkem."
"Samozřejmě, slečno Satronová." Levákovo matka byla najednou samá zdvořilá ochota. "Doběhnu pro něho. Právě hraje před domem košíkovou se svým otcem."
Asi minutu nato slyším Leváka: "Dobrý den, slečno Satronová."
"Mladý muži, slyšela jsem, že jste měl včera schůzku se slečnou Millií Filbertovou."
"Ano, slečno Satronová, bylo to včera," řekla vyjeveně. "Jak to víte?"
"To je jedno. Chci jen vědět, jestli jste jí sundal kalhotky a okusil chuť jejího zavlhlého rozkroku?"
"Samozřejmě, že n...- Ale kdo volá?"
"Kdo si myslíš, že volá?" řek sem už svým normálním hlasem. "Sejdeme se za pět minut v parku. Nebo si snad chceš ještě chvíli driblovat s tatíkem?"
"Slečno Satronová," řek Levák, "zavolala jste jako na zavolanou."
Vzal sem s sebou Alberta. Kdyby se náhodou máma vrátila dřív než já, moh bych vždycky tvrdit, že mě k tomu přinutil on. Levák měl děsnou radost, že zase vidí svýho kamaráda, ale mrcha pes nebyl moc žhavej. Jeho srdce teď evidentně patří někomu jinýmu. Levák si toho naštěstí ani nevšiml.
"Tak povídej," vyzval sem ho. "Dostal ses na druhou metu?"
"Na vobě," odpověděl a drbal Alberta za ušima.
"Pod nebo nad?"
"Samozřejmě, že pod," řek Levák dotčeně. "Druhá meta se přece nepočítá, pokud se člověk opravdu nedostane pod podprsenku. Aspoň podle mých pravidel."
"Tak to vem od začátku!"
"Bylo to fantastický," začal. "Vyrazili sme do Berkeley. Táta nás tam chtěl hodit autem, ale to sem zarazil. Jeli sme autobusem."
"Šli ste do kina?"
"Nee, šli sme do různejch kšeftů s deskama. Millie měla dlouhej seznam kazet, kerý potřebuje. Bylo to vo hubu, páč tam maj plno skrytejch kamer a ochranejch zařízení. Ale podařilo se mi schrastit většinu toho, co chtěla. Celkem jí to nadchlo."
"Vždyť seš přece profík," souhlasil sem. "Kam ste šli na večři?"
"Koupili sme si u stánku pizzu a hned sme to taky zdlábli. Člověče, ta Millie ti vypadala sexy, když to tak do sebe soukala."
"A co ste dělali pak?"
"No, až bude Millie velká, chce bejt anesteziložkou, tak sme šli do nejbližší nemocnice, a ňákou dobu sme se tam poflakovali u příjmu."
"A jaký to bylo?"
"Docela to ušlo. Přivezli tam houkačkou jednu nádherně pobodanou oběť. Všude plno krve. Ale přežil to."
"A co bylo potom?"
"Potom sme se vrátili tam, co Millie bydlí, a seděli sme chvíli na houpačce na zahradě. Ve tmě to bylo moc pěkný a intimní."
"Vyjels po ní?" zeptal sem se.
"Nakonec jo," řek nato. "Chvíli mi to trvalo, než sem sebral dostatek odvahy. Ale bylo to super. Má neuvěřitelný rty."
"Stál ti hned?"
"Co blbneš. Ten se mi postavil hned, jak sme si sedli."
"Nevadilo jí, když jí sáhl na prsa?"
"Nevadilo? Sama si tam mý ruce položila! Panebože, to bylo veliký. Měl sem pocit, že se mi to jen zdá."
"A jaký má kozy? Pěkný?" zeptal sem se.
"Bezvadný," řek Levák, "naprosto bezvadný. Řek bych, že lepší než Sheeni."
"To není možný."
"Jo," trval na svým Levák. "Podle mýho názoru sou větší."
"Takhle jo, pokud máš rád povislý."
"Ty její povislý nejsou. Sou tvrdý jak tenisáky."
"Zatím jo, ale jednoho dne splasknou," tvrdil sem. "Ty veliký vždycky splasknou. Dyť se podívej na svou mámu."
"Mou mámu z toho vynecháme, ne?" řek Levák. "Já nečumím na prsa tvý mámě, tak ty nečum na prsa tý mý."
"Platí," řek sem. "A kdy se s ní zas uvidíš?"
"Zítra odpoledne. Příde za mnou a budeme se spolu učit."
"Pokusíš se vo třetí?"
"Pchá, třetí, to nic není," odpověděl, "vemu to útokem. Mimochodem, tady máš pár primeráků."
Levák ze svýho ruksaku vylovil krabičku s tuctem zcizenejch ochranejch prostředků. Celej nervózní sem si ten kontraband šoupl za košili.
"Díky, kámo," řek sem. "Máš jich dost pro sebe?"
"Jo," vodpověděl. "Mám jich dost na pár tejdnů. Pro každej případ sem jich vzal hned bednu."
14:15 - když sem přišel domů, byly dveře do baráku rozglábený. Někdo je vylomil. Vočesali nám barák. Někdo nás vyloupil!
16:30 - Právě sem se vrátil z obýváku po dlouhým výslechu mámou, Wallym a seržantem Lancem Wescottem z

oaklandskýho policejního oddělení. Polda byl vysokej autoritativní tělnatej chlápek kolem pětačtyřicítky, s červeně vodnatejma očima, vověšenej výhružně trčícíma pistolema, signalizačníma svítilnama, obuškama, omračujícíma zbraněma, sprejema se slzným plynem, vysílačkou a ručníma granátama. Podle mýho měl na sobě i neprůstřelnou vestu.
Máma neměla daleko do hysterickýho záchvatu, protože zloděj (nebo zloději) kromě toho, že čmajzli televizi, video, čtyřicet dolarů a hotovosti a máminu šperkovnici, vypáčili i rádio z Jerryho mrtvý ševroletky. Tak už nebudou žádný zamilovaný hudební procházky s Wallym. Wally se neúspěšně snažil mámu uklidnit a vzbudil poldovo podezření svým soustředěným zíráním do stropu.
"Jaký druh rádia ste v tom autě měla, paninko?" zeptal se seržant a zapisoval si všechno do malýho modrýho bloku.
"Bylo to rádio z ševroletky, samozřejmě," odpověděla máma.
"A bylo s kazeťákem?" zeptal se.
"Ne, mělo jen střední vlny. Ale mělo tak nádhernej zvuk!" dodala s lítostí, .
"A proč tady máto to auto zaparkovaný?"
Máma vypadala, jako by nevěřila drzosti této otázky. "Patřilo mému nyní zesnulému příteli. Nechal ho tady."
"Hm, hm. A vy v něm posloucháte rádio?"
"Někdy," odpověděla máma. "Je to snad v rozporu s nějakým zákonem?"
"Tak spatra si na žádnej nemůžu vzpomenout," odvětil polda. Jeho vodnatej pohled se přesunul na Wallyho. "A kdo ste vy?"
Wally zrudl. "Já..., já sem přítel," zamumlal a poposedl. Albert mu právě volizoval kotníky.
Polda se nedůvěřivě podíval na psa, pak na Wallyho a nakonec na strop. Pak se podíval na mě.
"Kdes byl, když k tomu došlo?" chtěl vědět.
"Byl sem nahoře ve svým pokoji," lhal sem.
"Pak si ovšem musel vloupání slyšet."
"To jo, samozřejmě," koktal sem.
"A cos udělal?"
"Zůstal sem ve svým pokoji."
Polda nevěřil svým uším. "Pročs nezavolal policii? Nebo neutekl z domu?"
"Nesměl sem se hnout ze svýho pokoje," vysvětloval sem.
"Má trest," přišla mi na pomoc máma. "Ale mohlo ho napadnout, aby v případě nebezpečí utekl. Nicku, vždyť tě mohli zabít!"
Dyť by ti to bylo úplně fuk!
"No," řek sem, "měl sem s sebou přece Alberta, by mě chránil."
"A kdo je Albert?" vyzvídal polda.
"Můj pes," řek sem a ukázal na toho olizovače kotníků.
Odulá tvář seržanta Wescotta jen stěží zakrývala jizlivej úšklebek. Podíval ses alespoň na ty podezřelé?" zeptal se.
"Ne," odpověděl sem. "Dveře do mýho pokoje byly zavřený."
"Do tvýho pokoje nešli?" zjišťoval a zřejmě vycejtil nějakou levárnu.
"Ne," lhal sem. Neodvážil sem se pustit chlupa, že zloději pláchli s celou mou sportovní výbavou, včetně úplně nové, avšak zaručeně původní baseballový rukavice zaručeně pravýho mistra světa. Ještě zaplať pámbu, že narušitelé měli větší zájem o baseballovou výzbroj než o počítače.
Seržant Wescott si mě opřeně měřil. Bylo na něm vidět, že přemítá o tom, jestli by odborným přiložením gumový hadice ze mě tu pravdu přece jen nedostal rychleji. Naneštěstí ji asi nechal v autě. Obrátil se k mámě. "Děkuji vám, paninko. Pokud zjistíte, že vám ještě něco chybí, dejte mi vědět."
"Chytíte ty zloděje?" zeptala se máma.
"Těžko," přiznal polda, "ale dáme vám vědět, kdyby se v té věci něco pohlo."
16:30 - Aby máma nějak oslavila mý zázračně přižitý setkání s krvelačnejma šílencema, dovolila mi, abych sešel dolů na večeři. "Ale jen pro tentokrát."
Nad zapékanejma nudlema s rybou sdělila Wallymu a mně svý rozhodnutí, že chápe vykradení našeho baráku jako "poselství od Jerryho".
"Konečně jsem pochopila, že Jerry si nepřeje, aby se s jeho autem nějak hýbalo," řekla máma. "Byl bys tak laskav Wally a dal zpátky všechny matky, které jsi vyšrouboval?"
Wally zrudl. "Ale Estello," řekl, "vlastně se mi žádnou z nich uvolnit nepodařilo. Jsou tam příliš napevno."
"Aspoň že tak," odpověděla. "Zítra půjdeme koupit nový rádio a Wally bude té lásky a namontuje ho tam pro mě."
"To víš, že rád, zlato," řekl Wally.
To je ale vůl.
22:30 - Dvě zničující a pracný hodiny sem dával dohromady Sheenin dopis. Chybí sem tam nějakej ten strategickej kousíček - asi je máma spolkla - ale zaplať pánbu, že nemá v kuchyni drtič odpadků.
Sheeni mi píše o tom, že ve všech předmětech je v té nejnáročnější třídě a že už se jí podařilo některé učitele "naprosto znemožnit". Dokonce poté, co opravila nejméně dvacet věcných chyb jejich učiteli angličtiny panu Perkinsovi, je teď v hodinách úplně neschopnej "otevřít pusu". Dále se zmiňuje o tom, že její nový šatník vzbudil "tak neslýchanou závist" mezi jejími spolužačkami, že se nyní obává toho, aby se proti ní nezformovala "zlovolná klika intrikářek". "Ach, můj drahý Nicku," stojí tam, "proč lidé na krásu, vkus a styl nereagují obdivem, ale touhou ničit? Proč jsou lidské bytosti tak ujařmeny snahou o dosažení nudné prostřednosti ve vzhledu, v myšlení i chování? Víc než kdy jindy jsem rozhodnuta prchnout co nejdříve s Tebou a Albertem do Paříže."
Sheeni je už připravena emigrovat a já ještě neumím ani slovo francouzsky. Musím se okamžitě začít učit - ať by to mělo

mít jakékoli důsledky.
Neděle, 16. září
Minulou noc zase žádný ječení. Dokonce ani výmluvný vrzání matrace. Cožpak je možné, že zářivý květ vášně tak rychle povadl?
7:06 - Máma se vřítila na hajzl a vypustila včerejší makrelu. Měla by fakt jít na krevní vyšetření. Možná, že to je to, co se jí snažil Jerry vzkázat po těch lupičích.
Snídani mi dnes ráno přinesl sám Wally Poznal sem, že je to on, protože na mý dveře opravdicky zaťukal.
"Dobré ráno, Wally," pozdravil sem ho. "Vyspal ste se dobře?"
Wally postavil tác na stůl a zrudl tím nejnachovějším ruměncem, kerej sem kdy viděl. Možná to pochopil tak, že nějak mlhavě narážím na jeho celibátní noc. A neměl ostatně pravdu?
"Výborně," zamumlal ten obr. Otočil se k odchodu, ale pak se zastavil. "Já... přimluvil sem se za tebe u mámy," řekl směrem k lustru.
"Díky, Wally," řek sem a myslel to vážně.
Wally Rumpkin je možná úplnej vůl, ale je to mnohem milejší vůl, než jakýho zasluhuje moje matka.
11:30 - když máma s Wallym odešli koupit rádio, proplížil sem se dolů, abych vyřídil pár telefonátů. Se svou obvyklou vzdorovitou neposlušností sem vytočil Sheenino číslo v Ukiahu.
"Sou to vaše lováče," ozval se podivnej mužskej hlas.
"...Mohl bych mluvit s Sheeni?" řek sem.
"Chcete mluvit s Sheeni? Celej svět chce mluvit jenom s Sheeni. Čím seš tak jedinečnej?"
"Je to... je to Paul?" zeptal sem se.
"Jestli vám to jméno vadí, zkuste jiný," řekl "Říkejte mi Nick."
"Ale to sem přece já."
"Tak třeba Rick. Voč jde, Nicku?"
"Mohl bych prosím mluvit s Sheeni?"
"Sheeni tu není, Ricku. Nechala tu vzkaz pro Nicka. Už pro něj utíkám."
Slyšel sem šustění papíru a pak se opět ozval ten mužský hlas: "Sheeni ruka vypustila následujícího džina vzkazu: ´Nicku, všechno je zařízeno. Tvůj otec našel ubytování v místě, kde je možné chovat psy. Polibek Albertovi. ´Tak co, Ricku? Mně to připadá jako šifra."
"Myslíš, že bys mohl ode mě něco Sheeni vzkázat?"
"Jedině pokud bych to nemusel zapisovat," oznámil mi, "dnes je totiž sabat."
"Dobrý. Jen jí řekni, že sem na měsíc úplně pod zámkem a že jí zavolám, jakmile budu moct."
"Třicet dnů lochnesky," opakoval Paul. "A roztočíš mluvidlo, jakmile opět získáš velení."
"Víš co, jen jí řekni, že volal Nick."
"Tak jo, Trente," řekl. "Dík za zavolání."
Nebo řekl "povolání"? Nebo to bylo "klokotání"? A proč mě oslovil Trente?
Pořád mi to ještě vrtalo hlavou, když sem vytáčel tatovo marinský číslo. Šestkrát to zazvonilo, než to tata uštvaně zvedl.
"Ahoj táto. To se já, Nick," řek sem a pokoušel se vpašovat trochu upřímnýho citu do svýho hlasu.
"Nicku, mám tu náklaďák za děvětatřicet padesát na hodinu. Co chceš?"
"Slyšel sem, že s Lacey stěhuješ do Ukiahu," řek sem vesele.
"Aspoň se o to snažíme," odpověděl podrážděně.
Tento rozhovor byl ještě bolestivější, než sem si uměl představit v těch nejchmurnějších momentech očekávání. "No, mluvila už s tebou Lacey o tom, že bych s váma na nějakej čas bydlel?"
"Já ti nevím," řek tata. "Je to příliš velká zodpovědnost."
"Já vím, táto. Ale nebudeš muset platit alimenty. Možná, že ti ještě bude máma muset něco připlatit. A já budu šťastnej, když tam budu moct chodit do státní školy, najdu si brigádu a udělám zadarmo spoustu domácích prací."
"No, já ti nevím," opakoval tata. "Nechci, aby se mi tu motali ňácí přihřátí."
"Ale já nejsem teplej, táto."
"A vod kdy?" zeptal se překvapeně.
"Odjakživa." zvažoval sem, že bych se mohl zmínit o Sheeni, ale obával sem se toho, že pouhý vyslovení ženskýho jména, by vyprovokovalo z jeho strany další záchvat soupeřivosti.
"No, dobrá," povzdechl si táta, "možná, že by to na zkoušku šlo. Ale netahej s sebou příliš svých krámů, pro případ, že by se to neosvědčilo. A musí s tím souhlasit tvá matka."
"Skvělý, táto, uvidíš, že nebudeš litovat."
"Tak o tom pochybuju," řekl, "už teď toho lituju."
Ten hajzl musí mít vždycky navrch. To je putna, hlavně že souhlasil. Ale jeho souhlas byl tak vrtkavej, že sem se neodvážil zeptal se na Alberta. Toho čokla budu muset řešit, až na to přijde. Získat mámin souhlas by neměla bejt taková fuška. V této situaci by měla bejt ráda, že se zbaví nenapravitelnýho ulejváka.
14:30 - VŠECHNO ŠPATNĚ! SPATNĚ! ŠPATNĚ! Matčina nemravná chlípnost mi vrazila dýku do zad! Ta šokující konverzace probíhala takto:
"Skvělý zprávy, mami! Táta se stěhuje do Ukiahu a říkal, že bych tam moh jít s ním."
Máma praštila o zem krabicí s novým rádiem. "Jo? Tak na to klidně hned zapomeň, sekáči!"
"Ale proč, mami?"
"Tak tohle já sama nezvládnu. Budeš mi muset pomoct!"

Nick se zmateně poškrábe na hlavě. "Pomoct a s čím?"
Máma se přehrabuje v kabelce, Wally zamyšleně hledí na strop.
"Běž nahoru a podívej se do Joanina pokoje!" křikne máma. "Pak ti to bude jasný."
Zdrcenej, vyplašenej a překvapenej Nick spěchá nahoru, odemkne dveře a v hrůze zůstane stát na prahu. Růžový stěny, nazdobený záclonky, obrázky králíčků a jehňátek, rozházený hračky, velká kolíbka uprostřed. Je možnej jedinej závěr: Joanie JE TĚHOTNÁ! s ŽENATÝM MUŽEM! To je ostuda! To je průser!
Nick sbíhá dolů. "Mami, a kdy to Joanie čeká?"
"Nebuď blbej," oznamuje máma, "Joanie není těhotná. Ta je přece na pilulce od svých dvanácti let."
"Ale kdo... " Nick ztuhne hrůzou, když mu začne docházet první zjištění. "Mami! To přece... to přece nemůžeš být ty!"
"A kdo jinej?"
"Ale, ale... vždyť seš... seš přece stará!"
"Neříkej! Někteří muži jsou jinýho názoru. Mám pravdu, Wally?"
"No, jo, tak je to," konstatuje obr.
Nick se prostě na schodech z toho otřesu svalí.
Druhý votřesný zjištění: PRAVDĚPODOBNEJ OTEC JE JERRY, ZESNULEJ KRÁL IDIOTŮ!
Třetí příšerný zjištění: JMÉNO PŘEDPOKLÁDANÝHO UKLÍZEČE, POMOCNÍKA V DOMÁCNOSTI, CHŮVY A VŠEOBECNÝHO VOTROKA: NICK TWISP!
Čtvrtý hrůzostrašný zjištění: BUDOUCNOST VZTAHU NICK - SHEENI: PRAKTICKY NULOVÁ!
Pátý naprosto paralyzující zjištění: NICKŮV ŽIVOT JE V SOUČASNOSTI A PRAVDĚPODO-BNĚ ZŮSTANE I V BUDOUCNOSTI PEKLEM NA ZEMI!
22:30 - Celej svět potemněl. Sem příliš deprimovanej, než abych mohl psát. Nevycválaná těhotná matka vlítla do mýho pokoje se zprávou vod Leváka: "Paní Honus Wagnerová se letmo dotkla třetí mety." Jsem tomu rád, že aspoň příteli se daří pozitivně rozvíjet svůj milostnej život.
Pondělí, 17. září
Zůstal sem celej den doma. Sebevraždu sem zatím nespáchal.
Úterý, 18. září
Zůstal sem celej den doma. Odmítám mluvit s hnusnou matkou. Na sebevražedný frontě nic novýho.
Středa, 19. září
Zůstal sem celej den doma, až na návštěvu u lékaře, kerou zbuntovala moje nenáviděná matka. Doktor tvrdí, že mladík je v depresi, a radí mu návštěvu psychologa. Protivná matka říká, že mladík z toho vyroste.
Čtvrtek, 20. září
Zůstal sem celej den doma. Odporná matka ruší třicetidenní samotku, ale dvouměsíční domácí vězení platí dál. I tak zůstávám ve svým pokoji, až na chvíle, kdy mě odulá matka nabuzeruje k jídlu. Nic nejím. Začínám vypadat vychrtle, ale dieta mi pomáhá při akné.
Dole z obýváku se ozývají hlasy. Plížím se, abych zjistil, oč jde. Příšerná matka servíruje čaj a pečivo oaklandskýmu poldovi Lanceovi Wescottovi! Po Wallym Rumpkinovi ani vidu ani slechu.
Pátek, 21. září
Zůstal sem celej den doma i přes ustavičnou buzeraci mý votravný matky. Pokouším se napsat Sheeni dopis na rozloučenou, ale nemůžu najít vhodný slova. Nenáviděná matka se vrací z práce ve skvělý náladě, vohodí se a jde na rande, hádejte s kým? S příslušníkem bezpečnostního sboru Lancem Wescottem z oaklandský policejní stanice.
Wally je na cestě do Iowy.
Sobota, 22. září
Něco po půlnoci - Vzbudil sem se vřeštěním nenáviděný matky. Z rámusu odvozuju sexuální extázi. Zajímalo by mě, jestli je energická soulož bezpečná pro plod. Doufám, že ne.
Po několika hodinách - překvapil sem nahýho poldu při kloktání v koupelně. Vypadá jak částečně voholenej bejk. Stačil by nakrmit šestičlennou rodinu na celou zimu. Bloncající pytel mu visí do půli stehen. Ne zrovna stydlivě povídá: "Čau, Nicku. Víš, co bys potřeboval? Pořádej nářez. A já sem právě ten, kdo ti tu službu poskytne." Zvažuju, jestli by nestálo za to čmajznout nahýmu poldovi jeho služební revolver a postřílet všechny kolem (začal bych samozřejmě s ním).
Odpornou matku sem potkal v hale. Řekla: "Ty, Nicku, seržant Wescott se tady možná brzy ukáže, aby se nás ještě vyptal na nějaké záležitosti ohledně toho zločinu." o jakým zločinu mluví? O smilstvu? O zradě spáchaný na Wallym? O kažení mravní výchovy mladistvého?
O půl hodiny později - malej škaredej černej pes kousl seržanta Wescotta do levýho kotníku. Možnej motiv: pomsta za Wallyho. Jen slabé krvácení. Hnusná matka cásla čokla novinama a hulákajícímu poldovi nabídla vydatnou snídani. Pro jejího syna pozvání neplatilo.
10:15 - Zazvonil telefon, zvedl sem ho a bůh mi zase vrátil slunce do mýho života. Byla to Sheeni. Je s rodiči v San Francisku!
"Drahý, bylo mi samou starostí zle!" zvolala. "Doufám, že Albertovi se nic zlého nepřihodilo!"
"Ne," odpověděl sem. "Mně byl vražen nůž do zad. Mou matkou. Tvrdí, že se do Ukiahu nemůžu přestěhovat."
"Ale, drahý, proč?"
"Je těhotná."
"Kdo je těhotný?"
"Má matka."
"Tvá matka! Ale tvoje matka je přece stará!"
"Je přímo přestárlá," souhlasil sem. "Přesto ale je v tom."

"Nechť je to poučením pro náš všechny," řekla Sheeni. "Kdo je ten šťastný otec?"
"Nejspíš ten starej trouchnivějící Jerry. Momentálně to vypadá tak, že její novej přítel je mimo domov, tak si splašila do postele dalšího přeborníka. Fašistickýho poldu. I na poměry v této rodině je to špinavá podlost."
"Neříkej, Debbie," řekla Sheeni. "Ano, strašně ráda bych se dnes s tebou sešla. Pojedu autobusem a setkáme se kolem jedné ve městě, co ty na to? Mohli bychom jít spolu na oběd."
"No to by bylo super," řek sem. "Počkám na tebe před oaklandskou radnicí."
"Výborně, Debbie," řekla, "a nezapomeň s sebou přivést i svého černého kamaráda."
Oběd s Sheeni! Najednou sem měl hlad jak vlk. Pět dnů bez jídla. Nač já to ale myslím! Ale zase mám díky tomu na ksichtě hladkou kůži, téměř bez akné. Hopla, okamžitě je tu OLE. Život se začíná obracet k lepšímu!
19:30 - Celé odpoledne a část večera s ženou mého srdce. Byl to ale nádhernej den - i když sem za to pak doma pěkně zaplatil. Máma mi neskočila na výmluvu, že sem šest hodin venčil Alberta. Opět se nebezpečně přiblížila k momentu, kdy vylítává z kůže. Uvědomuje si vůbec, jak můžou tyto scény poškodit malýho Jerryho juniora? Je fakt, že toho chudáka čeká spousta, spousta let života s mámou. Pak je zas možná lepší, když přijde na svět s první vrstvou emocionální tkáně už zdeformované duševními ranami.
Přišel sem o půl hodiny dřív, Sheeni o čtvrt hodiny později - což bohatě stačilo na to, abych se vypracoval do předmrtvičnýho stavu. Když se konečně objevila, stoupla mi hladina adrenalinu na málem životu nebezpečnou úroveň. Úplně sem zapomněl, jak je dokonale nádherná. Kráčela ke mně v jasném slunci, oděna do bleděmodrých letních šatů barvy svých očí. Přes ramena měla přehozený bílý kašmírový svetr a pod paží velkou plátěnou kabelu. Měla na sobě i ten svůj typický úsměv: šibalský, ironický, mírně pobavený.
Naštěstí Albert se mohl strhat, hned jak ji uviděl, tak sem měl možnost dát se trochu dohromady, než mi nabídla svý rty, plný psích bacilů.
"Ahoj, Nickie," řekla, "stýskalo se ti?"
"Byly to pro mě leta," koktal sem.
"Desítky let," odpověděla
"Stovky let."
"Sheeni se zamračila. "Obávám se, že stovky let by nás mohly odnést do říše hyperbol."
Oběd sme si dali v malý thajský restauraci, kerou sem zvolil pro její autentickou atmosféru třetího světa, čistotu a ceny. Sheeni vybrala stůl u okna vedoucího na ulici, aby se mohla těšit pohledem na chudáčka Alberta, smutně uvázanýho venku, a sem tam mu zamávat. "Pojď si sednout vedle mě," řekla má láska, když se nasoukala do uzoučkýho prostoru mezi stolkem a lavicí. Nacpal sem se vedle ní. Stydlivost, která mě v její přítomnosti nečekaně přepadla, začala pomalu roztávat.
Když sem seděl tak blízko ní, mohl sem obdivovat její nový perlový náušnice. Když sem jí je dával, vykřikla: "Ach Nicku, pravé klipsy s nepravýma perlama. Jak nádherná ukázka retro!" Věděl sem, že se jí budou líbit.
Dali sme si kořeněný kafe a kuře na citronu se zeleninou a o překot si sdělovali novinky.
"Jak dlouho budeš v San Francisku?" zeptal sem se.
"Jen dnes, bohužel," řekla
"Otec s matkou přijeli, aby si pohovořili s uchazečem o místo pastora jejich sboru."
"Co se stalo s reverendem Knuddlesdopperem?"
"Tak toho vyrazili, už je to tak," odpověděla. "V pánskejch sprchách došlo k dalšímu incidentu. Frakce paní Clarkelsonové rozpoutala intenzivní korespondenční kampaň v rámci církevní hierarchie, která nakonec přinesla ovoce. Knuddyho přece jen svlíkli."
"To se dříve nebo později stane každému z nás," ušklíbl sem se.
"Bohužel, často mnohem později, než si někteří lidé plánují," odpověděla Sheeni.
Povzdychl sem si. "Zasranej Jerry. Pro dementy jako von by měl existovat zákon na povinnou sterilizaci."
"Velice mě překvapuje, že tvá matka je ve svém věku ochotná to těhotenství dovést do konce," řekla. "Myslela bych, že takovej malej, dobře provedenej potrat by byl této situaci tím nejlepším řešením pro všechny zúčastněné."
"No, uvažoval sem o tom, že bych nahoře na schodišti nechal rozházenejch pár kuliček hrachu."
"To je příliš hičkokovské," mínila Sheeni. "Takovéto strategie v reálném životě nikdy nefungují. Je zde příliš velká pravděpodobnost, že upadne někdo jiný, a pak budeš trýzněn výčitkami svědomí. Nebo zapomeneš a svalíš se sám a pak budeš do smrti ochrnutý - a nejspíš od pasu dolů."
"To by teda bylo dost nepohodlný," souhlasil sem. "Tak co s tím uděláme?"
"Co takhle usmíření mezi tvou matkou a otcem?" navrhla. "Celá rodina spokojená a šťastně znovusjednocená v Ukiahu."
"Nepadá v úvahu," povzdechl sem si. "Strašně se nenávidí - a ani se jim nedivím. Kromě toho, tata je na mladší."
"Hm," poznamenala Sheeni, "slyšela jsem, že redakce Moderní překližky zaznamenala na celou dobu včerejší Laceyiny návštěvy pracovní výpadek. Alespoň Trenta nesmírně okouzlila."
Pranic se mi nelíbil způsob, s jakým Sheeni nostalgicky pronesla to ohavné jméno.
"Zní to, jako bys byla žárlivá," zdůraznil sem.
"Nikdo není nadšen, je-li v srdci svých bývalým miláčků nahrazen někým jiným. Jen se zamysli nad tím, jak ti bude, až se vdám za Francoise."
"Kdo je Francois?" chtěl sem vědět.
"To je můj budoucí francouzský manžel," odpověděla. "Mám takové tušení, že se bude jmenovat Francois. Tak mi to vyšlo, když jsem zkoušela ty houby."
Ach, jak toho nehmotnýho, drogama vybuzenýho žabožrouta nenávidím!

Po obědě sme se Sheeni, Albert a já vydali na dlouhou procházku kolem jezera Lake Merritt. Držel sem ji za její křehkou ručku a přemejšlel o tom, jak bych zvládl život pod jménem Francois Dillinger. Bylo to lepší jméno než Nick Twisp, ale zas tak o moc.
Došli sme až k příjemnýmu úbočí nad jezerem a lehli si do teplý trávy. Upocení vyznavači joggingu trtali po stezce nad námi, pod námi se zahnojenou zelenou vodou čvachtali parníčky. Albert v minutě hlasitě chrápal. Naklonil sem se a políbil Francoisovu budoucí ženu. Má smyslová paměť mi potvrdila, že to jsou též sladké rty, jež jsem okusil v Lakeportu.
"Ach, Nickie," vzdychla Sheeni, "co jen budeme dělat?"
Leželi sme na boku tváří k sobě a já sem jí tak moh nasísat do výstřihu a kochat se růžovou bradavkou v bílé krajce. I tuto její část už sem ochutnal. Cítil jsem hluboký vděk vůči světu, že něco tak zázračného vůbec umožňuje. "Nevím," řek sem. "Ale už se dostávám opravdu do úzkejch. Minulej týden mi matka roztrhala poslední dopis od tebe."
"To je strašné," řekla Sheeni. "A moji rodiče se mě neustále vyptávají, co je za tím náhlým rozkvětem korespondence s Debbie Grumfeldovou. Jsou nesmírně podezíraví. Musela sem jim svatosvatě přísahat, že dnes jdu navštívit skutečně ji a ne tebe." Sheeni se otočila na záda a zahleděla se zamyšleně do nebe. "Kéž bys byl, Nicku, jen trošinku odbojnější."
Posadil sem se. "Co tím myslíš!" trval sem na vysvětlení. "Já sem extrémně odbojnej! Komplet sem se vysral na chození do školy, sem neustále na nože se svou matkou, mám zaražený úplně všechno, kdykoli zavoláš na ÚV, vždycky si to vyžeru. Tak co by sis sakra ještě představovala? Grandiózní loupež? Pašování drog? Politickou vraždu?"
"Přestaň, Nickie, blábolíš jako můj otec."
"Já sem si totiž myslel, že budeme v tom odboji voba. Nevšim sem si, že bys zatěžovala konto svejch rodičů jediným zakázaným telefonátem!"
"Máš naprostou pravdu, Nickie," řekla Sheeni a položila mi svou jemnou dlaň na rameno. "Zatím sem projevila neodpustitelný nedostatek neposlušnosti. Možná je to mou středostavovskou měšťáckou výchovou. Budu se ze všech sil snažit, abych se v tom polepšila. Ale napadlo mě, že kdyby ses choval bezuzdněji - a vím, že po někom tak ctnostným, jako jsi ty, toho žádám moc - tvá matka by možná nakonec zjistila, že život je pro ni mnohem snesitelnější bez tebe, než s tebou."
Musel sem uznat, že má v tomto bodě pravdu. "Co přesně bych měl dělat?" zeptal sem se.
"Nickie, lásko moje," řekla Sheeni, "musíš se pustit do odboje. Musíš se stát rebelem. Ano, možná i vyvrhelem. Myslím, že by sis měl co nejdřív půjčit ten film ‚Na konci s dechem'. Musíš napodobit Jeana Paula Belmonda."
"Ale ukradli nám video," upozornil sem ji.
"Pak ho někde ukradni taky," odpověděla Sheeni.
Jasně. Dobrej nápad, voproštěnej od předsudků!
Zapadající slunce zabarvilo oblohu jasnou anilínovou červení a my sme pokračovali v procházce kolem jezera. Sheeni měla od rodičů přísnej zákaz přijít později, než v pět, ale - coby svévolný akt vzpoury - odložila svůj odjezd až na šestou. Když sme se před autobusovým nádražím loučili, políbila mě skoro tak žhavě jako Alberta. "Buď hodný, Alberte," volala na nás. "A ty, Nicku, ty buď zlý. Buď velmi velice zlý."
"Budu, má milá," odpověděl sem a polykal slzy, když žena mého srdce mizela na pojízdnejch schodech a zase se mi vytrácela se života. "Budu!"
Neděle, 23. září
Další noc, přerušovaná rytmickým skřípáním postele od vedle. Seržant Lance je zřejmě ještě nadrženější pářit se jak králík, než ten přeerotizovanej Jerry. Jen se modlím, aby byl stejně náchylnej ke zhoubný srdeční chorobě.
Jak sem tak ležel ve tmě, rozhodl sem se, že jedním z Francoisovejch prvních úkolů bude zbavit barák všech uniformovanejch poldů. Abych překonal zábrany, kerý mě nutí bejt poslušný zákona, zdvořilým k dospělým a zbytečně "hodným", rozhodl sem se vytvořit doplňkovou osobnost jménem Francois. Nebojácnej, nezodpovědnej, přezíravej k autoritám a pro ženy neodolatelnej Francois je přesně ten typ atavistickýho sociopata, kerej je schopnej rozpoutat a vyhrát válku nervů. V mé nové rozdvojené osobnosti je Francois tou částí povahy, která je charakterizovaná rafinovanou inteligencí, prstem na spoušti a obrovským ptákem.
Když dnes ráno Francois vstával, cítil se nebezpečnější než kdy jindy. Přes dveře koupelny zaslechl mužský a ženský hlas. "Do prdele!" zamumlal. "Ti šoustači se sprchují společně. Takovej hnus." Francois se proto vrhl do suterénu a vypl tam uzávěr s teplou vodou. Následkem toho se z koupelny ozvalo hlasitý ječení a řvaní. Pak Francois odvázal Alberta, kerej nasál stopu, zavrčel a pelášil po schodech nahoru za vůní poldovy krve. Následovalo další ječení a řvaní.
Při snídani se Francois netajil opovržením vůči slopajícímu poldovi. "Co to zas v noci bylo za cirkus?" chtěl vědět chladně nevzrušeným hlasem.
Máma odložila lžíci a začervenala se. "Promiň, Nicku, promiň, jestli sme tě rušili."
Francois zůstal neoblomnej. "Toto je i můj domov, abys věděla. Najednou tady začne spávat nějakej cizák. A mě se nikdo na nic neptá." Nick byl překvapenej Francoisovou otevřeností. Stejně překvapená byla i jeho matka.
"A co je ti po tom, chlapče?" opáčil polda. "Co se do toho sakra pleteš?"
"A co ty se do toho pleteš, Lanci!" řekla máma. "Je to můj syn. Promluvím si s ním o tom. Nickie, máš pravdu. Měla sem tě informovat o tom, že seržant Wescott tu zůstane přes noc. Promiň."
Matka se mi opravdu omluvila! Ale Francois se rozhodl, že chce vidět krev. "Myslel sem, že v tomto městě existují zákony proti nezákonnýmu soužití partnerů. Nebo jde opět jen o další velkej policajtskej fór - jako zákony proti loupežím?"
Rudolící polda teď už opravdu vřel. "Ty si říkáš o průser, fagane jeden... "
"A co mi uděláte? Zastřelíte mě?" popichoval Francois.
"Ty malej červe, já ti... " Polda se napřáhl směrem k Francoisovi, ale máma mu po té obrovské chlupaté tlapě skočila.

"Ne, Lanci," zařvala. "Nickie, jdi do svýho pokoje!"
Francois chladnokrevně vstal, mrskl na zem ubrousek a odkráčel k zadním dveřím.
"Kam to jdeš?" chtěla vědět máma.
"Ven," odpověděl Francois.
"Máš přece domácí vězení," ječela za ním.
"Už ne," řekl Francois a při odchodu práskl prosklenýma dveřma. Šel pomalým krokem přes trávník a čekal, že za ním vyběhnou dva zuřiví dospělí, ale kupodivu se tak nestalo. "To sem jim dal, šoustačům," mumlal Francois.
"To teda jo," souhlasil sem s ním.
Šel sem na roh a z budky brnkl Levákovi. Telefon vzala Marta. "Čau, Marto," řek sem. "Tak jak pokračuje psychoterapie?"
"Do toho ti nic není," odpověděla. "A proč tvá matka nezaplatila účet doktora Broweryho?"
"Nevím, možná se jí to ekluje. Mohl bych mluvit s Levákem?"
"Vyřiď jí, že dr. Browery vzkazuje, že pokud nedostane zaplaceno tento týden, bude muset zrušit naše konzultace."
"To by teda byla tragédie," souhlasil sem. "Možná bys mu mohla poslat poštou něco jinýho, pokud ta mámina platba nedojde."
"Co tím myslíš?" chtěla vědět Marta.
"Nic," odpověděl sem. "Mohl bych mluvit s Levákem?"
"Ten degen šel do parku," odpověděla. "A cos chtěl říct tam tím?"
"Zapomeň na to, Marto. A někdy se ozvi."
Ve sluchátku to pořád ještě kníkalo, když sem ho věšel. Jo, jo, pomyslel myslel sem si, jak všemocné je slovo.
Levák v parku nebyl sám když mě uviděl přicházet po cestičce, pustil ruku Millie Filbertový, jako by to byla doruda rozžhavený vysvědčení.
"Ahoj, Nicku," řekl nonšalantně. "Dlouho sem tě neviděl."
"Ahoj, Levák. Ahoj, Millie," řek sem.
"Ahoj, Nicku," odpověděla Millie na pozdrav. V bledě růžovejch šortkách a tenkým bavlněným tričku vypadala nesmírně svůdně. Podprsenku si zřejmě nechala doma, aby to bylo rychlejší. Levák se nemýlil. Bylo to překvapivé, ale prsa povislá neměla.
"Copak to tu děláte, vy dva?" zeptal sem se.
Nezvolil sem zrovna nejlepší slova. Oba zrudli. "Jen se tak procházíme," řekl Levák. "Nechceš se k nám přidat, Nicku?"
Francois dobře věděl, co by tak chtěl. Chtěl by srazit hlavu Levákovi a Millii vodtáhnout do křoví. Ale tentokrát to řídil zdvořilý Nick. "Promiňte, nemohu se zdržet," řek sem. "Mám ještě nějaký pochůzky. Zavolej mi večer, Leváku, jo?"
"Jak chceš," řekl Levák.
"Tak se měj, Nicku," řekla Millie koketně.
Levák s Millií zmizeli po cestičce dovrchu. Věděl sem, že tím směrem je opuštěná rokle, protože sme ji s Levákem před nedávnem objevili. Nejdřív sem musel vybojovat bitvu se svým svědomím (Francois tomu napomohl) a pak sem se vydal v jejich stopách. Rozhod sem se, že Levákovi by to určitě nevadilo. Jako nejlepší přátelé přece mezi sebou, co se týče našeho sexuálního života, žádný tajnosti.
Jak se dalo očekávat, Levák s Millií brzy sešli z hlavní cesty a vyšlapovali se to dolů směrem k rokli. Šel sem dál ještě nějakejch dvě stě metrů a pak sem si to zatočil k rokli z jižní strany údolí. Tiše sem se plížil hustým porostem, až sem dorazil ke křovím obrostlýmu brdku. V hloubce asi deseti metrů pode mnou sem viděl, jak se ti dva zamilovaní usádlujou na chráněný mýtince. Přičup sem si a přes listí je pozoroval. Z týto vzdálenosti sem poměrně dobře slyšel, co si povídají.
"Seš si jistej, že sem nikdo nepřijde, zlato?" rozhlížela se Millie.
"Neváhej, kotě," odpověděl Levák a otevřel ruksak. "Sem nikdo nechodí, a i kdyby, slyšeli bychom ho přicházet už z dálky." ze svýho omšelýho ruksaku vybalil deku (fungl novou, ještě v igelitovým sáčku), lahvinku šampaňskýho se šroubovacím uzávěrem, dva plastikový hrníčky a krabici kondomů. I když mě Levák možná jistý nedostatky v konverzační sféře, určitě mu nelze zapřít skvělý schopnosti zásobovače.
Millie mu pomohla roztáhout deku, pak se usadila vedle něho a celá našpicovaná čekala na vášnivej polibek. Místo toho jí Levák podal pohárek a nalil tam trochu bublinek. Všiml sem si, že se mu třesou ruce. (Stejně jako mně.) Zbytek obsahu si nalil do svýho pohárku, přiťukl si s Millií, zmateně prohlásil "tak mnoho štěstí a zdraví" a opatrně se napil.
Millie to do sebe hrkla.
"Miluju dobrý šampaňský," řekla a odložila svůj prázdnej pohárek. Přetáhla si přes hlavu tričko, úhledně je poskládala a lehla si zpátky na deku - její nádherná prsa zářila bělostností v rudém západu slunce. Nebylo pochyb o tom, že během posledního léta značně vyspěla.
Levák i nadále ochutnával svý šampaňský. "Mám pocit, že mu něco chybí," prohlásil třesoucím se hlasem.
"A mně taky něco chybí, macíčku?" zašvitořila Millie, když si stahovala kraťasy. Výrazně tmavá houština mezi jejími smetanově bílými stehny potvrzovala, že bojkot spodního prádla byl naprostý. Cítil sem, jak se mi vodkrvuje mozek.
Jak sem si všiml, většina náporu šla přímo do mýho bimbase. Poté, co si Millie zběžně vybrala zbytky žmolků z pupíka, Leváka konečně přemohla její spalující tělesnost. Skočil na ni. Chvíli spolu zápasili (těžko říct, oč se vlastně pokoušel), pak mu pomohla se vysvlíct a přitáhla si jeho pevnej (i když ne zrovna rovnej) instrument.
Levák vrněl blahem, když mu Milliiny slaďoučký rty kroužily po zakřivený šavli. Pak byla řada na něm, aby trochu obhospodařil její střední partii. Millie roztáhla nohy a Levák se lačně vrhl a její měkce růžový klín. Zíral sem v překvapeným úžasu, jak mě můj kamarád z dětství předbíhá v získávání sexuálních zkušeností. Zatímco já čekám na chodníku, Levák expresně opouští nedotčený území paniců.

"Zkusíme to, zlato?" šeptala Millie.
"Jasně," mužně přitakal Levák.
Zrovna když Millie zkušeně navlíkala Levákovi prezervativ na jeho sukovitě zahnutej úd, podklouzla mi levá noha. Pokoušel sem se zachytit o některou z větví, ale minul sem, a nezadržitelně sem začal padat dolů roklí.
Všechno se kolem mě začalo divoce točit, v zádech sem ucejtil výbuch šílený bolesti as zaslechl ženskej výkřik. Pak už skoro nic nevím. Ještě si pamatuju, jak sem těsně předtím, než sem se definitivně zastavil, narazil hlavou na šutr a zaslechl další ječení. Pak mám pocit, že mě někdo kopl. Následovalo dlouhý ticho. Měl sem sen (aspoň myslím, že to byl sen), že nahá Millie Filbertová překračuje mý ležící tělo. S překvapením sem si uvědomoval, že - jak tak šťouchala svým bosým palcem do mýho ohanbí - i utrpení může bejt prima. Pak sem se probral, a ani nevím jak, ale podařilo se mi vymotat se z toho kaňonu ke svýmu kolu. Rameno bolelo tak, že na jízdu na kole nebylo ani pomyšlení, tak sem se s ním dovlek domů pěšky. Cestou sem myslel, že omdlím, pobliju se, nebo hned tam na místě padnu mrtvej. Pak si vzpomínám, že máma na mě ječela, když mě vezla v Jerryho linkolnu do špitálu. Pak se starej plešatej doktor nechal slyšet, že "Tohle asi trochu zabolí", a hned nato mi trhem vrátil vykloubený rameno na svý místo. Bolest to byla pekelná. Pak mně hezounká sestřička vymyla všechny rány a obvázala mi hrudník kilometry obvazů. Když sem se vrátil domů (tentokrát bylo toho ječení kupodivu míň), rychle sem usnul. Je možný, že to bylo tím práškem od laskavý sestřičky.
21:30 - Ještě trochu, a mý bolestí zmítaný tělo by už ani nebylo schopný psát. Právě sem měl zneklidující telefonát od Leváka. Kvůli uřvanýmu Barrymu v pozadí, kerej mečel něco o "až do konce světa", sem ho málem neslyšel. Marta opět vykopala válečnou sekyru a Millie Filbertová ukončila jejich vztah. Můj přítel mě za obě tyto havárky nespravedlivě viní.
"Ty seš mně ale kámoš!" stěžoval si. "Millie si myslí, že sem to všechno předem zinscenoval, abys nás mohl špehovat. Má nás oba za úchyly."
"Jak ste mě tam mohli nechat?" strategicky sem změnil téma. "Vždyť sem tam moh zdechnout!"
"To by ti patřilo," odpověděl Levák. "Uvědomuješ si, jak blízko u cíle sem byl?"
"Až příliš si to uvědomuju," řek sem. "Fakt mě to strašně mrzí. Ale neboj, nějak to vyřešíme. Napíšu Millii, žes o tom vůbec neměl ani tušení."
"A podepíšeš to krví?" přihodil si.
"Jo," řek sem. "A co kdybych tam tak připích svý pravý varle?"
"To by šlo, to mi zní celkem dobře," řek Levák. "Napiš to ještě dnes v noci a ráno se pro to zastavím na cestě do školy. Chci to dát Millii dřív, než po ní vyjede nějakej jinej borec."
"Ani se ti nedivím," řek sem. "S tím jejím tělem je předurčena k tomu, aby byla mezi chlapci velice populární."
"Neopovažuj se otírat držku o tělo mý holky! A jak to vyřešíš s Martou?"
"To je malina," odpověděl sem. "Řekni jí, že pokud tu muziku neztlumí, budeš nucenej dát dr. Browerymu ve známost obsah jejího deníku. To by ji mělo vyřídit. A přestaň strkat šňupák do zatracenejch věcí svý ségry. Měl bys respektovat soukromí jinejch lidí."
"Ale, helemese, co tak najednou?"
Měl v tom pravdu. I Francois to musel, ač nerad, připustit.
23:15 - Čas jít spát. Právě sem pro Leváka dopsal tento kajícnej dopis:
Drahá Millie,
Nesmírně mě mrzí, že jsem tak neomluvitelně pošlapal Tvoje soukromí. Prosím, přijmi mou nejhlubší omluvu. Rád bych tě ujistil, že má přítomnost v rokli byla stejně hrůzným překvapením pro Leroye jako pro tebe. V žádným případě jsem se tam neocitl na jeho pozvání, ani se nejednalo o předem naplánovaný komplot. Můj kamarád mě za můj odporný a mrzký čin již nemilosrdně vyplísnil. Trpím spalujícími výčitkami svědomí. Jsem bídný červ. Odpusť mi, prosím!
Tvůj kamarád
Nick Twisp
Pondělí, 24. září
Mý tělo mě přivádí k šílenství. Vzbudil sem se ve tři ráno a všechno mě nepříčetně svědilo. Pod obvazy a leukoplastí naříkal každej pór mý kůže. Alergická kopřivka! Vyskočil sem z postele a začal odtrhávat leukoplast. Příšerná bolest! Každej milimetr odloupnutý leukoplasti sem cejtil, jako kdybych se zaživa stahoval kůži zrezivělou rybí škrabkou. Sundat víc leukoplasti sem se neodvážil. Zuřivě se drbal, pak sem vlítl do koupelny, napustil si vanu chladivý vody a skočil do ní. Požár na mý kůži trochu ustoupil.
Zbytek noci sem strávil ve vaně. Až když sem z máminy ložnice uslyšel známky života, proplížil sem se do svýho pokoje. V ten moment se mi kůže opět vzňala - i pod mokrou leukoplastí, pevně přilepenou na ztýraný pokožce.
"Mamí!" volal sem slabým hlasem. "Mamí, pomóc!"
Nevypadala sice moc vstřícně, ale nakonec přece jen mý úpěnlivý prosby vyslyšela. "Tak co se to tentokrát zase děje?" chtěla vědět.
"Kopřivka!" zanařikal sem.
Máma s Lancem se pustili do strhávání leukoplastí z mýho naříkajícího masa. Těžko říct, kdo z nich se přitom bavil líp. Co se mě týče, nemohl sem uvěřit, že člověk vůbec může přežít tak strašnou bolest a neztratit přitom zdravej rozum. Když mi z těla konečně servali poslední kousek leukoplasti, máma mi ten zanícenej trup, teď už holej, téměř bez jedinýho chlupu, natřela hojivou mastí. Muka pomalu ustupovala.
"Díky, mami," řek sem.
"Choval ses tak, že bych tě správně měla nechat trpět," odpověděla, "aby tě to naučilo konečně trochu poslušnosti."
"Tak teď už konečně vím, kudy to vemu," zamumlal Francois.

"Cos to říkal?"
"Řek sem, že na to nezapomenu."
17:30 - do školy sem samozřejmě nešel. Když svědění ustalo, byl můj nervovej systém opět schopnej registrovat neúprosnou bolest v rameni. Takže jen co Levák odešel s dopisem, houpl sem zpátky do postele a strávil tam řadu mizernejch hodin v říši tý nejhlubší nudy. Kolem půl čtvrtý mě z delíria vytrhlo jemný zaklepání na dveře.
"Dál," zasténal sem.
Dveře se otevřely na škvíru a rozpačitej ženskej hlas se zeptal: "Můžu dál?"
"Proč ne," odpověděl sem. "Leze sem každej."
Dveře se rozlítly a vstoupila Millie Filbertová. Byla právě na cestě z asketického prostředí soukromé střední školy, a tak měla na sobě slušivou zelenou sukni a prostou bílou halenku. Štos knih držela pod paží, opřený o levý prs. Ach teď tak být učebnicí matematiky pro devátou třídu, pomyslel sem si.
"Ahoj, Millie," překvapeně sem vzhlédl.
"Ahoj, Nicku," řekla. "Dveře dole byly otevřený, a tak sem neodolala. Doufám, že moc nevyrušuju."
"Vůbec ne. Pojď dál."
Millie se cudně usmála a přistoupila k posteli. "Doufám, že už se cítíš trochu líp."
"Trochu," řek sem slabým hlasem. "Sem rád, že tě vidím. Posaď se."
Millie odložila knihy a posadila se na okraj postele. (Nestoudně přehlídla židli, co stála kousek od postele.) "Ten dopis, cos mi napsal, byl moc hezký," řekla. "Máš vybraný slovník."
"Díky, Millie," odpověděl sem. "Vždycky sem obdivoval tvou... i tvou slovní zásobu." Líbilo se mi, jak se jí pod jemnou tkaninou halenky rýsuje krajková podprsenka.
"Promiň, že sem tě včera kopla."
"To je dobrý, zasloužil sem si to. Neměl sem vás špehovat."
"A viděls toho hodně?"
"Ne," zalhal sem, "ve výhledu mi bránilo listí."
"Aha," řekla Millie zklamaně. Natáhla svou bělostnou ručku a dotkal se obvazu na mým čele. "Bolí to moc?"
"Nic, co by se nedalo vydržet," odpověděl sem statečně.
Millie se usmála: "Miluju muže v obvazech."
"Levák se zmiňoval, že chceš jednou být anesteziložkou."
"Je to tak. Táži se tě," řekla Millie vážně," je nějaké zaměstnání, které by více tišilo bolest?"
"Nemohu si na žádné jiné vzpomenout," připustil sem.
Millie se rozhlídla po mým pokoji. Nemohlo být pochyb o tom, že obdivuje flekatej zelenohnědej vzor na zdech. "Je to tvoje dívka?" ptala se a ukázala na Sheeninu fotografii, připnutou nad mou postelí.
"No vlastně to ani moje dívka není," slyšel sem celej šokovanej říkat Francoise. "Skoro ji neznám."
"Tak proč máš na zdi její obrázek?"
"Jen tak. Na té fotografii se mi líbí stylová kompozice jednotlivejch vizuálních prvků."
"Takže ty nemáš dívku?" zeptala se.
Francoisova horká ruka spočinula na Millinejch výstavních kolenou. "Ne, ale rád bych nějakou měl," řekl.
Millie se nade mnou naklonila a zašeptala: "Ach ty. Že nemáš sbírku baseballových karet, Nicku, že ne?"
"V žádným případě," ujistil sem ji. "Sporty sou strašně nudný."
"Teda jako sporty na hřišti," dodal Francois.
Millie se usmála a přisedla si ještě blíž, takže se konejšivým ňadrem dotýkala mého zraněného ramene. "Mohu ti, Nicku, nějak pomoci?"
"Co kdyby sis rozepla blůzku," odpověděl Francois.
"Samozřejmě," špitla Millie. Rozepla halenku, vysvlíkal ji a pečlivě ji složila na rok postele. Její alabastrově bílá prsa se dmula v sevření krajek.
"Je to ten druh podprsenky, kterej se rozepíná vpředu?" zeptal se Francois.
"Ano," odpověděla Millie a vzápětí mu také ukázala, jak to funguje. "Je to mnohem pohodlnější," dodala a poskládala si podprsenku na svou blůzku. Její pečlivost mě překvapila.
"Kdyby sis ještě odložila sukni, mohli bychom si krát na doktora," navrhl Francois.
"Výborný nápad," souhlasila Millie. "Ale to by sis také musel sundat pyžamo."
"Platí!" Zraněné rameno svlékání mejch svršků značně zpomalilo. Vyklouzla proto ze svý sukně a kalhotek a pomohla mi shodit pyžamový kalhoty. Pak mi rukou zvolna přejela po stehně, sevřela můj nateklej klacek a začal ho zkoumat se zájmem odborníka.
"Jeho nadprůměrná velikost není jen tak," řekla Millie. "Nebolí?"
"Řve bolestí po tobě," odpověděl Francois, nadšený jejím dotykem. "Tak, a teď tě prohlídnu já."
"Jistě, doktore." Uvolnila svý sevření, položila se na zmačkanou postel a stydlivě rozevřela nohy. Pod trojúhelníkem hustejch černejch chloupků zářily vlhké kapičky na její rozkošné...
Pak se náhle rozletěly dveře a vstoupila máma. "Co to tu sakra zas děláš?" zařvala.
"Píšu na počítači," odpověděl sem. .
"Okamžitě do postele! Máš mít klid na lůžku."
Tak sem se vrátil do postele. A už sem se k tý části, kdy sem vzal lesklý kleště, nedostal. Ano, deníku, přiznávám se. Popis Milliiny návštěvy byl kompletní fikcí. Vždyť sem už říkal, že to byl děsně nudnej den.
19:45 - Odpornej Lance tu zase opruzoval na večeři (já sem ji tentokrát dostal na tácu až do postele). Jeho policejní vůz ještě pořád parkuje před naším domem. Na druhý straně ulice zatím stojí a zasněně hledí k našemu domu její předchozí

milenec, Wally Rumpkin. Obávám se, že už mu sdělila, že si jeho služeb již nežádá. Jen doufám, že pokud si Wally chystá bouchačku, bude mít přesnej zásah. Strašně nerad bych koupil zbloudilou kulku místo toho tlustýho poldy.
Další nepříjemnej zážitek. Někdo zaklepal na dveře, řek sem "dále" a ona to rozzářená Ronda Atari. Na podělanýho i hajzl spadne. Dost na tom, že musím snášet její vtíravou péči na veřejnosti, teď se s ní dokonce musím setkávat i v tom nejužším soukromí. Obávám se, že Francois nebude moc zdvořilej.
"Čau, Nicku!" zabublala. "Jak se máš?"
"Doktoři mi dávaj tak nanejvejš tejden," odpověděl slabým hlasem Francois. "Co chceš?"
Ronda se rozzářila. "Ale, Nicku, seš k popukání. Tvoje máma mi říkala, že žádnej mozkovej nádor nemáš. A já sem si dělala takový starosti. Máš vykloubený rameno a máš kopřivku. Na to se neumírá."
"Co chceš, Rondo?" zopakoval Francois.
"Přinesla sem ti všechny úlohy," řekla a práskla velkým balíkem knih a papírů na můj psací stůl. "Trochu jsi toho zameškal."
"To se tobě stát nemůže," prohlásil Francois. "Ty seš opožděná pořád."
"Jé, co se to stalo se zdmi tvýho pokoje?" Ronda zcela ignorovala Francoisovu slovní hříčku a překvapeně studovala mou svatyni, ač se jí o to nikdo neprosil.
"Ty zdi sem natřel v jednom ze svejch psychotickejch stavů," vysvětlil Francois. "dávám přednost halucinogennímu prostředí."
"Teda, Nicku, ty seš tak divnej," řekla Ronda tónem, kerej nenechával na pochybách, že ji moje divnost nesmírně přitahuje. "Kdo je ta osoba na fotografii?"
"To je má jediná životní, úžasná a obrovská láska," odpověděl Francois. "Je překrásná, že?"
Rondě spadl hřebínek. "Docela ujde. Ale vypadá trochu přihlouple."
"Právě naopak. Je to ta nejinteligentnější osoba, jakou sem kdy potkal."
"No ale zrovna pravdomluvně nevypadá," řekla Ronda a snažila se chytat každého stébla. "Má trochu intrikánský oči."
"Její oči jsou průzračné azurové tůňky dokonalé upřímnosti," odrazil sem ji. "Je bezkonkurenčně skvělá. Jsme zasnoubeni a budeme se brát."
"To teda těžko," tvrdila Ronda. "Jste příliš mladí na to, abyste mohli být zasnoubeni."
"To je samozřejmě jen a jen tvůj názor," řekl Francois. "Ne, že by se tě to dvakrát týkalo."
"Je mi úplně jedno, s kým chodíš a koho si vezmeš," prohlásila. "Já mám v plánu studovat, jít na vysokou a mít dobře placený místo, než se vdám. V té době už budeš dávno rozvedenej a budeš platit výživný!"
"Nemysli," řekl Francois. "Sheeni a já sme předurčeni ke vzájemnýmu splynutí duší na věky věků."
"No, já jen doufám, že ti to splývání nebude překážet v domácích úkolech. Máš jich totiž požehnaně. A osobně si myslím, že péčéčka sou pěkně nudná věc."
A s tím Ronda zaktivovala svou obrovskou tělesnou hmotnost a s kroucením zadku odplula z mýho pokoje.
Musím trvat na tom, aby mi sem máma nepouštěla každýho. Sem přece nemocnej člověk.
Úterý, 25. září
Další den strávenej v samotě mýho pokoje. Ještě pár tejdnů takovýho života a dotáhnu se na rekord Nelsona Mandely. Vždyť kdyby mě takhle někdo viděl volepenýho leukoplastma a se zarudlou kůží, moh by si klidně myslet, že sem prošel péčí vyšetřovací vazby jihoafrický policie.
Když už je řeč o policii, měli sme tu asi ve dvě hodiny v noci drobný incident. Když Lance zjistil, že Wally stále ještě parkuje před barákem, odvysílal svejm kolegům žádost o trošku nočního policejního násilí.
Na jeho výzvu vodpověděly hned tři policejní aut a během dvaceti vteřin se na Wallyho vrhlo šest poldů, vytáhli ho z auta a přinutili ho ležet roztaženýho na asfaltu s obličejem na zemi. Pak jeden z nich "našel" na předním sedadle Wallyho auta otevřenou plechovku piva, takže mu navlíkli želízka a odvezli ho na stanici kvůli jízdě autem pod vlivem alkoholu. Jen doufám, že to nějak neohrozí jeho řidičák. Dospěl sem k názoru, že mámini frajeři sou skoro jako američtí prezidenti. Furt si myslíš, že už to horší bejt nemůže, a ona si to v tu ránu přihasí s takovým Lancem Wescottem.
11:00 - Právě volala Sheeni. Telefon vyzváněl pětatřicetkrát, z čehož sem usoudil, že to pro mámu asi nebude, takže sem ho zvedl. Ozvala se opravdu ta jediná opravdická láska mýho života a tentokrát nevolala na ÚV.
"Ahoj, miláčku," řekla Sheeni. "Doufala sem, že budeš za školou. Opravdu je to od tebe rozkošně neposlušný!"
Rozhod sem se neprozradit, že tentokrát mám závažný zdravotní důvod. "Jasně, jako obvykle sem hrubě vzpurnej," řek sem. "Odkud voláš, má lásko?"
"Z telefonní budky v areálu naší školy," odpověděla. "Kluci z elektrotechnické dílny ji tak upravili, že se dá zdarma volat kamkoli po USA, kanadě i do Evropy. Rozvíjí to zájem o studium zeměpisu."
"Jak se vaši tvářili, když přišla pozdě?" chtěl sem vědět.
"Byli vzteky bez sebe. Musela sem si vymyslet komplikovanou historku o tom, že Debbie Grumfeldová onemocněla Parkinsonovou chorobou. Takže až mi budeš psát, musíš napodobit roztřesený dívčí rukopis."
"Není problém," řek sem. "Jak se máš, miláčku?"
"Strašně mi s Albertem chybíte. Jak to vypadá s matčiným rozhodnutím? Nějaké známky změny?"
"Trochu," lhal sem. "Sem bez přestání protivnej a urážím jejího novýho šamstra, kdykoli se mi naskytne příležitost."
"Dobrá taktika," řekla Sheeni. "To ženy nesnášejí. Jakými dalšími zločiny se můžeš prokázat?"
"No, tak,... třeba... ," nedošlo mi, že se budu muset takto zpovídat.
Sheeni ani nečekala na odpověď. "Tak mě napadlo," řekla, "má ta tvoje matka ještě toho pěkného linkolna? Rozsekej ho!"
"Rozsekat ho? Ale já přece neumím řídit!"
"No to je právě ono," řekla. "Když neumíš řídit a vytáhneš tak vzácné a drahé auto na dálnici, pak to bude svévolnější

akt vzpoury. Jen se musíš pořádně připoutat bezpečnostními pásy, aby se ti nic nestalo."
"Já ti nevím. To auto je fakt pěkný."
"Možná bys k němu měl připevnit i ten přívěs. Přívěsy se prý roztřískávají děsně efektně."
"Ne, přívěs snad ne!" bránil sem se. "Myslel sem, že až sem zase někdy přijedeš, že by to mohlo bejt pěkný místo na... však víš na co... "
"Tak to si teda nemyslím, Nickie," řekla Sheeni. "Pokud se na ten přívěs dobře pamatuji, tak pěkně smrděl. To v žádném případě není to správné místo, kde by si mladá žena představovala romantické radovánky. Tak to se teda budeš muset trochu víc snažit. Navrhuji ti, abys ho taky rozsekal."
"No, tak jo, budu o tom uvažovat." Hledal sem Francoise, ale zřejmě si někam odskočil na kafe.
Přes telefon sem uslyšel mužskej hlas, jak říká: "Tak už pojď, Sheeni, už musíme jít."
"Kdo to byl?" zeptal sem se.
"Ach, Nicku, jenom kamarád," odpověděla. "Musím jít, za chvíli začíná hodina. Zlíbej Alberta místo mne. Buď zlý. Buď víc než jen zlý, můj drahý, buď nesnesitelný!"
"Budu," slíbil sem.
Bylo zřejmý, že Francois není nadšen vlastnickým tónem toho kultivovanýho hlasu, kterej právě zaslech v telefonu.
"Že víš, kdo to byl?" zeptal se Francois. "Byl to ten otrapa Trent!"
"Já vím," řek sem. "A co s tím chceš udělat, drsňáku?"
"Však uvidíš," odpověděl Francois a z ocelovejch očí mu sršely nebezpečný nápady.
16:30 - Stavil se tu Levák s natištěným přáním, abych se brzo uzdravil, a s kilovou bonboniérou, kradenou, jak jinak. Ale i tak mě jeho pozornost potěšila. Levákovi došlo, že sem sice přispěl k tomu, že se jeho panictví zbytečně protáhlo, ale on zase na druhý straně porušil zákon ulice tím, že mě nechal raněnýho a umírajícího v lese. Proto tyto drobný gesta kajícnosti.
Právě se vrátil z vyšetření vod svý penisový doktorky a byl ještě rozladěnější než obvykle.
"Byla to ta stejná mladá doktorka?" zeptal sem se a vzal si další čokoládovej bonbón. Bylo mi jasný, že sebou budu muset hodit, pokud budu chtít udržet s Levákem krok. Než odpověděl, nacpal si do pusy tři kousky: "Jo, byla to ta stejná. Tentokrát se mi to docela líbilo, když mi toho tvrďase prohlížela. Začínám bejt asi zkušenější." Levák si upravil rozkrok a nabral další hrst čokolád.
"No a co říkala? Narovnalo se to?"
"Já myslím,, že trochu jo, ale ona tvrdí, že ne. Takže to chce operovat!"
"Panebože, a co má bejt. Co na tom, že seš trochu zahnutej?"
"Vždyť já to taky říkám!" vykřikl Levák. "Teda jako, chcát můžu poměrně rovně. Kdybych to byl doták s Millií až do konce, už bych měl dnes jistotu, že s tím můžu sexovat. Tak sem se rozhod, že ty řezníky na sebe nepustím, dokud to nevyzkouším."
"Máš pravdu," řek sem.
"Myslím jako, kdyby to fungovalo, tak s tou zahnutou šavlou klidně budu žít. A je mi jedno, jestli mě s tím matka míní votravovat. Je to koneckonců můj pták, že jo."
"Jasně, že je," souhlasil sem. Čokoládový bonbóny rychle mizely. Vzal sem si dva najednou, Levák jich shrábl zase plnou dlaň. "Hele, to s tou Millií mě fakt mrzí. Dals jí můj dopis?"
"Jo," řek Levák. "Ale chová se ke mně pořád ještě chladně. O tvým dopsiu řekla, že je drzej a neupřímnej."
Překvapila mě pronikavost Milliina postřehu. Zase o kousek stoupla v mým hodnocení.
"Ale teď ti snad věří, ne?"
"Asi jo," odpověděl. "Řekla, že bychom si mohli v pátek zase vyjít."
"To je fantastický!"
"No jo, ale kam půjdeme? Zpátky o lesa ji asi nedostanu. Co mám dělat? Přivést jí domů a říct: »Hele, mami, Millie a já si deme nahoru do mýho pokoje vyzkoušet náčiní, tak nás nevyrušujte«?"
"A co u nich doma?"
"To nemyslíš vážně? Po tý aféře s Willisem jí rodiče hlídaj jak ostříži!"
Konečně nadešla chvíle, abych odčinil svou chybu.
"Tak ji přiveď k nám. Můžete to dělat přímo tady v mý posteli. Nakukám mámě, aby mě vzala do kina na dvojprogram a klíče ti nechám pod rohožkou. Dokonce dohlídnu na to, aby postel byla čerstvě povlečená."
"Já nevím," řekl Levák a pracně žvejkal čtyři karamelový pralinky. "A ty pak budeš zalezlej ve skříni, že jo!"
"Slibuju, že ne. Budete mít naprostý soukromí. Tak co, platí?"
"Zní to docela dobře," řekl Levák, když konečně polkl. "Seš fakt kámoš."
"Sem rád, že ti můžu nějak pomoct. To mně připomnělo - co Marta? Už se uklidnila?"
"Jo," odpověděl. "Už je zase zpátky v rezervaci. Řek sem jí, že jestli uslyším Barryho ještě jedinkrát pípnout, okamžitě telefonuju dr. Browerymu a popovídám si s ním o deníku. Vyvalila voči a čekal sem, že mě praští, ale nepraštila. Je z toho opravdu zhroucená, protože doktor zrušil všechny naše konzultace."
"Moje máma mu nezaplatila, co?"
"Ještě ne. A Marta nedovede pochopit, proč - když mu otevřela svý srdce - jí neveme zadarmo. Řek sem jí, že tomu chlapovi de jen vo prachy. Teprve v ten moment mě praštila. Doufám jen, že to tvoje máma nezaplatí."
"Ty nechceš pokračovat v terapii?" zeptal sem se pochybovačně. Já osobně se už nemůžu dočkat, až začnu chodit na intenzivní a bezbřehou analýzu.
"To si piš," řek Levák. "Ti dacani do všeho strkaj nos. Kdybych s ním tento tejden mluvil, určitě by ze mě vytáh, že sem lízal Millii Filbertovou. A sem si jistej, že je ze zákona povinnej všechny takovýto věci voznámit rodičům. Čoveče,

to bych si pak až do konce svýho života nešvihnul."
"A jaký to ostatně bylo?"
"Skvělý! Chutná to trochu jako kuřecí. Jediná blbá věc je, že to trochu unavuje jazyk. Takže každej večer, hned jak si přilepím bimbase, budu cvičit vyplazování."
"Dobrej nápad," poznamenal sem a zároveň sem si řekl, že si to musím taky vyzkoušet. Konečně nějaký cvičení, s kerým bych se mohl ztotožnit.
Levák uchrtil poslední kousek čokolády a narval si ho do pusy.
"Není ti z toho trochu zle?" zeptal sem se. "Mně jo."
"Nee," odpověděl. "A to sem jednu celou škatuli zbodl už po cestě sem. Čokoládu zbožňuju."
"Máš štěstí, že po ní nemáš jebáky."
"To radějc zahnutýho ptáka než jebáky," pronesl.
V tom má asi pravdu. Nebo ne?
20:15 - Máma mě přinutila sejít dolů a povečeřet s ní a s tím odporným poldou. Zřejmě si neuvědomuje ty bezedný hlubiny našeho vzájemnýho opovržení. Od prvního výslechu po vloupačce se já a Lance Wescott s nepřekonatelnou vnitřní silou nenávidíme. Leze mi na nervy samotná jeho přítomnost. Nenávidím i vzduch, kerej pouští do svejch odpornejch zanikotinovanejch plic. Vadí mi dokonce i ta část zemský přítažlivosti, která udržuje jeho zahnívající tělo na týto planetě. Ano, kdybych mohl, celej šťastnej bych odevzdal seržanta Wescotta thajským pirátům, guatemalskejm komandům smrti, medelínskejm drogovejm magnátům nebo Pol Potovejm Rudejm kmérům. Nejraději bych je na něho pustil všechny zaráz. Vůbec nepochybuju vo tom, že on ke mně cejtí nemlich to samý.
Ládoval do svý nenasytný tlamy bramborovou kaši a civěl na mě svejma červenejma vodnatejma vočima. Francois civěl zase na něho.
"Myslím, že to, co se včera přihodilo Wallymu, nebylo zrovna fér," poznamenal Francois. "Myslím, že by se vo tom měli dozvědět v Amnesty International."
"Klidně jim to můžeš šplíchnout," odsekl polda. "Ten chcípák dostal, co zasluhoval. Už tady tu svou velikou škaredou čuňu vystavovat nebude."
To mluví o sobě?
"Doufám, že se Wallymu nic nestalo," řekla máma provinile.
"Čím sou větší, tím tvrdějc dopadnou," odtušil Lance ne zrovna k věci.
"A čím sou tlustější, tím větší mastnej flek po nich zůstane," chytil se toho Francois.
Lance na mě vytřeštil oči. "Estello," štěkl, "mám ho praštit? Fakt si vo jednu koleduje!"
"Nicku," zaječela máma, "dej si bacha na tu svou nevymáchanou držku. Měl bys projevovat panu seržantovi více úcty!"
"Snažím se, seč mohu," odpověděl Francois. "Ale on mi to příliš neusnadňuje. Jak to, že si vzal tři kotlety a já dostal jen jednu?"
"Seržant Wescott je naším hostem," řekl máma.
"A proto musím zůstat hladovej?" chtěl vědět Francois.
Lance zrudl ještě víc, práskl ubrouskem na stůj a postavil se.
"Estello," zařval, "jestli ho okamžitě nepotrestáš, odcházím odsud!"
Máma nechtěla zkazit příjemnou večeři a tak mu vyhověla. Cásla mě po hlavě.
Lance si opět sedl a já se postavil. "Tak toho budeš litovat," procedil Francois přes zuby a vystřelil z místnosti.
"Omlouvám se za svého syna," při odchodu sem ještě zaslechl mámu říkat Lancemu.
"Však ono to spraví pár natlučených žeber," odpověděl ten soucitnej polda.
22:30 - Wally je zpátky! Zprávu vo tom mi podal Albert svým kňučením ze svého novýho vězení dole v suterénu. Tentokrát Wally nenechal nic náhodě: vystoupil z auta, zamkl všechny dveře. Z kufru si vytáhl zahradní židličku, postavil si ji na kraj chodníku a posadil čelem k našemu domu. Člověk se musí obdivovat aspoň jeho statečnosti, když už ne jeho inteligenci.
Deset minut nato - právě sem zespodu zaslech Lanceho, jak řve. Chystá se pěknej průser. Těžko se mně chápe, jak je možný, že kvůli mý mámě se vyplejtvá tolik hektolitrů testosteronů.
23:10 - Tak Wally už je pryč. Poldové do odvedli na druhou návštěvu lochu ve dvou dnech. Tentokrát bude zřejmě obviněnej z útoku na veřejnýho činitele (Lanceho) smrtící zbraní (aluminiovou zahradní židličkou). Ale já sem ochotnej dosvětčit, že obžalovanej jednal v sebeobraně. Lance ho přece nemusel z tý židle shazovat. Vždyť Wally si moh rozbít hlavu vo chodník. Naštěstí jeho pád zmírnil růžovej keř. Možná to byly jeho trny, kerý vyprovokovaly Wallyho k nečekaný agresivitě. Tupý rány hliníkovou židlí vo poldovu palici byly slyšet v širokým okolí. Nemusím zdůrazňovat, že to mým uším zněla jako rajská hudba.
Dobrá zpráva. Rameno se mi už zhojilo natolik, že sem jím mohl začít skoro normálně hejbat. Teď konečně můžu svobodně vzpomínat na smyslný kouzlo osobnosti Millie Filbertový. Když sem se utřel, napatlal sem si na svou kopřivku další vrstvu hojivý masti. Až na pár zarudlejch míst svědění ustupovalo. Pak sem deset minut cvičil natahování jazyka a už cejtím, jak se tento životně důležitej sval zdokonaluje.
Tak, a ze spoda se ozývá šílený řvaní. Máma a Lance dou po sobě. Smím doufat, že je to začátek konce?
Středa, 26. září
Sen se mi splnil! Když sem sešel dolů na snídani, byla tam máma ve své nedělní zástěře a pekla vafle pro zločince z nákladáku. Albert pod stolem spokojeně olizoval obrovy růžovoučký kotníky. Pravda a láska nepochopitelně zvítězily nad lží a nenávistí. Dlouhá noční můra je za mnou! Lance je v čudu!
"Čau, Wally?" pozdravil sem. "Uprchls z lochu?"

"Ne," odpověděl a zkoumal přitom strop. "Tvoje máma za mě zaplatila kauci."
"Tys toho krocana dovopravdy praštil?" zeptal sem se.
"No, byla to nehoda. Neměl sem to v úmyslu."
"Lance - totiž seržant Wescott si o to říkal," zamíchala se do toho máma a plácla další horkou vafli na Wallyho talíř. "Říkala sem mu, že přece nic špatnýho neděláš, když tam tak sedíš na chodníku. Někteří muži jsou větší chlapáci, než sami unesou."
"Já sem mu nevěřil," řekl Wally. "Chtěl sem být nablízku, kdybys mě, Estello, náhodou potřebovala." To byl přímo proslov. Wally se ze svý výřečností až začervenal.
"Bylo to od tebe moc laskavé, Wally," řekl máma. "Že, Nicku?"
"Velice laskavý," souhlasil sem. "A jak se k tobě ve vězení chovali? Byli hrubí?"
"Ani ne," odpověděl. "Až mě spoutali, pak byli docela milí. Jedinej Wescott byl nepříjemnej."
"Ten neandrtálec!" vykřikl Francois. "Vůbec nechápu, jak ses s ním mohla mohla zaplíst!"
"Seržant Wescott má svý dobrý stránky," zareagovala na to máma. "A s kým chodím, po tom ti nic není."
"To teda je, pokud mi neustále vyhrožujou zmrzačením," řek sem.
"Seržant Wescott je přísný," řekla máma. "Přesně to ty potřebuješ. Potřebuješ tady mít muže, který tě udrží pod kontrolou."
"A co takhle Wally?" zeptal sem se. "Wally je jedinej muž na světě, kerýho bych si moh vážit!"
Máma se podívala na Wallyho. Ten zrudl. "Nicku, dojez snídani," řekla "a neobtěžuj pana Rumpkina."
"To není žádný obtěžování," řekl Wally. Podíval se pod stůl. "Pejsku, už sem ti říkal, abys to nedělal." Albert zavrtěl ocasem, zašklebil se na Wallyho, vyskočil a odměnil ho vlhkým polibkem.
"Vidíš, mami," řek sem. "Každej má Wallyho rád. A vsadím se, že má rád miminka, že jo, Wally?"
Wally zrudl.
"Dojez snídani, Nicku," odpověděla máma, "a zavři klapačku."
Není divu, že mám problémy s kázní, když mi rodiče neustále vysílaj dvojznačný zprávy.
17:00 - Právě sem si vydělal dvacet babek! Zůstal sem doma, protože na školu sem ještě příliš nemocnej, a pomáhal sem Wallymu upravit obývák. Zaplatil mi v hotovosti.
Když máma odešla do práce, přinesl Wally svou kabelu s nářadím, obrovskou bednu s nejrůznějšíma krámama a hydraulickej hever na malejch ocelovejch kolečkách. Začali sme tím, že sme naskládali všechen nábytek podél stěny vedoucí na ulici. Většinu těžký práce musel Wally udělat sám, protože jeho pomocník si ještě musel dávat pozor na nemocnou ruku. Wally má ale páru! Zvedl sám celej gauč i s Albertem.
Potom Wally za pomoci heveru posunul chcíplou ševroletku ke stěně, co vedla do jídelny. Pak vzal starou Joaninu promítačku na diáky a nasměroval její paprsek na tu káru tak, že sme mohli přesně tužkou obkreslit její siluetu na zeď. Pak si Wally dopřál krátkou přestávku na kafe a zákusky a opět ševroletku odstrkal doprostřed pokoje. Pak vytáhl svou speciální pilu, a když se ujistil, že zeď není nosná, začal v ní vyřezávat obrys ševroletky. Jediná nepříjemnost se udála, když se pila zakousal do elektrickýho vedení. Obsluha pily měla tentokrát štěstí, protože před dokonalou popravou elektrickým proudem ji zachránily včas vylítlý pojistky.
"Sakra," řekl třesoucí se Wally, "měl sem se ujistit, kudy je to vedený."
Oprava a překopání elektrickýho vedení zabralo asi hodinu. Když už byl v tom, natáhl tam rovnou usměrňovač střídavýho proudu a dvanáctivoltovej transformátor. S nářadím to Wally umí - to se teda musí nechat!
Když to dokončil, pokračoval v řezání. Pila se pohybovala centimetr po centimetru v tužkou naznačený linii. Pak do zdi mírně žduchl. Nerozhodně se zachvěla a pak se pomalu sesunula na zem do vedlejší místnosti. Když opadly mraky prachu z omítky, objevil se portál do jídelny, kerej byl přesně ve tvaru ševroletky.
Po obědě Wally došiboval mrtvolu fára přesně doprostřed mezi obě místnosti. Obývák vypadal nějak poloprázdněji.
V další fázi Wally zazdil mezery mezi plechem karoserie a zdivem. V obou místnostech uhladil švy tak dokonale, že zeď i auto prostě splynuly v jedno tělo. Zatímco dílo schlo, maskoval sem okna, kliky, nárazníky a pneumatiky.
"Nezbyla vám tu náhodou od posledního malování nějaká barva?" zeptal se.
"Určitě," odpověděl sem. "Venku v garáži jí bude ještě pár litrů."
"Skoč pro ni," řekl Wally takřka asertivním tónem. Teď když tvořil mistrovský dílo, zdálo se, že je mnohem míň stydlivej.
Natíral sem, zatímco Wally dokončoval poslední práce na elektrickým vedení. Rez, odřeniny, maskáčová barva, ošklivý fleky po asfaltu - to všechno zmizelo pod nánosem zářivě bílýho latexu. Pouze střecha vyžadovala extra vrstvu, aby přikryla ten věšteckej nápis: Zaplať, nebo zemřeš!
Právě, když sme stěhovali poslední kousek nábytku, vrátila se máma z práce. Stáli sme tam se zářivým úsměvem, unaveni, špinaví, pot z nás tekl, a máma zatím na naše dílo třeštila voči.
"Panebože!" vydechla.
Wally otočil knoflíkem vypínače. Zadní světla ševroletky začaly blikat.
"Pane jedinej!" vykřikla.
Wally otočil dalším knoflíkem vypínače. Přední světla se rozsvítila a vykrojila na protější zdi jasně zářivý kola.
"To se mi snad... " další mámin výdech.
Wally zapnul poslední knoflík. Z autorádia se začal linout Elvis se svým hitem "Love Me Tender".
"Ach bože, Wally," zvolala máma. "Něco takovýho sem v životě neviděla!"
Tentokrát sem s ní musel souhlasit.
Čtvrtek, 27. září
Právě sem dostal zpátky původní zaručeně pravou rukavici zaručeně pravýho baseballovýho mistra, včetně veškerýho

svýho sportovního vybavení. Seržant Lulin Peskop (Lance Wescott) se s tím a všemi ostatními ukradenými věcmi přihnal dnes ráno, právě když sme snídali. Díky bohu, že si v tom zmatku nikdo nevzpomněl na tu nesrovnalost, že sem neoznámil ztrátu žádnýho z těch krámů.
Chudák Wally seděl jako jehně v kuchyni, pil kafe a koukal na špičky bot, zatímco se velkohubej polda chvástal, jak ten případ rozlousk. Zloděj se už přiznal a není to nikdo jinej než osmnáctiletej nedostudovanej nezaměstnanej Leon Polsetta z vedlejší ulice. Vždycky sem měl takový divný tušení, že Leon roste pro šibenici, ale i tak se mě zpráva o jeho zatčení dotkla. Když mi bylo devět. Vzal mě do garáže a zasvětil mě tam do zábavný činnosti, jíž se říká klácení šaška. Taky mně trpělivě vysvětloval všechny moje všetečný dotazy ohledně sexu a svý výklady přímo na místě demonstroval pod kalhotkama svý mladší ségry. Leon mi taky svěřil ohavný tajemství: jednou se připlížil do garáže a sledoval svýho staršího bráchu Phila, jak si to rozdává s mou ségrou Joanií. Vím, že ségra kdysi s Philem (teď je z něho úspěšnej klempíř a instalatér) "chodila na vážno", ale nikdy sem nesebral, abych se jí zeptal, jestli je pravda, že její první sexuální zkušenost se odehrála na kapotě starý tatovy fordky.
Nebylo mi příliš po chuti, že na mámu udělal Lanceho detektivní génij značnej dojem. Dokonce se Wallyho ani nezastala, když polda nazval jeho včerejší umělecký dílo "pěstí na oko". Wallymu nezbývalo, než tiše trpět a uklidňovat vrčícího Alberta, kterej se snažil využít všech možností, aby se zakous do poldova šťavnatýho kotníku. "Pusť ho!" posílal sem Wallymu telepatickou zprávu, ale moje tichý prosby nebyly vyslyšeny.
Když tak máma s Lancem drze flirtovali, probíral sem v duchu včerejší noc. Samotnej fakt, že tu Wally zůstal přes noc, mě moc nepotěšil, protože skřípání matrace bylo neúměrně krátký a kromě něho se žádnej jinej zvukovej důkaz sexuální aktivity neozval. Budu muset najít způsob, jak Wallymu půjčit knihu Milování pro pokročilé labužníky. Ten člověk evidentně potřebuje v této oblasti pomoct. Jen se modlím, aby jeho nedostatky byly v technice, nikoli ve výbavě.
Když ten hnusnej polda konečně vodešel, honem sem se snažil napravit škody. "Hele, mami," řek sem, "zejtra dávaj dva z tvejch oblíbenejch filmů."
"Který?" zeptala se máma podezíravě.
"‚Vlasy' a ‚Woodstock'," odpověděl sem. "Proč si s Wallym neuděláte pěknej večer?" Je to k nevíře, ale moje rigidní, upjatá, poldy milující matka dováděla kdysi v šedesátejch letech coby jedno z květinovejch dětí. Pokud vím, tak jediná stopa toho uvolněnýho desetiletí, co v ní zůstala až do pokročilýho věku, jsou její promiskuitní tendence.
"Šel bych moc rád, Estello," pípl Wally.
"Tak nějak nevím," řekla máma. "Seržant Wescott po mně asi bude chtít, abych svědčila proti Leonovi."
"Ale to bude trvat měsíce, než bude soud," řek sem, "a ty snad kvůli tomu nepřijdeš o Dylana."
"Asi jo," řekla matka nepříliš nadšeně.
"Príma," řek Wally a konejšil Alberta ve svým obrovským růžovým náručí. "Zvu vás. Chceš jít s námi, Nicku?"
"Ne, dík, Wally. Ten třetí je vždycky navíc. Udělejte si pěknej romantickej večer ve dvou. Já si něco na práci najdu."
Francois si už na zítřejší večer něco naplánoval. Něco bezohledně belmondovskýho.
Přestože mýmu rameni bylo už mnohem líp, nechtěl sem riskovat recidivu, kterou bych mohl utrpět při styku se stresy spojenými se současným státním vzdělávacím systémem. Vybod sem se na školu a jel na kole do knihovny. Tam sem ale dlouho nezůstal. Sadistický učitelky z mateřský školky zorganizovaly exkurzi, a tak celou budovou vřeštěly davy pětiletejch harantů. Dokonce i houmlesáci masově prchali. Půjčil sem si knihu ‚Bezpečné řízení auta a moderní mladí lidé' a jel sem přímo domů. Nejsem si jistej, jestli spadám do kategorie "moderního mladého člověka", ale knihovník nic nenamítal.
Po cestě domů sem se stavil na kus řeči u svý kamarádky, záškolačky Patsy Polsettové, jejíž předpubertální genitálie sem kdysi studoval. Malá Patsy rychle dospívá. Měla na sobě ušmudlanou podprsenku a kouřila Lucky Strike. Když sme tak kecali, napadlo mě, jestli by si dala říct a ještě jednou se mnou navštívila garáž (jen tak, jako vzpomínku na starý dobrý časy). Ale ani Francois neměl tu odvahu se na to zeptat.
Patsy mi prozradila, jak se její bratr Leon dostal do spárů spravedlnosti. Její máma našla kradený věci a zavolal poldy! Jedinou detektivní činností, kterou musel Lance Wescott absolvovat, bylo najít zvonek u rodinnýho domku Polsettových, když šel Leona zatýkat. Stejně musel asi zaklepat. Tak tohle mámě teda určitě musím říct.
Do svý učebnice řízení auta sem se začet na předním sedadle naší nový obejvákový stěny. Jerryho chcíplá ševroletka mi dovolila okamžitou simulaci všech manévrů při velký rychlosti (byly tam popsány pod názvem "Zlozvyky nezkušeného řidiče" a autoři knihy se o nich zmiňovali jen s největším opovržením). Teď už vím, jak na to dupnout a sdírat pneumatiky. Taky umím řídit bezohledně, nedávat přednost zprava, ignorovat dopravní značky a překračovat povolenou rychlost. Tohle asi bude ta kniha, z kerý tata studoval, když se učil řídit.
19:30 - Máma je nějak divně mimo. Na večeři připravila sekanou s hranolkama, přestože ví, že k sekaný patří jedině bramborová kaše. Já samozřejmě dávám přednost smaženým hranolkám, o to divnější se mi zdá její volba. Žádný z jejích šamstrů nebyl pozván. Máma si postěžovala, že výdaje za jídlo se jí "vymkly z ruky". Když sem ji nakrmil posledním vývojem událostí v kauze "Detektivní mistrovství Lance Wescotta", její jedinej komentář byl: "No to sem ráda, že si Joanie nevzala Phila Polsetta, i když být vdaná může být někdy docela příjemná věc."
Máma musí mít asi značně pružnou paměť, pokud něco podobnýho vypustí z pusy s vážnou tváří. Je vůbec možný, že zvažuje pověsit si na krk manžela číslo dvě? Pokud jo, kdopak bude ten šťastnej? A zdalipak se bude chovat ke svýmu nevlastnímu synovi s patřičnou úctou, ohledy a zdvořile. Tyto otázky mě teď pronásledují. Po večeři volal Levák, aby se ujistil, že všechno je připravený na jeho zítřejší schůzku s Millií. Máma a Wally odcházejí do kina, který začíná v 19:05. V 19:30 dorazí vášnivě naladěnej párek. Světla budou romanticky ztlumená, ze sterea bude něžně cukrovat Frank, postel bude nevtíravě zvát poodhrnutou dekou. Albert bude decentně uvázán v suterénu. Druhý film končí v 22:25. Nasycenej párek proto musí opustit svý doupě vášně nejpozději ve 21:50. A všichni budou mít krásnej večer.
"A co budeš dělat ty?" zeptal se Levák.

"Myslím, že si zajedu k přístavu pozorovat západ slunce," odpověděl sem.
"No, ale v každým případě ještě s Millií prolezeme skříně, jestli tam náhodou není ňákej čumil," řekl. "Millie mi říkala, že ti nedůvěřuje."
"A nezapomeň se poohlídnout po skrytejch kamerách," dodal sem sarkaticky.
"To má Millie určitě taky v plánu," odpověděl Levák. "ne snad že by mně to až tolik vadilo. Ale Millie si halt musí dát bacha."
To je teda fakt, pomyslel sem si. I když pěkně krutej.
Pátek, 28. září
Zatím všecko v pořádku. Žádnej frajer tu dneska nespal, jen Lance Wescott zavolal v době, když se máma sprchovala. Řek sem mu, že mu máma vzkazuje, že už si nikdy nepřeje s ním mluvit. Navíc sem mu řek, že máma je zasnoubená s Wallym Rumpkinem, kterej je ochotnej mě adoptovat.
"Od nynějška mě oslovujte jako Nicka Rumpkina," řek sem.
Lance odpověděl vyřčením toho, jak se rozhodl mě titulovat. Myslím, že není správný, aby policejní důstojník používal takový slova při rozhovoru s citlivým a vnímavým chlapcem.
Máma je pořád ještě mimo. Po snídani strávila půlhodinu frenetickým hledáním klíčů od linkolna po celým baráku. Nenašla je, tak musela jet do práce svým starým buickem. Je jí třeba přičíst k dobru, že neměla sebemenší tušení, že Francois jí ty klíčky nenápadně čmajznul z kabelky a schoval je v původní originální baseballový rukavici velkýho mistra. Ale je fakt, že kdyby máma byla pořádnější, mohla mít už dávno hotový náhradní klíče.
Když sem později po cestě k benzínce se starým tatovým kanystrem v ruce míjel dům Polsettových, malá Patsy venku čistila válec Leonova Harleye. Zdá se, že Patsy chodí do školy stejně často jako já. Vzhlídla, jednou umaštěnou rukou si odhrnula pramen černejch vlasů z čela a druhou odklepla popel z cigára. Modlil sem se, aby to ředidlo, co právě používala, nebylo hořlavý.
"Čau, Nicku," řekla, "vocaď radějc rychle vypadni."
"Co se děje?" zeptal sem se.
"Máti vyplatila Leona na kauci a ten tě teď hledá, aby, ti zmlátil prdel."
"Proč?" zvolal sem. "Vždyť sem mu nic neudělal!"
"Von tvrdí, že tys ho přived na myšlenku vloupání. Všema těma fantastickejma rukavicema, pálkama a krámama, cos měl a nepoužíval."
"To je přece nesmysl!" odpověděl sem.
"Možná, že jó, možná, že néé. Ale seš v pěkným průšvihu, Nicku. Leon dneska ráno řek, že ti uřízne ty tví fízlovský koule. A vzal si na to kudlu."
"Dík za varovaní, Patsy," zvolal sem na ni a spěchal odtud. Cejtil sem, jak se mi v gatích chvějou voba cíle Leonovy zloby.
Zpátky od benzínky sem to radši oklikou. Nejdřív sem schoval plnej kanystr do kufru linkolna a pak sem stáhl všechny závěsy a uzamkl všechny dveře. Taky sem odvázal Alberta a dal sem mu instrukce, aby napadl kohokoli, kdo by se objevil ve dveřích. Zívl, schoulil se na zadním sedadle ševroletky a zas usnul. Jen doufám, že Leon před vloupáním neodřízne telefonní spojení.
14:30 - Leon se ještě neukázal. Francois začal propadat strachu, tak sem mu musel připomenout mladou ženu, o jejíž lásku bojuje. Jen si vzpomeň na Sheeni s odporným Trentem v Ukiahu, řek sem.
"Ať mě ten hajzl nesere," zamumlal Francois. "A pro Leona to platí dvojnásob."
Je to skvělý bejt tu s Francoisem. I když bych si asi přál, abychom měli víc zkušeností v bojovejch uměních.
16:15 - kolem právě prošel Leon Polsetta se svým komplicem z lochu a výhružně si prohlížel náš barák. Zajímalo by mě, jestli bych ho uklidnil tím, kdybych mu celou tu sportovní sbírku krámů dal darem.
18:05 - Máma mi dala dva dolary, abych si někde koupil večeři. Kam si myslí, že bych s takovým balíkem tak asi mohl jít? Do vyvařovny polívek Armády spásy? Právě odešli s Wallym na labužnickou večeři do nákladný snobský restaurace v Berkeley, aby se duševně naladili na uměleckej zážitek.
Francois začíná bejt netrpělivej a už by tu operaci chtěl spustit, takže já teď radši půjdu. Další část svejch zápisků budu psát coby odvážnej mladík v nepokrytým odboji.
21:30 - Průser. Strašnej průser. Francois je na útěku k mexickejm hranicím. Kéž bych mohl prchat s ním. Píšu tato slova ve vědomí snaze udržet svou paniku pod kontrolou. A taky, aby po mně zůstalo písemný svědectví pro případ, kdyby mě zabili nebo kdybych snad spáchal sebevraždu. Ať tak či onak, toto je můj popis toho, co se událo:
Když máma s Wallym odešli, vzal sem si klíče vod linkolna a šel zaháknout přívěs. Problém číslo jedna: Máma vodjela ve Wallyho fáru a její buick zablokoval výjezd pro linkolna. Jak jinak, ten jedinej klíč od buicku si vzala sebou.
Výsledkem zběžný prohlídky bylo zjištění, že všechny dveře sou zamčený, ruční brzda utažená, převodovka nastavená na parkování, volant zamčenej. Cestu mi blokujou dvě tuny nehybný voceli, Levák s Millií tu maj bejt každou chvíli a kterejkoli moment můžu vočekávat útok vyšinutýho zločince mávajícího nožem. Rozhod sem se, že ten problém přenechám Francoisovi.
Vyřešil to tak, že nastartoval linkolna, zacouval s nim těsně na přední nárazníky mámina buicka a sešlápl plyn. Pneumatiky zavyly na asfaltu, jeden kov mačkal druhej, uvnitř buicku to skřípalo a naříkalo, ale jistýho zpětnýho pohybu sme přece jen dosáhli. Francois toho nechal až v tom momentě, kdy buick - celej rozšklebenej - stál napůl na chodníku. To nám vytvořilo dostatečnej prostor, abychom mohli s linkolnem přejet přes trávník před barákem a vyjet na ulici. Ale nejdřív sme museli pracně manévrovat po záhonech před domem. Francoisovi se nakonec přece jen podařilo otočit čtyřmetrovýho linkolna a zacouvat s ním k přívěsu. Na úplnýho začátečníka to nebylo tak špatný.
To už pak Ferguson nevydržel a vyšel se podívat, co se to tam děje.

"Co děláš, Nicku?" nenápadně se zeptal.
Snažil sem si rychle vymyslet nějaký logický vysvětlení.
"Ale, jedeme zítra na malej vejlet, tak mě máma poprosila, abych připravil přívěs. Můžete mi pomoct?"
"Jasně," odpověděl.
Zatímco pan Ferguson dělal nepochopitelný pohyby rukama, Francois se opakovaně snažil zacouvat s linkolnem co nejblíž k přívěsu, aby se ty dvě krávy daly propojit. Stálo to trochu laku a pár škrábanců na chrómu, ale spojení bylo nakonec dosaženo. S pomocí pana Fergusona sme zahákli přívěs za linkolna, jehož zadek se spokojeně zhoupl po dobře známou zátěží.
"Neměl bys ještě spojit tyhle dva řetězy?" zeptal se pan Ferguson a ukazoval na dva kraťoučký řetízky, kerý se pohupovaly na přívěsovým rámu. "Jasně, díky," odpověděl sem, uvolnil třmínek a oba řetězy pevně spojil dohromady.
"Tak a je to. Díky, pane Fergusone."
"To nestojí za řeč," odpověděl. "Tak ať se vám výlet vydaří."
"Určitě jo," řek sem a zamával mu, když vcházel do domu.
"Tak dem na to," řek Francois a vklouzl na bílý kožený sedadlo.
Ještě si přilepil pod nos falešnej knír z nadbytečnejch Albertovejch chlupů. Pak si ve zpětným zrcátku zkontroloval vizáž. Nebylo pochyb o tom, že vypadal dost staře na to, aby mohl mít platnej řidičák.
Francois pustil plyn a vyjel po trávníku. Když se chtěl vyhnout buickovi, zaklínil se rohem přívěsu do domu, což způsobilo ošklivý, uši rvoucí zvuk. Francois nezastavil. Kusance omítky padaly jako obrovský kroupy a svislá roura okapu drnčela a dlouho odolávala, ale stejně nakonec spadla a strhla s sebou dlouhej okapovej žlab podýl celýho baráku. Dům se ale přívěsu pevně držel a linkoln marně vyrýval do trávníku hluboký stopy. Francois se nedal. Kus přívěsu se přece jen uštípl a linkoln vyrazil nečekanou rychlostí vpřed. Francois se mistrně vyhnul bříze a místo ní obětoval menší asijskou krušku. Těsně se vyhnul taky vyděšenýmu panu Fergusonovi, kterej se zničeho nic zase objevil před barákem. Linkoln nabíral čím dá větší rychlost, přehoupl se přes chodník a vystřelil na ulici, přičemž jen těsně minul pár zaparkovanejch aut. Francois nepodlehl rostoucí panice, ale konečně našel brzdovej pedál a se skřípěním zastavil, přičemž se přívěs málem zašprajcoval do pravýho úhlu.
"Seš si jistej, že víš, co děláš?" zeptal se Nick.
"To chce klid, mladej," řekl Francois a upravil si knírek. "Vždyť sem si čet v tý knize. Všechno se mi teď vybavuje."
Francois si připl bezpečnostní pásy, uchopil volant v pozici za deset dvě, zkontroloval situaci ve zpětným zrcátku a pokračoval rozvážně ulicí. Na rohu zastavil, zapl blinkr, trpělivě čekal, až přejedou všechny auta, a pak vykonal úspěšnej manévr zatočení doprava. Řízení auta bylo právě tak jednoduchý a zábavný, jak si odjakživa představoval. Není divu, že k němu dospělí nechtěj pouštět svý děti.
Francois se držel svý předem připravený trasy - páteční dopravní špičkou pěkně hluboko pod povolenou rychlost. Netrpělivý frajeři za volantem na něho troubili, objížděli ho obloukem a nevěřícně na něho zírali. Při výjezdu z Oaklandu zatočil Francois na sever směrem k méně uspěchanýmu, tolerantnějšímu Berkeley. Jeho plán byl jednoduchej, avšak odvážnej: zajet do kopců lesoparku Tilden Park, na nějakým vopuštěným místě zastavit, odvázat přívěs, zapálit ho a jet domů. Matka by byla vzteky bez sebe, ráda by mu udělila povolení k emigraci a nedotčenej, jen trochu povrchově zohyzděnej linkoln, by na něho čekal, aby měl v budoucnu co podědit.
Ten plán by možná byl vyšel, kdyby nebylo toho hrbolu na silnici těsně před stopkou v dlouhým, prukým kopci. Auto se zhouplo dolů, přívěs vyletěl nahoru a najednou se Francois uvědomil, že linkoln předvádí poněkud nečekaný jízdní vlastnosti - jako by náhle dostal křídla nebo jakoby se od něho odpojil nějakej náklad. Byla to ta druhá alternativa.
Francois vytuhlý hrůzou pozoroval ve zpětným zrcátku, jak přívěs rychle mizí v hloubce pod ním. Lesklej přívěs nabíral rychlost a Francois ztratil přehled, protože mezi něj a přívěs se dostávaly další auta. Pak rána! Linkoln se zastavil o pomačkanej plech nárazníku a kapoty fiatu, kterej zastavil na křižovatce. Omámenej Francois se vypotácel z auta a s otevřenou pusou pozoroval, jak pod kopcem baletí auta.
Přívěs měl čím dát větší rychlost. Boční náraz do náklaďáku sice způsobil, že se na vteřinu zastavil, jako by se zamýšlel nad svým dalším osudem, ale pak se rozhodl pro stejný směr dolů napříč rušnejma křižovatkama. Náhle se ozval další zlověstnej zvuk: doposud odpočívající linkoln se odloučil od rozbitýho fiata a začal pomalu couvat stejným směrem jako jeho přívěsový partner.
"Ach ne!" vykřikl Francois na řidiče fiata, "zapomněl sem přitáhnout ruční brzdu!" Řidič fiatu skočil za odjíždějím linkolnem a skoro ho měl. Bohužel jenom skoro. Navíc i on zapomněl přitáhnout ruční brzdu.
Vyděšení řidiči vehementně brzdili a čím dál rychlejší přívěs si to šněroval čtyřma dopravníma pruhama, přeskočil rantl a takřka nehlučně zmizel velkým oknem ve vybraným uzenářství (měli naštěstí dnes večer zavřeno). Za zlomek sekundy se ozval ohlušující výbuch, kerej zatřásl celým kopcem.
Linkoln při svým zpětným slalomu získával ještě větší rychlost a burácel si to kolem zabrzděných aut do poničený budovy jako utrženej rychlík. Bum! Fí! Bum! Kanystr s benzínem se vzňal a obrovskej ohnivej jazyk olízl budovu. Bum! Prásk! Bum! Propanbutanová bomba v přívěsu nelenila a přidala se k všeobecnýmu pohazování si s párkama, který lítaly vzduchem jako kořeněný šrapnely. V ten moment se do sebevražednýho roje dokodrcal i fiat a byla by to správná věcná tečka velkolepý šou, kdyby za ním nezůstala stopa benzínu kapajícího z poškozený nádrže. Tímto potůčkem totiž v mžiku vzplál celej kopec jako boží pomsta. Zaječel sem a prchl. Obrovská vlna adrenalinu mě hnala vpřed, letěl sem nad chodníkem a dosahoval rychlosti, o níž se olympijským nadějím ani ve snu nezdá. Minul sem zvědavce, minul sem lovce senzací, minul sem čumily, minul sem houkající hasiče i vyjící policejní sirény. Byl sem prostě k nezastavení.
Uprostřed Berkeley sem doběhl autobus, naskočil na něj, hodil doláč řidičovi a celej upocenej a zadýchanej sem klesl na zadní sedadlo. Většina pasažérů koukala z okna na sloupce černýho kouře, který se valily proti světle zarudlý vobloze. Zbytek čuměl na mě. Nenápadně sem si sáhl na knír, zjistil sem, že mi chybí, a pak sem ho objevil na tváři.

Urychleně sem ho strhl a schoval.
"Co hoří?" zeptala se jakási ženská.
"Nevím," odpověděla jí sousedka. "Ale cejtíte ten česnek?"
Po cestě sem se snažil uklidnit splašenej tlukot svýho srdce, ale každá další siréna znovu a znovu otřásala mým nervovým systémem. Vypadalo to, že všechny požárnický auta v celým Oaklandu si to valí směrem k Berkeley.
Autobus konečně zastavil a já spěchal setmělou ulicí domů.
Ale co to? na konci bloku blikají červený a modrý majáčky! Zvědavě sem přišel blíž a pak se zastavil: před naším domem parkovaly dvě oaklandský policejní fára a jejich krátkovlnný vysílačky brebentily do ztichlý noci.
Přikrčil sem se v křoví, znovu si připevnil falešnej knír a opatrně vylezl. Odněkud zuřivě stěkal Albert. V silné záři policejních aut vypadal naše rozježděná zahrada a dorvaná omítka na baráku jako nějaká hrůzostrašná, postapokalyptická scéna. V ten moment se otevřely dveře a z nich vyšel seržant Lance Wescott, na řetěze vedl dobitýho Leona Polsetta s želízky na rukou. Za nimi následovali dva další poldi a hovězíma ksichtama a doprovázeli pár spoře oděnejch puberťáků. Z nich měl želízka jen Levák. Millie asi vypadala příliš hystericky na to, aby jí mohli želízka vůbec nasadit. Jeden z poldů nesl levákův ruksak. S uhlušujícím mlácením dveří narvali všechny vězně do aut a se zapnutýma sirénama vyjeli do noci.
Za chvíli sem se vyplížil a málem zakopl o pana Fergusona, kterej nasísal ve vedlejším křoví.
"Poldi u vás v domě zabásli pár nezvanejch hostů, Nicku," řekl a nervózně si měřil můj knír.
Odlepil sem si ho. "Jo, viděl sem."
"Můžu bejt nějak nápomocnej?" zeptal se.
"Jenom poldům nic neříkejte, pane Fergusone."
"Neřeknu," odpověděl, "já nikdy nic neříkám."
Obývák se nacházel v troskách. Leon se asi při zatýkání bránil, ale je možné, že Lance si s ním z dlouhé chvíle jen tak pohazoval. Všim sem si, že ševroletka měla čerstvě promáčknutý dveře ve tvaru hlavy. Otevřel sem a ze zazděnýho fára vyběhl štěkající Albert. Podíval sem se na něho vyčítavě.
"Tolik poldů a žádnej z nich nemá jediný kousnutí. Ty seš teda pomocník!" Albert zavrčel hlubokou omluvu a zašklebil se. Aspoň někdo se tady dobře baví.
Moje postel byla rozházená, na lampě visela podprsenka a na rožku nočního stolku roztrženej obal od kondomu. Samotnej primerák sem našel v posteli. Byl vytaženej, ale jinak nepoužitej. Všechno ukazovalo na jasnej případ přerušený soulože. Další prohlídka vynesla Levákovy slipy, ale nikoli Milliiny spoďáry. Buďto přišla bez nich, nebo jí Lance dovolil si je voblíct. Možná, že se na to taky díval, úchylák jeden. Podprsenku sem uklidil do šuplíku s tím, že ji prozkoumám pozdějc.
Byl sem příliš vyděšenej, než abych byl schopnej racionálně uvažovat, tak sem si v rádiu naladil stanici, kde vysílaj samý zpravodajství. Nejnovějším hitem byla zpráva, že v Berkeley se stále ještě nepodařilo dostat pod kontrolu obrovskej ničivej požár. Plameny se nakrmily nejčistším olivovým olejem a přenesly se na pekařství, lahůdkářství, kšeft se sýry a stylovou restauraci Santa Fe. Momentálně brzdí požárníky štiplavej kouř hořících rostlinejch projímadel.
Ojojoj, zvuky zespodu. Poznávám ten jekot. Dorazila máma.
23:15 - Pustil sem si rádio, jen abych zkontroloval, jestli ještě vůbec slyším. Požár Berkeley je už skoro uhašenej. V jeden moment se obávali, že by se oheň mohl rozšířit na skladiště s dvaceti tunama živočišnýho uhlí, ale naštěstí vítr ustal. V uších mi zvoní, ale mám pocit, že ještě slyším normálně. Jednu chvíli sem se obával, že se stanu prvním člověkem v historii, kterej ohluchl z matčina hlasu. Neštěstí ji Wally svou přítomností trochu krotil, protože jinak bych už byl zajímavým exponátem v márnici.
Teď když se všechno tak naprosto vymklo z ruky, rozhod sem se, že nejlepší bude prostě všechno zapřít. V minulosti sem měl s touto taktikou poměrně velkej úspěch a sem schopnej simulovat věrohodnost i pod extrémním tlakem citovýho i psychickýho násilí. Ostatně, co je pár lží ve srovnání s tím, že člověk právě zničil přes pět milionů dolarů v nejrůznějších lahůdkách a specialitách? Mý úvodní tahy byly geniální:
"Mamíí," ječel sem, když sem pádil ze schodů. "Seržant Wescott právě zatkl Leona! Znovu se sem vloupal!"
"A tohle všechno udělal Leon?" zvolala máma a klesla bezvládně na židli. "A co se dělo před domem? Kdo zničil mý auto? Kde je Jerryho linkoln?"
"A taky chybí přívěs," zamumlal Wally a snažil se setřást zamilovanýho Alberta.
"Kde je můj přívěs?" chtěla vědět máma.
"Já nevím," odpověděl sem, "Možná ho odnes Leon."
Máma se na mě podívala s podezřením v očích. "Jak to myslíš, že nevíš? Kdes byl? Máš přece domácí vězení!"
"Já, já sem ti šel koupit dárek k narozeninám, mami," řek sem. "Byla to moje jediná možnost."
"Ale já mám narozeniny až v listopadu!"
"Já vím, ale viděl sem něco moc pěknýho ve výprodeji."
"A co?" dorážela.
"To je překvapení!"
"Wally," zaječela máma. "Zavolej na policii. Řekni, ať sem hned přijede seržant Wescott. Řekni jim, že potřebujeme pomoc. Byli sme napadeni! Byli sme okradeni! Byli sme vyloupeni!"
Lance se ukázal až za půl hodiny. V mezičase sem s Wallym uklidil tu spoušť v obýváku, zatímco máma upadla do mírně katatonickýho stavu.
"Wally, jak to, že ste přišli tak pozdě?" zeptal sem se ho.
"Koukali sme se chvíli na obrovskej požár Berkeley," odpověděl.
"A jaký to bylo?"

"Fantastický. Plameny dosahovalý výšky několika desítek metrů a všude to nádherně vonělo."
"Byl někdo zraněn?"
"Slyšel sem, že pár čísníků se spálilo, když se marně pokoušeli zachránit láhve prvotřídních vín. Hafíku, prosím tě, už toho nech."
Albert se zavrtal Wallymu do nahavice a snažil se mu vyškrábat vnitřkem gatí nahoru. Wally toho tvrdošíjně milujícího čokla musel jemně vytřepat.
"A už se ví... už se ví, kdo to zapálil?" zeptal sem se.
"Nějakej pyroman. Teda, člověče, nechtěl bych bejt v jeho kůži, až ho chytnou. Sakra, jak jen dostanu ze dveří tu díru?"
Wally se s Albertem zamýšleli, jak opravit ševroletku, a já sem zatím přines mámě sklenici vody. Byla tak vyřízená, že si ani nevšimla, jak se mi nekontrolovatelně třepe ruka. Ale se vstupem hnusnýho seržanta Wescotta, kerej ani nezaklepal, se probrala. Dnes vypadal dokonce ještě spokojenější sám se sebou než obvykle.
"Nazdárek, Estello," zahalekal na mámu a mě a Wallyho zcela ignoroval. "To zas byla noc!"
"Ach, Lanci, drahý!" vykřikla máma. "Co se stalo?"
"Chytli sme našeho starýho známýho Leona, když se zrovna vloupal předníma dveřma. Pak sem uslyšel nahoře nějaký zvuky a našel tam dva mladistvý, jak smilněj v ložnici."
"Nicku!" zavřeštěla máma.
"To sem nebyl já, mami. Byl to Levák a Millií. Oni se milujou."
"Jo, tak to je," pošklebovalse Lance. "Pokud ho budou její rodiče žalovat a to je přesně to, co sem jim vehementně radil, pak z toho bude pohlavní zneužití mladistvé pod patnáct, což se rovná znásilnění. Strašně rád bych tě vobvinil z napomáhání trestného činu." Lance po mně hodil zachmuřeným pohledem. "Ale mám na tebe jiný trumfy v záloze, ty kanóne."
Polkl sem.
"Lanci, miláčku!" zavrkala máma. "Kde je mý auto a přívěs? Co s nima Leon udělal?"
"Tak v krádeži auta Leon nejede, odpověděl Lance. "S tím by ses měla radějc obrátit na svýho kloučka."
Máma se na mě podívala očima, z nichž sálala teplota tekutýho hélia.
"Já, já teda vo tom nic nevím," koktal sem. "neumím přece řídit. Sem příliš mladej."
"A vo tom velkým požáru v Berkeley víš?" zeptal se polda.
"Byli sme tam," prohlásila máma.
"Tak ten začal přívěsem. A starým, bílým linkolnem se stahovací střechou."
Máma vypadala ještě překvapenějc, což mě udivilo, že ještě vůbec jde.
"Nicku!" zavřeštěla.
"Já to neudělal!" zaječel sem na ni zpátky.
"Sem si jist, že Nick s tím nemá nic společnýho," namítl ten důvěřivej Wally. "Máte popis podezřelýho?"
Lance zalistoval svým policajtským blokem. "Mladej běloch, asi stopětapadesát centimetrů, šedesát kilo, tmavý vlasy, nečistá pleť a chundelatej knír."
Vystrouhal sem ten nejnevinnější, hladce oholený úsměv.
"A je tu ještě jedna maličkost," pokračoval Lance. "Měl na sobě tričko. Žlutý tričko s nápisem SEM SÁM, RÁD DÁM."
Pohled mi klesl na břicho. Sakra, vždyť sem si říkal, že se musím převlíct.
Následovaly nekonečný chvíle vášnivýho obviňování. Když mě tak opíkali na rožni výčitek kvůli mý nehorázný nezodpovědnosti, došla mi ironie tý situace. Ocitl sem se v nejhlubších a nejstrašnějších sračkách právě proto, že zodpovědnej Nick přemohl impulzivního Francoise. Ten chtěl zapálit přívěs tak, jak tam stál vedle starý garáže pana Fergusona. Já sem tu myšlenku zapudil, protože sem se obával, aby se požár nepřenesl a tu barabiznu, jejíž hodnota zdaleka nedosahovala jednoho sta dolarů. Kdybych byl jednal bezmyšlenkovitě, byl bych se celýmu tomuto cirkusu vyhl. Útoky na mou osobu přerušilo ječení sirén: policajti z Berkeley si přišli pro pana Fergusona.
Sobota, 29. září
2:15 - Zatím se to dá vydržet. Pan Ferguson ani necekl. Lance mě zatím nezabásl. Přehlíží svý služební povinnosti z důvodů nepochopitelný náklonnosti k mý matce. Možná, že by se nechtěl zaplítat s ženskou, která dluží pojišťovnám na pět milionů dolarů.
Až poldi vodvedle vodešli, zašel k nám pan Ferguson. Nejdřív nechtěl před Lancem mluvit, ale máma mu řekla, že to je v pořádku. Řek, že policajti z Berkeley poslali chlápka v azbstovejch hadrech do ještě doutnající budovy, aby zjistil poznávací značku toho linkolna. Jemu pak nechtěli veřit, že žádnou Estellu Biddulhovou nezná a že nikdy nejel supermodelem linkolna.
"Řek sem jim, že sem celej život nesnášel Henryho Forda a jeho politiku," řekl pan Ferguson. "Zdálo se, že je to nepřesvědčilo. Furt si myslej, že něco skrývám. Řekli, že se vrátěj s povolením k prohlídce. Řek sem jim, že fajn, že mi aspoň najdou tu rámovou pilku, kterou hledám už od úterka."
"Velice vám děkuji," řekla máma dojatě.
"Ode mě se nikdy žádnej polda nic nedozví," ujišťoval pan Ferguson a podezíravě se měřil Lanceho. "Ale nevím, co ostatní sousedi. Nick tu dělal pěknej cirkus, když se snažil ten přívěs dostat ven. Možná, že ho někdo viděl."
"No, tak to se dá zjistit jediným způsobem," řekl Lance unaveně. "Půjdu je vyslechnout."
"Teď?" zeptal se Wally. "Vždyť je půlnoc."
"To je vono. Aspoň jej jistota, že sou všichni doma."
3:30 - Lance se vrátil z výslechů a vypadal značně zachmuřeně. Naši všetečtí sousedi všechno viděli a všechno si pamatují. Lidi si myslí, že když je naše čtvrť součástí programu sousedské vzájemnosti, dává jim to štempl na

čtyřiadvacetihodinový fízlování.
Lance nahlížel do svejch poznámek. "Mám tady osm svědků, kteří tvrdí, že viděli muže s knírkem, jak vyjíždí s bílým linkolnem a přívěsem z vašeho vjezdu. Ale pouze jedinej z nich je schopen řidiče stoprocentně identifikovat jako Nicka. A tím svědkem je Leonova sestra."
"Patsy Polsettová je prolhaná děvka," řekla máma tvrdě.
"Budou s ní problémy?" zeptal se Wally.
Lance se se svou odpovědí obrátil k mámě. "Bude přístupná dohodě. Je ochotná si nevzpomínat, pokud stáhnete všechna obvinění vůči jejímu bratrovi."
"Řekla bych, že nemám dvakrát na výběr," řekla máma. "Ale řeknete Leonovi, že si koupím pušku. A pokud se k nám ještě jednou pokusí vloupat, ustřelím mu koule."
"Tak je to správný, Estello," řekl Lance. "Už sem vám říkal, že byste tu měli mít víc bouchaček. Naučím vás s tím zacházet."
Teď teda vocaď musím definitivně vypadnout! Nechci bejt nablízku, až zase moje máma vyletí z kůže, tentokrát s pistolí v ruce.
Lance vytáhl psací podložku s klipsem na přicvaknutí papíru. "Tak tedy napíšu hlášení o ukradeným linkolnovi s přívěsem. Jako čas nahlášení kráděže zapíšu dobu těsně před požárem. Bude to tak vypadat míň podezřele. Ale asi mě pěkně umyjou hlavu, že sem to nedal hned do počítače."
"Ach, Lanci, jsi úžasný," omdlévala matka. "Co bych si bez tebe počala?"
Lance vyslal k Wallymu posměšnej škleb. "Jen se ti snažím pomoct, Estello," řekl. "Ten chlapec by tu ale neměl být, až sem začnou chodit detektivové. Poslal bych ho na čas někam daleko. Na hodně dlouhej čas."
"Mohl by teď zase na chvíli kazit život svýmu otci," prohlásila máma.
Slyšel sem dobře? Děsně sem se soustředil na svaly svýho obličeje, aby se na něm neukázal ani náznak usměvu.
"Ale mně se tady líbí," řek sem vážně.
"Už abys byl pryč!" křikla máma. "Wally, podej mi telefon."
Dnes večer se máma poprvé dobře bavila. Ani se nenamáhala s úvodním "ahoj". Hned jak otec po dlouhým vyzvánění zvedl sluchátko, zaječela na něho: "Tvůj harant právě spálil půlku Berkeley! Přijeď si pro něho!"
Tata myslel, že jde o špatnej fór, tak mu máma předal Lance, kterej tatovi tím nejtvrdším policejním žargonem vysvětlil možný právní a finanční závazky. I mně z toho běhal mráz po zádech. Lance si musel odtáhnout ucho od uřvanýho sluchátka. "Teda, to je ale pruďas!" uznale pronesl polda.
Máma si znovu vzala sluchátko a řekl otci, že má dvě hodiny na to, aby "mrskl zadkem a přijel." Zavěsila s unaveným, ale spokojeným úsměvem. Aspoň sem jí nahrál trumfy pro další porozvodový válečný klání. Změřila si mě. "Ty teď půjdeš nahoru a sbalíš se!"
"Počkej moment," řekl polda. "Copak toho kluka nijak nepotrestáš, Estello? Řek bych, že by zasloužil pětadvacet."
"Na mě už je to moc," povzdechla mi máma. "Nemohl bys to udělat za mě, drahý Lanci?"
"K smrti rád," odpověděl a pozoroval mě v sadistickým očekávání věcí dalších.
"Počkat, Estello, vždyť už trpěl dost," namítal Wally.
"Ty se starej o sebe," štěkla na něj máma. "Už můžeš jít domů, Wally. Díky za krásný večer. Moc mě mrzí, že to hrozný děcko ho muselo všem pokazit."
Ale všem určitě ne, drahá matičko.
Wally se váhavě zvedl. "Všechno zase bude v pořádku, Nicku," řekl. "Měj se v Ukiahu hezky."
"Díky, Wally," řek sem. "Budu se snažit."
"A nemysli si, že se budeš stýkat s tou... jak se jmenuje... ," přihodila si máma. "To teda zařídím, aby si tvůj otec pohlídal, že se s tou holku stýkat nebudeš."
"Tak to si leda maluješ," přecedil sem mezi zuby.
"Cos to říkal?" zeptala se máma.
"Jak si teda přeješ."
Když Wally odešel, poslali mě nahoru, abych tam vyčkal výchovný konzultace s Lancem. Pět minut nato si to přihasil do mýho pokoje s pořádnou větví v ruce.
"Tak, mladej. Gatě dolů," řekl.
"Jednou mě praštíte a já začnu ječet, že se tady vraždí," upozornil sem ho.
Lance se sadisticky zachechtal. "Ječ si jak chceš, mladej. A teď gatě dolů!"
Neječel sem - teda aspoň ne moc. Jak mě ten zarudlej polda řezal přes zadek, myslel sem na šlechetnýho Sidneyho Cartona. Stejně jako on, i já sem se bolestně obětoval pro milovanou ženu. Mé utrpení v sobě mělo krásu, jejíž velikost pozvedala vysoko nad mrzkost okamžiku. Ale bolelo to teda jak sviňa.
Konečně Lance uštědřil poslední ránu: rozehnal se ze všech sil, jeho nápravnej prostředek se rozlomil vejpůl a já sem si rozsekl ret o rantl postele. Díky palčivé bolesti z mýho do krve rozšvihanýho zadku sem to poslední zranění skoro ani necejtil.
"Už ste skončil?" zeptal sem se tiše.
Lance vodhodil rozbitou větev. "Pro tentokrát ano. Sbal se, mladej."
Tak to mi zaplatí, samozřejmě. Ještě to neví. Ale zaplatí. Stejně tak si to odskáče mama.
5:05 - Tata právě přifrčel před barák. Musel to vzít z Ukiahu letecky. Mám spakováno. Albert je na vodítku. Skoro se nemůžu hejbat (natož sedět). Mám úplně vytuhlý nohy a klepou se mi. Je čas jít. Příští zápis učiním již ve srubu uprostřed nádhernejch sekvojovejch lesů.
9:30 - Není to tak úplně přesný. Tomu baráku by se sice dalo říkat srub, ale okresní odhadce ho zná pod jménem

prefabrikovanej dvojdomek. Sekvoje sou sice vidět - ale na horizontu vzdálenejch kopců přes široký údolí. Tatův venkovskej ráj je rovnej, asi čtvrtakrovej plácek bez jedinýho stromu. Jede se k němu prašnou cestou kolem štěrkovýho lomu a betonárky. Domek je jednoduchá čtverhranná konstrukce z překližky, posazená na betonovejch blocích, s hliníkovejma oknama, jižní stranu stíní přístřešek pro auto a k jednoduchejm dveřím vedou prefabrikovaný betonový schody. Švy mezi oběma polovinama cudně překývají natlučený lišty. Zahrada se skládá z vysokýho hnědýho plevele, kterej mám okamžitě posekat. Sme sedm kiláků od města. Autobusový spojení s městem neexistuje. Budu to muset šlapat pěšky, protože tata neměl nosič na kola, a taka sem svý kolo s deseti rychlostma musel nechat doma. Tata nechtěl vzít ani psa, ale máma byla neústupná. Albert se zabydlel v malým jeskynním prostoru pod podlahou.
Tatovi je třeba uznat aspoň to, že je to zdaleka ten nejhezčí domek v širokým okolí. Náš "srub" má přece jen tekoucí vodu (ze studně), nerozbitá okna a neporušenou střechu. Má i poměrně velký místnosti a jedna z nich je můj pokoj. Ale s hlukem to tady bude havárka. Všechno je tu slyšet a tata je alergickej na zvuky - budu se muset naučit žít potichu. Počítač sem si postavil pod okno. Výhled je skoro příjemnej: plevel a rozpadající se plot v popředí, zalesněný zelený kopce v pozadí a mezitím zaprášený věže betonárky. Čas od času se mihne červenoocasý jestřáb. Což bezmračnýmu modrýmu nebi dodá na ornitologický zajímavosti.
Měl bych bejt ospalej, ale nejsem. Je možný, že ranní sprcha mi převorala mý vnitřní hodiny. Mozek si myslí, že je ráno, přestože tělo se cejtí jak o půlnoci v koncentračním táboře. Tata s Lacey odjeli do města na snídani a já sem si mezitím vyřídil pár telefonátů. Sheeni nebyla doma, ale čekám, že mi brzo zavolá (pokud ovšem její idiotskej brácha vyřídí můj vzkaz).
Když sme v Oaklandu nakládali auto, tata samozřejmě nelenil a hlučně mi nadával. Máma mu pomáhala (teda jako v tom ječení). Přestala řvát jen tehdy, když to mělo vypadat, jakože ignoruje Lacey. Lacey byla skvělá - dokonce kvůli mně vylezla z postele uprostřed noci! Byla taky to jedinou osobou, která projevila lidskost a vyjádřila mi sympatii, když sem ukazoval svý dorvaný nohy. Tata byl podle mýho soudu zklamanej, že mu tu šanci zlinýrovat mi zadek někdo vyfouk. Možná na něho přijde řada pozdějc.
Nastoupil sem do auta bez rozloučení, s tou, víte s kterou. Doufám, že to její děcko bude mít tři voči, šest noh a bude porostlý hustou hnědou srstí. Je to dost pravděpodobný, když jeho vlastním otcem je Jerry a jeho zlým nevlastním otcem je Lance. Stejně tak sem ignoroval toho odpudivýho policajta, kterej držel mámu vlastnicky kolem ramen celou tu dobu, co tam tata byl. Jako kdyby ji tata chtěl zpátky! Ale s panem Fergusonem sem se rozloučil, když vyšel před dům a tajně. Když se nikdo nedíval, mi vpašoval dvacetidolarovku. Ten mi opravdu bude chybět.
Tata trval na tom, že se pojedeme podívat do míst té pohromy. Hasiči stále ještě kropili doutnající ruiny. "Pane bože! Podívej, cos způsobil!" lamentoval tata, když sme pomalým tempem míjeli zničený budovy. Jednou jedinkrát v životě sem si tenkrát přál, aby na to šlápl. Jo, bylo mi mizerně. Ale vždyť to byla sakra jen nehoda.
Tatova nálada se nijak nezlepšila, když při projíždění obce Cotati dostal složenku za stopadesátku při průjezdu obce. Až polda na motocyklu odfičel, podal mi tata ten lístek. "Hele, tak tohle si zaplatíš," řekl. "Kdyby nebylo tebe, byl bych teď ještě doma v posteli." Pak na to zase dupl a pokračoval ve svý přednášce vo tom, jak bych měl začít přebírat zodpovědnost za svý činy. Mým prvním činem po vybalení bylo, že sem tu složenku hodil do koše.
Jednu výhodu takový brutální zmlácení zuřivým policajtem zcela určitě má - úžasně rychle se ztiší pocit viny. Bolest uklidní svědomí a mysl se vosvobodí od palčivejch výčitek. Již teď se cítím osvobozenej od zodpovědnosti za škody a problémy způsobený požárem. Proč bych se měl mučit, když Lance udělal za mně o tolik profesionálněji?
Poté, co sem zavolal Sheeni, brnkl sem meziměsto Levákovi. Zvedla to jeho duševně ujetá švica. "Tatínek se už snaží o to, aby pro Leváka získal soudní zákaz styku s tebou, Nicku Twispe," oznámila mi.
"Řekni mu, ať se nenamáhá," odpověděl sem. "Právě sem se vodstěhoval do Ukiahu."
"Kéž by ses odstěhoval na Měsíc."
"Mohl bys mluvit s Levákem?"
"Nesmíš s ním mluvit."
"Prosím, Marto. Jen naposledy. Chtěl bych se omluvit."
"Zjistím, jestli má chuť bavit se s debilem."
Za chvíli se na drátě ozval Levák: "Nenávidím tě, ty vocase."
"Promiň. Nemůžu za to!"
"Nenávidím tě, ty slizkej vocase."
"Jak sem měl vědět, že se tam Leon chce vloupat?"
"Nenávidím tě, ty hnusnej vocase."
"Jak se má Millie?"
"Nenávidí mě. Myslí si, žes to všechno naplánoval ty."
"Podají na tebe její rodiče oznámení?" zeptal sem se.
"Táta jim to rozmluvil. Ale sem z jejího života vykázanej. Už nikdy se s ní nesmím vidět!"
"Vopravdu mě to mrzí, Leváku. Fakt. A dostal ses tam aspoň?"
"Kdo ví. S tím posraným kondomem je to těžko říct. Není divu, že ho v tom časáku vyhodnotili jako nejlepší. Přes tu gumu se fakt nic nedostane. Měl sem pocit, jako bych měl na sobě duši vod nákladňáku. Millie by asi věděla, jestli sem tam byl nebo ne, ale já to prostě nevím. Zdá se, že budu nadosmrti panicem. Díky tobě."
"Nic si z toho nedělej. To všechno přejde. Sheeni a já se taky nesmíme vídat, ale nějak to vždycky zařídíme."
"No jo, vona chce, ale Millie mně nemůže přijít na méno."
"Teď asi ne. Je z toho vedle. Ale jen počkej. Uvidíš, jak bude v pondělí ve škole zas po tobě házet vočima."
"Myslíš, Nicku?"

"Vím to. Jen musíš vytrvat. Vy dva ste si souzeni. Je to ve hvězdách."
"Doufám," řekl Levák už optimističtěji.
"A co na to vaši?" zeptal sem se. "Zuřili?"
"Ječeli na mě asi dvě sekundy. Dýl to nebylo. A dnes odpoledne půjdeme a tátou koupit barevnej monitor k mýmu počítači - obrazovku VGA s vysokou rozlišovací schopností."
"To je supr," řek sem závistivě. "Já musím čumět na svý elektronický slova v černobílým provedení z padesátejch let. Není divu, že mé próza je tak monotónně nemoderní."
"Taky se zdá, že už nebudu muset hrát s tatou košandu," dodal Levák, teď už přímo s radostí v hlase.
"No vidíš, všechno se nakonec v dobré obrátí," řek sem s úlevou.
"Možná, že jo, Nicku. Tak se měj v Ukiahu hezky. Možná, že tě tam někdy přijedu navštívit."
"Jasně, zajeď," odpověděl sem. "Máme obrovskej ranč na venkově. Koně a tak."
"Tak to teda zní fakt senzačně," řekl Levák. "Tak ahoj, Nicku."
"Měj se, Leváku."
No dobře, no. Tak teda koně zrovna nemáme, ale sou vocaď cejtit.
Všechny ty kecy o Millii mi něco připomněly. Vytáhl sem původní zaručeně pravou rukavici zaručeně pravýho mistra a vytáhl sem z ní podprsenku. Rozložil sem si ji na postel a pustil se do bližšího ohledání. Ještě z ní linulo dívčí aróma.
"Tak to vem z tý veselejší stránky," řekl Francois, kterej se náhle vrátil vod mexickejch hranic. "bydlíš tu pod jednou střechou s perfektní sexbombou. A v pondělí se budeš procházet po škole ruku v ruce s tou nejkrásnější kočkou z celý školy."
"Já ji tak miluju," odpověděl sem.
"No jo, jasně, ale ať tě to zbytečně neodvádí od reality," řekl Francois. "Raději si zkontroluj náčiní. Budeš ho potřebovat."
Poslechl sem ho. Stále běhá jako hodinky.
Konečně zavolala Sheeni. Musela jít až do města, aby zavolala z budky. Teklo ze mě, protože sem čtyři hodiny zápasil s těžkou a neohrabanou sekačkou na trávu. Sem tam se mi sice podařilo udělat fašírku z ještěrky, ale jinak to byla děsně nudná práce.
"Drahoušku, ty už jsi v Ukiahu?!" zvolala Sheeni. "Je to tak náhlé."
"Rozmlátil sem linkolna i přívěs, lásko moje."
"To je fantastický, drahoušku. Jsem na tebe hrdá."
"Nejen to. Taky sem zničil polovinu labužnický čtvrti v Berkeley."
"Tos byl ty, kdo založil ten obrovskej požár? Četli jsme o tom v novinách. To je neuvěřitlné."
"Moje matka nechtěl zůstat s pěti miliónama škod na krku, tak mě poslala pryč," vysvětloval sem. "Byla to moje strategie a vyšlo to."
"Miláčku, ty jsi prostě génius!" vykřikla Sheeni. "Ale není pět milionů trochu přespříliš?"
"Měl sem pocit, že to chce nějaký grandiózní gesto. Kdy se uvidíme?"
"Ach tak, dostals můj... dostals můj dopis?" koktala najednou Sheeni pro ni tak netypicky.
"Nedostal, proč?"
"Stalo se něco fantastickýho, kocourku," odpověděla. "Víš přece, jak jsem byla ve škole nešťastná kvůli závisti spolužaček. No a otec s matkou nakonec souhlasili s tím, abych přestoupila."
Na horkým čele mi vystoupl studený pot. "Přestoupila a kam?" zeptal sem se.
"Do fantastické školy Ecole des Arts et Litteratures s výbornou pověstí. Všechno se tam vyučuje francouzsky. Není to skvělý?"
"A kde je ta skvělá škola?" zeptal sem se.
"Je to v..., neboli jak bych to řekla, je to kousek... Santa Cruz."
"Cože!" nevěřil sem svým uším. "Vždyť je to osm set kilometrů odtud!"
"Tak daleko ne, milý můj. Je to jen něco přes tři sta."
"Sheeni, cos mi to udělala? Nemohla by sis to ještě rozmyslet, když sem tu konečně i s Albertem?"
"Ach ano, drahý, budu vás velice postrádat. Ale otec už zaplatil školné na celý rok. A už tam mám poslané všechny své věci. Neboj se. Bude nám spolu strašně dobře o prázdninách a celý příští léto."
Tato informace mě nijak zvlášť neuklidnila. "Kdy odjíždíš?"
"To je právě ono, drahoušku. Měli jsme odjíždět před hodinou. Musela jsem utéct z domu, abych ti mohla zatelefonovat. Otec bude z toho zpoždění vzteky bez sebe."
Pořád sem tomu nemohl uvěřit. "To znamená, že se před tvým odjezdem už neuvidíme?"
"Moc mě to mrzí, drahoušku. Ale napíšu ti. Slibuju. Budu ti psát každý den. Nashledanou, Nicky. Už musím."
"Nashledanou, Sheeni," řekl sem vytuhle. "Budeš mi chybět!"
"Ty mi taky budeš chybět, drahý. Obejmi za mne Alberta!"
Ve sluchátku to kliklo a bylo ticho. Rudá jelita na mých nohách začala opět pulzovat bolestí. Protrpěl sem si mlácení za pět milionů a bylo to na nic.
18:30 - Zatímco sem se prožvejkával odporným žrádlem připraveným tatovou tělesně vyspělou, ale v kulinářským umění naprosto retardovanou přítelkyní, proběhla tato konverzace:
"Vzhledem k tomu, Nicku, že nebudeš dostávat žádný peníze," řekl tata, "měl by ses asi poohlídnout po nějaký brigádě."
"Tak jo."
"Možná, že bude volné místo u mě v kanclu. Jednalo by se o psaní na stroji a zařazování kartotéky," dodal.

"Já sem měla dojem, že něco takovýho dělá Trent, ne?" zeptala se Lacey.
"Dělal," odpověděl tata, "ale slyšel sem, že odchází."
"Dostal něco jinýho?" zeptala se znovu Lacey.
"Ne, tady ve městě končí. Přestupuje na jinou školu."
Srdce mi začalo nekontrolovatelně bušit. "Víš, co je to za školu?" zeptal sem se taty.
"Nevím. Jeho otec se nezmínil. Ale je to nějaká francouzská přípravka dole na jihu. Santa Cruz, mám ten dojem."
Upadla mi vidlička.
"Ten Trent je vynikající," řekl tata. "Škoda, Nicku, že nejsi trochu jako on."
"A jak je milej!" rozplývala se Lacey.
Dostal sem ránu. Vrazili mi kudlu do zad!

2. část
Neděle, 30. září
Tak mám zaracha nebo ne. Toť otázka.
Na jedný straně je neoddiskutovatelnej fakt, že sem před dvěma dnama zapálil Berkeley a způsobil tak škody za pět milionů. Teda byl to Francois, moje druhý já, kdo je za ten požár odpovědnej. (Byl jsem okolnostma dotlačenej rozdvojit se na dvě osobnosti: čtrnáctiletej Nick Twisp se zabývá běžnejma denníma zaležitostma, vzdělává se, snaží se vo usedlej vzhled a ve společnosti dospělejch je šplhounsky zdvořilej. Kdežto bezohlednej, černovlasej hezoun Francois Dillinger má na starosti klení, na autoritu dospělejch s přezíravým pohrdáním kašle, stejně jako na konvenční sexuální normy chování. A vyzařuje z něho nebezpečná hrozba).
Na druhý straně, můj vodpornej otec, pod jehož despotickou nadvládu sem byl přinucenej se stáhnout a bych unikl vyšetřovatelům již zmíněnýho žhářství, zatím explicitně neřekl, že bych měl mít domácí vězení. Jasňačka, že sem se neptal. Na zkoušku se po vobědě prohlásil, že du do města vyvenčit svýho psa Alberta (to méno mu dala Sheeni Saundersová, má intelektuální láska, na počest existencialistickýho nebožtíka Alberta Camuse). Tata nic nenamítal. Vlastně vůbec nijak slovně nezareagoval, nýbrž upřeně zíral na skrovně oděný poprsí svý skvostný devatenáctiletý štětule, se kterou teď žije. (Ostatně i já trávím spoustu času jejím očumováním - je to totiž neuvěřitelnej kus).
Takže, dokud se mi to jednoznačně nesdělí, mám v úmyslu i nadále žít s představou, že si můžu dělat, co chci. Je to příjemná změna po týdnech utrpení v samotce, již na mě v Oaklandu uvalila moje tyranská matka se svým zlotřilým policajtským frajerem Lancem Wescottem. Svoboda je skvěla věc - byť jediný, k čemu ji člověk momentálně může použít, je vodkráčet sedum dusnejch a uprášenejch kiláků do Ukiahu.
Byl jsem si prohlídnout svý nový působiště, město proslavený tím, že se zde narodila žena mýho srdce. Ano, i nadále miluji Sheeni, přestože mě sem zlákala příslibem sladkejch sexuálnich radovánek a pak se promptně zdejchla - nechala se přeřadit (spolu s Trentem, o němž tvrdila, že se s ním už rozešla) do francouzský internátní školy v Santa Cruz, stovky kilometrů odtud.
Nejdřív sem objevoval flegmatickej střed města a pak sem se vydal podél půvabnejch starousedlickejch rezidencí na západ. Dům na ulici Sonoretto Street, číslo 2016, byl rozlehlej třípatrovej barák postavenej ve viktoriánským stylu, s vysokýma úzkýma voknama, uzavřenou přední verandou a kulatou věží s kuželovitou střechou. Albert nadšeně poštěkával, tahal za vodítko a vyskakoval na starej tepanej plot. Psí intuice mu napověděla, že toto je domovem jeho (a možná jednoho dne i mé) paní.
Na verandě seděl docela hezkej, ale značně neudržovanej mladík a dul jazzový melodie na starou, domlácenou trubku. Dospěl jsem k závěru, že to musí bejt Paul, Sheenin zbloudilej, zdrogovanej brácha. Odložil svou hornu a dlouze potáhl z domácky ubalený cigarety.
"Čau Nicku," zavolal na mě. "Nechceš taha?"
"Jak víš, jak se menuju?" zeptal jsem se.
"Tak na." Mou otázku zcela ignoroval.
Otevřel sem bránu a vystoupil po schodech na verandu. Albert vrtěl ocasem a vočuchával schodiště. Zatímco Paul mi podal aromatický žváro. Francois si zhluboka potáhl a naše mozkový buňky začaly vyskakovat jako pukající pražená kukuřice. To teda bylo něco.
"T-t-to je d-dobrý," koktal Francois a vracel ušušněnou retku. "Jaks mě poznal, Paule?"
"Známe se." Odpověděl a zase potáh.
"Nikdy sme se nepotkali."
"V předchozím životě přece," rozhovořil se Paul a opět nám nabídl cígo.
"Aha," řekl Francois a lačně vysál rychle mizející špaček cigarety. I Nick musel uznat, že podívaná na vlastní mozek vznášející se čtyři metry na chodníkem je nesmírně příjemnej zážitek. A navíc, řekl si, spisovatelé se přece přes halucinogeny musí pokusit vejít ve styk se svýma přechozíma životama.
"Sheeni tě vyšplouchla, co?" poznamenal Paul.
Pokrčil sem rameny. "Co nadělám? Uvidím ji na vánoce."
Paul dlouze a truchlivě zadul. "Pěknej voheň," řekl.
"Sheeni ti řekla, že to já ?" zeptal jsem se celej šokovanej.
"Nee. Ani nemusela."
"Jak to? Copak sem byl žhářem i ve svým předchozím životě?"
"Ne," odpověděl Paul a jeho trubka opět teskně zavyla "Ale Sheeni byla."

"Fíha," řekl Francois.
"A ještě pořád je,"dodal Paul
Tato slova se mi vypálila do mozku. "Panebože," řek sem a náhle pocítil fantastickou harmonii s celým vesmírem. "A co pálí?"
"Lidi," řekl Paul, "Muže a kluky."
Francois byl nadšen. "Come on baby light my fire," zanotoval morrisonovskou improvizaci.
Paul se pustil do lyrického sóla. Okamžitě sem tu melodii poznal: "Get Out of Town" od Cole Parkera.
Když sem dorazil zpátky k našemu ranči (tata má pronajatou čtvrtku akru s prefabikovaným dvojdomkem postaveným na škvárobetonovejch tvárnicích), nebyl tam ani on ani Lacey. V chemicky povznesený náladě sem zabloudil do jejich ložnice. Obrovský, přimo královský letiště bylo celý zcuchaný a napovídalo vo právě proběhlým zápase smíšený dvouhry. Odhrnul sem deky a vskutku - všeobjasňující mokrej flek, kterej se mý posteli, bohužel, pořád ještě vyhýbá. Není to teda vůbec fér, pomyslel jsem si. Pouhejch pět let odděluje mě a Lacey, nicméně ona si klidně chrápe s plešatějícím, o pětadvacet let starším debilem.
Otevřel jsem šuple: kalhotky, podprsenky a změť různobarevnejch miniaturních bikinek. Tata má teda podivný spodní prádlo, pomyslel sem si. "Obleč si to," navrhl Francois. "Proč ne,"odpověděl Nick. Shodil sem hadry a lehce vklouzl do krajkovejch černejch gatěk. S podprsenkou bylo vo něco víc práce. Pustil sem rádio a začal se pohupovat do rytmu hudby. V zrcadle na dveřích skříně sem se zalíbením studoval svůj obraz. Zvláště se mi líbilo, jak se má OLE (olbřímí erekce) poulila průhlednejma gaťkama. Laceyiny trojky sem samozřejmě tak skvěle zaplnit nedokázal. "To musí dolů," prohlásil Francois. Rozepnul šprndu, přehodil ji přes naší hlavu a ramínka nám svázal pod bradou.
"Slavnostní pokrývka hlavy černokněžníků," připadlo Nickovi, kterej se golfově zalamoval do taktu. "Takhle to je mnohem příhodnější, nemyslíš, Francois?"
"Co se... co se to tu sakra děje?"
Ztuhl sem. Ve dveřích stál tata s otevřenou pusou, celej brunátnej, s igelitkou ze sámošky v ruce.
Lacey s další igelitkou plnou žrádla mu nakukovala přes rameno. "Není to náhodou moje podprsenka?" zjišťovala. Pak se podívala níž. "Ach, můj bože!"
Strhl sem z postele prostěradlo. "Vždyť přece za chvíli bude Halloween," drmolil sem a snažil se přitom zároveň zahalit svý nahý tělo a zároveň strhnout z hlavy tu nepoddajnou šprndu. "Já... snažil jsem se jen najít vhodný oblečení na tu taškařici."
"Ať už seš vocuď, úchyláku jeden!" zuřil tata.
19:30 - Tata se mnou furt nemluví. I Lacey je ňáká naštvaná. Šíleně mě bolí hlava. Co to vlastně ten Paul hulil?
Připravil sem si svý školní voblečení, výkřik módy roku sedumdesát tři. (Tata se snaží ušetřit tím, že mi kupuje vobnošený hadry na blešáku.) Zítra vstoupím na půdu Redwoodský střední, přesně tam, kde se jediná láska mýho života proslavila skvělejma intelektuálníma triumfama. Kéž by tam tak moha být se mnou a představit mě všem těm svým znamenitým přátelům. Já tam však musím vstoupit sám a vopuštěnej. Široko daleko zde nemám jedinýho přítele nebo přítelkyni. Je to nesnesitelná myšlenka. Snažím se na ni nemyslet.
21:45 - Tata právě bez klepání vstoupil do mýho pokoje (evidentně zastává tutéž filozofii jako jeho bývalá žena).
"Tak tomu tvýmu dnešnímu divadýlku budeme říkat první bod," prohlásil.
"Tak jo," zamumlal jsem, trochu zmatenej.
"Ještě dva body, kamaráde, a valíš zpátky do Oaklandu, je to jasný?"
"Naprosto," odpověděl sem.
"Máš k tomu ještě co říct?" chtěl vědět.
Zamyslel sem se. "Tati," řek sem nakonec, "nemohl bys zaklepat, dřív, něž sem vlezeš?"
"Tak klepat budu," zasípal táta, "až mi začneš platit nájem za tuto místnost. Tak asi dvě kila měsíčně by mi připadlo přiměřený. Co bys tomu řek, chytráku?"
Říkám, tato, že až zdechneš, dám tvý tělo vědě v plen. Možná, že se podaří identifikovat novej gen - myslím ten, kterej může za to, že se roděj magoři.
Říjen
Pondělí, 1. října
Dnes sem si užíval druhýho dne vzdělávacího působení druhořadý střední školy.
Ten první se odehrál před třema nedělema v jedný škole v centru Oaklandu. A lišej se ty zážitky nějak? Kupodivu vůbec ne. Opět sem se setkal se stejně páchnoucíma chodbama. Který se hemžily znuděnejma vědátorama bez zájmu o cokoli, tytéž umolousaný šiky znechucenejch ušlápnutejch učitelů, stejně vlezlí školníci a uklizečky, stejné pečlivě nepodnětné učebnice, stejnej vše prostupující duch neúnavnýho vzdalování se od reality.
Už v poledne bylo jasné, že Redwoodská střední mi nabízí vodpis dalších čtyř let mýho života. Navíc má v úmyslu zničit zvídavost mýho ducha a nezávislost mýho myšlení poťouchlou kombinací nudy, mechanickýho opakování, nátlaku spolužáků, zpátečnických doktrín, intelektuální falše a pocitu školní sounáležitosti. Ale aspoň hodlá těchto cílů dosíci v příjemném prostředí školního areálu plnýho stromů a hektarů pečlivě udržovanýho trávníku. A taky tu nejsou uniformovaní hlídači, kteří trvají na osobní prohlídce u dveří.
Vzhledem k tomu, že sem dorazil bez papírů, slečna Pomdrecková, postarší pedagogická poradkyně, si nebyla jista, kam mě šoupnout. Ale strategickým užíváním slov jako emfatický, apatický a perfidní se mi podařilo ji přesvědčit, že ve studijní třídě nepadnu jak kámen ke dnu.
"Obvykle jsou studijní třídy touto dobou již plné," poznamenala, "ale dva z našich nejlepších studentů právě odešli na jinou školu. Byl to pro nás všechny veliký šok."
Tak to mi teda povídejte, dámo.

"Jedna z těch dvou byla z prvního ročníku jako ty, Nicku," pokračovala. "Tak proč bys nemohl dostat rozvrh Sheeni Saundersové. Je to pro tebe velká škoda, žes ji nepoznal. Byla to jedna z našich nejnadanějších studentek."
Jo, jen mi tu ránu ještě rozdírej, náno. Sem na to už zvyklej.
"Zní to docela dobře, slečno Pomdrecková," odpověděl sem.
"Dobrá," řekla "ještě jednu věc. Musíme tě přeřadit na chlapecký tělocvik. Určitě by ses nechtěl sprchovat se všemi těmi děvčaty."
Myslíte? Zkuste to se mnou.
Dostal jsem dokonce i Sheeninu skříňku, která ještě pořád vydechovala její neodolatelnou vůni. Uctivě sem položil svůj sáček s obědem do stejný přihrádky, která ještě před několika dny hostila její lahodnou svačinku. Kdyby bylo po mým, vlezl bych dovnitř a zabouchl za sebou dvířka, ale místo toho sem sklíčeně mašíroval ze třídy do třídy, jakoby ve šlépějích ducha svý vzdálený lásky.
První hodina byla fyzika I. Fyzikář pan Tratinni mě vyzval, abych se postavil a představil se. Panebože, to bylo ponižující! Zrudl sem a mumlal cosi nesouvislého směrem ke svým botám - skoro jako bych se byl učil řečnictví u mámina obřího přítele, toho vodkopnutýho Wallyho Rumphina.
Po pětačtyřiceti minutách se celej výstup opakoval při hodině angličtiny, tentokrát na povel pana Perkinse, našeho angličtináře. Vzhledem k tomu, že spolužáci to už jednou slyšeli, měl sem pocit, že bych jim o sobě měl prozradit něco novýho.
K mý veliký hrůze každá další hodina začínala mumlavýma vopakovanýma zbytečnostma našeho nového studenta Nicka Twispa. Hodinu za hodinou sem koktavě svěřoval tajemství svýho života stejnýmu moři znuděnejch a čím dál nepřátelštějších tváří. Sem přesvědčenej, že koncem vyučování mě každej vohodnotil na namyšlenýho kašpara, kterej se neustále vychloubá svým nevšedním životem ve fascinujícím Oaklandu.
V poledne sem v izolaci v hlučící jídelně pojedl svůj mizernej oběd. Nikdo se mnou nemluvil, dokonce ani ty ošklivý tlustý holky (který mě v Oaklandu odjakživa neustále naháněly). Žvejkal sem svůj chleba s burákovou pomazánkou a marmeládou, zatímco všichni kolem hlasitě probírali nejrůznější skandální důvody, proč Sheeni a Trent tak narychlo vodešli.
"Že prej je v tom a její otec se snaží přinutit Trenta, aby si jí vzal," řekla jedna poťouchle pomlouvačná bestie.
"A von prej dokonce ani není otcem," přihodila si její poďobaná kamarádka, "otcem je prej jakejsi vyskoškolák od Friska, co do něho byla zabouchnutá."
"Dobře jí tak," řekla další kyselá puberťačka. "Vždycky si vo sobě myslela, že je mnohem chytřejší než všichni ostatní."
"Jen doufám, že se z toho Trent nějak vyvlíkne," řekla čtvrtá drbna. "Je pro ni příliš dobrej."
"No jo, je fakt bezva," přisvědčil poďobanej ksicht. Její společnice horlivě souhlasily.
"Panebože, a já chtěla i letos chodit na všechny ty plavecký soutěže, jen abych ho viděla."
"Vzpomínáš si na něho vloni v těch obepnutejch plavkách?" vypískla její odpudivá kamarádka.
Stůl se otřásl výbuchy smíchu. Abych přemohl náhlý impuls ucpat jim všem držku, raději sem rychle vodešel.
Ještě sem je slyšel říkat: "A kdo je tohle?"
"Ňákej novej," odpověděl kdosi, "Je prej v podmínce."
"Neví se kvůli čemu," připojila se jebáková královna. "Ale vypadá jak vopice."
Výbuchy smíchu mě následovaly až ke dveřím. Už chápu, proč děcka někde tahaj do školy flintu.
19:30 - Právě sem vybojoval další bitvu s Laceyiným kulinářským uměním. Měla by si to nechat patentovat jako zbraň k ničení chuťovejch buněk. Jako mnoho mladejch žen její generace lpí totiž na představě, že veškerý lidský potraviny se připravujou v mikrovlnce. Mraženej hrášek ještě ušel, ale vepřový kotlety vypadaly (a chutnaly) jako záhadnej druh mimozemský životní formy. Můj hyperkritickej, kompetitivní, ve všem nejlepší fotr je odmítl byť jen vochutnat, a tak mi nezbylo, než prohlásit, že jsou "lahodné" a požádat o nášup. Tata tam seděl, pokoušel se s tím vnitřně vyrovnat, kouřil marlborky a nasával kořalu. Kéž by tento standardizovanej domov měl nekuřácký oddělení. Už teď cejtím, jak mi z pasivního kouření rodičovstva tuhnou plíce.
22:10 - Lacey, provokativně vystrojená do postele (nechápu, jak tata může vůbec usnout), mi zaťukala na dveře, že prej mám telefon. Zbožně sem si přál, aby to byla Sheeni.
"Mám tě plný zuby, ty slizkej vocase," řek ten hlas. Byl to můj starej oaklandskej kámoš Levák, jekuž se snažím pomoct při jeho strastiplný cestě z panictví. I přes svý renomé coby nejslavnější oběť Peyronieho choroby v celém okolí včetně San Franciska se mu už dvakrát skoro podařilo spojit svý excentricky zahnutý genitálie s konvenčněji tvarovanou Mallií Filbertovou. Je přesvědčenej, že úspěch v toto počínání by mohl vést k tomu, že operativní korekce penisu, jíž mu rodiče neustále vyhrožují, nebude zapotřebí.
"Tak co máš tentokrát za problém?" zeptal jsem se.
"Millie mě vyměnila za Cliva Bosendorfa!" vypadlo z něj.
"Cliva Bosendorfa!" odpověděl sem nevěřícně, "Vždyť ten trpajzlík nemá ani metr."
"No to mi povídej," stěžoval si Levák. "Je jí akorát po prsa."
To může bohatě stačit, myslel sem si. Nahlas sen řekl: "To vona si s tebou jen tak zahrává. Možná se ještě trochu zlobí, že Vás zatkli v jedný posteli. Přejde ji to. S tím střízlíkem Clivem to přece nemůže myslet vážně."
"No, dneska se během oběda vedli za ruku ! Úplně se mi z toho navalavalo."
"A zkusils Clivovi trochu vyhrožovat?" zeptal sem se.
"Jasně," řekl zoufale Levák. "Ale řek, že pokud mu ubalím, práskne to na mě Millii."
"Von je toho fakt schopnej, ten červ. A co bych s tím já jako moh udělat, když sem dvě stě kiláků daleko?"
"Moh bys napsat Millii. Říct jí, že to byla tvoje chyba, že nás ti poldi přerušili."
"No tak to bych teda asi moh," odpověděl sem. Taky sem moh, ale neudělal sem to, poukázat na skutečnost, že

problém byl nepochybně někde úplně jinde. Jak sem moh vědět, že mámin zrůdnej policajtskej frajer bude v našem baráku honit lupiče, zrovna když v mým pokoji Levák zaměřuje na správnej cíl?
"Ale, Leváku," upozornil sem ho, "moc vod toho dopisu neočekávej. Jedinej způsob, jak opět získat Millii, je předstírat nezájem. To ženy rozběsní."
"Ale já zájem mám," naříkal Levák, "sem strašně zamilovanej."
"No a právě to Millie cejtí. A proto tě může šisovat. Jediný, co by mohlo pomoct, je vrátit jí to stejnou mincí. Můj návrh je, aby sis vyhlíd jinou koc."
"Jako koho," chtěl vědět.
"Kohokoli. Ale musí bejt chytrá, oblíbená, hezká a vochotná podržet. Jinak Millii k opravdický žárlivosti nedonutíš."
"Skvělý," řek Levák a rozzářil se. "Ale kdyby byla fakt tak dobrá, pak bych možná už ani Millii nechtěl!"
"No jo, vlastně máš pravdu," řek sem trochu šokovaně.
Sou to právě takový typy jako Levák, kvůli kterým se pak o mladické zamilovanosti tvrdí, že nemá žádnou hloubku.
Uterý, 2. října
Od Sheeni zatím žádnej dopis. Zajímalo by mě, jestli sou pošťáci v Ukiahu stejně neuvěřitelně nekompetentní jako jejich kolegové v Oaklandu. Dokud mi nenapíše svou adresu a telefonní číslo, sme naprosto odříznutý. Jediný, co můžu udělat, je nezpanikařit úplně.
Laskavá Lacey mě dnes ráno svezla do školy autem. Tata by sice taky mohl, ale myslí si, že hodina cesty tam a hodina zpět je přesně to, co potřebuju. Jen počkej, až mi budeš muset kupovat nový boty. Sme tak daleko vod civilizace, že tímto způsobem prochodím jeden pár botů tejdně.
Lacey jezdí (nesoustředěně) toyotou, typickým fárem svobodný pracující ženy. Nudnější auto se od krachu studebakera ještě neobjevilo. No, alespoň řidička je super model de luxe.
Po cestě sem vyzvídal, jestli jí nevadí tatovo neustálý kritizování, sarkastický poznámky a shazování.
"Dost mi to leze na nervy," připustila. "Kéž by se aspoň jednou byl schopnej tak na dvě vteřinky uvolnit. Člověk by si myslel, že ho ten alkohol uklidní. Ale kdepak. Je takhle vybičovanej čtyřiadvacet hodin denně."
Musel sem se zeptat. "A proč to teda snášíš?" Podle mýho by přece Lacey mohla mít jakýhokoliv chlapa na světě.
"Já ti ani nevím," odpověděla. " Je docela milej. A je fakt chytrej."
Je to asi tím, že když tolik našich genů musí plnit úkoly zaměřený na sexualitu, potom jich moc nezbývá na kritický myšlení.
Další šílenej den v Redwoodský střední. Bejt novým žákem ve škole je snad nejstrašnější životní role - ještě o chlup horší, než bejt rukojmí teroristů. Chodím chodbama, přátelsky se usmívám a ze všech stran se mi vrací nezájem, nedůvěra nebo votevřený nepřátelství.
A Sheeni se zatím určitě každou minutu zokonaluje v tomto zasraným jazyce. Copak si nemohla k emigraci zvolit místo Francie raději Anglii? Nebo Irsko? V Dublinu se prej taky poflakuje spousta skvělejch filozofů. A co takhle Austrálie?
20:45 - Lacey bolí hlava, a tak mě pověřili, abych uvařil večeři. Ugriloval sem párky, upek brambory ve šlupce, vohřál v páře žlutou tykev a připravil salát. Tatovi to všechno tak strašně chutnalo, že mě jmenoval šéfkuchařem. Mám za úkol připravovat jídlo.
"A co za to?" zeptal sem se rozpačitě.
"Ubytování a stravu," odpověděl a nabral si svou třetinu brambor, "a každý ráno zdarma horkou sprchu."
"A kdo bude mejt nádobí?" chtěl sem vědět.
"Můžeš třikrát hádat," odpověděl.
Ať se ten otrokářskej hajzl připraví na sérii šlicht z jednoho kastrólu. Když sem uklidil kuchyň (Lacey mi pomohla), napsal sem Millii Filbertový toto psaní:
Drahá Millie,
mnoho pozdravů z redwoodské říše! Život tady na tátově ranči je zajisté něco úplně jiného než život ve městě. Právě sem dohřebelcoval svého arabského vraníka jménem Ohnivý oř a napadlo mě, že bych měl trochu doplnit svou korespondenci. Byl jsem šokován a roztrpčen vaším nešťastným setkáním s oaklandskou policií. Levák mi o tom řekl, že ses chovala jako dáma. Neustále se s obdivem vyjadřuje o Tvé neochvějné odvaze, s jakou ses vyrovnala s hrůzami onoho traumatizujícího večera. Všichni čerpáme sílu z Tvého následováníhodného příkladu.
Aby snad nedošlo k omylu, chtěl bych jen připomenout, co už stejně dávno jistě víš, že totiž ani Levák ani já jsme naprosto neměli tušení, že do našeho domu přijde policejní hlídka, a tudíž nás nelze obviňovat a ani nemůžeme nést jakoukoli zodpovědnost za následná nedorozumění. Vím, že se mohu spolehnout na Tvůj smysl pro fair play, že nedojde k žádným jiným interpretacím těchto událostí. Levák mě celý šťastný informoval, že se teď kamarádíš s tím malým Clivem Bosendorfem. Je okouzlen Tvým kladným postojem k bezbranným a chápe to jako další potvrzení Tvé vrozené dobrotivosti. Jeho obdiv k Tobě stále roste, přestože vás okolnosti momentálně rozdělily. Zbožně si přeje, aby toto odloučení netrvalo dlouho.
Začal jsem letos studovat francouzštinu a fascinuje mě neuvěřitelná expresívnost tohoto jazyka. Jsem samozřejmě velice smutný, že nemohu chodit s Tebou a Levákem do hodin anglické literatury ke slečně Satronové. Všechny vás pozdravuji.
A zůstávám s úctou
Tvůj kamarád Nick Twisp
A to je pro dnešek všechno. Ještě snad trochu práce na údržbě OLE, která právě začala zběsile kopat ve svý stáji. Je třeba dopřát Ohnivému oři trochu poklusu. Je to úžasnej hřebec a já ho řídím jen tak, bez sedla, jednou jedinou rukou.
Středa, 3. října
Pořád žádnej dopis od Sheeni. Dokonce i Albert je sklíčenej. Je zalezlej do svý tmavý nory pod barákem a bez zájmu

ohryzává kost. To příšerný vedro leze všem na nervy. Když sem po škole procházel městem, ukazovala tabule na nábřeží pětatřicet stupňů. Nebo, že by to bylo skóre mýho IQ? Horka zaručeně obecně roztavují inteligenci lidí. Ragbyovej tým naší školy (se sexuálně podbízivým jménem Výbojní bobři) trénoval na hřišti v plný zbroji. Bůhví do jakejch hloubek musely dnes ty jejich duševní schopnosti upadnout. Vždyť i za mrazivejch dnů je IQ většiny těchto borců jen stěží zaregistrovatelný na stupnici. Všim sem si (v místním školním plátku), že zadák s vepřovým ksichtem se menuje Bruno Modjaleski. Musím zjistit, jestli se náhodou nejedná vo toho "nevohrabanýho hňupa", jemuž před rokem Sheeni netrpělivě odevzdala svý panenství.
Navzdory tomu šílenýmu vedru sem zmobilizoval dostatek mentální energie a dosáhl fantastickejch 98% na testu z fyziky. Byl sem nejlepší z celé třídy a cejtil sem bodavě nenávistný pohledy svejch spolužáků, když mě Trantinni (vlastně hrozně milej pán) před všema pochválil. Není pochyb o tom, že sem se tímto dostal do kategorie intelektuálních veličin, se kterejma je třeba počítat. I poďobaná královna jebáků se na mě začala dívat s novou vážností. Francouzština však nadále zůstává běsem. I ta nejjednodušší žabožroutská fráze se mi do hlavy souká jen s obrovskou nechutí a pak hned zadníma dveřma tiše mizí, zatímco další se vzpouzí v předsálí. Naše trpělivá úča se na mě pomalu začíná dívat trochu namíchnutě. Obávám se, jestli mě už nevohodnotila na úplnýho pablba. Snažím se o maximální soustředění, ale její obrovský vobočí neustále odvádí mou pozornost. Je veliký jako dva smetáky a s každou vyslovenou slabikou tančí nahoru a dolů. Jediný, co sem si zatím byl schopnej opravdu zapamatovat, je slovo sourcil.
V tělováku sme zápasili. Fuj tajxl. Komu se proboha chce válet s ňákým upoceným hnusákem na smradlavý žíněnce za ohlušujícího řevu přihlížejících spolužáků? Většina kluků podvádí, a když se Hodgland, náš tělocvikář, nedívá, snažej se toho druhýho kopnout do koulí. Na mě připadl vazoun jménem Dwayne, kterej měl o dobrejch dvacet kilo víc než já a tak obrovský cecky, jaký sem neviděl od tý doby, co se jednou v lese vyslíkla Millie Filbertová. Měl by asi nosit šprndu. S jeho odstávajícíma růžovejma ceckama přímo na ksichtě mě popadla příšerná hrůza, abych náhodou nezačal topořit, tak sem ho nechal, aby mě složil během čtyř sekund. Dwaynovi se to muselo děsně líbit, protože mu trvalo celou věčnost, než svou rozhajcovanou vopuchlost zvedl z mýho převálcovanýho těla. Možná jen vychutnával svý vítězství.
Když sem dorazil domů, Lacey právě předváděla aerobik v těch nejminiaturnějších bikinách světa. Tomu aspoň říkám rozumný alternativní řešení problému nehospodárného vytápění. Kuchyně byla tak vyhřátá, že sem se nemoh na sporák ani podívat. Tak sem připravil velekj talíř slavnostních vobloženejch chlebů (hrubě mletá buráková pomazánka, marmeláda z různejch druhů ovoce). Tata se podíval a vodešel (s Lacey) na večeri k MekDandovi. Koukal sem na televizi a pěchoval si břicho. Zbytek vobloženejch chlebů sem dal Albertovi, kterej je s povděkem zhltl. Tak mě napadá, jestli náhodou ve svým předchozím životě nebyl třeba kompostištěm.
Už to dýl nemůžu vodkládat. Musím se tu žabožroutskou řeč začít učit. Proč jen ta fránina neskončila v úpravným hrobečku podobně jako latina?
Čtvrtek, 4. října
Od Sheeni pořád nic! Už to začíná nabírat absurdních rozměrů. Je ze mě citová troska. Příliš mi nepomohlo ani to, že když sem byl dnes dopoledne v kvelbu se smíšeným zbožím páně Flamberta a pokradmu si tam prolistovával poslední číslo Plejboje, vzhlédl sem a moje oči se setkaly s přísným pohledem Sheeniny tisícileté matky. Ta vráščitá babizna byla očividně šokovaná, že mě vidí.
"Co děláš tady v Ukiahu, mladý muži?" chtěla vědět.
"Já, já tu teď bydlím, pani Saundersová."
"Opravdu!?" řekla výhružně. "No tak na to se budeme muset podívat!"
Co má ta baba za lubem? Hodlá mě nechat deportovat do Oaklandu?
Shenina matka se zaměřila na to, čím sem listoval. Měl sem to právě otevřený na straně, kde dva urostlí pánové míří svými převelikými OLE na vyholený dámský přirození.
"Hnus!" vykřikla. "To jsem mohla tušit!"
"Já... náhodou jsem omylem... ," koktal sem a chvatně vracel časopis na místo. "Hledal sem poslední číslo Mladýho konstuktéra."
Ale to vona už oddusala pryč.
Jen doufám, že na naší svatbě bude její chování zdvořilejší.
Dnes na mě promluvili dokonce dva spolužáci. Jedním byl Dwayne, kterej se mi omluvil za to, že mě včera při tělováku tak "zle zvalchoval". Zeptal se mě, jestli bych s ním nechtěl povobědvat, ale řek sem mu, že držím hladovku za světový vodzbrojení. Tím druhým byl malej mexickej spratek s prapodivným přízvukem, kterej mi blahopřál k vynikajícímu výsledku v testu z fyziky. Docela bych mu to věřil, že to myslí upřímně, ale v tomto soupeřivým věku člověk nikdy neví. Poděkoval sem mu tím ostražitě nejpřátelštějším tónem, jakýho sem byl schopnej.
Další náročnej den pro naší francouzštinářku paní Blandageovou a její sourcils anime. Dnešní téma naší hodiny francouzské konverzace bylo počasí. Všichni sem se učili říkat větu: "Ano, jak krásný je sníh na větvích stromů v parku." (Venku bylo pětatřicet ve stínu.) když přišla řada na mě, nedostal sem se dál než jen k "Oui... ", neboť při pohledu na její zběsilý vobočí celý mý vědomí vytuhlo.
Paní Blandageová zamumlala cosi, co sem pochopil jako výběr francouzskejch sprostejch slov, a poslala mě za slečnou Pomdreckovou se vzkazem. Ta mi dala nudnej test nazvanej "Doplňkové hodnocení jazykového nadání", abych si ho napsal o volné hodině ve studovně. Možná, že jeho výsledky potvrdí, že sem natolik přirozeně nadanej lingvista, že můžu prospívat jen v tý nejpokročilejší třídě.
Vlna veder pokračuje. Proč přichází léto v Severní kalifornii vždy v polovině podzimu? Klimatizační zařízení našeho komfortního domku se porouchalo, takže Lacey chca nechca byla okolnostma přinucená navlíct ještě menší bikiny. Je to ironie - její snaha, aby se trochu zchladila, vede k tomu, že všichni kolem ní se přehřívaj. Musel sem okamžitě

zapadnout do svýho pokoje a věnovat se tam soukromým záležitostem. A z taty po celou večeři tekl pot po kýblech. Možná, že k tomu přispěla i ta večeře. Připravoval ji Francois a jako ostatně mnoho jinejch sociopatů má i on těžkou ruku při manipulaci s pálivou paprikou. Umělohmotnej salát ubalil tátovi další překvapivou mezi voči. Tata se ten požár snažil uhasit prvotřídní kořalkou tý nejlacinější sorty.
Pokud se dá lidstvo dělit na příjemný a nepříjemný ochmelky, pak tata určitě patří do tý druhý kategorie. Chlastem se jeho vrozená soupeřivost rapidně mění v bojechtivost. Nebo - pokud tu metaforu převrátíme a prostudujeme ji od zadku - alkohol umrtvuje tatovu přirozenou zbabělost. Oboje shrnuto do jednoduchý formule: Nejdřív pít, potom výt.
"Co je to za hrozný žrádlo?" osopil se na mě.
"To je thajská specialita," vysvětloval sem. "Má to bejt kořeněný."
"Thajská specialita?!" zařval "Copak někdy někdo slyšel o thajský sekaný?"
"Je to syntéza thajský a americký kuchyně," vymejšlel sem si.
"Děláš to úmyslně ! Naschvál ničíš drahý potraviny. Jen aby ses z tý práce vykroutil!"
Jak vidno, alkohol ještě nezničil tatovy analytický schopnosti úplně.
Francois se zapojil do debaty, "Nejsme ve středověku. Přece si ze mě nemůžeš udělat kuchyňskýho votroka!"
"Tak to je druhej bod!" vrátil mi to tata.
"Ale, Zlato," namítla Lacey, "Nickie má pravdu. Neumí vařit a já taky ne. Vyděláváš přece slušně, tak proč bychom si nemohli zaplatit paní do domácnosti?"
"Zaplatit paní do domácnosti?" zvolal tata "Kdo si myslíš, že sem? Korunní princ ze Siamu?"
No, pomyslel sem si, plešatět už začínáš.
"Ale prosím tě!" odsekla Lacey. "Hospodyně tu jsou laciný. Tady můžeš sehnat schopnou Španělku skoro za nic."
"To je asi tak tolik, kolik mám v úmyslu zaplatit," prohlísil tatík.
Lacey a já sme si vyměnili překvapenej pohled. Že by ten žgrd byl přece jen nakonec přístupnej?
"Ale ten kluk se mi tady nebude flákat a nechávat se vobsluhovat," dodal tata a cucnul si kořalky. "Máš dva dny na to, mladej, aby sis našel práci nebo koupil lístek do Oaklandu. Je to na tobě."
Senzace, to je ale výběr! Že by to byl začátek osvíceného rodičovství.
Vo tom teda pochybuju.
21:30 - Tata právě bez klepání vrazil do mýho pokoje a zařval, abych okamžitě vypl ten "hnus".
"Ale tati, to je přece Frank Sinatra," řek sem. Frank právě pěl jeden ze svejch klasickejch válů.
"To je mi fuk," řek tata. "Pokud chceš poslouchat tu hrůzu, pak si nasaď sluchátka."
Nevochotně sem Franka ztlumil. Proč sou rodiče takoví fašističtí zabedněnci, když jde vo hudební vkus jejich dětí?
Pátek, 5. října
Pořád žádnej dopis od Sheeni. Uplynul jeden celej nevyslovitelně nekonečnej tejden, co sem o svý vyvolený slyšel naposled. Zdalipak ví, jak mě mučí, že mi nepíše? (Nejspíš to ví až moc dobře!)
Dnes sem ve škole zažil příšernej šok. Slečna Pomdrecková mě donutila přestat chodit do francouzštiny. Podle toho testu nemám ke studiu cizích jazyků sebemenší nadání.
"Budu se mnohem víc snažit než doposud!" protestoval sem vehementně.
"Studium nepomůže, Nicku," vysvětlila mi slečna Pomdrecková. "Někteří lidé se prostě další jazyk kromě své rodné řeči nejsou schopni naučit. Není to otázka inteligence nebo praktické aplikace. Jejich mozek je zkrátka takto uzpůsoben. Bohužel, tento test jasně dokazuje, že máš všechny charakteristické znaky tohoto syndromu."
"Ale nějaký slova sem se přece jen naučil!" zoufale sem se to ještě snažil zvrátit. "Sourcil, například. To znamená vobočí."
"Lituji, Nicku. Paní Blandageová viděla tvůj test a trvá na tom, abys byl z její třídy vyřazen. Určitě bys nechtěl zdržovat ostatní. Podíváme se, jaké máš možnosti. Á, tady je jedna zajímavá - co bys říkal technologii dřeva?"
Skvělý. Takže Sheeni bude vést intelektuálský debaty s afektovanejma žabožroutama v uměleckých kavárničkách na Levým břehu a já tam budu sedět němej jako camambert a vořezávat hůlku. Možná sem předurčen k tomu, abych se stal nejoslavovanějším tichým dřevozpracovatelem Francie.
Těsně předtím, než sem dostal hoblík a kusanec borovice, ze kterýho sem měl v budoucnu vytvořit práh, povobědval sem s mexikánským špuntem s prapodivným přízvukem, kterej patří k nelepším žákům v mé bejvalé francouzštině. Řek, jak je mu líto, že mě vyrazili. Jmenuje se Vijay a ukázalo se, že vůbec není z Mexika, ale ze státu Maharastra v Indii. Jeho tata je systémovej anylytik (blázen do počítačů) a vlastní jednu z největších pil ve městě. Vijay hovoří anglicky, hindsky, jazykem marati a trochu urdu. Teď se rychle učí francouzsky. Nemusím dvakrát zdůrazňovat palčivost žárlivosti, k jaký mě to dovádí. Co je horší, jeho exotickej přízvuk dodává každý jeho promluvě skvostnou intelektuální vytříbenost. V Ukiahu je skoro rok a příšerně se tady nudí.
"Púna je úžasné město s živou kulturní scénou," naříkal. "Tady je to naopak úplná poušť. Doufám, že tě moje upřímnost neuráží, Nicku."
"V žádným případě," ujišťoval sem ho. "Sám mám co dělat, abych tady neusnul."
"Mozek volá po potravě, ale hlad zůstává v nezmenšené míře. Jistě, některá děvčata jsou celkem přitažlivá."
"Chodíš s někým?" zjišťoval sem.
"Teď právě ne," připustil "Ale zůstávám optimistickým. A co ty?"
"Já jo, ale právě přestoupila na jinou školu."
To Vijaye šokovalo. "Nemáš náhodou na mysli Sheeni Saundersovou? Prý se zamilovala do nějakého inteligentního a nesmírně schopnýho studenta někde od Friska."
"Tak to sem byl já," odpověděl sem. "Právě sem se odtud přestěhoval sem a ona mi mezitím frnkla do Santa Cruz."
"To je pro ni typické. Takže to seš ty? Trochu mě to překvapuje, abych řekl pravdu. Představoval sem si tě úplně

jinak."
"A jak?" zeptal sem se.
"Když se někomu podaří vyhodit ze sedla toho úžasného Trenta, člověk pak očekává přinejmenším poloboha. Je dobré vědět, že i my, nevelkého vzrůstu, můžeme přitahovat taková děvčata, jako je Sheeni."
"Mám za to, že na svůj věk mám výšku průměrnou," prohlásil sem. Nezmínil sem se o tom, že svýho drobnýho spolustolovníka převyšuji aspoň o vosum cenťáků.
"To je možná pravda," připustil. "Ale jak znám tvou Sheeni, ta se přece pohybuje v říši superlativů, není-liž pravda?"
Musel sem uznat, že jo.
"Ano, je to nadmíru obdivuhodná dívka," řekl, "jedna z nejobdivuhodnějších."
"Mám ji moc rád."
"Tak je to správné, Nicku. Jen tak je to správné."
Když sme odcházeli ze školní jídelny, Vijay mi podal pár letáků. Je sice očividně inteligentní, ale přesto je aktivním členem Redwoodské republikánské ligy. To sem teda zvědav, jestli se můžu kamarádit s někým, kdo si váží Ronalda Reagana.
Po škole sem se zastavil v uprášenejch kancelářích Progresivní překližky (tatův zaměstnavatel), abych si popovídal s panem Prestonem (otec toho afektovanýho pablba Trenta) ohledně zaměstnání, ve kterém bych pár hodin denně votročil na psacím stroji. Tata byl ve svý maličký kanceláři, kde předstíral, že studuje nový laminátovací teorie. Upjatá sekretářka mě uvedla do čekárny plný starejch čísel hádejte čeho. Znechuceně sem je trochu prolistoval. Po deseti nudnejch minutách mě sekretářka uvedla k samotnýmu panu Prestonovi.
Okouzlující muž! Vysoký, uhlazeného chování. Mísí se v něm elegantní vzhled vyzrálého Cary Granta s přátelským vystupováním Dala Carnegieho, chování renesančního dvořana s citlivostí Alberta Schweitzera a autoritativním přehledem Waltera Cronkita. Kéž by tak byl v mládí podstoupil šetrné a bezbolestné podvázání chámovodů. Nebo, když už to nezvládl, proč aspoň nepotkal mou matku dřív, než se na scénu připotácel můj fotr. Slyším se dobře, že bych si přál mít pana Prestona za otce?
Nejdřív sem si dlouze povídali vo mým dětství, školních zájmech, koníčcích, plánech do budoucna a dojmech z Ukiahu. Pak sme se dohodli, že budu pracovat asi patnáct hodin tejdně za nepříliš vykořisťovatelskou sumu čtyř dolarů a pětašedesáti centů za hodinu (je to aspoň o chlup víc, než činí minimální mzda). Taky budu smět čas od času vynechat práci, budu-li mít zkoušky nebo neodkladné školní záležitosti. "Možná, že se ti ta práce během času zalíbí," řekl pan Preston. "Ačkoli mám zato, že mého syna Trenta nikdy tak úplně nechytla. Vždycky jsem ho našel někde zabraného do psaní básniček. Ty asi básně nepíšeš, že ne, Nicku?"
"Ne," řekl sem. A váš syn taky ne, pomyslel sem si.
"Však se s ním setkáš o vánočních prázdninách," dodal pan Preston. "Jsem si jist, že spolu budete dobře vycházet. Máte něco společného."
"O tom nepochybuji," přisvědčil sem. Konkrétně, Trent by mě hrozně rád viděl mrtvýho. A já bych zas strašně rád měl jistotu, že jeho násilné smrti předcházelo krutě nemilosrdný mučení.
20:30 - po večeři (polotovar z mikrovlnky) sem vzal Alberta na procházku do teple modrýho soumraku. Zdá se, že obyvatelé naší čtvrti mají tak úzký vztah k velkejm vrakům aut, že jimi musí zdobit trávníky před barákama. Když sem procházel kolem tý nejošuntělejší barabizny, kolem který se to jen hemžilo vodpadkama, ozvalo se z rozbitejch skleněnejch dveří: "Ahoj, Nicku!" Dveře se rozlítly a v nich se objevil Dwayne, můj provokativně prsatej partner z volnýho stylu. Jeho roztrhaný triko nabízelo pohled na jednu povislou bradavku a přehlídku dnešní večeře: špagety, pomerančová limonáda a čokoládová zmrzlina.
"No nazdar, Dwayne."
"Co tu děláš?"
"Venčím svýho psa Alberta," odpověděl sem a rychle odcházel. Dwayne se připojil a vyrovnal se mnou krok.
"Pěknej pes!" nevodpustil si. "Je jako do arény na psí zápasy. Kouše?"
"Jen když je vyprovokovanej," odpověděl sem lakonicky.
"Hele, viděl sem tě dneska při vobědě s tím mexikánským rudokožcem, Nicku. Já myslel, že držíš hladovku za vodzbrojení."
"To jen každej čtvrtek," odpověděl sem. "A pro tvou informaci, Vijay je v Indii."
"Ať táhne tam, vodkud přišel. Stejně jako všichni ti vostatní cizáci. Berou nám práci a kradou nám ženy!"
Celkem dovedu pochopit zdroj Dwaynovejch předsudků. Je jasný, že jeho čeká život plnej marný snahy získat holku nebo zaměstnání. Přesto však sem cejtil, že bych měl bránit principy osvíceného humanismu.
"Když se to tak veme, Dwayne, myslím, že tato země je díky přistěhovalcům bohatší. Mám Vijaye rád a těším se na to, že ho lépe poznám."
Dwayne se na mě nevěřícně podíval. "Když se budeš stýkat s tím mexikánským šmejdem, vostatní se na tebe budou dívat svrchu!"
"Tak tím bych si tak jistej nebyl," odpověděl sem. "A i kdyby, kašlu na to."
"Copak ty nechceš bejt oblíbenej? Já teda jo!"
"Je mi to šumafuk," lhal sem.
"Fíí, ty seš teda frajer, Nicku. Je to žůžo, že bydlíme tak blizko sebe, že jo?"
"No jasně," zase sem zalhal.
"Nechceš dnes u nás přespat? Mám za barákem postavenej stan. Možná by nás máma nechala přespat v přívěsu."
"Ne dík, Dwayne," odpověděl sem a děs mě oblil studeným potem. "Sem alergickej."
"Na co?" chtěl vědět.

"Ále na spánek. Musím zůstat vzhůru čtyřiadvacet hodin denně, nebo jinak dostanu kopřivku."
"Tjů. To musím zkusit taky. Kdybych nemusel spát, moh bych celou noc hrát nintendo."
Sobota, 6. října
Konečně náš letargickej pošťák přines dopis vod Sheeni. To je ta dobrá zpráva. Ta špatná zpráva je, že je celej ve francouzštině. Každičký milovaný slovo je naprosto nesrozumitelný! Nejdřív sem se bez úspěchu snažil aspoň něco z toho voňavýho psaní rozluštit, ale pak sem ho radši odložil a votevřel druhej dopis, co dnes přišel. Byl taky psanej ženskou rukou a stálo v něm:
Milý Nicku,
ne, že by se Tě to jakkoli týkalo, ale Clive Bosendorf je náhodou fantastickej kluk. Od té doby, co začal letos v létě brát hormonální injekce, vyrostl o celých pět centimetrů. Podle plánu by vás o vánocích měl všechny přerůst. Tak si na něho dejte pozor!
Předpokládám, že bych Ti asi měla poděkovat, žes mi ukázal, jaká naprostá nula je Levák. Když se na nás vrhla ta mravností policie, choval se jak bezpáteřnej křivák. V životě mě nikdo tak neponížil. Tak s ním bych na rande už nikdy nešla, i kdyby to měl být poslední kluk na zemi. Doneslo se mi, že teď jede po Wandě Fletcherové. O té k-ě bych Ti mohla leccos popovídat, ale nemám v plánu takto ničit cenné zásoby papíru naší země.
Tento víkend se chystám do Hoplandu, kousek od vás, na fotbalový soustředění, takže Ti v sobotu večer zavolám. Chtěla bych se podívat na váš ranč. Miluju koně a hrozně ráda bych projela na Ohnivém oři. Nedělej si starosti, telefonní číslo mám od jistýho zdeformovanýho debila.
Pozdrav posílá Millie.
Nevěřícně sem ten poslední odstavec četl třikrát dokola. Pokaždý byl však výsledek stejnej: Millie Filbertová mě dnes přijede navštívit. Proč mi ta myšlenka způsobuje chvění rukou? A proč mám najednou tak šílenou OLE?
12:15 - Naše kuchyně vypadá jak guatemalský hlavní město v den výročního trhu. Lacey právě jedná s možnýma hospodyněma. Nikdy sem si neuvědomil, že habluje espaňolsky tak mizerně. Ale sluší jí to. Vypadá ještě přitažlivěji, když se tak snaží komunikovat rukama a nohama. Tatův bilingvismus je na něco vyšší úrovni. Neustále prozpěvuje "Ne tengujem mucho večeřo". Už je to asi tak. Na žgrda je zřejmě dostatečně lingvisticky vybavenej ve všech světovejch jazycích.
Právě sem zavolal Vijayovi, jestli by mi nepomohl v nouzi. Potřebuju rozluštit tu žabožroutštinu. Naštěstí byl v seznamu jedinej Joshi. Telefon vzala žena s tím nejlyričtějším hlasem, kterej sem v životě slyšel. Zazpívala: "Vijay? Ano, domnívám se, že jest doma, posečkejte laskavě." Pak to vzal Vijay a řek, že mně milerád přeloží dopis "té obdivuhodné Sheeni".
14:30 - Vijay přifrčel na zářivě červeným horským kole. Tak za takový bych dal tatovo levý varle. To by mě teda zajímalo, kolik dopisů u Progresivní překližky budu muset napsat a zařadit, než si budu moct podobný kolo koupit.
Vijay utrousil zdvořilý komentář na adresu naší rezidence. "Přenosný prefabrikovaný dům. Úžasné. Už jsem je viděl, ale v žádném jsem ještě nebyl. Místnosti jsou kupodivu prostorné. Ale proč ty zdi tak pracně imitují dřevo? Lidé tomu opravdu věří?"
Odpověděl jsem mu, že my Američané se cítíme příjemněji, pokud žijeme v prostředí bezpečně odděleném od přírody.
"Má to co dělat s problémy kontroly," vysvětloval sem." Dáváme přednost pocitu, že příroda je neustále podřízena naší vůli."
Mnohem nadšenější byl z Lacey. "Ty máš ale fantastickou nevlastní matku," zvolal, když sme vstoupili do mýho pokoje a zavřeli za sebou dveře. "Ale proč nosí tak neuvěřitelně malý plavky? Vy máte bazén?"
Odpověděl sem, že Lacey se tak obléká proto, že je jí horko a že je to přítelkyně mýho otce a nikoli jeho žena.
"Takže oni spolu jen žijí?" zašeptal. "Jak vzrušující! Ty máš ale štěstí s tak liberálně založenými rodiči. Ti moji jsou velice konzervativní."
"Jo, tata je vyloženej bohém," lhal sem. "Hele, Vijay, kdo to byl dneska v tom telefonu?"
"Moje sestra Apurva. Je jí šestnáct."
Apurva! Jméno stejně překrásné jako ten hlas. "Je hezká?" zeptal sem se.
"Ona si to určitě myslí. Pořád trucuje, protože táta jí nedovolí chodit s americkými chlapci."
"Proč ne?" chtěl sem vědět.
"Nedůvěřuje jim - nebo jí. Říká, že musí zůstat čistá a vdát se za hodného indického chlapce. Ale myslím, že ona nechce."
"Zůstat čistá nebo se vdát za hodnýho indickýho chlapce?"
"Ani jedno z toho," prohlásil Vijay. "Ale předpokládám, že udělá to, co jí nařídí. Můj otec je v této záležitosti tyran."
"A ty můžes chodit s Američankama?"
"Jasně," odpověděl, "Ale musím si dát sakra pozor, abych se s žádnou neoženil. No tak, kde máš ten dopis?"
Netrpělivě sem čekal, zatímco Vijay s úsměvem a uchichtáváním očima procházel Sheenin dopis. "Skvělý!" vykřikl. "Sheeni je tak inteligentní. A ta její francouzština je vynikající. Je to fakt škoda, že se ten dopis nemůžeš přečíst. Můj překlad se originálu nikdy nemůže vyrovnat."
"Snaž se aspoň," poprosil sem ho.
Pracně, s mnoha přestávkama a vracením se Vijay proklopýtal Sheenin dopis a její "vynikající francouzštinu" rozdrolil na nesrozumitelnou hatmatilku. Zdá se, že v nové škole se jí líbí a připadá jí, že jak spolužáci, tak učitelé jí poskytují více inspirace, než tomu bylo na Redwoodské střední. Také se jí líbí ten totální vnor do francouzštiny. Jinak než francouzsky se v areálu mluvit nesmí, "i kdyby měl člověk vykrvácet při náhodné amputaci končetiny". Zpočátku si nebyla jistá, jestli to vůbec zvládne, ale začíná si myslet, že je to ten jediný rozumný způsob, jak získat dokonalou znalost jazyka. Částečný únik z rodičovského jha je taktéž nesmírně osvobozující zkušenost (jen doufám, že to s tím

osvobozováním nepřehání). Bydlí s jednou velice zajímavou dívkou z New Yorku jménem Taggarty, která - přestože je jí teprve šestnáct - má za sebou kus života v Londýně, Barceloně a Paříži. Důkazem její vyzrálosti je i to, že už spala se sedumnácti klukama a doufá, že než půjde na universitu, že jich bude padesát.
"Tak s tou se musím setkat," zamrkal na mě Vijay.
Sheeni s Taggarty společně objevují Santa Cruz a zdá se jim, že na "malé, provinční americké město" není tak zcela prosto kulturních zajímavostí. Také se jim líbí pláž s přilehlou promenádou, kde Taggarty zaorganizovala průběžnou soutěž o "nejšvarnějšího a nejtupějšího" surfaře. Trent se pustil do windsurfingu a pro všechny holky ve třídě se stal "terčem číslo jedna". Sheeni se snaží nebýt žárlivá, ale čas od času jí prostě přepadnou "palčivé záchvěvy duševní bolesti". Trentova přítomnost ve škole byla pro ni "naprostý šok". Trent tvrdí, že je to jen "šťastná shoda okolností", že přestoupil čistě náhodou na stejnou školu. (Ten lhář!) Samozřejmě, poznamenává Sheeni, s jeho výsledky testů a s jeho studijními výsledky si mohl vybrat kteroukoli školu v celých Spojených státech. Dále se zmiňuje o tom, že jídlo v menze není tak špatné, jak by se dalo očekávat, a že z oken záchoda, pokud se člověk postaví na mísu, je viděl oceán. Celkem vzato je velice šťastná a těší se "na další růst v tomto intelektuálně inspirujícím prostředí".
Vijay si povzdychl a poskládal dopis.
"To je všechno?" zeptal sem se nevěřícně. "O mně tam nebylo nic?"
"Ale ano. Píše, líbám Tebe a Alberta. Kdo je ten Albert?"
"Albert je náš pes," odpověděl jsem podrážděně. "A to je všechno?"
"Obávám se, že ano, drahý příteli. To je kompletní překlad, ten nejlepší, jakého jsem byl schopen. A pak ještě poznamenala svou adresu a číslo telefonu na koleje."
"Tak to se mně teda moc nelíbí," řek sem.
"Mně také ne," souhlasil Vijay.
"Ta její spolubydlící má na ni určitě špatnej vliv."
"Opravdu se zdá, že je značně bez předsudků. Musí být moc hezká, když je pro chlapce tak přitažlivá. Zajímalo by mě, jestli si to už někdy rozdala s Indem."
"Tak takhle by to teda asi nešlo. Budu se muset pokusit o to, aby ji přeřadili zase zpátky do Redwoodský střední," přemejšlel sem nahlas. "A to co nejrychlejc."
"Taky by mě zajímalo, jestli Taggarty oceňuje inteligentní chlapce?" rozvíjel svou myšlenku Vijay. "Ačkoli, zas je fakt, že bych klidně mohl předstírat, že jsem úplně hloupý."
"Vijay, musíš mi pomoct," řek sem. "Musíme dostat Sheeni zpátky do Ukiahu."
"Máš pravdu. Sheeni je tam možná šťastná, ale bez ní se toto město stalo pouští. Musí se vrátit - vyžaduje to obecné blaho."
"Všichni musíme přinášet nějaký voběti," shrnul sem to.
"To je cesta k osvícení, jak nás poučují filozofové," dodal Vijay.
"Sheeni," pronesl sem slavnostně, "musím to udělat. Je to pro tvý vlastní dobro."
"A co vlastně hodláš udělat?" zeptal se Vijay
"To přesně ještě nevím. Ještě sem to nevymyslel, ale sem zoufalej."
"Ať už je to cokoli," řekl Vijay, "součástí plánu musí být setkání s tou úžasnou Taggarty. Aspoň jednou jedinkrát."
"Mám tomu rozumět tak, že jsi pořád ještě panic?"
"Ano a jde mi to značně na nervy. Když byl Gandhí v mém věku, byl už tři roky ženatý."
To pak není divu, že se z Gándhího stal slavnej muž. Pokud si člověk zařídí milostnej život v tak raným věku. Může pak zbytek života věnovat velkejm myšlenkám.
18:10 - Právě volala Millie. Zrovna, když sem končil s mytím nádobí. Má "strašné zranění" (někdo jí nakop při fotbalovým soustředění), ale je dostatečně pohyblivá, aby si mohla přijet prohlídnout náš ranč, i když na jízdu na koni to zrovna nevypadá.
23:40 - Tak už sem zase zpátky. To byla ale noc! Sem příliš rozhicovanej, než abych moh spát, a tak už zrovna můžu hodit ten příběh na mikročip. Millie, svůdně připálená (cožpak se dokonalá alabastrová pleť neopaluje dohněda?), na mě podle domluvy ??????????????????????????????????
"No, Nicku," řekla Millie vesele, "tak co se tady v té díře dá dělat?"
"Není toho mnoho, Millie. Mohli bychom se jít projít. A taky bych to mohl koupit zmrzlinu."
"To zní lákavě."
Tak sme se za vlahýho podvečera pomalu procházeli sem a tam prázdnýma ulicema. Koukali se do výkladních skříní s levným zbožím a s dámskejma oděvama, studovali sme vystavený pračky a řetězové pily, nakukovali do uřvanejch barů, pozorně si pročítali vývěsky.
Jak sme tak šli, lízali a volizovali (střídavě zmrzlinu a střídavě svý rty), Millie ustavičně zkoušela mý znalosti z oborů jezdectva kladením všetečnejch otázek. Odpovídal sem značně neurčitě.
"Vůbec si nemyslím, že Levák je hňup," prohlásil sem.
"Ach, Nickie," odpověděla Millie, "jak můžeš říct něco takovýho?"
To její oslovení "Nickie" přidalo naší konverzaci novej, slibnej tón. Abych s ní udržel krok, rozhodl sem se přistoupit k "Mil".
"Tak za prvé, Mil, už jen to, že je to ten nejlepší krámskej zloděj v celým státě."
"No dobře, tak ten hňup je ke všemu ještě zloděj. A co má být? I v San Quentinu je plno hňupů."
Toto její ničím neopodstatněný tvrzení sem zatím nechal plavat. Milliin kornout se rozpustil a špičkou jí začala kapat zmrzlina na zbrusu nový triko. Kapky dopadaly na poměrně choulostivý partie, takže mi dobré vychování nedovolilo ji na tento nedostatek ?????????????????????????? Francois.

"Dej si majzla, Mil," řekl. "Kape ti zmrzlina na levý ňadro."
"Do prdele!" vykřikla a podala mi rozblemtanej kornout, aby si mohla ubrouskem vytřít fleky. "Mám to tričko dneska nový!"
"Nic si z toho nedělej." řek sem. "Ty fleky se vyperou. Vypadá to na polyesterovou směs."
"Teda, ne že bych něco věděl o praní," doplnil mě Francois a nakopl mě.
"Asi máš pravdu," řekla Millie. "A ten zbytek zahoď!"
Francois tedy odhodil zbytek Miliiny zmrzliny na chodník. Za všech okolností šetrnej Nick pokračoval v lízání tý svý a všichni společně pak zahnuli do potemnělejch ulic obytný čtvrti. Nick se mezi zakusováním do kornoutu vrátil k obhajobě svýho kamaráda.
"A co takhle, když mi Levák v pátý třídě zachránil život?"
"Levák ti zachránil život?" zeptala se překvapeně Millie.
"Jo," lhal sem, jak když tiskne. "Proč si jinak myslíš, že bychom jinak byli tak velcí přátelé?"
Naše procházka nás dovedla k základní škole, která se rozvalovala v tmavý noci jako nezkrácený dělení.
"Ach, Nickie, tamhle sou houpačky, pojďme na ně!"
Millie mě uchopila za ruku a vedla nás k vopuštěnýmu hřišti. Levák měl pravdu její ruka byla teplá a ne moc vlhká. Sed sem si na houpačku a rozpitvával Levákovo hrdinství, zatímco Millie svištěla tmou sem a tam.
"Tak vidíš," řek sem, "kdyby tenkrát nebyl Levák zastavil ten rozjetej buldozer, pak by to převálcovalo stan ve kterým sem spal."
Millie trochu přibrzdila. "A jak vůbec došlo k tomu, že se nějakej buldozér rozjel?"
"Vždyť sem ti říkal. Nastartoval ho jeden ze skautíků v táboře."
"A jak může malej kluk nastartovat obrovskej buldozer?"
"Lesní dělníci museli omylem nechat klíček v zapalování."
"Takže Levák naskočil na rozjetej buldozer? To na něj vůbec nevypadá. Proč tě místo toho raději nevytáhl ze stanu?"
"No, tam těch stanů stálo v cestě víc. Tu mašinu bylo třeba za každou cenu zastavit."
"Aha," řekla Millie, "takže Levák toho dne zachránil život více lidem!"
"No jasně. Je to fakt hrdina. Dokonce se uvažovalo, že by po něm nazvali ten tábor, ale nějak by to ohrozilo jeho federální financování."
"A měli jste na tom táboře taky koně?"
Teda tahle ženská má v hlavě jen jedno, pomyslel sem si. "Ne, akorát stádo lam," vymýšlel sem si. "Ty ale umíš na tý houpačce lítat!"
"Vyhrála sem u nás ve škole přebory," oznámila Millie. "Zkus to taky."
Zkusil sem to, ale zjistil sem, že divoký houpání není právě ta nejlepší činnost s žaludkem plným zmrzliny. Zpomalil sem a Millie si všimla, že mi něco bloncá z kapsy.
"Co to je?" zeptala se.
Právě na tuto otázku čekal Francois. "Ale Mil, to je přece tvoje podprsenka," řekl. "Našel sem ji ve svý ložnici po vodchodu poldů."
Millie přijala tento intimní kousek oděvu bez zjevnejch rozpaků. "Díky, Nicku. Jsem ráda, že ji zase mám. Je to jedna z těch dražších."
"A kolik to tak dělá?" zeptal se Francois.
"To přesně nevím. Myslím, že osumnáct dolarů."
"Pak to vychází jen devět za kus," rychle sem to spočítal.
"Ale Nicku," zvolala překvapeně Millie. "Netušila jsem, že jsi takový!"
"Jaký?" zeptal sem se. Byli sme teď na houpačkách otočeni k sobě tak, že sme se málem dotýkali koleny.
"Však víš. Zvědavý na dívčí tělo. Vždycky jsem si myslela, že se zajímáš jen o literaturu a počítače. A také o to, abys mi vykládal, jaký je Levák skvělý."
"Zajímám se o tebe," zašeptal Francois a natáhl se k ní. "Děsně." Díky bohu, že byla tma. Moje OLE se zvedala do výšky vzrostlý sekvoje.
"Teda, Nicku," zašeptala Millie a také se naklonila. "To je ale překvapení."
"Vopravdu?" zeptal se Francois.
Millie neodpověděla. Její rty zablokoval Francoisův horečnatej jazyk. Zatímco byl Francois zaměstnanej touto činností, přemítal sem nad nečekaným objevem. Dívčí rty nejsou všechny stejné. Milliiny chutnaly úplně jinak než Sheeniny. Odvážnej Francois brzy ??????????????????????????????
"Hele, Nicku," řekla Millie, když lapala po dechu a rozhlížela se kolem. "Tady to místo je trochu nechráněné. Pojďme támhle k těm stromům."
Přikradli jsme se do temnejch stínů pod vysokýma jedlema a lehli si do stále ještě vyhřátý trávy. Během deseti vteřin sem ucítil chladný večerní vánek ve vlasech a Milliinu ruku na svým ptáku. Zápasil sem s jejím zipem, zatímco Francois se jí škádlivě zak ??????????????????????
"Pozor na to zranění," upozorňovala ho, když jí stahoval džíny a posléze i gaťky. Francois se sklonil, aby experimentálně okusil sladkou vlhkost jejího těla. Levák se mýlí, zjistil Nick. To vůbec nechutná jak kuře.
Millie zasténala, ale nikoli rozkoší. "Nicku, opatrně, mám tam zranění!"
"Promiň," odpověděl sem. Byla taková tma, že byste neviděli ani vagínu, i kdybyste ji měli přímo před vlastním nosem.
"Tady, vidíš?" řekla a vytáhla z kabelky malou baterku. "Ukážu ti to." Nasměrovala kužel svítilny na obrovskou rudožlutou modřinu na sněhově bílém stehně.
Francois byl mírně zhnusen a raději se posunul k pravděpodobně růžové bradavce. Millie zatím jemně hladila špičku

mý bušící OLE.
"Máš prezerativ, Nickie?" zeptala se (v životě sem neslyšel tak rajcovní slova.)
"Hned to bude," řekl Francois a sáhl do kapsy.
Nic. Pusto. Naprostá prázdnota.
V panice sem začal prošacovávat ostatní kapsy.
Zoufalství. Přepadlo mě čirý zoufalství.
"Do prdele!" zašeptal Francois. "Někde mi musel vypadnout. Víš co, já ho zavčas vytáhnu."
"V žádném případě, ty můj tygře," odpověděla. "Já už sem se poučila. Uděláme to jinak."
Pár hmatů odbornice a Milliina ruka byla celá mokrá. Když se mi po několika vteřinách vrátilo vědomí, zeptal sem se: "a co ty?"
"Mohl bys to zkusit jazykem," odpověděla. "Ale musíš být opatrný na mý zranění."
A tak se Francois pustil do práce. Millie ho naváděla na cíl. "Nahoru, trošku dolů, doprava. Tak, tam to je. Ach!"
Zatímco se Francois vybíjel jazykovědně, já sem uvažoval nad problémem chuťovejch vjemů. Bylo to něco jako houby a vaječná omeleta, po stranách.
"Děláš to tak dobře, Nicku," řekla Millie o něco později, když sme leželi jeden druhýmu v náručí. "A ani si při tom nepotřebuješ odpočinout. To je príma."
"To je otázka zkušeností," řekl Francois a celej nesvůj se odvrátil. Nelíbilo se mu, jak si Millie ve světle baterky prohlíží jeho splasklýho člobrdu.
"Akorát jednu věc nemůžu pochopit," řekla.
"A to je co?"
"Co dělali ti lesní dělníci ve skautským táboře?"
"Prosekávali stromy," odpověděl sem. "Aby se v lesích příliš neonanovalo."
Když sem asi hodinu nato dorazil domů, tata ležel rozvalenej na gauči ve svým obvyklým alkoholickým oparu.
"Volala ti nějaká holka," motal se mu jazyk.
"Kdo?" chtěl sem vědět.
"Nevím, nějaký divný méno. Bylo to meziměsto. Ze Santa Cruz."
Moje jediná milovaná! "Cos jí řek, tati?"
"Co asi? Řek sem, že ten kanec šel na rande s nějakou kočkou. Je to divný, ale mám pocit, že sem ten hlas už někde slyšel."
Šourek se mi svírá panikou!
Neděle, 7. října
1:15 - Poté, co tata s Lacey konečně odtáhli do postele, vytočil sem Sheenino číslo do Santa Cruz. Vzala to ňáká holka a mluvila francouzsky.
"Mohl bych prosím mluvit s Sheeni?"
Pár žabožroutích slov.
"S Sheeni Saundersovou. Studuje tam u vás."
Víc žabožroutích slov. Ženský chichotání v pozadí.
"Nerozumím vám. Mluvte prosím anglicky. Je to velice důležité."
Další žabožroutí mluva.
"Říkám vám, jde o záležitost života nebo smrti."
Další žabožroutina. Další chichotání.
"Dobře. Mohla byste jí prosím vyřídit, že volal Nick? Řekněte prosím Sheeni, ať zavolá hned ráno Nickovi Twispovi?"
Dlouhá, komplikovaná žabožroutština.
Ach jo, vyliž si to svý sourcil!" zasyčel sem a práskl sluchátkem.
10:30 - Dlouhá, bezesná noc následovaná ponurou snídaní. Sem naprosto vyřízenej z výčitek svědomí. Jak sem jen mohl tak hnusně Sheeni zradit? A proč na to musela přijít? I to mlíko nalitý na mý kornflejky zkyslo. Sněd sem tu vodpornou břečku, abych si tak vodpykal svou zradu. Pak zazvonil telefon. Lacey přišla s tím, že je to pro mě.
"Dobré ráno, miláčku," vypálil sem bez přípravy.
"Mám tě plný zuby, ty smradlavej vocase!"
"Čau, Levák, tak co sem zas tentokrát proved?"
"Sám víš nejlíp co, zrádče jeden. Millie mi dnes ráno telefonovala. Z fotbalovýho soustředění."
"Jó? To že udělala?" mumlal sem celej šokovanej. "A co říkala?"
"Řekla, že si to s tebou včera v noci rozdala!"
"A tys jí na to skočil, co? Leváku, ta ženská je zoufalá. Snaží se, abys byl žárlivej, protože ty teď jedeš po Wandě Fletcherové. Mimochodem je to skvělej tah z tvý strany. Wanda je fakt nadržená."
"Millie říkala, že budeš zapírat. Dala mi proto důkaz!"
"Jakej důkaz?" nervózně sem se zeptal.
"Mateřský znamínko na tvý pravý kouli. Jak by o něm věděla, ty zrádče?"
"No... Mluvili sme o mateřskejch znamínkách a náhodou sem se jí zmínil o tom, že tam dole jedno mám."
"Ty ses bavil o svejch koulích s mou holkou?"
"O svejch koulích ne, Leváku. O svým šourku. Celý to bylo hrozně odborný. Chce přece bejt doktorkou, vždyť víš. Zvykej si na to už teď Leváku. Za pár let se bude párat s varlatama celý dny."
"A copaks jí to nedělal jazykem? Říkala, že se vyznáš!"
"Naprostej výmysl, Leváku. Víš přece, že mě zajímá jen Sheeni. Sice sem se s Millií včera večer viděl, ale jen proto,

abych jí řek, jak seš skvělej!"
"Jo, tak to je další průser. Když už si vymyslíš nějakou story vo tom, jak sem ti zachránil život, nemoh bys mě aspoň varovat předem. Teď už ví, že je to jedna velká lež."
"Sorry, Levák. Měl sem v plánu ti vo tom říct. Vůbec mě nenapadlo, že vo tom bude Millie tak brzo žvanit. Zavolala ti jen proto, že ta tvoje strategie tak perfektně funguje."
"Fakt si to, Nicku, myslíš?"
"Já to vím zichr. Bylo vidět, jak to v ní vře žárlivostí. Mimochodem a co Wanda?"
"Jo, de to. Leze mi na nervy."
"Ale copak?"
"Furt mě votravuje, abych mluvil vo svejch pocitech. Zrovna když se třeba pokouším dostat se jí pod halenku. Nevím, jestli vůbec něco cejtím. Sem na takový kecy příliš mladej."
"Chce vědět, jestli ji máš rád."
"Ale já ji moc rád nemám. Votravuje mě. Mám rád Millii. A mám ji rád už od svejch desíti let."
"To Wandě určitě taky došlo. Budeš se muset snažit lhát mnohem upřímněji. Vem to vode mě jako radu."
"Asi máš pravdu. Říkala ti něco Millie vo Clivu Bosendorfovi?"
"Skoro se o něm nezmínila. Bylo vidět, že kdybys mu jich pár nandal, tak jí to ani moc vadit nebude. Naopak by to možná trochu napravilo tvůj obraz sráče."
"To je skvělej nápad! Díky, Nicku. Byli sme nejlepší přátelé tolik let. Já věděl, že bys mi takovou sviňárnu neudělal."
"Máš pravdu, Levák," nechal sem ho v omylu. "My kluci musíme držet pospolu."
Krkl sem si. Chutnalo to po kyselým mlíku s pocitem viny. Aspoň už tak netrpím tím, že sem podvedl Sheeni. Nevěra se nepočítá, pokud ste byli tou druhou osobou jen zneužiti. Jen počkej, Millie, jestli já tě ještě někdy svezu na svým arabským hřebci! Přesto jí však vděčím za to, že rozšířila mý sexuální obzory. Moh sem bejt dnes ráno prohlášenej za nepanice, kdyby se proti mně nebyly spikly sudičky.
12:20 - Právě volala Sheeni. Lacey s tatou v tý době venčili Alberta v okolních kopcích, kde si moh vesele vobechcat pár sekvojí, takže já sem mohl v klidu přijmout ÚV hovor.
"Bon jour, Nickie," zašeptala žena mejch snů.
"Ahoj Sheeni, miláčku," odpověděl sem. "Skoro tě neslyším. Děje se něco?"
"Volám z kolejí, proto musím mluvit potichu. V areálu školy se anglicky mluvit nesmí, dokonce ani do telefonu."
"Já vím. Snažil sem se ti včera v noci dovolat a bylo to naprostý peklo."
"No, slyšela jsem o tom dnes ráno. Řekls Darleně něco sprostého o jejím obočí."
"Moje francouzština je poněkud primitivní," připustil sem. "Kdes byla, když sem volal?"
"Ach, byly sme s Taggarty na večírku."
"Hmm. A jaký to bylo?" Představil sem si začouzenou místnost plnou zhýralých surfařů.
"Užili jsme si legrace. Je tu spousta zajímavých lidí. Tvůj otec mi říkal, že nejsi doma, když jsem ti volala."
"No, dával sem rady Levákově dívce Mildretě. Náhodou se tu účastnila sportovního soustředění. Mají teď momentálně nějakou krizi a myslím, že sem jim trochu pomoh."
"To je od tebe milé. A je hezká?"
"Tak obličej má trochu bramborovej," vymýšlel sem si. "Ale Levákovi se líbí."
"Víš co, Nickie, já bych chtěla, abys věděl, že můžeš klidně chodit i s jinýma holkama. Jak správně říká Taggarty, jsme ještě příliš mladí, na to, abychom se takto svazovali. Zvláště, když nás odděluje tolik set kilometrů."
"Ale Sheeni, já tě miluju," odpověděl sem, "Nechci chodit s žádnou jinou."
"Mám na to stejný názor, Nickie, ale chtěla jsem ti jen říct, že máš svobodu chovat se, jak uznáš za vhodné."
Je to velkorysá nabídka, ale vyplývá z ní jeden alarmující důsledek. "No, miláčku, možná že to bude znát trochu neamericky, ale já nechci žádnou svobodu. Sem dokonale šťastnej, když ti můžu votročit."
"Jak milé," zašeptala Sheeni. "A dostals můj dopis?"
"Jistě, miláčku. Tvoje francouzština je vynikající. Velice inteligentní."
"Takžes neměl potíže při čtení nebo jo?"
"Vůbec. Blandážka tvrdí, že sem rozenej lingvista."
Sheeni na mě začala několik minut hovořit rychlou francouzštinou. Když skončila, řek sem: "Bohužel, lásko moje, mý porozumění slyšenýmu pořád ještě jaksi pokulhává za mou schopností číst. Mohla bys to zopakovat anglicky?"
"Jen sem ti popisovala naší třídu. A jak se ti líbí v Redwoodský střední? Už tam máš nějaké přátele?"
"Pár. Znáš Vijaye Joshiho?"
"Jo, docela milý kluk. Na poměry Ukiahu velice vzdělaný. Ale má podivné politické názory. Jednou mě dokonce pozval na veřejné shromáždění u příležitosti návštěvy jednoho z poradců Dana Qauayla. Vijayova sestra je poměrně hezká. Neustále píše Trentovi."
"A Trent jí na dopisy odpovídá?" zeptal sem se v šoku.
"Určitě. Myslím dokonce, že je do ní zamilovaný. Krysa jedna. To byla jen legrace, Nickie. Ale je to zřejmě beznadějné, protože její otec je velice přísný."
Tak s tou sestrou se musím seznámit, pomyslel si Francois. Pak sme si ještě asi hodinu a čtvrt povídali. Nakonec - se srdcem plným lásky a s otlačeným uchem - sme se rozloučili a já zavěsil. Jak to tak vidím, asi si to horský kolo hned tak nekoupím. Moje tvrdě vydělaný prachy půjdou na účet telefonní společnosti AT&T.
16:20 - Známý zaskřípění brzd mě přitáhlo k oknu. Před barákem stál náklaďák a známej řidič. Wally Rumpkin. Mámin odkopnutej milenec. Dva metry vysoká růžová hora masa se právě soukala z kabiny, když sem vyšel před barák, abych se s ní přivítal.

"Ahoj, Wally! To je překvápko!"
"Čau, Nicku," řek Wally směrem k zanedbanýmu jalovci při cestě. "Doufal, jsem, že je to vaše ulice. Dalo mi to pěkně zabrat, než jsem to tady našel."
Cosi černého se mi propletlo mezi nohama a s mrskajícím ocasem a vyplazeným jazykem to plnou parou skočilo překvapenýmu Wallymu do náručí.
"Už jsem ti přece mockrát říkal, abys to nedělal," řekl Wally a jemně položil kňučícího Alberta na zem. "Zrovna jedu na otočku do Takomy, tak sem ti přivezl kolo."
"No, to je fantastický, Wally. Díky!"
Wally otevřel veliký zadní dveře korby a opatrně odtud sundal mý starý desetirychlostní kolo (pětidolarovej výprodejovej šmejd z autoopravny, kterým mě můj otec obšťastnil na mý jedenáctý narozeniny).
"Tos mně přímo vytrh trn z paty, Wally. Bude se mi to tu hodit. Denně nachodím čtrnáct kilometrů."
"Pro mě to nic nebylo, Nicku," odpověděl Wally vzdálený betonárně. "Jel jsem tu kolem. A taky to byla pro mě příležitost, abych navštívil tvou matku."
"Tu? Jak se jí daří?"
"Špatně, obávám se. Je zasnoubená a chystá se na svatbu."
"Zasnoubená? Snad ne s tím fašounským poldou?"
"Jo přesně s tím. Příští sobotu se chystají do Rena."
Tak ani ne za týden dostanu ďábelsky zlýho nevlastního otce. A zase se mě nikdo na nic neptal.
"No to je příšerný, Wally. A nemohls jí to rozmluvit?"
"Pokoušel jsem se o to, Nicku, ale nedala na mě. Myslím, že u ní jde o nějaký iracionální komplex pocitu vděku."
"Vděku? A za co?" chtěl sem vědět.
"Vždyť přece víš," řekl Wally a zrudl. "Za to, že jí pomohl při zametení stop po tom požáru!"
"A jó, to." Další příliv pocitu viny. "Jak to s tím vlastně vypadá?"
"Dobře, nemusíš se ničeho bát. Vyšetřovatelé, co mají to žhářství na starosti, byli u tvý matky jednou či dvakrát. U souseda udělali domovní prohlídku a padlo na něho opravdový podezření, když u něj našli štosy radikálních pamfletů. A chyběly jim důkazy, a tak ho nemohli zatknout a museli ho nechat být. Město teď nabízí desetitisícovou odměnu."
Nervózně sem polkl. Deset tisíc dolarů je pěknej balík, za tu sumu mě může udat kdokoli. I mě samotnýho by to docela lákalo.
Už nemám čas toho víc napsat. Právě sem tatovi sdělil, že máma se bude vdávat, a tak nás s Lacey pozval na slavnostní večeři. Jeho dlouholetá noční můra s placením výživného se možná pomalu chýlí ke konci.
Pondělí, 8. října
Usvědčující důkazní materiály vůči Brunovi se pomalu hromadí. Vijayův kamarád Hároš DeFalco mi dnes při obědě potvrdil, že hvězdnej zadák týmu Redwoodský střední (hvězdnej potud, že letos zapsal jednu plichtu a pět porážek) bydlí kousek vod Sheeniných rodičů. Jak mohla Sheeni odevzdat svý křehký panenství tak přiblblýmu trumberovi? Zůstávám vytuhlej úžasem při pomyšlení na takový znesvěcení. Tak se raději pouštím do představ o různejch formách mučení, včetně rozžhavenejch řemínků suspenzoru či vostrejch ocelovejch svorek drtících jeho nízký, chlupatý vobočí.
Když už sme u těch chlupů, Hároš prej získal. Když mu bylo devět a poprvé si ho všimli vyhledávači talentů pro americkej olympijskej tým pro soutěžení chlupatejch. Mohl by se holit od hlavy k patě, ale dělá to jen na malý mítince velikosti obličeje, nesmyslně končící asi pět centáků nad límcem košile. Všechno voblečení se na něm vzdouvá kvůli silný vrstvě rezavý kožešiny. Vijay mu navrhuje, aby se pokusil získat statut státního fondu rezerv pro transplantaci chlupů.
Hároš bere tyto poťouchlosti dobrosrdečně, ale je schopnej se k nepříčetnosti rozzuřit, když mu holky lepí na dvířka skříňky v šatně speciální psí obojky proti blechám. A ještě víc ho rozzuří, když vstoupí do místnosti a všechny holky se začnou vehementně drbat. Nicméně jeho ciferník zůstává bez jebáků, takže nemá vůbec žádný důvody ke stížnostem. A jeho rodiče sou bohatý, což v mým pojetí světa kompenzuje veškerý genetický anomálie - teda s jednou výjimkou a tou je zkrácení penisu.
Vijay tvrdí, že navzdory všem dostupným důkazům je Hároš nadmíru inteligentní.
"Je teda popletenej," říká o něm Vijay. "Je to oběť té vaší americké masmediální kultury."
Zřejmě díky tomu, že neustále čumí na mizerný televizní reklamy, chtěl by být statným sportovní esem, ale vadí mu v tom jeho chronická neohrabanost. Vyzkoušel už spoustu týmovejch sportů (včetně takovejch šaškáren jako je golf), ale odevšad ho pro neschopnost vyrazili. Přesto však nepřestává toužit po hvězdný dráze sportovce.
Po škole sem znaveně zdolal zaprášený schody osudu a vstoupil do světa práce. Po pouhejch deseti minutách sem cejtil, jak mi mozkový buňky chřadnou a umírají. Proč sou všechna zaměstnání nabízená mladým tak mrzačícím způsobem nudná? Člověk by si myslel, že nám kapitalističtí bohové nabídnou na začátek ty zajímavější. A později, až nás mají sňatkama a hypotékama bezpečně zaháknutý do svýho systému, pak by nám tu nudu mohli napálit naplno. Ale ne, sme zanecháni svýmu vosudu od samýho počátku, vysvlečeni do naha a vopuštěni v krutě mrazivý tundře nudy - a ještě k tomu za svý trápení dostanete leda tak žebráckou mzdu.
Moje práce ten den sestávala ze zařazování obrovskýho štosu lístků do převelikýho šedězelenýho archívu. Ukázalo se, že jde o práci obtížnější, než se zdálo na první pohled (ale v žádném případě nikoli zajímavější). Stála tam řada kartotékových skříněk - jedna pro písmena A-D, jedna pro písmena E-L, jedna pro M-O, osumadvacet skříní na písmeno P a jedna pro R-Z. Zajímalo by mě, jestli se někdo z dřevařskýho průmyslu poradil s archivářem, než se rozhodli aby slovo pila začínalo stejným písmenem jako slovo překližka. A zřejmě nikoho nenapadlo, že ten populární strom se jmenuje pínie. A to už vůbec nemluvím o panelech, pekanovým ořechu, platanu a pryskyřici.
Mě to tak překvapilo, že sem se polekal, aby se mý přiřazování písmen nestalo pitomě perverzním. To plus očividnej

nezájem mejch předchůdců o alfabetickej pořádek mě přimělo postupovat podobně nevypočitatelně. Zařadil sem zprávu o prvotřídní švédský překližce na válendy pod písmeny G (jako Greta Garbo) a přehled o panelování ozdobnýma lištama pod J (jako "jen pro naprostý debily").
Tata, přesně v linii se svým charakterem, předstíral, že nejsme příbuzní, a honil mě sem tam jak despotickej absolutní monarcha. Dokonce trval na tom, abych ho oslovoval "pane Twispe", aby se - podle jeho slov - "zachoval správnej firemní vodstup". Podřídil sem se, ale dal sem mu to pěkně vyžrat. "Ano, rozka, pane Twispe," salutoval sem. Přišlo mi, že se to tak patří. Vyvolalo to pobavenej úsměv na napudrovaný tváři upjatý sekretářky pana Prestona, slečny Plinyové (křestním jménem Penelopy - ó nikoli, nepřeje si, aby jí kdokoli oslovoval Penny).
Slečna Plinyová je buďto předčasně zestárlá třicítka, nebo značně zachovalá padesátka. Chodí voblíkaná do jemnejch vhodně sladěnejch pastelovejch tónů, kolem ramen nosí svetr připevněnej zlatým řetězem, popíjí silnej čaj z porcelánovejch hrníčků (s podšálkem), v každý zásuvce má osvěžovač vzduchu s vůní růže. Vyslovuje pečlivě jako logopedka a šminkuje si přísný rty zářivou rtěnkou (barvy čerstvý vraždy). Jako hlavní specialistka firmy na otázky gramatiky tvrdě podtrhává modrou propiskou všechna hovorovější slova, čímž i tak dost kostrbatá próza získává zvláštní zatuchlost - jakoby od pisálků z minulýho století. Je to divný, ale Francois je jí fascinován. Překvapuje mě to, protože ona zřejmě na takovej typ vůbec neletí.
Když sem přišel domů, čekal mě tam příšernej šok. V jídelně s ubrouskem uvázaným pod dvojitou bradou, ses očekáváníplným výrazem rozvaloval můj ceckatej spolužák Dwayne.
"Ahoj, Nicku," zahalasil, "máma právě připravuje k večeři vepřovou pečeni."
Bylo to tak. Lacey ze zoufalství nad jazykovou propastí najala jako naší hospodyni (na zkušební dobu jenoho týdne) jedinou anglofonní žadatelku: paní Floru Cramptonovou, matku toho, však víte koho. Tata souhlasil s tím, aby Dwayne jedl s námi, ale ještě snížil i tak dost nuznej plat paní Cramptonové.
"Ty musíš... bejt... Nick," řekla žena velikosti telefonní budky, navlíknutá do oranžový zástěry, když přinesla na stůl velkou mísu s kukuřičným chlebem. "Já sem Flora... Běž si umejt ruce, chlapče... Nebudu... servírovat nadvakrát."
Mluvila neuvěřitelně pomalu, jako by teprve ten jazyk tvořila. Kdybyste nahrávku její mluvy pustili na trošku větší rychlost, možná byste zjistili, že hovoří podivným vesnickým dialektem středního Západu.
Zamračil sem se a spočítal prostřený nádobí na stole. Pět.
"Ale, Lacey," zašeptal sem, "neměla by služka a její děti jíst v kuchyni?"
Flora to zaslechla. "Hele, nejseš... náhodou... trochu... nafoukanej... usoplenec!" řekla, když mrskla mísou na stůl a odběhla do kuchyně. Všim sem si, že se musela (pro ni) příliš úzkejma dveřma do kuchyně protáhnout na štorc.
"Zařídím to, paní Cramptonová," volala za ní Lacey. "Nebuď protivnej, Nicku. Bude to prima společná večeře. Paní Cramptonová je vynikající kuchařka."
No dobře, no - tak teda jako kuchařka ujde, pokud ste milovníky kuchyně bílý žebroty. K večeři sme do sebe naházeli vepřovou pečeni s omáčkou a chlebovou nádivkou, přeslazený sladký brambory, hořčičnej salát a kukuřičnej chleba s máslem a třešňovou marmeládou. Tata si naložil třetinu od každýho a jeho radost ze žrádla kazil jen deprimující pohled na dva Cramptony, kteří s ním drželi krok v kaloriích. Paní Cramptonová si také vesele přihýbala z tatovy kořalky. Sem zvědav, jestli nebude tata chtít další slevy v celkovým finančním vyrovnání.
Dwayne si už potřetí nepřidal. Usnul u stolu.
"Nevím... co se... s tím Dwaynem... stalo," řekla jeho matka. "Celou... noc sem ho... viděla hrát... to zatracený... nintendo... Myslí si... že nepotřebuje... spánek!"
Tata mi dovolil umejt nádobí, ale paní Cramptonová řekla, že ne. "Je... prej vědátor... ať si... de dělat svý... úlohy... do školy." Zatřásla Dwaynem a poručila mu to nádobí umejt.
Obávám se, že sem jí špatně vodhad. Člověk prostě někdy nemůže dát na první dojem.
Prohodil sem se v kuchyni, zrovna, když Dwayne domýval poslední hrnce.
"Tvá máma ti říká Dwayno," pronesl sem s podivem v hlase.
"No a co má bejt?"
"Jen to, jaký to má pro tebe finanční vohodnocení, aby se ta skutečnost neopakovala před třídou?"
"Dwayne obrátil svý kapsy naruby. "Mám jen 78 centíků."
Přijal sem nabídnutou částku. "Pro začátek by to šlo, Dwayno."
Úterý, 9. října
Škola, práce, domácí úlohy, venčení psa, televize. Další nudnej den. Dokonce ani dopis od Sheeni. Je možný, že lidská rasa vynalezla nudu proto, aby se vyhlídka na smrt zdála snesitelnější?
Právě sem odeslal svý sestře Joanii vopožděný blahopřání k narozeninám. Je to už tři tejdny, ale to je snad právě to, co vopožděný znamená. (Aspoň podle slovníku). Stejně asi není doma, aby vybírala poštu. Pracuje jako letuška a je stále na cestách. Vrací se do svý noclehárny v Los Angeles jen proto, aby se tam vyspala a pobavila muže bez univerzitního diplomu.
Další monstrózně kalorický žrádlo od paní Cramptonový. Tata, obávám se, bude muset o víkendech melouchařit, aby zaplatil účty za jídlo - pokud ovšem bude schopnej zvednout svůj bobtnající pupek z gauče. Jen Lacey jí střídmě, aby si uchovala figuru. Když je tak člověk vidí sedět vedle sebe u stolu, je to k nevíře, že paní Cramptonová a Lacey patří ke stejnýmu pohlaví stejnýho živočišnýho druhu. Člověk by měl spíš dojem, že každá pochází z jiný sluneční soustavy.
Mezi sousty se Dwayne naučil kopat mě pod stolem. Odplácím mu tím, že se snažím ušpinit co nejvíc nádobí.
Paní Cramptonová se naštvala, protože tata se nechal slyšet, že by její obézní syn měl začít držet dietu. "Dwayno... ten potřebuje... dobře... jíst," odsekla. "V NHL... berou jen... velký... kluky."
Zřejmě si myslí, že Dwayne jí koupí krásnej barák, až podepíše svou mnohamiliónovou smlouvu jako fotbalovej profík.
Někde by jí asi měl poslat anonym, že její syn je v hodinách tělocviku vedle Hároše druhej nejnemožnější žák. Zajímalo

by mě, kolik by za tuto informaci zaplatil tata.
Poved se mi drobnej trapas, když sem se nad dezertem (vanilkovej podink se šlehačkou) nevinně zeptal: "A kde večeří pan Crampton?"
Dwayne zrudl. Paní Cramptonová položila lžičku. "Můj chlap... má byt a stravu... v San Quentinu," odpověděla. "A bude... tomu tak... dalších deset až dvacet let."
Později, když sem v kuchyni použil tři skleničky, abych zapil tři vitamínový pilulky, podíval se na mě od dřezu Dwayne jehněčím pohledem. "Že nikomu neřekneš, že je můj fotr v lapáku, že ne, Nicku?"
"Nevím," odpověděl sem zamyšleně. "Zač to dostal?"
"Zkasíroval pár nekrytejch šeků."
"Netušil sem, že tě můžou za něco takovýho zabásnout," odpověděl sem překvapeně.
"Můj tata to dělá furt."
"No jo, ale ty šeky byly ukradený," pokračoval Dwayne, "vod člověka, kterýho otec střelil."
"A umřel ten chlap?" zeptal sem se zvědavě.
"Ne, je jen, jak tomu říkaj, klinicky mrtvej. Ale porota řekla, že nešlo o vraždu, jinak by se fotr škvařil na křesle."
"V tomto státě lidi plynujou," opravil sem ho. "Tvýho otce by popravili v plynový komoře."
"Fíha!" zvolal Dwayne. "Myslíš, že by nás to nechali vomrknout?"
"Samozřejmě," řek sem. "Rodinu vždycky zvou. To by jinak byl krutej a nezaslouženej trest."
Dwayne zívl. "Nechápu, jak vydržíš nespat, Nicku. Dělám, co můžu, ale sem furt unavenej."
"Jen to zkus vydržet. Chce se ti spát, jen když zavřeš oči."
"Ale někdy se mně prostě zavíraj samy," postěžoval si.
"Nesmíš je nechat. Když máš pocit, že se ti voči zavíraj, běž si vosprchovat ksicht a poskakuj po jedný noze. Já to taky tak dělám."
"Teda, Nicku. Jak to děláš, že seš tak šíleně inteligentní?"
"Nespím," odpověděl sem. "Spánková deprivace eliminuje mentální procesy." Otevřel sem troubu. "Sakra, nějakej vůl dal pekáč zpátky do trouby a nechal ji jet naplno. Teda, to vypadá pěkně přiškvařeně. Budeš na to muset použít drátěnku a pořádně silnej chemickej šmejd."
"Dík, Nicku," řekl Dwayne vděčně. "Až budu hotov, nemoh bych vzít Alberta na procházku? Prosím?"
"Předpokládám, že bych ti tu laskavost mohl výjimečně udělat."
"Fakt, Nicku,, seš super."
"To nestojí za řeč," odpověděl sem.
Středa, 10. října
Za svůj práh sem z technologie dřeva dostal trojku. Pan Vilprang řek, že sem dost dobře nezhobloval hrany do pravejch úhlů a že mý lakování je skvrnitý. To je ta nejhorší známka, kterou sem kdy dostal. Zajímalo by mě, jestli vyhlášená Stanfordská univerzita bude mít taky tak náročný požadavky.
Zatímco sem bezútěšně začal na svým dalším projektu (stojánek na ubrousky), dolezl ten bezkrkej atlet Bruno, aby svou volnou hodinu vyplnil tím, že obrousí napodobeninu prvních americkejch kuchyňskejch dřezů z javorovýho dřeva (aspoň si myslím, že je to to, co to má bejt). Bruno je v jedný z nejpokročilejších tříd. Už smí pracovat na všech těch elektrickejch mašinách, o kterejch pan Vilprang říká, že "by vám frajerům hned ufikly všechny prstíčky". Šunkorukej Bruno má pořád prstů plnej počet. K mýmu hlubokýmu smutku přežil i tuto hodinu bez úhony. Musím nalézt způsob, jak ho nenápadně pošťouchnout, když bude zrovna čumět do hoblovacího stroje nebo dělat něco na ostřičce. Rád pracuje s vyplazenou špičkou jazyka - možná, že by ho kousek mohl nechat na pásový brusce.
Když už pominulo první okouzlení mýho vodpoledního zaměstnání, cejtím ještě víc, jak mi ta práce zoufale ničí mozek. Můj dnešní úkol bylo přepsat do počítače celej štos zmatenejch a gramaticky chybně napsanejch dopisů redakční radě. Abych tu nudu trochu oživil, sem tam sem nějaký písmenko změnil, ale tak, aby to nebylo příliš nápadný. Drobný překlepy často uniknou pozornosti korektora a dokážou úžasně pozvednout i to nejnudnější psaní. Snažím se, seč mohu.
Tata strávil celý vodpoledne ve svý kukani a vypadal spráskaně. Pan Preston zaslech, jak se tata ptá slečny Plinyové, jak dlouho ještě hodlá "zahřívat tou svou kouzelnou prdelkou židli v Progresívní překližce?" Odpověděla mu chladně, že "naprosto nemá ponětí, nač naráží", a pan Preston sa na tatu podíval pohledem, kterej moh štípat mahagon.
Lacey připravila k večeři zbytky. Paní Cramptonová měla v rodině nějakej naléhavej případ a nemohla přijít.
"Jakej naléhavej případ?" chtěl sem vědět.
"Musela jít s Dwaynem k lékaři," odpověděla Lacey. "Našla ho ve čtyři hodiny ráno v kuchyni, tekla z něho voda a poskakoval po jedný noze."
18:30 - po večeři zazvonil telefon a tata mi ho předal.
"Ahoj, Nickie, drahoušku."
Byla to má vodporná matka.
"Ach, ahoj, mami," odpověděl sem chladně.
"Jak se máš, chlapečku? Jak vycházíš se svým otcem?"
"Jo, je fantastickej," lhal sem. "Moc se mi tady líbí."
"To je dobře, Nicku. Měla jsem o tebe starost."
"Jo, nohy se mi po tom výprasku už zahojily. Pořád ještě trochu kulhám, ale zdá se, že ty zranění nebudou mít trvalý následky."
"Je mi líto, jestli byl Lance trochu moc tvrdý. Všichni jsme byli té noci poněkud rozčileni."
"Ach, tak," odpověděl sem.

"Už si slyšel, že Lance a já budeme mít tuto sobotu svatbu?" pokračovala veselým tónem. "Říkali sme si, že bys mohl za námi do Rena na ten obřad přijet. Poslala bych ti lístek na autobus."
"Perfektní, strašně bych rád, ale bohužel už mám domluvenou návštěvu u zubaře, aby mi pořádně vočistil chrup. Možná příště."
Dlouhý ticho ve sluchátku.
"Tak jo, Nicku. Zdá se, že přijet nechceš. Ale myslím si, že kdybys dal Lancemu šanci, určitě by sis ho časem oblíbil."
"No jo." Jasně. Prej byla doma s Josephem Goebbelsem o víkendech pěkná prdel.
"Líbánky strávíme ve Winnemucce. Lanceho matka tam žije někde v poušti v obytným autě."
"To zní zajímavě. Tak jo, já už musím jít dělat úlohy."
"Nickie, napíšeš mi? Nebo zavoláš? Vrátíme se za pár dní."
"Pokusím se. Ahoj, mami."
"Měj se, Nicku. Budu na tebe myslet."
"Tak jo." klik.
Myslím, že napíšu dopis do lékařskýho časopisu New England Journal of Medicine, že sem právě objevil příčinu klinický deprese: rodiče!
Čtvrtek, 11. října
Panebože, já sem utahanej! Tata a Lacey měli včera od dvou hodin v noci soutěž v řevu. Nebyl sem schopnej přesně určit jádro pudla, ale v jednom momentě sem slyšel, jak na něho Lacey křičí "ty zaprděnej, furt kritizující, lakomej, necitlivej, sexistickej vožralo". Pak ho taky nazvala "sobeckým, podělaným a nudným vocasem v posteli". Znělo mi to jako docela příhodný hodnocení. Ještě snad vynechala, že je "mizernej za volantem", ale to možná proto, že se v tomto bodě díky svejm vlastním pokutám držela zpátky.
Párkrát se bitva rozhořela tak silným štěkotem, že Albert pocítil nutnost se k nim ze svýho zaprášenýho doupěte přidat. Nakonec nezbylo, než aby Francois zařval: "Hej, vy tam, sou tu lidi, co budou zítra volaní ve fyzice. Nemohli byste to trochu ztlumit?"
"Polib mně prdel, ty zasrane!" zavolal na mě můj milující rodič. Ale slovní ohňostroj se chvíli nato trochu uklidnil. Ráno sem našel Lacey, jak spí polonahá v obýváku na gauči. Možná, že by se měli hádat častěji.
U oběda sem se dozvěděl, že Hároše DeFalca právě jmenovali pomocným manažerem ragbyovýho týmu Výbojní bobři. Doufá, že postupem doby to snad dotáhne až na prvotřídního rozehrávače. Určitě tak začínalo víc hvězd. Zatím však pomáhá borcům s obvazováním kotníků, má na starosti chlazení šťávy a o přestávkách zametá hrací plochu, aby nikdo neuklouzl na vyraženejch očních bulvách. Měl by při tom mít dost času, aby mi zjistil všechny informace o tom nejproslulejším bezkrkým sportovci.
V práci to dnes páchlo přiškvařeným masem. Tatovi hořelo u zadku. Pan Presto ho dnes ráno zavolal a sdělil mu, že oficiální korektorka časopisu (slečna Plinyová) nalezla v tatově článku Vývojové tendence ve dvojitě plátovaných podpodlažních dřevotřískových deskách "jedenatřicet závažných věcných chyb".
Odpolední závěr pana Prestona zněl: vzhledem k tomu, že je nutné, aby tata získal větší přehled o dřevě, pozval ho na víkend do svý sklepní dílny. Společnými silami postaví čtyři nový kartotékový skříňky z překližky. Tata souhlasil, ale jeho kyselý nadšení nikoho nepřesvědčilo.
Poté, co tata dostal kartáč, slečna Plinyová malými doušky popíjela svůj čaj a pobrukovala si melodie z muzikálů a dokonce mě pochválila za přesnost mýho přepisu.
"Doufám, že vám to, slečno Plinyová, nevadí," řekl sem, "ale dovolil jsem si opravit několik překlepů a eliminovat hovorové tvary."
"Velmi správně si učinil, Nicholasi," odpověděla. "Musíme být neustále na stráži, abychom odrazili útok lingvistických nepravostí."
"Je třeba zachovávat vysokou úroveň," přitakal sem. "Filištínští jsou u bran."
Pohlédla směrem k tatově kukani. "Zdi se bortí, Nicholasi. Již se potýkáme s Vizigóty přímo v ulicích."
Lacey na večeři nepřišla. Udělala dobře, protože ta sprostá paní Cramptonová měla tolik drzosti, že k večeři usmažila kravský játra. Dwayne je nenávidí stejně jako já. Tak sme tam rozjímavě seděli, s odporem hleděli na svý talířky a tata s paní Cramptonovou to zatím spásli.
Později, když Dwayne umýval nádobí, svěřil se mi, že mu doktor předepsal na večer před spaním silný sedativa.
"Máma mi jednu tabletku včera večer dala, ale já sem ji pozdějc vypliv."
"Tos udělal dobře. Moh bys na takovýhle prášky získat návyk. Cos s tou tabletou udělal?"
"Schoval sem ji pod polštář," odpověděl.
"Výborně. A teď ti řeknu, co uděláš. Těsně před spaním se matky zeptáš, jestli nechce něco horkýho k pití, a ten prášek jí v tom rozpustíš. Nebude tě pak slyšet, kdybys musel v noci vstávat a chvíli poskakovat."
"To je ale nápad," zašeptal Dwayne. "Kdybych já tak moh mít tvou hlavu, Nicku!"
"Promiň, Dwayne," odpověděl sem dotčeně. "Ale pořád ji ještě používám."
"Moh bych jít dnes zase s Albertem? Prosím, Nicku."
"No teda, Dwayne, já nevím. Psi nerostou jen tak na stromech."
"Dám ti padesát centíků."
"To by šlo," odpověděl sem a strčil do kapsy dva čtvrťáky. "Můžeš s ním bejt venku tak dlouho, jak se ti chce."
21:30 - Právě volal Vijay. Pozval mě k nim zítra na večeři. Konečně se seznámím s jeho krásnou sestrou Apurvou. Taky mi řek, že ho přepadl "geniální nápad", kterej by chtěl se mnou prodiskutovat v soukromí.
22:30 - Lacey se konečně, v trochu podrouškeným stavu, vrátila domů. Sou teď s tatou zavřeni v ložnici a něco si tam špitají. Hup, hup, hup péra matrací už zase vržou. Další domácí krize úspěšně překonána. Blbý. Francois chtěl právě

Lacey navrhnout, jestli by to s ním nechtěla dnes večer zkusit.
Pátek, 12. října
Zítra jedu do Santa Cruz navštívit Sheeni! To byl ten Vijayův nápad. Celý to vymyslel a naplánoval. Hároš, Vijay a já si "půjčíme" auto od Hárošovy babičky. Je teď momentálně v nemocnici napojená na kyslíkovej přístroj, takže ho právě asi potřebovat nebude. Hároš se dnes ráno nevoholil. Spočítali sme si, že zítra bude vypadat aspoň tak na pětatřicet, takže bude řídit on. Tvrdí, že si babiččino fáro půjčuje už od svejch dvanácti let, a dokonce to jednou na redwoodský dálnici vytáh na sto šedesát. Neměl by mít žádnej problém do dvou let získat řidičák. Vzhledem k tomu, že už mám jistý řidičský zkušenosti s máminým bejvalým linkolnem s přívěsem (bohužel oba lehly popelem při požáru v Berkeley), byl sem určen coby náhradní řidič. Tentokrát určitě nezapomenu zatáhnout ruční brzdu. Každej z nás doma řekl, že bude spát u toho druhýho. Já platím benál, protože koneckonců Sheeni je moje holka. Je to tak spravedlivý.
Pan Preston mi dovolil vynechat zítřejší směnu, neboť sem mu řek, že se musím naučit zpaměti úplně celou "Píseň o starým námořníkovi". Řekl: "Tak dobře, v pondělí se těšíme na recitaci."
Do prdele!
Večeře u Vijayovejch byla skvostná: spousta tajemnejch obilovin, neznámý druhy zeleniny v roztodivnejch omáčkách, podivnej tenkej chleba nafouknutej jako balonek a malinký nerezový mističky s neidentifikovatelným kořeněným čímsi. Bylo to pikantní, ale ne zas příliš ostrý pro nanicovatej americkej vkus. Někdo zapomněl na vidličky, tak sme to jedli rukama. K pití sme měli vodnatej slanej jogurtovej nápoj zvanej lassi, asi po tom slavným televizním čoklovi. (Jen doufám, že to nebylo z psího mlíka.)
Apurva mě svou nádherou v rudým sari a zlatých střevíčkách naprosto vodrovnala. Má dlouhý černý vlasy, lesklou bronzovou pleť, veliký tmavý oči a melodickej hlas, kterej lahodí uším jako průzračnej ptačí zpěv. Její otec (vysokej nevrlej chlápek s pronikavým pohledem, z něhož šla hrůza) ji nutí chodit do katolický dívčí školy, takže se rozechvěle těšila na smysluplnou konverzaci s mužem. Francois jí vyšel vstříc a flirtoval s ní způsobem, kterej byl i na jeho měřítka vodvázanej.
"Apurva je nádherné jméno," řekl. "Znamená to něco?"
"Ano," odpověděla a mírně se začervenala. "Znamená to unikátní nebo úžasný."
"Samozřejmě," řekl Francois, "jsem to ale hlupák, že mě to nenapadlo hned."
Pan Joshi se na mě přísně podíval.
"A znamená tvé jméno něco, Nicku?" zeptala se Apurva.
"Nick je zdrobnělina za niklák, obyčejný groš," odpověděl sem.
Apurva se zasmála. "Ale Nicku, nepochybuji o tom, že to musí znamenat něco mnohem hezčího. Jsi příliš skromný."
"Není to jméno odvozeno od Nicholase?" zjišťoval pan Joshi.
"Ano je, pane."
"Pak to ale znamená, že jsi aktivní katolík, nemám pravdu?" z tónu jeho hlasu sem měl dojem, že se mě ptá, jestli sem aktivní pederast. Ale pokud tak nenávidí katolíky, proč pak posílá svou jedinou dceru do školy, která je řízená jeptiškama?
"Ne, pane, jsem pasívní protestant. Při sčítání lidu se hlásíme k metodistům."
"Cožpak nevedeš žádný duchovní život?" zeptal se pan Joshi s hrůzou v hlase.
"Obávám se, že už je tomu tak," omluvil sem se mu. "Ale každý prosinec míváme vánoční stromeček."
"Tvým rodičům by se mělo vyčinit," netajil se se svým přesvědčením pan Joshi. "Zanedbávají své povinnosti. Každé dítě by přece mělo... "
"Každé dítě by přece mělo jíst, dokud je jídlo teplé," přerušila ho paní Joshiová s úsměvem. "Dej si ještě jednou čapati, Nicku."
Apurvina matka byla k mýmu překvapení stejně živá jako její dcera a skoro stejně tak krásná. Trvala na tom, abych si od všeho přidal a vypadala upřímně šokovaná, když sem odmítl čtvrtou porci zelenejch sojovejch bobů s kari.
Seděli sme ve vkusně zařízený jídelně, a když sem tak poslouchal jejich čilou intelektuální konverzaci, přepadl mě smutek. V té chvíli sem si totiž vzpomněl, že tata pravděpodobně vrčí na paní Cramptonovou "hoďte sem ty rybí prsty" a Lacey se svěřuje se svýma úvahama na téma poslední móda v barvení vlasů, zatímco Dwayne se bez hlesu šťourá v nose. Proč právě já, panebože? Jak je možný, že Vijay je vybranej do "Modelový rodiny", kdežto já trčím ve vobehranejch reprízách "Mýho nejoblíbenějšího magora"?
22:30 - Zpátky mezi svejma. Lacey a tata spolu zase nemluví. Dřív než Dwayne se svou mámou vodešel, zaplatil dnešní poplatek za venčení Alberta a řekl mi, že tata při večeři vyhrožoval Lacey nožem na máslo, když zjistil, že mu vylila láhev kořalky do hajzlu. "Bylo to úplně stejný, jako když byl doma můj fotr," šeptal mi Dwayne. "Voni akorát tolik nekleli." Lacey si právě stele na gauči a tata trucuje v ložnici.
Pokoušel sem se telefonicky upozornit Sheeni na naši návštěvu, ale nemoh sem se dostat přes švitořící bariéru žabožroutštiny. Vypadá to, že ji zkrátka budu muset překvapit. Sem značně optimistickej, že vyslyší hlasu rozumu a bude souhlasit s návratem zpátky do Ukiahu. Je to přece jen malá oběť pro naši velkou lásku.
Spočítal sem svůj balík: šestačtyřicet doláčů a dvanáct centíků ($45,12 úspor a dolar půjčovnýho za psa). Auto Hárošovy babky snad bude mít nízkou spotřebu, jinak se během týhle cesty asi nenajím.
Sobota, 13. října
(přepsáno z rukopisu) - 9:30 - Sme na cestě do Santa Cruz! Šineme si to jižně dálnicí sto jedna, právě sme projeli předměstím Cloverdalu. Hároš se prozatím jeví jako schopnej řidič. Samozřejmě, že ve srovnání s tatou se každej jeví jako schopnej řidič. Hároš si to pyšně přihasil v saku s nápisem Výbojní bobři, kterýžto sme ho přinutili okamžitě vyslíct. Chceme přece, aby vypadal aspoň na začínajícího univerzitního studenta, a ne středoškoláka.
Auťák babičky DeFalcový je skoro netknutej model Forda Falcona z roku pětašedesát (barva: slonovinová kost) s

šedesáti tisícema ujetejch kilometrů. Skvělý auto, ale uvnitř to trochu smrdí jako stará dáma. Mám pocit, jako bychom měli mít všichni bílý rukavičky a probírat reformu systému sociálního zabezpečení. Pod kapotou je maličkej, neustále hladovej motor, takže vzhůru k mýmu naprostýmu vožebračení.
Už sem si zapamatoval první dva verše z "Písně o starým námořníkovi". Už jich zbývá jen sedum set dvacet vosum. Vijay mi pomáhá tím, že každej verš obscénně paroduje. Tvrdí, že jakmile se člověk naučí tu sprostou verzi, pak se mnohem snáz naučí originál. Zdá se mi to logický. Příště se ale panu Prestonovi vymluvím, že potřebuju volno kvůli něčemu vágnějšímu, jako třeba kvůli duchovnímu růstu.
10:15 - Naše první krize. Vylezlo slunce a Hároše voslnilo tak, že sme se z dálnice skoro nedostali živí. Zapomněl doma sluneční brejle, a tak sme se museli zastavit v nejbližším k-Martu, aby si tam ňáký koupil. Když už sme tam byli, koupili sme si dva tucty vdolků (jen osum centů za kus, musíme totiž nakládat s našimi fondy velmi obezřetně). Hároš teď vidí docela dobře, ale říká, že ty laciný čočky vyvolávaj pocit, že řídí nízko letící eroplán. Celý jeho tělo je přecitlivělý na světlo. Možná proto je porostlej tou srstí.
13:30 - Hároš při nájezdu do San Franciska špatně zahl, a než sme se vzpamatovali, už sme si to mířili východně na Bay Bridge. Tak sem řek sakra, zajeďme do Oaklandu a mrknem se na náš starej dům. K mýmu překvapení klíč furt ještě pasoval. Byl bych totiž čekal, že si máma nechá všechny zámky vyměnit. Barák byl vopuštěnej, protože máma byla přece v Renu, kde si ruinovala život s Lancem.
Hároš i Vijay se shodli na tom, že do zdi zabudovaná ševroletka (dílo matčina odkopnutýho gigantickýho frajera Wallyho) je radikální až do krajnosti. Nahoře sme našli spoustu alarmujících důkazů o přítomnosti hnusnýho Lance, včetně šesti pečlivě vyžehlenejch oaklandskejch policejních uniforem číslo šestapadesát, který visely v mý skříni. Půjčil sem si máminy nůžky z manikúry a na zadním švu všech jeho kalhot sem přestřihl každej třetí steh. Příště, až se sehne, aby praštil obuškem bezbrannýho překupníka drog, udělá to křup! Pak sem si půjčil lak na nehty a na jeho neprůstřelnou vestu sem v místě, kde má srdce, namaloval kulatej terč jako na střelnici.
Hároš a Vijay prováděli zatím inspekci bývalýho pokoje mý sestry Joanie, kterej se nyní proměnil v nadýchanej růžovej dětskej pokojíček pro očekávaný miminko.
"Nač sou tu všechny ty dětský krámy?" zeptal se Hároš.
"Máma je v tom," musel sem s barvou ven.
"To je teda fór," odpověděl Hároš. "Není na to trochu moc stará, aby je takhle chrlila?"
"Zrůdná hříčka přírody," řek sem. "Jen doufám, že ten fagan nebude mít dvě hlavy. Jeho fotr byl naprostej magor."
"To není ten člověk, kterého si bere?" zeptal se Vijay.
"Ale ne. To je jinej magor. Ten první zakalil na infarkt."
"Teda, pánové," zvolal Hároš, "to děcko se ještě nenarodilo a už je to poloviční sirotek."
"Tak tohle by v naší rodině mohla bejt jistá výhoda," odpověděl sem.
Před odchodem sem ještě v mámině pokoji načmáral šarlatovou rtěnkou na zrcadlo: "TO TĚ JEŠTĚ BUDE MRZET!!!"
"A nepozná tvoje matka, kdo to psal?" zeptal se Vijay.
"Nee," odpověděl sem. "Pozměnil sem přece svůj rukopis. Bude si určitě myslet, že je to zpráva ze záhrobí."
15:30 - Jen co sme vjeli do Santa Cruz, spustil se studenej šedivej déšť. Doufám, že to není zlý znamení. Už umím šest oplzlejch veršů, však víte čeho.
Právě sme doplnili benál: čtyřiadvacet dolarů a třiapadesát centů. To sem teda neměl ani páru, že falcon je toho schopnej tolik pojmout. Budu muset zvážit, jestli sem už překročil věkovou hranici pro "dejte nám svou krev za finanční odměnu".
18:15 - Právě sem se opět setkal s tou jedinou láskou svýho života. Ještě teď se mně třesou ruce. Cejtím se na vrcholu svejch životních sil. Sheeni byla naším příjezdem překvapená, možná i trochu vyvedená z míry. Vrhli sme se do vášnivýho objetí bez ohledu na přihlížejícího Vilaye, Hároše, pár užaslých studentů a dotčenou správcovou kolejí. Sheeni byla tak nadšená, že dokonce utrousila pár anglickejch slov. To tu správcovou zřejmě rozrušilo ještě víc. Museli sme toho nechat, ale očekávám, že budeme v důvěrnostech zase brzo pokračovat.
Píšu to na zadním sedadle Hárošova auta, který je zaparkovaný hned před snobským areálem Sheeniny školy Ecole des Arts et Litteratures. Čekáme, až se Sheeni s Taggarty dovoblíkaj a přijdou za náma. Máme teď v plánu jít všichni společně na večeři a pak se půjdeme projít na promenádu (pokud nám to déšť dovolí). Holky slíbily, že s sebou vezmou ještě jednu kamarádku pro Hároše. (Vijay si dělá zuby na Sheeninu vášnivou spolubydlící.) Já jen doufám, že s sebou taky vezmou ňáký prachy.
22:30 - Sme zpátky na parkovišti a čekáme na Sheeni, aby nám přišla říct, až bude vzduch čistej. Je možný, že uběhly teprve čtyři hodiny? Mám pocit, jakoby to byly dny. Sheeni odvážně souhlasila s tím, že nás na noc propašuje do svýho pokoje, kterej sdílí s Taggarty. Je to hrubý porušení kolejního řádu. Bude to má první noc s Sheeni. Doufám, že přítomnost dalších tří osob nesníží nějak výrazně možnosti našeho vášnivýho milování.
Hároš byl rád, že už zase může na sebe navlíct sako školního sportovního klubu. Ukázalo se, že ta jeho dohozená holka je urostlá obryně jménem Heather a je nejlepší útočnicí zdejšího dívčího basketbalovýho týmu. Byla oblečená, jako by šla právě na zápas: krátká sukně dávala vyniknout jejím šlachovitě svalnatým nohám. Směrem vzhůru byl upnutej červenej svetřík, ze kterýho se poulily dvě obrovský mičudy. Kdybych tvrdil, že Hároš byl z tý vysoký Heather vedle, nebylo by to tak úplně přesný. Naopak, byla to ona, kdo se okamžitě vrhl na svůj doprovod poté, co ten byl sdělil, že vede Redwoodskou ligu v metráži kop-výkop.
Vijay to měl poněkud horší. Ta smyslná Taggarty (krátký tmavý vlasy, zářivý zelený voči, manhattanská rafinovanost oděná do křehký vyzrálosti) nám naopak všem chtěla dokázat, že je příliš inteligentní na to, aby jen tak podlehla jeho exotickýmu pravičáckýmu kouzlu. Svým dráždivě pronikavým, překultivovaným hlasem vysypala během chvilky víc literárních odkazů, než sem zvládl ve všech svejch dopisechod Sheeni za celej měsíc. Nechápu, jak jí ještě zbývá čas na

sexuální výboje, když toho musí tolik nazupat.
Vijayovi se musí nechat, že se víc než jen držel, zvláště pak, když začal dlouze recitovat květnatej epos v řeči urdu. Taggarty se snažila převíst konverzaci směrem k historický analýze Ramaydanu, ale okamžitě toho nechala v momentě, kdy ji Vijay upozornil na významnej věcnej omyl. Fakt je, že Taggarty je taková intelektuální těžkotonážnice, že všichni kolem ní - kromě tý navýsost bezkonkurenční Sheeni - sou příliš vedle, než aby se vůbec odvážili vyjádřit svůj názor. Je mi už teď líto jejího budoucího manžela, kterýho prostě utluče argumenty.
Sheeni vypadá ještě vyzrálejší a krásnější než předtím, až z toho jde strach. Měla na sobě splývavý vínověrudý sametový šaty, který ji v dlouhých vlasech házely tóny starýho bronzu.
Pro mě ty společný chvíle uplynuly v oparu mučivý úzkosti. Chtěl sem ji k sobě přitisknout, aby mi nezmizla z oběžný dráhy jako nějaká zářivá kometa v ohnivým přeludu okamžiku. Tyto pocity samozřejmě nejdou dohromady s hladkou a plynulou konverzací. Navíc mi Francois neustále připomínal, abych se netvářil tak strašně zamilovaně. Prej nám to nesluší.
Všechny tři se hlasitě zajíkaly nad Hárošovým radikálním modelem z šedesátejch let, a tak se nedalo dělat nic jinýho, než že se po cestě do restaurace musel za volantem bláznivě předvádět. Jelo se do přepychový restaurace, která se specializuje na stravu středomořskejch venkovanů. Při těch cenách není divu, že vesničani sou tak zruinovaní. Přirozeně to byla Taggartina volba.
Vzhledem k tomu, že dámy musely svou večeři na kolejích nechat plavat, rozhodly se jíst, co hrdlo ráčí: nenažraná Taggarty si objednala (italsky, samozřejmě) jak polívku, tak předkrm, plus nejdražší hlavní jídlo a zákusek. Heather stačil salát, dva hlavní chody a zákusek. Trénuje a musí si udržet dostatečnej přísun kalorií. Sheeni vynechala zákusek a omezila se na předkrm, salát a hlavní chod (nechutně vyhlížející změť podivnejch kusů masa, který si říkaly brzlík). Vegetarián Vijay si dal linguini v krémový omáčce, Hároš experimentoval s pizzou a já sem si objednal něco, co si říkalo grilovaná polenta, a co, když mi to naservírovali, vypadalo i chutnalo jako smažená kukuřičná kaš. Málem sem požádal číšníka o javorovej sirup, ale Francois mi to zatrh.
Od 20:35 do 22:05 ležel účet na stole netknutě jako nevybuchlej granát. Jeho výhružná přítomnost tak dlouho odkládala náš odchod, že už bylo pozdě na jakoukoli procházku po promenádě. Nakonec Francois nonšalantně zakašlal a otočil účtenku. Čísla ho uhodila do tváře: sto šedesát sedum dolarů a třiadvacet centů.
Číšník se obával nejhoršího, tak si už přímo započítal velkorysej patnáctiprocentní tringelt. My tři muži sme dali hlavy dohromady, a když sme sesypali všechny drobný (Hároš ke svýmu překvapení našel v kapse školního saka tři ušmudlaný dvacky a použitej kondom), dospěli sme k sumě sto pětatřicet dolarů a čtyřiasedumdesát centů. Na zbytek peněz sem našim společnicím musel vypsat osobní dluhopis. Nejdřív drndaly, ale pak ten zbytek hotovosti doplatily. Tři stovky kilometrů od domova a sme prakticky bez jedinýho floka. Díky bohu, že sme měli tolik prozíravosti a koupili plnou nádrž.
Hároš jel zpět ke kolejím třicítkou, aby ušetřil aspoň trochu benálu. Možná, že chtěl taky prodloužit čas strávenej se svou přítulnou sportovkyní. Tentokrát sem přinutil Vijaye, aby s nima seděl na předním sedadle, abych tak mohl sedět vzadu vedle Sheeni. Držel sem svou lásku za ruku a snažil se s ní v přestávkách mezi (francouzským) švitořením tý žárlivý Taggarty soukromě pohovořit.
"Sheeni, tak jak se ti líbí v Santa Cruz? Není tu příliš vlhko, když je tu oceán tak blízko?"
"Ale vůbec ne, Nickie. Líbí se mi to tady čím dál víc. Mám pocit, že mě to tady velice obohacuje. Roky strávené v provinčním Ukiahu jsou jak rychle mizející noční můra. Samozřejmě, že mi s Albertem scházíte. A jak se daří mýmu miláčkovi?"
"V posledních dnech, obávám se, duševně strádá," řek sem. "Strašně tě postrádá, však víš."
"Ano, jsem velice sobecká," povzdechla si. "Vždycky nejdřív myslím na své štěstí. Ale slibuju ti, že vám to oběma vynahradím, až se šťastně shledáme v Paříži. Už jsem ti říkala, že Taggarty a já tam příští léto máme možnost studovat? Nebylo by to fantastické?"
"Příští léto?" zvolal sem. "Ale to sme měli strávit společně v Ukiahu?!"
"Já vím, Nickie, ale je to tak mimořádná příležitost, že by bylo škoda nechat si ji ujít. Ještě nikdy jsem nebyla v cizině. A proč bys nás tam nemohl přijet navštívit? Mohli bychom tam společně chodit po muzeích a ty bys mohl zdokonalovat svoje konverzační dovednosti ve francouzštině."
"A jak si představuješ, že ten výlet budu financovat?" chtěl sem vědět.
"Přece ze svých úspor. Vyděláváš, ne?" odpověděla. "Musíš začít šetřit."
Musel sem vynaložit jistý úsilí, ale nakonec sem se přece jen dopracoval k tomu, že sem to téma nechal plavat. "A Trent taky pojede studovat do Paříže?"
"Předpokládám, že si taky podal přihlášku," odpověděla. "Ale nejdřív se snaží zjistit, jestli je možné na Seině surfovat. Je teď až tupohlavě zaměřený na tento sport. Jeho poezie tím trpí."
"A co znečištění Seiny?" zeptal sem se a kochal se přitom představou zesnulýho básníka, sklácenýho třeba žloutenkou.
"To si teda ani nemyslím." odpověděla Sheeni zamyšleně. "Na fotkách vypadá tak úžasně modrá."
23:30 - (psáno při baterce) - Všichni sme cudně uloženi k nočnímu odpočinku (teda aspoň někteří z nás). Taggarty předstírala silnou menstruační nevolnost, čímž zabavila správcovou kolejí, a my sme s Vijayem, Hárošem a svýma sakama pakama proklouzli postranním vchodem. Sheeni a Heather nás propašovaly do třetího patra. I přes maximální opatrnost se o naší přítomnosti v mžiku dozvěděly všechny holky na patře, což vedlo k velikýmu hihňání ve francouzštině a k málem polonahýmu producírování. To by mě teda zajímalo, proč - když se zavře tolik holek najednou - to vede k tak úchylnýmu chování? A proč čím ošklivější, tím rychlejc se svlíkají?
Komplex školních budov byl postaven v grandiózním stylu, ale byl to jen dojem zvenčí. Uvnitř byly stísněný pokojíčky

velikosti křeččí klece, který by i Dwaynova fotra vehnaly do vzpoury. Sheeni se s Taggarty dělily o betonovou celu, ve který nebylo víc místa než pro jednu patrovou postel, dva malý psací stoly, polovojenskou skříň a miniaturní křeslo. Ta inteligentnější a krásnější Sheeni samozřejmě zabrala spodní postel. Na zdi nad psacím stolem měla plakát z filmu "U konce s dechem" s Jeanem Paulem Belmondem a fotografii mě a Alberta. Taggartina stěna byla plná desítek drobnejch polaroidů z automatů, na kterejch byli zarytě vyhlížející mladíci, z nichž všichni se s ní zřejmě intimně setkali. Na každý fotce bylo napsaný písmenko od a do F. Taggarty je při známkování pěkně tvrdá. Jak sem si všiml, většina kluků měla céčko nebo horší.
"Tady máš konkurenci," pošeptal sem Vijayovi.
"Důstojná skupina, jejíž řady bych milerád rozšířil," šeptal mi nazpět.
Abychom se tolik nemačkali, Heather navrhla Hárošovi, jestli by nešel spát k ní.
"A nebude to vadit tvý spolubydlící?" zeptal sem se překvapeně.
"Ale ne, Darlena jela na víkend domů," odpověděla Heather nonšalantně.
Hároš polkl. Vijay a já sme se na sebe podívali. "To zní dobře," řekl Hároš a sbalil si svý krámy. "Takže zdar zítra."
Asi za deset minut, když sme si rozdělávali na zemi svý spacáky, slyšeli sme přes zeď ženský zařvání.
"Zdá se, že váš kámoš na to jde zhurta," poznamenala Taggarty.
"My jsme všichni tak horkokrevní," utvrdil ji v tom Vijay.
Krev se nám ještě víc rozproudila pár minut nato, když Taggarty, údajně z důvodů hledání svý někam založený noční košile, odhodila buržoazní pokrytectví spolu se svou podprsenkou a chodila po pokoji jen tak v kalhotkách. Tak já bych jí dal lepší dvojku za velikost, ale musel bych něco ubrat za povislost a chloupky na bradavkách. Vijay jí však očividně přiznal plný počet bodů a velikou jedničku. Moje milovaná byla naštěstí v ten moment na záchodě, kde se převlíkala do (samozřejmě neprůsvitný) noční košile, takže Vijay i Francois se mohli dosytosti vynadívat.
Koupelna s hajzlama byla dost daleko od našeho pokoje, takže Taggarty (nyní provokativně oblečená v bledězeleným) hlídkovala před dveřma, abychom si mohli nad otlučenýma umývadlama vyčistit tesáky.
"Jsem ve stavu sexuální nepříčetnosti," přiznal se Vijay.
"Tak to seš druhej," řek sem.
"Jaký máš plán?" zeptal se.
"Pro Sheeni a mě spustíme z horní postele prostěradlo. Ty zatím vyřídíš Taggarty nahoře."
"Máš nějaké kondomy?"
"Myslím, že jo. Dal sem dva Hárošovi, takže bych měl mít v báglu ještě dalších osum."
"To by mělo stačit," řekl Vijay a vykloktal si. Najednou ztuhl: "Ale co když se jim do toho nebude chtít?"
"Ale bude," řek sem. "Tu sexuální tenzi v místnosti bys mohl málem řezat kudlou!"
Sheeni se nechtělo. Zašeptala: "Nebuď hloupej, drahoušku. Přece to nebudeme dělat, když jsou tu v pokoji cizí lidé."
Dala mi na tvář sesterskej polibek a vklouzla do svý úzký postele.
Taggarty se namáhavě vyšplhala nahoru na bidýlko a hodila po svejch návštěvnících vybízivým očkem. "Dobrou noc, chlapci," řekla sladce. "Chcete nechat rožnuto, abyste se mohli vyslíct?"
"Ne, řek sem a zhasl světlo u stropu. "Ve tmě svý zipy najdem lehce."
Stísněně sme se vyslíkli do spodního prádla a zalezli do spacáku. Betonová podlaha byla tvrdá a studená.
"Jsem velice zneklidněn," šeptal Vijay. "Ani oka nezamhouřím. Myslíš, že se odvážím vklouznout k Taggarty, až všichni usnou?"
"Za pokus to stojí," zašeptal sem. "Nedovedu si představit, že by proti tomu něco namítala."
Víc už psát nemůžu, protože sem příliš unavenej a Vijay mi neustále nasísá přes rameno a netrpělivě mě uhání. Kéž bych byl v restauraci nevypil tolik tý vody. Už se mi chce zase čůrat.
Neděle, 14. října
6:45 - katastrofální noc! Sme na cestě zpátky do Ukiahu. Vijay a Hároš to dávají za vinu mně, ale nevím, nač si zrovna ti dva mají co stěžovat. Hároš je díky zručnosti svý partnerky Heather ocejchovanej nepanic. Vijay si je tak na 65% jistej, že o svý panictví taky přišel. Kéž bych to moh říct o sobě já!
Problémy nastaly, když sem vstal a šel na záchod. Jo, dával sem si majzla a pořádně se rozhlíd, abych nikoho na chodbě nepotkal. Až sem vychcal asi tak patnáct litrů, zjistil sem, že mě chytla příšerná OLE. Možná to bylo tím, že sem se nacházel sám na dívčích záchodcích s exotickejma hygienickejma potřebama a lesklým šrotovačem dámskejch vložek. Tak sem se rozhodl, že si dám horkou sprchu a při tý příležitosti s tím něco udělám. I stalo se. Zrovna když sem se vytíral ručníkem (na němž sem našel nápis "Patří Darleně, dotkneš-li se, zemřeš!"), slyšel sem, jak někdo votevírá dveře na chodbu. Přišlo mi, že sem trochu moc nahatej, tak sem si navlík slipy, obtočil ručník kolem boků a snažil se zmizet.
"Kdo seš?" zeptala se hubená holka s krátkejma platinovejma vlasama a šesti náušnicema v každým boltci, když na mě pohlédla od umývadla, do kterýho právě zvracela.
Zastavil sem se. "Jsem Nick, Sheenin přítel. Promiň, jestli sem tě vyrušil."
"Počkej! Nikam nechoď!" zasténala mezi jednotlivejma blicíma vlnama.
"Nepotřebuješ něco? Neměl bych někde sehnat pomoc?" zeptal sem se vyděšeně.
"To je dobrý," řekla a vypláchla si pusu vodou z kohoutku. "Asi sem něco špatnýho snědla. Fuj. Mohla bych si na chvíli půjčit tvůj ručník?"
Váhavě sem jí podal zavlhlej ručník. Utřela si pusu a prohlídla si mě zvědavě od hlavy k patě.
"Tak ty seš Sheenin kluk nebo něco takovýho, jo? Seš tu přes noc? Kde je Taggarty?"
"Ta spí s... prostě spí. Jeden kámoš a já tady... jen tak nocujeme na podlaze."
"Chápu. Noční babinec. Ještě nějací kluci na patře, o kterých bych měla vědět?"

"No, tak ještě je tam jeden, jmenuje se Hároš a je na pokoji u Heather."
"Hároš. To je pěkný jméno. Mimochodem, ne že by ses ptal, já se jmenuju Bernice. On se stejně nikdy nikdo neptá."
"Těší mě, Bernice," dodal sem rychle. "Víš, cejtím se trochu divně, když tady tak stojím ve slipách."
"A co má být? Máš dobrý tělo."
"Dík," řek sem a Francois dodal: "Ty taky."
"Jsem šíleně tlustá," odpověděla s úsklebkem. "Takže ty máš Sheeni fakt rád, jo?"
"Jo, ty ne?"
"Já osobně ji nenávidím."
"Proč?" zeptal sem se nevěřícně.
"Mám svý důvody," jako by mi četla myšlenky. "Neboj, neprásknu to na vás. A teď mě omluv, Nicku, musím si ještě trochu zazvracet."
"Seš fakt v oukeju?"
Nahnula se nad umývadlo, obličej se jí stáhl v křeči a posunkem mi naznačovala, abych vypadl.
Když sem se vrátil do našeho pokoje, byl Vijayův spacák prázdnej. V místnosti bylo ticho, akorát odněkud od stropu se ozývalo těžký dýchání. Zcela znavenej sem zalezl do svýho spacáku a okamžitě usnul neklidným spánkem.
Dvacet minut nato sem se vzbudil do ostrýho světla silný baterky a mnohadecibelovejch francouzskejch nadávek. Správcová! za ní do místnosti s ďábelským úsměvem na rtech nakukovala Bernice. Když si vzpomenu, že před pár minutama sem jí laskavě poskytl svůj ručník... To je ale nevděk!
O dvě zmatený, frenetický a děsivý minuty později sme stáli u auta a v hustým studenýmdešti čekali na Hároše, než si obleče svý gatě, aby v nich našel klíče, protože tam zatím stál pouze ve svým sportovním saku s nápisem Výbojní bobři. Vijay, bez bot a nahej od pasu nahoru, se nekontrolovatelně chvěl strachem, zimou a nevybitou sexuální energií. Mně se podařilo na sebe naházet většinu svých hader, chybělo mi pouze sako. Naštěstí sem si tam nezapomněl spacák, kterej sem teď měl přehozenej přes ramena jako pončo. Vijay byl příliš zmatenej svým nahatým slízáním z Taggartina romantickýho vršku, takže se tak rychle nezorientoval. Byl bez košile, ponožek, bot, saka i bez ponča. A co bylo v ten moment ještě horší, bylo pomyšlení na ty naše chudinky, zamčený někde v kanceláři pod hlasitou palbou francozskejch nadávek.
Bez ohledu na vzniklý zmatek se Sheeni chovala se svou obvyklou důstojností. Klidně vstala z postele, rozlícený správcový odpovídala s vyrovnanou a střízlivou francouzštinou a dokonce měla tolik duchapřítomnosti, že přidržela Vijayovi deku jako zástěnu, aby se za ní mohl navlíct do slipů a kalhot.
Jak sme prchali z místa činu, hovořila na mě rychle francouzsky, což mi pak Vijay překládal, až sme se dostali do auta a on konečně mohl zabalit svou drkotající nahotu do mýho vlhkýho spacáku. "Sheeni řekla-la-la, že by to-to-to bylo pro nás rozumnýýý, okamži-ži-ži-tě odejítttt," cvakal zubama. "Vyjád-d-dřila ob-b-bavy, že správcovááá zavolá poldy-dy-dy."
Ale to už Hároš plnou parou řídil náš ústup domů. Když sme se šplhali po horský silnici směrem z města, vzpomínali sme na to, jak se ten večer vyvíjel.
"Já sem to stihl třikrát," oznámil nám náš řidič. "Dvě rychlovky a pak to poslední číslo stálo za to."
"Ale já sem ti přece dal jen dva primeráky," upozornil sem ho.
"Ten poslední sem si musel půjčit od Heather," odpověděl Hároš. "Čmajzla jeden z tajných zásob svý spolubydlící."
"A jaký to bylo?" zeptal sem se a snažil se, aby to neznělo příliš závistivě.
"Fantastický," odpověděl. "Myslel sem si, že to bude, jako když se učíš jezdit na kole, víte, co tím myslím, párkrát spadnete, než se to naučíte. Ale přišlo to úplně samo. Ležíte nahoře, ona sebou mrská, nahatá jako nemluvně, a vy si najednou uvědomíte: to je vono, vím jak na to. Copak to nebylo stejný s tebou a se Sheeni?"
"Jasně, jak jinak," lhal sem. "Je to úplně instinktivní. Konec konců sme přece všichni živočichové."
"Obávám se, aby to nebylo šíleně návykový," dodal Vijay. "Tato noc ve mně vzbudila až nenasytný chtíč."
"Ve mně taky," přiznal se Hároš. "Takže Taggarty podržela?"
"Nadšeně. Blížili jsme se právě vyvrcholení, když se do toho vložily vyšší síly. Pravděpodobně jsem se dostal dovnitř. Ono je to těžko říct s tím zasraným kondomem. Nicku, proč si jen kupoval tak tlustý šprcky?"
"Na takovejch trvala Sheeni," odpověděl sem. "Tuto značku ohodnotili v zákaznický anketě jako nejlepší."
"Zřejmě chce mít jistotu," pokýval hlavou. "Tou silnou vrstvou nepronikne naprosto žádnej organismus."
"A co myslíte, že udělají s těma holkama?" zeptal se Hároš.
"Uvědomí o tom jejich rodiče, myslel bych," řekl Vijay. "Možná, že je dokonce i vyloučí ze školy."
VYLOUČÍ JE! SAMOZŘEJMĚ! NAKONEC SE TO VŠECHNO V DOBRÉ OBRÁTÍ. SHEENINY REAKČNÍ RODIČE BUDOU DOZAJISTA VZTEKY BEZ SEBE A BUDOU ŽÁDAT, ABY SE VRÁTILA. DÍKY TOBĚ, BERNICE, SLADKÝ ANĎELI POBLITÝHO UMÝVADLA!
Ach, kdybych tak měl ten vodvaz a vlezl si k ní do postele! Kdyby byla přichycena in flagranti, to by určitě byl neoddiskuvatelnej důvod pro vyloučení ze školy.
Právě sem si vzpomněl, že sem tam někde nechal "Píseň o starém námořníkovi". Bude to další zklamání pro pana Prestona od rodiny Twispovejch.
10:30 - Stopujeme někde v San Jose. Na dálnici nám došel benál! A to sme ujeli sotva vosumdesát kilometrů.
"To přece není možný!" vřeštěl Hároš, když za naší asistence nakukoval pod kapotu a nevěřil svejm očím. "Vždyť sme měli plnou nádrž!"
"No, shrnul to Vijay, "buďto to někde teče, nebo nám to nějakej hajzl včera v noci vycucl. Má to auto uzamykací uzávěr na přívod benzínu?"
"Co blbneš," odpověděl Hároš. "Tenkrát v pětašedesátým se přece nekradlo. Do prdele! Co teď budem dělat?"

Tiše sme pozorovali auta, jak si to kolem nás pádí v chladným, šedivým slejváku.
"Tak v autě asi zůstat nemůžem," řekl sem. "Dřív nebo později tu zastaví někdo od policie a bude chtít vidět Hárošův řidičák."
"Ale co s tím uděláme?" protestoval Hároš. "Nemáme ani floka!"
"A já nemám boty!" přihodil si Vijay.
"A ještě sme ani nesnídali!" naříkal Hároš.
"Já nemám sako!" stěžoval si Vijay.
"Přece tady nemůžu nechat babiččino auto!" kňoural Hároš.
"Dostanu zápal plic!" fňukal Vijay. "A zemřu jako středně pokročilej panic!"
"Všichni půjdem za mříže za krádež auta!" děsil se Hároš.
"Přesně tak," řek sem a snažil sem se neztratit hlavu. "A proto se teď na to auto musíme vykašlat. Pojedeme stopem až do Oaklandu a v máminým baráku seženem nějaký prachy. Pak pojedeme autobusem až do Ukiahu. Budeme-li mít štěstí, pak tam večer sme a nikdo si ničeho nevšimne."
"Ale co to auto?" kvílel Hároš.
"Poldové si jeho majitele najdou v počítači a řádně ho tvý babičce vrátěj. S tím si starosti nedělej."
"Ale pak poznají, že sme to udělali my!" namítl Hároš a měl na krajíčku. "To není tak jistý," přemýšlel Vijay nahlas. "Setřeme všechny naše otisky prstů a necháme jim tu falešnou stopu."
"A to jako co?" zeptal se Hároš.
"Tvoje sako," odpověděl Vijay.
"Moje sako?" polkl Hároš.
"Tak hele, Hároš," řek sem. "Pusť už konečně chlupa. Čí to sako vlastně je?"
Hároš svíral sako na svejch nahejch, ale chlupatejch prsou: "Je moje!"
"Ale kamaráde," řekl Vijay. "Nejsem v této zemi ještě tak dlouho, ale jednou věcí si jsem naprosto jist: takováto sportovní saka nedávají pomocným manažerům ragbyových týmů."
"Aspoň ne hned první den jejich působení," přidal sem se. "Tak, Hároš, řekni pravdu."
Hároš pomalu poodhrnul levou klopu. Vijay nahlas přečetl jméno vepsaný nad náprsní kapsou: "Bruno Modjaleski. To jsem si mohl myslet."
Bruno v lochu za krádež auta! Tak to je víc, než co sem si kdy mohl byť jen ve snu přát!
"Kdes to sako vzal?" chtěl vědět Vijay.
"Bruno ho po pátečním utkání zapomněl v autobusu," odfrkl Hároš uraženě. "Byl z toho asi celej špatnej, že nám to zase nandali. Tak sem ho vzal, že mu ho vrátím v pondělí. Mám to v popisu práce jako pomocnej manažer."
"Aha," řekl Vijay. "A taky máš v opisu práce ho nosit celý víkend, abys na něho nabalil vnímavé mladé ženy."
"Vždyť na to ty saka sou, ne?" vrátil mu to Hároš.
V tom měl pravdu. Ale Vijaye to příliš nepřesvědčilo. "Je mi to hrozně líto, ale budeš muset tady ten emblém své atletické slávy nechat. Použijeme ho na odvrácení podezření."
"Vijayi, ty stejně jenom chceš, abych si ho sundal a nachladil se v tom dešti stejně jako ty," protestoval Hároš.
"Nestěžuj si," odpověděl Vijay. "Ty máš aspoň boty!"
Pět minut nato břibrzdilo několik zvědavejch řidičů, ale žádnej samaritán dobrýho srdce nezastavil, a tak se tři polonazí mladíci, zabaleni do jednoho mokrýho spacáku, vydali na pochod do špinavýho, šedivýho San Jose.
11:45 - Je mi tak zima a sem tak mokrej a vyhladovělej, že skoro ani nemůžu psát. S tím stopováním sme moc štěstí neměli. Vijay si myslí, že zřejmě vypadáme příliš somrácky.
"U nás v Púně jsem míjel stovky neobutých a polonahých nešťastníků a nikdy jsem si jich dvakrát nevšímal." Svěřil se nám. "V životě mě nenapadlo, že i já budu jednoho dne zakoušet těžký úděl lidí podobně vnímané společenské skupiny. Je to velmi trapný pocit."
Hároš a já sme navrhovali čmajznout další auto, ale Vijay byl zuřivě proti tomu.
"Je to příliš nebezpečné," namítal. "Je to zločin, víte. Kdybych měl ve svém trestním rejstříku záznam o krádeži auta, asi by mě nikdy nepřijali na Stanfordskou univerzitu. Navíc, vy dva máte americký občanství. Mě by mohly úřady deportovat. Nemohu riskovat, aby má rodina musela čelit takové hanbě. Jen si vemte, co by takováto potupa mohla znamenat třeba v případě mých vyhlídek na dobrý sňatek?"
"Ale my sme už jedno auto šlohli," připomněl sem mu. "Co na to řekne tvoje budoucí nevěsta?"
"O veškerých mých kriminálních i tělesných hříších nebude naprosto nic tušit," odpověděl. "To je povinnost každého dobrého indického manžela."
"Neměli bychom zavolat nějakým tvým hlavounským republikánským kámošům? Nebo snad na indickej konzulát?" navrhl Hároš.
"Myslím, že ne," odpověděl Vijay. "Ale to mě právě přivedlo na jednu myšlenku."
13:15 - konečně na cestě do Oaklandu. Jedeme taxíkem. Posbírali sme po kapsách pětatřicet centů a Vijay zatelefonoval taxikářský firmě jménem khalja. Náš řidič je vysokej sikh s opravdovským turbanem na hlavě. Vijay mu v hindštině vysvětlil, že nás obrali banditi, a slíbil mu, že pokud nás odveze do Oaklandu, že se mu moji zámožní rodičové bohatě odmění. Řidič byl zpočátku nedůvěřivý, ale nakonec Vijayova inteligentní výřečnost a blahosklonné chování přece jen přesvědčily, že na něho v Oaklandu čeká mastná odměna. Jen doufám, že máma nechala v baráku ňáký peníze. Taxametr právě skočil na vosumdesát doláčů a mám takovej pocit, že sem někde četl, že prej tito chlápci mají při sobě vždycky kudlu.
14:30 - Doma v Oaklandu! Nikdy sem netušil, že by tyto ohavný stěny mohly vypadat tak přívětivě. Vyčerpávající hledání jakékoli finanční hotovosti skončilo neúspěchem, tak sem řidiči musel nabídnout mámin televizor. Řek, že je to

příliš starej krám, a trval na tom, abych mu k němu přibalil video. Zdá se, že po návratu z líbánek tady čeká na Lance vyšetřování další vloupačky. A taky sem nezapomněl rozbít okno na zadní verandě.
Všichni sme se dlouze vysprchovali, abychom se trochu zahřáli, pak sme votočili pár kousků voblečení a nakonec vzali útokem kuchyni. Výtěžek byl stejně mizernej. Mí společníci museli vzít zavděk různejma kouskama Lanceových policajtských uniforem. Jeho boty však byly pro Vijaye příliš veliký, a tak si ten chudák musel půjčit máminy. Byl úplně konsternovanej z toho, že jedinej pár, kterej mu seděl, byly červený lodičky na jehlovým podpatku, Jeho chůze je nejistá, ale zase oceňuje těch několik centáků výšky navíc.
"Hele, kluci!" volal, když se vyškobrtal z ložnice. "Měřím teď metr osmdesát!"
Poté, co byl Vijay s naší pomocí schopen slézt schody, povobědvali sme sardinky s naloženým koprem a fazolema přímo z plechovky. Nebylo to ani čím zapít. Při obědě sem se snažil obtelefonovat pár známejch, abych sehnal peníze na autobus do Ukiahu. Vytočil sem číslo bohatý a vždy štědrý Millie Filbertový, ale její matka mi oznámila, že Millie právě odešla navštívit do nemocnice Cliva Bosendorfa.
"Ach, a co se mu stalo?" zeptal sem se, obávaje se nejhoršího.
"Ten ubohý chlapec má zlomenou paži a pánev," odpověděla. "Jeden z jeho spolužáků se zjančil a napadl ho."
Ach, bože. Rychle sem vytočil Levákovo číslo. Telefon vzala jeho hnusná starší sestra Marta.
"Rodiče mají v úmyslu vymoci soudní zákaz styku s tebou, Nicku Twispe," oznámila mi.
"A co sem zase udělal?" chtěl sem vědět.
"Víš dobře, cos udělal. Nakukals Levákovi, aby zmlátil Cliva Bosendorfa. Levák je teď ve vazbě a Clivovi rodiče nás chtěli žalovat o všechno, co máme.
"Poldi zadržujou Leváka?" zeptal sem se zcela šokovanej.
"Máma s tátou si dnes jdou pro něho. Až se Clive vrátí z nemocnice, bude muset k soudu pro mladistvý delikventy. Díky tobě!"
"Nevím, jaký nepravdy o mně Levák šíří," odpověděl sem s nevinným klidem v hlase.
"Já s jeho zmydlením Cliva nemám nic společnýho. Přál bych si, aby mi zítra zavolal."
"A já bych si přála, abys zmizel z povrchu zemskýho, Nicku Twispe," odpověděla, "jsi postrach lidskýho rodu." klik!
"Tak daj nám na autobus nebo ne?" zeptal se Háros.
"No, asi ne," řek sem. "Vypadá to, že budeme muset přistoupit k plánu číslo dvě.
17:15 - na cestě do Ukiahu. Mámin levičáckej, polorudej, Fidela milující soused pan Ferguson nám nemohl půjčit peníze na autobus (jeho důchod se opozdil kvůli nějakýmu republikánskýmu byrokratickýmu šlendriánu), ale nabídl nám, že nás tam odveze svou starou toyotou (ručně natřenou na krvavě rudou).
Vysvětlil sem mu, že spolu s Hárošem pašujeme mladýho ilegálního přistěhovalce, který prchá před politickým útlakem z indickýho subkontinentu do úkrytu v mendocinským okrese. Pan Ferguson je vždy připraven pomoci ušlápnutejm a taky nám slíbil, že o naší přítomnosti nikomu nepoví, ani mámě nebo osobám, který se vydávají za její manžele.
Postarší radikál zaparkoval na příjezdový cestě tak, aby mohl pozorně hlídat, jestli se neblíží nějací agenti protipřistěhovaleckýho úřadu, a my sme zatím proklouzli do auta. Pan Ferguson se snažil skrýt svůj údiv, když uviděl klopýtajícího Vijaye.
"Perzekucí homosexuálů," prohlásil, "se naši kapitalističtí vůdci snaží rozdělit pracující třídu a vrazit klín mezi dělníky a inteligenci. Sexuální útlak je jedním z nejmocnějších nástrojů, jakými oligarchie udržuje svou hegemonii."
"Sodomie je hnusná a je nutno ji trestat," odpověděl uprchlík s hlubokým přesvědčením v hlase.
Pan Ferguson vypadal zmateně.
"Vymyli mu mozek," vysvětloval sem a cpal Vijaye na zadní sedadlo. "Právě prodělává terapii doktrinačního deprogramování."
Přestože je pan Ferguson velkej radikál v politickejch záležitostech, na dálnici se chová jako beránek. Pokud pojedeme touto rychlostí, dorazíme tam od příštího čtvrtku za týden.
"Nemám řídit, pane Fergusone?" nabídl se Háros, kterej už byl celej vyčerpanej vod toho, jak sme se pomalu bloncali od jedný telegrafní tyče k druhý.
"A kolik je vám let, mladý muži?" zeptal se pan Ferguson.
"Šestadvacet."
"Tak to potom ano. Oči mi už tak neslouží jako dřív. Ale snažte se to držet pod šedesát."
Háros měl brzy na tom předpotopním tachecu maximální rychlost devadesát kiláků za hodinu. Možná, že by to byl vytáh i na pětadevadesát, kdyby auto nebylo kladlo větru tak velkej odpor svejma desítkama protistátních hesel nalepenejch na blatníkách.
Pan Ferguson se otočil dozadu a podíval se směrem k Vijayovi. "A kolik je vám, chlapče?" zeptal se.
"Je mi třicet sedm," odpověděl Vijay.
"Ty má dobroto, já bych si myslel, že ste ještě školou povinnej," zvolal překvapeně.
"To je díky mé nezápadní dietě," vysvětlil mu Vijay. "Jím pouze celozrnné obilniny a pecky zelenýho manga. Také jsem se naučil pít každé ráno velký hrnek své moči."
"Aha," řekl pan Ferguson. "To je dobrej tip. A smím se vás zeptat, proč nosíte tyhle boty?"
"Je to proto, abych získal větší odstup od země. Delší kontakt se zemí má za následek vybíjení vitálních elektronů, což vede k nedokonalému buněčnému dělení známém pod pojmem stárnutí."
"Úžasné," zvolal náš dobrodinec. "My západáci se toho ještě musíme z moudrosti Východu hodně co učit."
"Pochopení je prvním krokem k poznání," odpověděl mladý mudrc. "Rozum následuje tam, kde kuřata zobou, jak my říkáme."
"Přesně tak," souhlasil radikální penzista, "přesně tak."

Zdřímlsem si a Vijay s panem Fergusonem pokračovali v debatě. Když sem se za nějakou dobu probudil, zastavoval Hároš zrovna na semaforu uprostřed Ukiahu. Konečně doma!"
"Proč ale potom elity dovolí zavedení všeobecného volebního práva?" trval na svém Vijay. "Nedává to masám moc k redistribuci bohatství systémem daní?"
Pan Ferguson si odfrkl: "Nikoli, pokud bohatí kontrolují média a nominační proces a financují volební kampaně. Probuď se, synu, jsi jen pěšákem na šachovnici!"
"Možná," odpověděl Vijay. "Ale aspoň nemusím poslouchat příkazy nevzdělaného, nemytého a vykolejeného neurvalce, který by mě poučoval, co smím a nesmím dělat, číst a myslet si. Takový svět by byl výsledkem vašich snah. Lidé se nechovají podle vašich osvícených ideálů. Jsou spíš ochotni ničit než stavět. Stabilní společnost musí být strukturovaná tak, aby potlačovala vrozené zlo v člověku. Lidská rasa je lakotná, závistivá, chamtivá a zabijácká."
"No, aspoň teda republikáni určitě," poznamenal sem.
Vijay mě rejpnul do žeber. "Ohlušovals nás svým chrápáním, Nicku, tak nás teď aspoň neurážej svými stupidními názory!"
"Sheeni je zapřísáhlou liberálkou," vysmál sem se mu.
"Sheeni je nádherně pomatená," odpověděl Vijay. "Doufám, že jednoho dne se mi to podaří změnit."
Co tím chtěl říct?
20:10 - Nejdřív sme vysadili Vijaye.
"Jaké vysvětlení mám nabídnout svým rodičům ohledně svého oblečení?" zašeptal.
"Řekni jim, žes byl pozván, abys vstoupil ve škole do bratrstva," odpověděl sem. "Řekni jim, že oblečení je součástí iniciačního rituálu. Nebudou nic namítat. Rodiče si vždycky rádi myslívají, že jejich děti sou středem společenskýho vření."
"Dobrý nápad, zkusím to."
"A dejte si pozor na protipřistěhovalecký agenty, mladý muži," volal za ním pan Ferguson.
"Budu se snažit," odpověděl Vijay. "Díky za vaši pomoc. Doufám, že upřímnost, s jakou jsem vyjádřil názory odlišné od těch vašich, vás neurazila."
"Mě už nemůže urazit nic, synu. Jedině snad apatie."
Hároš zajel před svůj luxusní domov, zaparkoval a podal klíče jejich majiteli.
"Díky, pane Fergusone. Máte skvělé auto. Ahoj zítra, Nicku."
"Chtěl sem se tě ještě na něco zeptat," přitočil sem se k Hárošovi. "Co bylo to zaječení, který sme včera v noci zaslechli přes stěnu?"
"To byla Heather. Pomáhala mi vyslíct košili a zřejmě ji něco vyděsilo."
"Možná tvoje svaly."
"Nejspíš," odpověděl. "V poslední době hodně posiluju."
22:45 - Pan Ferguson vypadal po tý dlouhý cestě unaveně, tak sem ho pozval, aby u nás přenocoval. Aspoň to sem mohl udělat. A taky sem si spočítal, že by tak tata mohl dostat šanci, aby se panu Fergusonovi odměnil za všechny ty noci strávený na gauči u pana Fergusona dřív, než se s mámou odhodlali do toho praštit.
"Ahoj, tati," řek sem. "Hádej, koho ti vedu? Narazil sem ve městě na pana Fergusona. Mohl by u nás přespat?"
"Zdravíčko, Georgi," zazářil pan Ferguson a napřáhl ruku. "Dlouho sme se neviděli."
Tata vypadal překvapeně a napřaženou ruku nepřijal. Všim si, že jeho pravá ruka byla ovázaná. "Ach nazdar, Judde. To je překvapení. No, myslím, že... Předpokládám, že bychom tě tady mohli někam uložit."
"Copak se ti stalo s pazourou, Georgi?" zeptal se pan Ferguson.
"Přejel sem si po palci pásovou pilou, Judde," prohlásil tata pyšně. "Skoro sem o něho nadobro přišel. Rána vyžadovala osumatřicet stehů."
"Ach ták," zvolal pan Ferguson. "Netušil sem, že se zajímáš o tesařinu, Georgi."
"To taky ne," odpověděl tata. "A kdybych nepracoval pro toho mizeru, co za to může, zažaloval bych toho hajzla za újmu na zdraví."
Zdá se, že nový kartotéky pro Progresívní překližku budou mít možná trochu zpoždění.
Umíraje hlady sem vyplenil ledničku, zatímco ostatní připravovali postel pro hosta. Lacey se neochotně nechala vodsunout zpátky do ložnice, a tak její gauč v obýváku mohl použít pan Ferguson.
23:30 - když už všichni klidně chrupčili, proklouzl sem do kuchyně a vytočil meziměstský číslo do Santa Cruz. Ozvala se tam francouzština, ale poznal sem Taggartin pronikavej afektovanej hlas.
"Taggarty, tady je Nick. Je tam Sheeni?"
"Nickie, drahoušku. To sem ráda, že tě slyším. Moc mě mrzí ta hrozná scéna včera večer. Bernice umí být protivná. Nikdo ji tady nemá rád, víš? Dostali ste se domů v pořádku? A jak se daří Vijayovi? Až ho uvidíš, mohl bys mu říct, jestli by mi neposlal fotku do peněženky? Ale trvám na tom, že to musí být velikost do peněženky. Mohl bys to pro mě udělat, viď, Nickie!"
"Ano, Taggarty. Mohl. A mohl bych teď konečně mluvit s Sheeni?"
"Jistě, Nickie, už jde."
"Ahoj, lásko," šeptala Sheeni. "Jsi v pořádku?"
"Jó, drahá. Měli sme trochu potíže s autem na zpáteční cestě. Ale nakonec sme přece jen dojeli. Vyhodili vás všechny tři?" zeptal sem se s nadějí v hlase.
"Samozřejmě, že ne, lásko moje. Správcová má ráda scény, je to jen její francouzská povaha. Je tak rozkošně francouzská. Řekly sme jí, že to bylo všechno úplně nevinný, a tak souhlasila s tím, že to řediteli neřekne."
"Ale Vijay byl nahatej. Stejně tak Hároš."

"Opravdu? No, byla tma, myslím, že si toho nikdo nevšiml."
"Kecáš, to není možný. Správcová měla baterku nasměrovanou přímo na Vijayova do kondomu navlečenýho ptáka. Viděl sem to na vlastní oči!"
"No, pak je možné, že nevidí tak dobře jako ty, Nickie. V každém případě to asi s Taggartinou cudností vzdala. Naposledy, když volala jejím rodičům ohledně podobného incidentu, vysmáli se jí."
"To chceš říct, že tvým rodičům ani nezavolali?" zeptal sem se nevěřícně.
"Díky bohu, ne. Ti by určitě byli hysteričtí. Bylo dobrý, že když tam ta správcová vtrhla, nic jsme nedělali, jen klidně spali."
"Tak na to sem si chtěl trochu postěžovat. Tak já se namáhám, kradu auto a jedu celou tu štreku jenom proto, abych prožil noc v naprostým celibátu, zatímco všichni kolem mě jedou jako divocí králíci. Je to fér?"
"No, kdybys mě byl předem upozornil, mohli jsme najít nějakou jinou místnost pro Taggarty a mohli jsme být spolu sami dva. Uvědom si, drahý, že jsem z toho stejně frustrovaná jako ty."
Tak s tím na mě nechoď.
Sheeni pokračovala: "A to auto jste neměli krást. Nebo toho tolik nažvanit Bernice."
"Ale jak sem měl vědět, že je to Mata Hari třetího patra? Proč tě tak nenávidí?"
"Já opravdu nevím, Nicku. Tak jsem se snažila být na ni vlídná. Ona si myslí, že tu proti ní existuje spiknutí. Ale je to jen její nepříjemná povaha, která všechny odrazuje."
"Jak se jmenuje dál?" zeptal sem se.
"Divně: Lynchová. Proč se ptáš?"
"Jen tak ze zvědavosti. Tak jo, miláčku, byl sem rád, že sem tě viděl."
"Ach, Nickie, jsem tak šťastná, žes sem zajel. Mrzí mě, že to nevyšlo."
Tak Bernice Lynchová. No, myslím, že to bude ta pravá.
Pondělí, 15. října
Rozhodl sem se nejít do školy ani do kanceláře, abych si trochu odpočinul od tý víkendový dřiny, vyhnul se svýmu recitaci očekávajícímu zaměstnavateli a mohl se tak věnovat panu Fergusonovi. Momentálně leží v obýváku na gauči a naříká, že ho bolí žaludek. Říká, že by to mohla být alergická reakce na něco, co měl dnes ráno k snídani. Lacey mu nabídla, že ho odveze k lékaři, což on zdvořile odmítl a pokračoval v naříkání. Jen doufám, že neumře, ačkoli v jeho věku se vidina smrti musí s každým jeho dechem přibližovat asi tak, jako se pro lidi mýho věku musí přibližovat vidina soulože.
V 8:15 - zazvonil telefon. Věděl sem, kdo to asi bude. "Ahoj," řek sem, "předpokládám, že zase máš plný zuby mýho slizkýho vocasu."
"Správně," potvrdil Levák mou domněnku. "A tentokrát to myslím úplně doopravdy. Díky tobě sem v tom největším průseru svýho života."
"Ty, Leváku, když sem ti radil, abys trochu natlouk Clivovi, nemyslel sem tím, abys ho zabíjel. Cos mu udělal, žes ho tak zřídil?"
"Jen sem do něho vrazil! Jak sem měl vědět, že vrozená indispozice žláz s vnitřní sekrecí toho skrčka způsobuje křehký kosti. Jeho rodiče by měli dohlídnout na to, aby viditelně nosil nějaký upozornění či co. Vždyť já mám přece taky vrozenou indispozici, ne?"
"A ne jen tak nějaký žlázy," souhlasil sem. "Jasně, Levák, tak v tomhle seš nevinně. Řekni zkrátka soudci, žes skládal útočícího hráče při ragby a omylem sis myslel, že Clive má právě míč. Určitě tě osvobodí."
"A co to kožený sako a hifi-věž ?"
"Jaký sako a jaká věž?"
Levák si povzdychl. "No ty, co sem měl u sebe, když mě poldi zabásli? Ještě na nich byly cenovky, ale neměl sem na ně paragon."
"Ach, ty," řek sem. "Takže oni tě taky sebrali za krádež v obchoďáku, co?"
"Krádež s velkou finanční škodou!" vyhrkl. "A přitom to sako je z laciný kůže a věž neměla ani CD přehrávač!"
"A přiznal ses, žes je ukrad?"
"V žádným případě. Myslíš, že sem tak blbej? Řek sem, že sem je našel. Ale poldové mi na to neskočili."
"Tak víš co, Leváku? Řekneš jim, že ses cejtil tak provinile za to, žes zranil Cliva, žes jim nechtěl říct pravdu. Ale teď si uvědomuješ, že to je prostě nezbytný. Byl to Clive, kdo to ukrad, a ty ses ho pokoušel přesvědčit, aby to zcizený zboží vrátil, a při tom jsi do něho omylem strčil."
"Teda, Nicku, ty seš génius!" zaradoval se Levák.
"Ale budeš se muset tvářit vážně. Možná si i trochu poplakat. Zvládneš to?"
"Jasně, člověče. Sehraju jim takový divadýlko, že i Clive si bude myslet, že je vinnej."
"Věřím, že to zvládneš. Seš přece talentovanej lhář."
"Díky, Nicku. A co když předvedou jako svědka Millii? Ona přece ví o tom všem, co sem čmajzl. Může mě nechat zavřít na dvacet let."
"Musíš získat Millii na svou stranu. Co nejrychleji."
"Ale jak to mám udělat?" každou svou volnou chvilku tráví v nemocnici u toho zmetka Bosendorfa."
"Millie má vrozenou tendenci soucítit s utrpením druhých," vysvětloval sem mu. "Proto se taky chce stát anesteziložkou. Abys ji znovu získal, musíš na tom být zkrátka hůř než Clive. Taky se musíš dostat do nemocnice. Navíc ti to pomůže, abys získal sympatie vyšetřujícího soudce."
"Ale když mně nic není," protestoval Levák. "Cejtím se skvěle."
"A copak tě rodiče neustále nevotravujou s tím, aby sis nechal udělat tu operaci?"

"Tak teda v těch místech mě žádnej doktor řezat nebude!" prohlásil.
"Teď je ten správnej čas," trval sem na svým. "Všechno se tím napraví - tvůj trestní rejstřík, aféra s Clivem Bosendorfem, záležitost s Millií Filbertovou a konečně i tvůj pták. Budeš mít čistej štít."
"Myslíš, Nicku?" řekl Levák nalomeně. "Ty bys to udělal? Fakticky?"
"Okamžitě. Jakmile zavěsíš, lapni svýho ptáka a začni naříkat. To ti garantuju, že už dnes večer máš Millii Filbertovou u svýho lože s talířem výživný polívky."
"Ale po polívce se mi bude chtít čůrat," stěžoval si. "A co když to bude bolet? Co když se mi při pohledu na Millii ztopoří a začnou se mi trhat stehy?"
"To nech na doktorech," uklidňoval sem ho. "Ti to určitě nějak zařídí!"
"Tak jo, Nicku. Ale jestli to nevyjde, pak tě budu opravdu nenávidět. Naše přátelství tím navždy skončí."
"Věř mi, Leváku. Tento plán nemůže selhat. A vem si ještě, kolik dnů školy zameškáš!"
"To je teda fakt. Ve středu píšem písemku z chemie. Udělám to tak!"
14:15 - Právě sem skončil s přepisováním svýho deníku do počítače. Tolik otravnýho ťukání! Už se těším, až jednou budu slavnej autor a budu moct zaměstnat slečnu Plinyovou, aby za mě vyřídila všechny ty protivný sekretářský práce.
Taky sem napsal tento dopis svý nový kamarádce do Santa Cruz:
Milá Bernice,
Jsem rád, že jsem Tě tento víkend potkal na záchodě. Doufám, že už se cítíš lépe. Chci Ti jen říct, žes udělala dobře, žes celou tu záležitost oznámila paní správcové. Neměli jsme tam co pohledávat a rušit tím vaše soukromí. Taggarty a Sheeni by měly být potrestaný za to, že překročily kolejní řád. Bohužel, Sheeni se tajně dohodla se správcovou, aby se rodiče nedozvěděli o tom jejím hrubém přestupku. Smysl pro fair play mě nutí Tě požádat o to, zdali bys nebyla tak laskava a nenapsala Sheeniným rodičům (nejlépe na hlavičkovém papíru vaší školy) o podrobnostech oné sobotní noci. Jejich adresu přikládám. Pokud to nebylo naprosto očividné, pak bych chtěl potvrdit, že někteří z mých společníků byli vskutku úplně nazí, když se na ně přišlo. Můžeš se zmínit i o tom, že jeden z mladíků v Sheenině pokoji byl spatřen s navlečenou pánskou ochranou.
Zdalipak víš, že když Sheeni chodila do školy tady v Ukiahu, byla obecně neoblíbená mezi svými spolužačkami? Jsi velice vnímavé děvče, takže jsi rychle prohlédla její hrané přátelství.
Myslím, že je v našem společném zájmu, kdybys mě mohla průběžně informovat o všech záležitostech týkajících se Sheeniných vztahů s osobami opačného pohlaví, zvláště pak s nově přestoupivším studentem Trentem Prestonem.
Velmi si cením Tvé pomoci a těším se na Tvůj dopis.
Tvůj kamarád
Nick Twisp

P.S. Měla jsi krásné náušnice!
15:30 - Pan Ferguson přestal naříkat bolestí a cítil se lépe, a tak sem ho vzal s Albertem na procházku až k dálnici, abych poslal svůj důležitej dopis.
"Je to moc hezký, být tady na venkově," prohlásil můj společník a zhluboka se svými starými plícemi nadechl čerstvého vzduchu plného prachu. "Je tu takovej klid."
Před vchodem do betonárny zas tak velkej klid nebyl. Stála tam řada militantně vyhlížejích chlapů s pivními mozoly, kteří s hesly nad hlavou chodili sem a tam. Na cedulích bylo napsáno: "Nespravedlnost!", což je stížnost, kterou lze podle mého soudu vznést vůči kterémukoli zaměstnání. By mě teda zajímalo, proč si tihle ufňukanci myslí, že sou něco extra?
Pan Ferguson se brzy dozvěděl všechny podrobnosti. Ti chlápci sou řidiči, co rozvážejí beton, a stávkují za vyšší mzdy. Jako kdyby jedenáct dolarů a třiašedesát centů za hodinu nebylo dost! Já bych to bral od minuty.
Jak se dalo očekávat, pan Ferguson s nimi velice soucítil a měl pocit, že jim musí přednést trapnou řeč na téma dělnické solidarity, aby tak pozdvihl morálku. Chlapi vypadali zmateně, ale zdvořile poslouchali, a když konečně dořečnil, nemastně a neslaně mu provolali polohlasně hurá. Zděšeně sem si všiml, že zástupce šerifa, kterej stál u vchodu, aby zabránil ozbrojenýmu střetu mezi dělníky a vedením podniku, vytáhl z policejního auta foťák a pana Fergusona si vyblejskl. Zdálo se, že tomu starýmu agitátorovi to vůbec nevadí.
Na zpáteční cestě byl pan Ferguson pořád ještě napruženej. "Nicku, uvědomuješ si, co by to znamenalo, kdyby ti stateční hoši tu stávku vyhráli?"
"Jasně, znamenalo by to, že stovky velikých, hlučných a smradlavých náklaďáků nám opět začnou jezdit pod voknama a budit nás v půl sedmý každý den, včetně sobot."
"Ne, znamenalo by to vyšší mzdy, méně pracovních hodin a lepší pracovní podmínky. Znamenalo by to novou naději pro desítky rodin!"
Nevím proč, ale je mi to šumafuk.
18:30 - Paní Cramptonová má za sebou svý zkušební období. Stala se tudíž naší trvalou zaměstnankyní se všemi právy a výsadami, jež jí její pozice poskytuje. Když jí Lacey tuto dobrou zprávu tlumočila, paní Cramptonová si zívla a pustila se do svých povinností rychlostí náměsíčného učedníka. Usnula opřená o zeď nad sporákem a tím pádem vařila špagety celejch pětačtyřicet minut. Jak se ukázalo, přesně tak je miluje pan Ferguson. Potřebuje nový zuby, ale díky reakčním republikánům příspěvek na ně neprošel kongresem.
Tata byl překvapenej, že pan Ferguson je pořád ještě tady, a ještě víc ho překvapilo, když ho Lacey pozvala k večeři. Pan Ferguson jedl skoro tolik co Dwayne a také si vesele přihýbal vína. Snažil se přimět paní Cramptonovou, aby s ním diskutovala o svým životě vykořisťovaný posluhovačky, ale šílená únava jí ještě víc zpomalila jazyk, takže přestala

prakticky mluvit. Při čekání na každý další slovo sem byl tak netrpělivej, že sem měl co dělat, abych neječel. Umíte si představit reakci mýho uspěchanýho super-fotra. Myslel sem, že ho klepne pepka a přitom padne držkou do karbenátek.
Po večeři sem si v kuchyni promluvil s naším umývačem nádobí.
"Hele, Dwayne, tady něco nehraje," řek sem.
"Taky sis všim, co?" odpověděl. "Máma večer teplý nepije, tak jí dávám pilulky do ranní kávy. Docela se mi to zamlouvá, protože si mě pak moc nevšímá. Dneska sem šel do školy bez spoďárů a ani to nepostřehla. Pořád je na sobě ještě nemám, Nicku."
Předstíral sem, že tu poslední poznámku neslyším. "Dwayne, ale my potřebujeme, aby tvoje matka večer navařila. V tom stavu, v jakým se v současnosti nachází, by klidně mohla zahustit omáčku jedem na krysy. A co bychom pak byli?"
"Mrtví?" došlo Dwaynovi.
"Aspoň někteří z nás," odpověděl sem. "Ti, co hodně žerou."
Dwayne polkl. "Tak jo, Nicku. Co teda mám s těma práškama udělat?"
"Odevzdáš mi je," odpověděl sem.
"Tak jo, Nicku," souhlasil. "A co s něma budeš dělat?"
"To je tajný."
Silná sedativa: to je něco, co by každý podnikavý puberťák měl mít po ruce pro případ nutnosti.
"A ty nosíš spoďáry?" zjišťoval Dwayne spiklenecky.
"Po tom ti nic není. Fíha, škoda, že tata nevěří na teflon. Ta pánev od karbenátek vypadá jako ze středověku."
22:15 - Pan Ferguson si opět stele na gauči. Lacey řekla, že toho příliš mnoho vypil, než aby mohl jet domů. Ona sama si stele na podlaze ve třetí ložnici, v místnosti, o který tata chvástavě mluví jako o svý "studovně". Je v ní jeho miniaturní knihovna, dlouho odmlčelej psací stroj a naškrábaný poznámky jeho slavnýho díla - dvanácti stran jeho románu.
Úterý, 16. října
Hároš dnes nepřišel do školy. Umřela mu babička! Vlastně ona i její zcizenej falcon se zdejchli takřka současně. Vijay tu strašnou zprávu dostal telefonicky od Hároše včera večer. Teď je u DeFalcovejch velice napjatá atmosféra. Hned jak doktoři vypli dejchací mašinu ze zdi, přispěchal Hárošův strýc Polly (vlastním jménem Polonius) do babiččina domu a žádal o vydání jejího auta. Když zjistil, že ten auťák tam není, dal si dvě a dvě dohromady a dospěl k závěru, že Hárošův otec předčasně a nespravedlivě ulil, co se dalo. Hárošův otec je zase přesvědčenej, že jeho prolhaný bratr potajmu odvezl zmíněné auto na odlehlé a neznámé místo, aby ho okradl o dědictví, jež právoplatně patří jemu coby staršímu bratrovi. Rodiny se do sebe pustily, a nejen slovně. Vzhledem k tomu, že nikdo se nechce pouštět do zařizování pohřbu dřív, než se auto vrátí, dali babičku na čas k ledu. Po celou dobu toho sporu drží Hároš moudře svý chlupatý pysky.
Vijay byl nadšenej tou zprávou, že Taggarty žádá jeho fotku na svou milostnou zeď. Chápe to jako potvrzení toho, že akt byl opravdu úspěšně dokonán. Bohužel, jediná fotka, kterou měl po ruce, byla z loňskýho školního roku a vypadá na ní jako devítiletej chcípáček. Vzhledem k tomu, že to znělo, jako by Taggarty byla velmi netrpělivá, řek sem mu, že to bude muset stačit. Vymámil na mně slib, že od Sheeni při první příležitosti zjistím, jakou milostnou známku mu Taggarty dala.
"Určitě sem zabodoval," svěřil se mi Vijay. "Znám kamasutru nazpaměť."
"Když už mluvíme vo osvícený sexualitě," řek sem, "co na to vaši, když sis přikráčel na těch vysokejch šteklích?"
"Přišlo jim to divné, ale nesmírně zajímavé. Někdy to je značná výhoda mít rodiče z úplně jiné kultury. Uvěří těm nejnepravděpodobnějším výmyslům. Sestra tomu tak úplně neuvěřila, ale tu jsem si podplatil tím, že jsem jí ty boty daroval. Doufám, že ti to nevadí. Padly jí tak akorát - ačkoli si nedovedu představit, že jí otec dovolí, aby je nosila mimo dům.
Dnes sem se dostal pouze ke čtvrtýmu verši "Písně o starém námořníkovi". Panu Prestonovi sem řek, že sem příliš traumatizovanej tatovým zraněním, že se nemůžu soustředit. Přijal to s máslem na hlavě a odpustil mi zbytek recitace. Jak sem si všim, tata si z toho taky udělal zlatej důl. Kdykoli šel pan Preston kolem, tata ze sebe vydal bolestnej vzdech. Protože teď nemůže psát na stroji (aspoň ne oběma rukama), nemusí skoro vůbec nic dělat. Chodí na kafe, větrá si svý obvazy na požárním schodišti s cigaretou v druhý ruce, pak se vrací a přerovnává papíry, kecá se slečnou Plinyovou nebo s výtvarným redaktorem panem Rogaverem a to je tak celá jeho pracovní doba. To je ale vzor chování. Není divu, že mám vůči práci tak špatnej vztah.
19:15 - Pan Ferguson je pořád tady. Celej den strávil se stávkujícíma v betonárně a večer byl příliš unavenej, než aby jel domů. Diplomaticky se přihlásil s flaškou drahýho chlastu, aby tak uklidnil fotra, a kytici karafiátů pro Lacey a paní Cramptonovou. Tata drndal, ale řek, že tu může strávit ještě jednu noc. Lacey je samozřejmě ráda, že tu někoho má, protože s tak upovídanou osobou je to mnohem snažší tatu usadit. Dlouze společně diskutovali o statečných stávkujících řidičích a zlovolných šéfech. Lacey se docela nadchla a slíbila, že je v sobotu přijde podpořit svým typicky ženským způsobem. Paní Cramptonová vypadala živě a při smyslech slíbila, že napeče pár koláčků, aby je Lacey mohla rozdat "těm milým chlapcům".
"A dostanu taky?" zeptal se Dwayne.
"Ne! Ty... to... máš... za trest," líně převalovala slovo po slově jeho matka. "Nevím... co... do toho... kluka vjelo," pokračovala. "Dneska... ráno... sem ho chytla... jak se snaží proklouznout... do školy... bez spodního... prádla!"
Středa, 17. října
Zatkli Bruna Modjaleskiho! Přišli dva ukiažští poldové a vytáhli ho z hodiny tělovědy u pana Freerpita v 10:05. V 10:09 už o tom věděla celá škola. Obvinění zní: krádež auta prvního stupně. Při obědě nám Hároš prozradil, že jeho strýc Polly chce Bruna taky žalovat za zabití. "Myslí si, že babička se mohla dozvědět, že s jejím autem je něco v nepořádku,"

šeptal Hároš. "A tvrdí, že to ji zabilo."
"Nesmysl," zasyčel Vijay. "Tvojí babičce bylo dvaadevadesát roků a byla nemohoucí. Při životě ji držely je mašiny."
"Už to auto dostali nazpátek?" zeptal sem se celej nesvůj.
"Táta a strýc odjeli do San Jose dnes ráno," odpověděl Hároš. "Trvalo jim, než namysleli podrobnosti tý cesty. Táta bude ten krám řídit a strýc Polly pojede v tátově autě, aby ho měl jako zálohu."
"Zálohu, a na co?" zeptal se Vijay.
"Aby měl jistotu, že táta toho falkona neukradne," vysvětlil nám Hároš. "Nemohu uvěřit, že nadělají tolik povyku kvůli obyčejnému autu staré paní. Člověk by si myslel, že jde o nějaký senzační supermodel."
"A kdy bude pohřeb?" zjišťoval Vijay.
"V sobotu. A jste taky zváni. Určitě přijďte. Bude tam spousta italskýho žrádla."
"A nebudou se tam někde povalovat mrtvoly?" zeptal se Vijay.
"Ńéé. Babička má svou poslední jízdu ráno a vy přijdete až odpoledne. Možná, že pronajmou vozejk a na hřbitov ji odvezou zapřaženou za toho falkona. Prej si to tak babka představovala."
19:30 - Pršelo, a tak mně můj velkorysej tata nabídl, že mě z práce sveze. Naučil se ovládat rychlostní páku svýho ušlechtilýho německýho modelu nezafačovaným malíčkem. Sem tam mu to sice drnčelo a jednou byl mexickou dodávkou nucenej zpomalit, ale přesto zůstával po celou jízdu podezřele veselej.
Tatův host dnes konečně odjel. Možná, že to mu tak zvedlo náladu. Na cestě do Oaklandu se pan Ferguson ještě stavil na kus přátelský řeči s tatou na požárním schodišti (jemuž teď slečna Plinyová vtipně přezdívá "kancelář pana Twispa"). Od tý doby si tata převesele píská jako kretén. Možná, že ho pan Ferguson potěšil informacema o tom, jakýho hajzla si máma uvázala na krk.
Když sme přijeli domů, uprostřed obýváku na mě čekala veliká lepenková krabice. Snažil sem se ji propašovat k sobě do pokoje, ale tata mě přinutil ji okamžitě otevřít. Uvnitř se nacházela změť spacáků, hader a ošoupanej výtisk "Písně o starým námořníkovi".
"Co to je?" chtěl vědět tata.
"Sbírka na pomoc obětem zemětřesení," odpověděl sem. "Ve škole sme uspořádali sbírku."
"Tohle ale vypadá jako sako, který sem ti v létě koupil na blešáku."
"Ale táto," odpověděl sem, "to sako, cos mi koupil, bylo přece mnohem hezčí."
"No, asi máš pravdu, bylo hezčí."
Lacey přijela asi pět minut po nás se starou molitanovou matrací (dvojitý šířky) přivázanou na střeše svý toyoty. Tata jí vesele odmítl pomoct, a tak sme s Dwaynem museli ten vlhkej a neforemnej balík odvlíct do tatovy bývalý pracovny. Zdá se, že Lacey už nebude spávat na zemi a ani v obýváku na gauči, kde se mohli náhodní chodci kochat jejíma nedostižnejma půvabama. Při večeři (oblíbený dušený hovězí flákoty paní Cramptonové) Lacey vytrvale ignorovala svýho šamstra a místo toho konverzovala se mnou.
"Dneska mi jedna zákaznice říkala, že tě zná," prohlásila.
"Kdo to byl?" zeptal sem se.
"Její jméno sem nechytla, ale byla to indická dívka. Velmi přitažlivá..."
Apurva!
"...Nádherný zdravý vlasy a chtěla to úplně ostříhat. Tak jsem jí to jen zarovnala a podařilo se mi ji přesvědčit, že krátké vlasy ba jejímu tvaru obličeje neslušely."
"A měla ve vlasech péra?" zeptal se Dwayne.
"Je to přece Indka, ne Indiánka," řekla Lacey. "Pochází z Indie. To je tam, kde nejedí krávy."
"Žádnej hovězí guláš?" vykřikl Dwayne překvapeně, přičemž nám všem vystavil na odiv značný množství zmíněnýho masa již napůl rozžvejkanýho. Tvrdě sem ho pod stolem nakopl.
"A co o mně říkala?" chtěl sem vědět.
"Říkala, že se jí moc líbíš, že jsi velice milý, okouzlující a hezký."
"To pak zřejmě budou asi dva Nickové Twispové v tomto městě," komentoval to tata a zalil to chlastem. Oba sme ho ignorovali.
"Co ještě říkala?" zeptal sem se bez dechu.
"Tak moment. Říkala, že je naštvaná na svýho tátu, a proto si chtěla nechat ostříhat vlasy nakrátko. Že je zamilovaná do nějakého chlapce, který je teď mimo, ale otec s tím nesouhlasí. Neustále jí kontroluje poštu a trhá jí dopisy od přátel. Dovedeš si to vůbec představit? V Americe? V dnešní době?"
"I má matka mi roztrhala milostnej dopis," nezapomněl sem podotknout.
"Tvoje matka prožívala těžké období," poznamenala Lacey a pohlédla na toho ožralu. "Musela se vyrovnat se spoustou věcí. Až teď ji pomalu začínám chápat."
"To máš jako na mysli mě?" snažil se tata artikulovat.
"Chytrému napověz," odpověděla Lacey a trochu se jí to s metaforama pomíchalo, "ať se směje poslední."
"Tak to se ještě uvidí, kdo bude ten poslední," odpověděl tata zlověstně. Ten mrzák má určitě něco za lubem. To se pozná.
20:45 - Právě volal Hároš s neuvěřitelnou zprávou. Při tréninku zjistil ze spolehlivýho zdroje, že se mezi kopálisty šušká, že Bruno Modjaleski nemá alibi na minulej víkend.
"Nemá?" vyhrkl sem.
"Ne!" řek Hároš. "Po poslední hře mu trenér v pátek oznámil, že na příští zápas nasazuje jako zadáka Smraďocha Limberta. Bruno se tak rozčílil, že skočil na svý prdítko a odfrčel do lesů. Vrátil se až v neděli v noci a mezitím ho nikdo neviděl."

"Fakt? Nikdo ho neviděl?"
"Nikdo! Dokonce ani nezavolal Candy, které slíbil, že ji veme v sobotu večer na kolečkový brusle. Ta byla nasraná! Teda já bych takovou kočku čekat nenechal!"
Candy Pringleová, první dáma mezi fanynkama, byla mezi kluky z nejvyšších tříd jednomyslně považovaná za kandidátku na nejlepší maso měsíce.
"A co tam Bruno celou tu dobu dělal?" zeptal sem se.
"Zřejmě stanoval," řekl Hároš. "Možná si vykládal s králíčky a veverkami. Ale jestli chceš vědět, co si vo tom myslím já, tak tam trénoval. Ne že by to k něčemu mohlo bejt dobrý. Vždyť ten blb běhá jak holka."
"Teda! A myslíš, že ho vodsoudí?"
"Vypadá to pro něho bledě," připustil Hároš. "Trenér říká, že má aspoň výhodu v tom, že je tak netalentovanej, protože jinak by si tím ohrozil skvělý sportovní stipendium."
"A auto už je zpátky?" zeptal sem se.
"Jo. Bez jedinýho škrábnutí, díky bohu. Zavřeli ho do babiččiny garáže a táta i strýc Polly si na dveře připevnili každej po jednom visacím zámku. Zdá se, že už se do Santa Cruz tak brzo nedostanem."
"To je teda blbý, Hároši."
"To mě povídej. Musím vidět Heather, tak strašně na ni myslím, že skoro zapomínám na ragby."
Bruno má ostudu a čeká ho dlouholetej žalář. To ho snad naučí, aby příště nešahal svýma odpornýma tlapama na mou holku!
Čtvrtek, 18. října
Pan Ferguson se vrátil. Můj nevyzpytatelnej, bezohlednej a chamtivej fotr mu pronajal třetí ložnici za dvě stě padesát dolarů za měsíc plus příspěvek na stravu. Starej radikál si to přihasil hned po večeři s plným přívěsným vozíkem zapřaženým za dýchavičnou toyotu. Dwayne měl právě venku pronajatýho mýho psa, a tak sem musel pomáhat panu Fergusonovi s vykládáním sám. Má v plánu setrvat zde tak dlouho, dokud stávkující řidiči nedosáhnou vítězství, nebo dokud ho neobviní z rozdmýchávání dělnických nepokojů.
"To je veliká věc, chlapče," řekl, když si dovnitř táhl skládací vojenský lůžko, megafon a ochranný štít. "Cejtím se tak o třicet let mladší."
Lacey byla vytlačena zpátky do obýváku poté, když byla odmítla všechny pozvání do společnýho pokoje od taty, pana Fergusona i Francoise. Myslím, že ze strany pana Fergusona to byla jen legrace. Připínáčkama si ke stropu připevnila obrovský květovaný prostěradlo, čímž si v rohu vytvořila trochu soukromí. Pak sme tam spolu nacpali skříň, lampu a tu její pořád ještě vlhkou matraci. Tata mrmlal něco o "prznění" jeho estetickýho záměru, ale Lacey ho výhružným pohledem umlčela.
Nejslavnější redwoodskej zloděj aut už byl zase dneska ve škole. Je to k nevíře, ale poldové ho pustili domů do péče jeho rodičů. Při obědě sem zaslechl, jak říká svejm kámošům, že to na něho určitě ušil ten "zákeřnej, patolízalskej Smraďoch Limbert". V ten moment do jídelny vešel Smraďoch Limbert za ruku s Candy Pringleovou. Z Bruna se vydral zaškrcenej vzlyk. V dešti brambůrek a krabic s mlíkem se přes stoly vrhl na svýho soka. V následující tahanici utržil Bruno zlomenej nos a Smraďoch skončil s vidličkou probodnutou rozehrávací paží, což Brunovi vyneslo další výlet do města v doprovodu poldů, a Výbojní bobři se ocitli ve stavu hlubokýho zmatku. Právě teď, kdy mají před tím velikým utkáním se školou (jejíž jméno si pořád ještě nejsem schopnej zapamatovat), jsou mužstvem bez kapitána. Zbytek dne se ve škole o ničem jiným nemluvilo.
23:05 - Právě sem volal Sheeni do Santa Cruz. Budu-li mít štěstí, dostanu plat dřív, než přijde účet za telefon, což jediný by mohlo odvrátit předčasný zakončení mýho života. Opakováním několika francouzských frází, který mi Vijay foneticky napsal, sem byl nakonec schopnej proklouznout žabožroutí bariérou a dostat se k mý milovaný. Poděkoval sem Sheeni za zaslání tak kvapně opuštěnejch svršků.
"Potěšení na mé straně, Nickie. Měla jsem o vás strach, abyste se náhodou bez saka a ponožek nenastydli. Poštovné mě přišlo na dvanáct dolarů a deset centů."
"Pošlu ti to složenkou," řek sem.
"Velice bych to ocenila, milý. Mé naprosto nedostačující měsíční kapesné se vždy nečekaně rychle vypaří. Už nemám žádné oční stíny a prostě si nemohu dovolit koupit další, dokud nepřijdou další peníze od otce. Nemáš ponětí, co to je za problém. Naštěstí Taggarty je tak velkorysá, že mi dovolí používat její."
"Ale, drahá," protestoval sem, "vždyť seš tak krásná, že se nepotřebuješ šminkovat."
"Díky, Nickie. Oceňuji tento tvůj názor, byť není nikterak podložený. Je zde pár dívek, jež pohrdají kosmetikou, ale výsledný venkovský efekt této jejich snahy není něco, co bych chtěla následovat. Koneckonců, doba kamenná je už za námi. A jakpak se daří mému drahému psovi?"
"Jó, dobře," řek sem. "Když tak mluvíme o době kamenný, už si slyšela tu novinku? Zavřeli Bruna Modjaleskiho!"
"Myslíš Bruna Modjaleskiho, toho ragbistu?" zeptala se s předstíraným nezájmem.
"Jo, přece víš," opakoval sem, "Bruna!"
"A co udělal?"
"Ukradl auto a píchl studenta v jídelně."
"To ho jako píchl nožem?" zeptala se Sheeni v šoku.
"Tak úplně ne. Použil k tomu vidličku. Ale i tak tam byly potoky krve."
"Tihle sportovci jsou banda násilníků," prohlásila nezúčastněně. "Co jinak se tam u vás děje?"
"Sheeni, Bruno možná přišel o sportovní stipko. Možná ho dokonce zavřou!"
"To je hrozné, Nickie," odpověděla. "Candy Pringleová z toho určitě musí být vedle."
"A tobě je to jedno?" dorážel sem.

"Ale, drahý, dotýká se mě to jako kohokoli jiného, jestli ne ještě víc, pokud spravedlnost někde chybila. Ty si myslíš, že Bruna obvinili křivě? Máš snad v plánu sepsat petici, aby případ znovu prošetřili? Určitě bych ji podepsala."
"To vůbec ne!" řek sem rychle. "Nepochybuji o tom, že bohatě zaslouží každý trest, který dostane, a ještě víc než to. Jen sem si myslel, že by tě jeho případ mohl zajímat, když ty a on ste byli... byli..."
"Byli co?" zeptala se Sheeni.
"No, vždyť víš... byli milenci."
"Cože, Nicku Twispe?! Nechápu, jak si o mně můžeš myslet něco takového, ale ujišťuji tě, že jsem si s Brunem Modjaleskim v životě nevyměnila víc než dvě slova, natož abych s ním měla jakýkoli fyzický kontakt."
"Ale, ale vždyť si přece říkala, žes svý panenství dala místnímu vazounovi jménem Bruno. Pamatuju si to!"
"Je možné, že jsem ti nemoudře vyzradila tento detail svého intimního života. Ale v žádném případě jsem nespojovala příjmení Modjaleski s daným křestním jménem Bruno. To je tvoje práce, Nicku Twispe. Opravdu si nedovedu představit, co si myslíš, že jsem zač, abych si ke svému uvedení do praxe sexuálního života vybrala takového neandrtálce."
"Promiň, miláčku," protestoval sem. "Ani já sem nebyl schopnej tomu uvěřit. Vnitřně sem tomu neuvěřil a doteď tomu nevěřím! Ale bylo tolik nepřímých důkazů. A Bruno není tak všední jméno. Takže to byl tedy jinej Bruno? Jo?"
Žádná odpověď. Žena mejch snů zavěsila. Okamžitě sem zavolal zpátky, ale žabožroutí bariéra se najednou stala nepřekonatelnou. Ach, ne! Celou tu dobu sem podezíral toho nepravýho vazounskýho blba! Kdo je ten pravej Bruno? A jak se mi podaří mu teď hodit na krk to kradený auto?"
Pátek, 19. října
Když sem se dnes ráno probudil, cejtil sem se jako včera pochcaný plínky. V koupelně na mě čekaly bílorůžový zuby v nálevu a studená sprcha, protože všechna horká voda byla pryč. Tak sem si vymačkal zanícenýho uhra a šuplíkem na toaletní potřeby trochu upravil tvar umělýho chrupu pana Fergusona. Byla vyhlášena koupelnová partyzánská válka.
Po snídani sem poslal telegram Sheeni (svůj první v životě): "Noha vytržena z úst. Pacient sklíčen. Zavolej na ÚV. Milující Nick."
Na deset slov dobrý, ne?
Později, zatímco sem v tělocvičně předstíral cvičení na bradlech, sem zpovídal Hároše, kolik zde existuje dalších sportovních vazounů jménem Bruno.
"No," odpověděl mlaskavě, "ještě je tu ten tenista Bruno, kterej loni maturoval. Předpokládám, že tenistu lze taky řadit mezi sportovní vazby."
"A jak se menoval příjmením?" zeptal sem se.
"Bože, jak tem se menoval? Byla to hvězda. Myslím, že teď chodí na Univerzitu Jižní karolíny. Už to mám. Menoval se Preston. Bruno Preston."
"Nějak příbuznej s Trentem?" zeptal sem se překvapeně.
"Jó, myslím, že to jsou bratranci. Ale Bruno je mnohem hezčí."
"Sakra," vydechl sem naprosto zmateně. "To mně chceš říct, že Bruno Preston vypadá líp než Trent?"
"Je to tak," řek Hároš. "A je taky vyšší. Vypadá jak ten herec, co teď hraje Jamese Bonda. Jak on se jen menuje?"
Tak o tom sem neměl v plánu přemejšlet. Všechnu svou duševní energii sem chtěl věnovat nespoutaný nenávisti.
Při obědě sem tuto delikátní záležitost přednesl Vijayovi a Hárošovi.
"Kluci, přece nechceme, aby se Bruno dostal do tak velikýho průseru, že ne."
"Raději on, než my," zašeptal Vijay spiklenecky.
"A co když ho odsoudí?" řek sem.
"A co má bejt?" zašeptal Hároš. "Člověk s tolika nepřesnejma přihrávkama přece zaslouží ňákou dobu v lochu. Děláme tomuto městu službu. Víte, koho dnes večer bude muset trenér postavit? Ruperta Trobilia! A všechno, co se od něj očekává, je přihrát zadákům a hodit sebou na zem, aby nepřekážel ve hře. Nic jinýho mu nedovolí. Dnes večer to bude pěknej masakr. Jen doufám, že se o tom v Santa Cruz Heather nedozví."
Cpal sem se svou burákovou pomazánkou beze slov. Akorát Francois, jako správnej sociopat, nestižen žádným hryzením svědomí, si v klidu vychutnával svůj oběd.
Práce byla nesnesitelně votravná až do 16:59, kdy mi pan Preston předal obálku s mou první gáží: čtyřiačtyřicet dolarů a dvanáct centů. Celková suma mohla být vyšší, kdybych v sobotu nebyl chyběl a nemusel daněma finančně podporovat matičku supervelmoc. Moje práce přispěla na tři nýty pro raketu Cruise a štamprli pro plukovníka. Zbytek půjde na můj dluh v restauraci v Santa Cruz a na obrovskej účet za telefon. Jenom se modlím, aby po mně tata nechtěl příspěvek na stravu a ubytování.
Pan Ferguson byl při večeři nějakej zamlklej. Povídal nám, že prej se mezi stávkujícíma mluví o tom, že vedení firmy zvažuje, že povolá stávkokazy. A ještě ke všemu ho začínají zlobit zuby.
Paní Cramptonová naštěstí připravila k večeři lososový krokety, který se dají poměrně snadno cucat.
Nastal čas na otevření dnešní pošty. Nejdřív sem se začet do tohoto dopisu:
Milý Nicku,
Můj nejdražší Levák mě požádal, abych Ti vyřídila, že operace dopadla dobře a že se z ní rychle uzdravuje. Jak si dovedeš představit, trpí velkými bolestmi, ale snáší je statečně (na rozdíl od toho velkýho, nebo měla bych říct malýho, chlapečka Cliva Bosendorfa).
Chodím za Levákem do nemocnice tak často, jak to jen jde, abych mu mohla ulehčit v jeho utrpení. Lékaři říkají, že se všechno pěkně hojí a že by operací neměl přijít o žádnou ze svých funkcí. Levák byl samozřejmě radostí bez sebe, když to uslyšel. Je v těch místech pořád ještě obvázaný a dávají mu silné léky, aby se předešlo jakékoli stimulaci, která by mohla narušit hojivý proces.

Levák je zklamán, žes ještě neposlal pohlednici s přáním brzkého uzdravení. Doufám, že tento nedostatek co nejdříve napravíš. Přikládám adresu nemocnice.
Mrzí mě, že se nám při mé návštěvě Ukiahu věci tak vymkly z ruky. Nicku, vždycky jsem Tě měla ráda jako svého kamaráda, ale cítím potřebu Ti sdělit, že mé srdce patří Levákovi. Asi navždy. Doufám, že nejsi zklamán a že se mezi námi nic nezmění kvůli tomu, co se stalo. Pozdravuj ode mne Ohnivého oře.
Se srdečným pozdravem
Millie Filbertová

P.S. Myslím, že to od Tebe bylo velice milé, jak sis vymyslel tu povídačku o buldozéru.
Sem rád, že se to pro Leváka a Millie tak dobře vyvrbilo. Jen doufám, že bude dostatečně vděčnej svýmu nápaditýmu a rychle myslícímu příteli, kterej způsobil, že to všechno tak dobře dopadlo.
Pak sem otevřel tento podivuhodnej vzkaz:
Milý Nicku,
Setkání s Tebou bylo velmi příjemné. Vijay mě informoval o tom, že Ty a Sheeni Saundersová, která je momentálně v Santa Cruz, jste dobří přátelé. Mám v té oblasti také přítele. Zajímalo by mě, jestli by nestálo za to se někdy sejít a pohovořit si o tom.
Skoro každé odpoledne bývám od 15:30 do 17 hod. V knihovně. Nemohl by ses tam někdy brzy zastavit? Byla bych velice šťastná. Dále bych velmi ocenila, kdybys tuto korespondenci udržel v tajnosti.
S pozdravem
Apurva Joshiová
Ta nádherná Apurva si se mnou dává tajný rande!
Do třetice sem otevřel tento vítaný, ale zneklidňující dopis, psaný bizarním, doleva padajícím škrabopisem:
Milý Nicku,
Překvapilo mě, když jsem dostala Tvůj dopis. Je to první dopis, který jsem v tomto školním roce obdržela. Nejdřív jsem si myslela, že to je nějaký omyl, ale pak jsem si všimla, že je opravdu adresovaný mně. Hurá!
Udělala jsem to přesně tak, jak jsi navrhoval. V úterý, když jsem drhla podlahy v kanceláři, odnesla jsem tajně pár hlavičkových dopisních papírů. Napsala jsem ten dopis na stroji a ještě týž večer odeslala. Zmínila jsem se o té záležitosti s prezervativem a ještě o spoustě jiných věcí, o kterých ani nevíš.
Co se týče informací, o které máš zájem: viděla jsem včera o půl jedenácté v noci Renta s Sheeni před klubem katalyzátor. Postávali tam a tvářili se přátelsky. Ale být Tebou, zeptala bych se Sheeni na druháka jménem Ed Smith. Vídám je pořád společně při cestě do školy a při obědě. Prý po ní Ed opravdu jede a nezdá se mi, že by ho v tom nějak brzdila.
Pokud se divíš, proč jsem v kanceláři myla podlahy, pak Ti musím sdělit, že je to součást mýho stipendia. Musím taky posluhovat všem těm namyšleným snobům v jídelně. Pokud jsi na této škole a nemáš dost peněz a pěkné oblečení, pak máš smůlu. Mně to nevadí, však se jim to jednoho dne vrátí.
Pokud bys ještě někdy přijel na návštěvu, drž se daleko od Darleny. Strašně Tě nenávidí kvůli tomu, že ses dotkl jejího drahocenného ručníku. Díky za dopis a zase někdy napiš.
O tom, co se tady děje, tě budu písemně informovat.
S pozdravem
Bernice Lynchová

P.S. Proč marníš čas s Sheeni? Zasloužíš si někoho mnohem lepšího.
Ed Smith? Ed Smith! Sheeni přece měla předtuchu, že se provdá za umělecky založenýho francouzskýho filozofa jménem Francois, ale momentálně se bude tahat s nějakým venkovským balíkem z druhýho járu? Panebože, opravdu si toto zasloužím?
No nic, Sheeni bude brzy pro pana Smithe jen letmou vzpomínkou. Doufám, že dopis ředitele školy pana Wilsona způsobí v domě Sheeniných rodičů poprask. Díky, Bernice, skoro bych měl chuť dát ti pusu.
Od Sheeni zatím žádnej telefonát. Jen jestli před tím, než sem ten telegram poslal, sem neměl požádat Vijaye, aby mi ho přeložil do francouzštiny?
Sobota, 20. října
Telefon zazvonil, právě když sem snídal.
"Ahoj, Nicku. Jak se máš?" Byla to má odporná, už tolikrát vdaná matka.
"Ach, ahoj, mami. Co nového?"
"Nickie, když jsme se včera večer vrátili, zjistili jsme, že náš dům byl opět vyloupený! Všude byl strašný nepořádek a chybí televizor a video. Připadám si tak potupeně. Někdo dokonce zničil Lanceovy uniformy. A ukradl můj nejlepší pár lodiček."
"To mě mrzí, mami," řek sem a snažil se, aby to znělo cituplně. "Možná, že to byl zase Leon Polsetta." Leon Polsetta je populární oaklandský budižkničemu s pestrou minulostí opětovného vloupání do mámina domu.
"Ne, Leon teď slouží v armádě. Bude z něho demoliční expert. Jeho matka je na něho právem hrdá. Mrzí mě to, ale zdá se, že Lance se domnívá, že bys v tom mohl mít prsty. Říká, že jedině tys mohl napsat na zrcadlo tu nenávistnou větu."
"Nevím, o čem mluvíš," řekl sem a předstíral nejvyšší možnou uraženost a nevinný tón. "Nevzdálil sem se odsud na víc než pět minut. Můžeš se zeptat táty. Je zrovna tady. Chceš s ním mluvit?"
"Ne, Nicku, prosím. Už tak jsem strašně rozrušená. Říkala jsem Lanceovi, že si myslím, že to není možné. Nechtěla jsem, aby sis myslel, že tě obviňuju. Je tady hroznej zmatek. Šli jsme vedle k panu Fergusonovi, abychom se ho zeptali, jestli

si náhodou něčeho nevšiml, ale na klepání nám nikdo neodpovídal. Měla jsem strašný strach, že tam někde leží paralyzovanej nebo mrtvej nebo tak něco. Tak jsme s Lancem vyrazili dveře, ale dům byl prázdnej. Pan Ferguson se ztratil."
"Ale ne, neztratil," odpověděl sem. "Je tady. Právě jí bez svýho umělýho chrupu mletý ovesný vločky. Páni, to si teda nemyslím, že bude nadšenej, když zjistí, co se stalo s jeho dveřma. Doufám, že na tvýho manžela nepodá žalobu."
"Nemluv z cesty, Nicku. Určitě to pochopí. A co u vás proboha dělá?"
Vysvětlil sem mámě, jak se pan Ferguson pokouší prospět třídní spravedlnosti.
"To zní dobře," prohlásila máma. "Jen doufám, že bude opatrný a nebude se s ohledem na svůj věk příliš rozčilovat. Nemohl by ses ho zeptat, jestli tady v okolí neviděl něco podezřelého, zatímco jsme byli pryč?"
"Tak jo," řek sem a položil si sluchátko na stehno. Zatím sem si po tváři hledal nově rašící jebáky. Až uplynula dostatečně dlouhá doba, odpověděl sem jí: "Ne, mami. Pan Ferguson říká, že si ničeho nezvyklýho nevšiml. Vůbec ničeho. Naopak říká, že tam byl na tu roční dobu nezvyklej klid."
"Podivné," povzdechla si máma. "No nic, pevně věřím, že tomu Lance přijde na kloub. Právě snímá otisky prstů. Je to velice zajímavé ho při tom pozorovat." Pak chvíli mluvila o svých úžasných líbánkách v přívěsu v nevadský poušti jen s Lancem a jeho starou, chorou matkou. Když si všimla, že mě to vůbec nezajímá, přestala.
"Tak jo, Nicku. Pilně studuj. Nejez příliš mnoho smaženýho a přemýšlej o tom, jestli bys s námi nestrávil vánoce."
"Budu o tom přemýšlet," lhal sem.
"Chybíš mi, Nicku."
"Dík za zavolání, mami. Už musím jít do práce." klik.
Budeme potřebovat k telefonu záznamníkovej automat. Je třeba začít s monitorováním hovorů.
Jel sem na kole do města a opět vyšplhal ty známý, vrzající zaprášený schody. V kanceláři nebyl nikdo, až na neuvěřitelně elegantní starší ženu, která něco dělala na poličkách v kanceláři pana Prestona. Přátelsky se se mnou přivítala a představila se. Byla to paní Prestonová, matka toho věhlasnýho hňupa, tetička toho nenáviděnýho tenisovýho kundylíza, manželka muže, který celej svůj život obětoval překližce. I přes toto zatížení z ní sálalo podmanivé kouzlo osobnosti. Svýma vlastníma nádhernýma rukama mi připravila hrnek vařícího kakaa a vyptávala se mě na zážitky z práce u firmy, jako bych byl samotným princem Vilíkem Windsorů na královské návštěvě v zámořských koloniích.
Jaká rozkošná, chytrá rodinka! Jaké zlaté chromozómy! Geny jako ty jejich by měly být chráněny pod skleněným zvonem a pojištěny na vysoký částky! Proč jen v jejich případě přirozenej výběr postupoval přímočaře, kdežto v případě rodiny Twispů se přiopile potácí slepou uličkou?
Zaneprázdněn takovýma neřešitelnýma úvahama sem se pustil do práce, abych přerovnal neustále překypující "péčka" do zářivě novejch překližkovejch kartoték. Zdá se, že pan Preston byl schopnej dotáhnout jejich výrobu bez další pomoci mýho taty. Zelená barva naštěstí překryla stopy otcovy krve.
Tato nudná práce přinesla nečekanej objev. V deskách s nápisem "Poznámky" sem našel několik stránek nesmírně zajímavýho povídání, zřejmě narychlo vytrženýho z nějakýho sešitu a pak zapomenutýho mezi jinýma písemnostma. Okamžitě sem poznal, že tem širokej maskulinní rukopis patří mýmu windsurfingem postiženýmu sokovi. Narazil sem na fragment soukromýho deníku Trenta Prestona!
Srdce mi bušilo a ruce se třásly, když sem se pustil do čtení:
»...vyjádření těchto vjemů slovy musí zákonitě oslabit jejich hloubku. To je (zdá se mi) dilema, jež jsou schopni překonat jen ti největší z básníků (umělců obecně?), a ani tak to není natrvalo. Slova mohou pojmout jen nepatrný zlomek nekonečné změti, které říkáme lidské vědomí. Navíc je zde problém čistě tělesných pocitů, které mysl neregistruje (nikdy? někdy?).
Jaká je interakce mezi slovy a tělem? Jak například teplota v místnosti ovlivní vnímání posluchačstva během recitace básní? Neměl by rozumný básník nejprve upravit termostat? Proč nemohu dát na každé úrovni do slov svou zkušenost - vědomě, tělesně i podvědomě - když svírám Sheenino nahé ňadro? Proč, když usiluji o poezii, zní každé mé slovo jako slabé porno?
Sheeni si včera večer prakticky vynucovala, že se budeme milovat. I nadále se vzpírám a říkám jí (i sobě), že jsme na to příliš mladí. Že bych byl masochista, který má potěšení z toho, že odkládá na později tělesné radosti, jež by mohl mít hned? (Uznávám, že jeden z důvodů, proč se držím zpátky, je i nedostatek vhodných antikoncepčních prostředků - což je problém, který nikterak netíží mou partnerku.) Přesto mi včerejší svlečené laskání (nemám pro to lepší vyjádření) připadlo nadmíru příjemné tak, jak probíhalo. Až se posuneme o stupeň dál (což nepochybně musíme), zažijeme ještě někdy podobné záchvěvy touhy? Teď budu úplně upřímný: kolik z mého zdráhání se pramení z toho, že mi vadí, že Sheeni neustále flirtuje s Brunem? Držím se zpět proto, abych ji potrestal za nedostatek věrnosti? Nevím. Proč si musí mysl budovat tyto komplikované ochranné štíty, aby skryla svou bolest?
Musím sehnat nějaké kondomy. To s sebou na malém městě samozřejmě nese značný problém, kde každý strká nos do záležitostí ostatních. Sheeni se nabídla, že bude brát antikoncepci v tabletkách, ale nechtěl bych být v okruhu tisíce kilometrů, kdyby se to její rodiče dozvěděli. Proč se jen společnost drží zuby nehty scestné představy, že její děti jsou asexuální?
Dnes ráno jsem si v zrcadle všiml malého červeného flíčku na bradě. Doufám, že se z toho vyvine uher. Všichni autoři, které tak obdivuji, byli fyzicky nepřitažliví, většina z nich byla dokonce nadmíru ošklivá. Jejich umění vytrysklo z odmítnutí, ponížení a utrpení. Já jsem nic z toho nepoznal. Možná, že bych měl být vděčný Sheeni, že mi působí bolest tím, že běhá za mým bratrancem. Proč mě osud trestá tak harmonickým zevnějškem? Moje situace přece jen není tak beznadějná jako Brunova. Ten nebude muset nikdy o nic bojovat. Nikdy však nebude vědět, jestli obdiv společnosti patří jeho úspěchům nebo jeho fyzické kráse. Zajímalo by mě, jestli s ním Sheeni už spala?

Dnes odpoledne jsem se zase náhodou potkal s Apurvou v knihovně. Naštěstí se mnou zrovna nebyla Sheeni. Dlouze jsme spolu hovořili v oddělení poezie, naše ruce se čas od času náhodně (úmyslně?) setkaly. Její výslovnost "T. S. Eliota" mě zaplavila takovou vlnou touhy, že jsem pocítil nutkání okusit její horké, sladké a nádherné rty. Vzhledem k obrovským kulturním rozdílům našeho etnického prostředí je obtížné říci, jestli ke mně cítí nějakou romantickou náklonnost. Možná, že indické ženy se prostě jen rády baví o poezii. Tak se držím zpátky. Ale co když se jí líbím? Měl bych ji vyzvat na schůzku? Byl bych schopen opustit Sheeni? Naše srdce jsou již tak dlouho propletena, že mívám někdy pocit, jako bychom se přetavili v jednu jedinou osobnost. Neexistuje... «
Ten namyšlenej licoměrnej ješitnej lhář! A jen jediná mizerná literární zmínka. Jak se opovažuje vytahovat se svým záletnictvím a zároveň pomlouvat ženu mého srdce? Sheeni mě v létě ujišťovala, že je to ona, kdo rezolutně odmítá Trentovo buranský obtěžování. Pokud si vzpomínám, zcela jasně řekla, že dává přednost "velkým vášním v exotickým evropským prostředí" před "kradmým ošahováním v kalifornským zapadákově". Jak perverzně Trent sám sebe podvádí? Jen děsivě nemocnej člověk by mohl psát do svýho soukromýho deníku takovýhle nepravdy. A to ani nemluvím o tý jeho neuvěřitelně zvrácený závisti. Musím před tímto pomateným mladým mužem chránit jak Sheeni, tak Apurvu. Ano, to je evidentně moje poslání.
Potají sem udělal na redakční kopírce pár kopií Trentova deníku, o půl jedné se rozloučil s paní Prestonovou a odjel na kole k Hárošovým. Barák byl plnej zarmoucenejch příbuznejch, kteří se smáli, cpali se a dobře se bavili. Hároš s Vijayem byli u bazénu, svlečeni do půli těla. Chlemtali pivo z plechovek od sodovky. Hároš, kterej vypadal jako přerostlej angorskej králík se slunečníma brejlema, mi podal pěnou přetékající plechovku.
"84:2," řekl podmračeně. "Novej redwoodskej rekord."
"Takže Rupert Trobilius to nezachránil, co?" poznamenal sem a napil se piva. Fuj. Chutnalo jak teplej roztok z namočenejch fuseklí.
"Ten šestnáctkrát pokazil přihrávku," potřásl hlavou Hároš. "To je taky rekord."
"No, aspoň že jsme neskončili s nulou," řekl Vijay.
Hároš se zašklebil: "Víš, jak se nám to podařilo? Soupeři se tak strašně smáli, že všichni popadali na zem."
"A Heather to už ví?" zeptal sem se.
"Jo. Dnes ráno mi volala s hrůzou v hlase. Řek sem jí, že za to nemůžu, že sem byl po celou hru mimo s nataženým třísłem."
"A co říkala?" chtěl vědět Vijay.
"Řekla, že je škoda, že tam nemohla bejt. Že by mi to natřela mastí."
"Natřela co?" zajímal se Vijay.
"No přece tříselnou krajinu, předpokládám," odpověděl Hároš. "Sem tam by mně to tam mohl někdo natřít. Myslím jako někdo jinej než já sám. Byla by to příjemná změna."
Vijay i já sme s porozuměním pokývali hlavou.
Sundal sem si košili a uvelebil se na zahradním křesle. Ach, pomyslel sem si, tak tomuto životnímu stylu bych se celkem bez problémů uměl přizpůsobit. Cucl sem si teplýho piva a rozhlédl se: honosný sídlo z betonu a skla, obehnaný vysokýma betonovýma zdma, uvnitř betonový chodníčky, terasa, betonový bazén s betonovým skokanským můstkem, sem tam betonový krmítka na ptáky. Dokonce i židle, na který sem se válel, byla pod molitanovejma polštářema z nefalšovanýho betonu.
"Ty tvoje rodiče zřejmě touží po něčem trvanlivým, co?" poznamenal sem. "Tady to vypadá, že by to mělo přežít i atomovej útok."
"Jó," řek Hároš. "Táta se strýcem Pollym vlastní betonárku. Kdykoli auťák nespotřebuje celej svůj náklad, složí to tady. Otec má vždycky někde připravenou formu. Měl bys vidět ty betonový hračky, který mi dělal, když sem byl ještě děcko!"
"Počkej," řek sem, "a kde je ta betonárka?"
"Ale Nicku, přece ji znáš," zvolal Vijay. "Vidíte ji z oken vašeho domu."
S úlekem sem si náhle uvědomil, že se tady bratříčkuju se zlovolnými vykořisťovateli dělnický třídy. To by se panu Fergusonovi určitě nelíbilo.
"Hároši," řek sem, "nejsou zaměstnanci tvýho táty náhodou ve stávce?"
"To víš, že sou," přiznal. "Je to pěkná votrava. Otec mi musel snížit kapesný. Ale snad se to zase brzo spraví. Zvažujou, že zaměstnají náhradní řidiče."
"Rozumná strategie," poznamenal zahraniční republikán.
"Voni fakt chtějí zapojit stávkokazy?" zeptal sem se v šoku.
"To nejsou stávkokazi," řekl Hároš. "To sou náhradníci. Pokud lidé nechtějí pracovat, pak je jedině spravedlivé nabídnout tuto práci někomu jinému, ne? Pomáhá to udržet místní ekonomiku v chodu. Bojujeme tím proti nezaměstnanosti."
"Ale co bude s těma stávkujícíma řidičema?" zeptal sem se.
"Můžou jít dělat něco jinýho," odpověděl Hároš. "Možná něco, co by je víc bavilo. Tobě by se chtělo celej den řídit náklaďák? Tááákova nuda! Vlastně jim pomáháme."
Jo, pomyslel sem si, trochu jako ta pomoc Brunovi Modjaleskimu. Při nájezdu na stůl s občerstvením nás zastihla Hárošova matka. Byla to pěkně rostlá, vyzrálá kráska, která odolává času za pomoci kosmetickýho průmyslu a drátama vyztuženýho prádla.
"Chlapci!" zvolala. "Vůči mrtvým byste se měli chovat s větší ohleduplností. Běžte si obléci košile. A kdo je tento mladý muž, Franku?"
"To je můj kamarád Nick Twisp, mami," řekl Hároš.

"Ahoj, Nicku," řekla. "Jsem ráda, že tě poznávám."
"Těší mě, paní DeFalcová. Mrzí mě, co se stalo vaší paní tchýni."
"Ach ano, smutné," švitořila vesele. "Marie to nakonec do té stovky přece jen nedotáhla!"
Když sme se oblečení vrátili, ukázal nám Hároš další svý příbuzný v místnosti.
"Támhle ten velkej plešatějící chlápek v černejch hadrech je otec. Strýc Polly je ten tlusťoch, co stojí vedle něho a řve."
Rozpačitě sem studoval DeFalcovy bratry a rozhodl sem se, že bych si to s nima při střetu s demonstranty určitě nechtěl rozdat.
Odnesli sme si naložený talíře do obrovský nedokončený mansardy, která zabírala nad garáží prostor pro čtyři auta. Dvě malý okýnka na každým konci štítu propouštěly jen trochu světla na hory zaprášenejch kufrů, krabic, plenivejch kabel a odloženýho nábytku. Hároš nás vedl k poměrně prázdnýmu místu uprostřed, kde stála komplikovaná posilovací lavička a obří molitanová matrace.
"Posaďte se, kluci," vybídl nás hostitel. "Seženu víno."
Vijay a já sme se s elánem usadili na značně flekatý matraci a Hároš zatím zmizel v jednom z temných koutů. Brzy se vrátil s uprášenou lahví zabalenou do proutěnýho košíku.
"Pravý Dago chianti," řekl, když se svým švýcarským nožem pustil do špuntu. "Našel sem ho támhle vzadu plnou bednu."
"A už si to někdy pil?" zeptal se Vijay nedůvěřivě.
"Jasně," odpověděl Hároš. "Tohle je ta kvalita, co pije kmotr. A taky je to pěkně starý. Řek bych, že to tu měl ulitý můj děda."
Vijay a já sme si vyměnili chmurnej pohled.
"Zatím jezte, kluci," řekl Hároš. "Může to ještě chvíli trvat. Sakra, proč mi jen strýc nedal kudlu s vývrtkou."
Ochutnal sem ravioli. Moc dobrý.
"Hároši," řek sem, "netušil sem, že se menuješ Frank."
"No jo, máma mi dala jméno po svým oblíbeným zpěvákovi. Věř nevěř, celým jménem sem Francis Albert Sinatra DeFalco."
"Neuvěřitelný," vydechl sem. "On je i můj nejoblíbenější zpěvák!"
"Jó?" řekl Hároš. "Nikdy sem ho moc neprožíval. Příliš mokvavej. Dávám přednost Mrchožroutům."
"Ti jsou na úplně opačném pólu," přitakal Vijay.
"Ale je fakt, že si nejsem tak úplně jistej, jestli bych se chtěl jmenovat Mrchožrout DeFalco," připustil Hároš. "Ale Nicku, možná byste se s mámou měli dát dohromady, poslechnout si pár desek a uvidíme, třeba se z toho něco vyvine. Nemyslím, že by to tátovi vadilo. Prej má v továrně buchtu. Jednu z dispečerek."
"A taky stávkuje?" zeptal se Vijay.
"Jen za delší milostnou předehru," odpověděl Hároš a odstranil poslední kousek špuntu. "Tak, pánové, víno prosím."
Zhluboka si lokl a poslal flašku Vijayovi. Vijay zaváhal.
"Jaké to je, Hároši?"
"Fantastický. Výborná značka."
Vijay si cucl, zašklebil se a podal láhev mně. Nasál sem hluboký doušek začínajících alkoholiků. Páchnoucí kyselá odpornost mi prošla hrdlem.
"Trochu jak lék, ale jinak dobrý," zalhal sem a předal láhev našemu hostiteli. Jen doufám, že francouzský vína budou chutnější než tohle italský. Hrozně nerad bych přivedl Sheeni do trapný situace tím, že bych si v umělecký kavárničce na levým břehu vobjednával krýgle.
Láhev sme si posílali dokola, vína bylo čím dál míň a řečí čím dál víc.
"Máš tady perfektní posilovací lavičku, Franku," řek sem. "Máš v plánu stát se kulturistickým mistrem světa?"
"Musel bych se moc holit," odpověděl Hároš. "Jen se snažím trochu nabrat kvůli ragby. Je to hrozný. Žeru jak prase a nemůžu přibrat ani deko. Akorát sem čím dál chlupatější."
"Pubertu nelze zbrzdit," motal už jazykem Vijay. "Má nás ve svý palčivý moci."
"Chcete vidět mou sbírku švédskejch časáků?" zeptal se Hároš. "Našel sem je v kufru strejdy Pollyho."
Hároš zase zmizel v temnotách a vrátil se se štosem lesklejch uchňapanejch časopisů. Uvnitř byly v barvách vyvedené hezké, dobře rostlé nordické páry při mnohem jednoznačnější vzájemný činnosti, než jak naznačovaly statický obrázky časopisů z mojí sbírky.
"Tyhle jsou tedy navýsost pikantní," povšiml si Vijay, přičemž vínem tišil svou vášnivou žízeň. "Někdo musel podplatit cenzory."
"Myslím, že ve Švédsku cenzuru nemají," řek sem, když sem si mocně přihnul z flašky. "Tam sou přirození."
"To teda jo," poznamenal Vijay. "Taky bych rád takový přirození, jako mají někteří z těch chlapíků."
Jako správnej hostitel, Hároš navrhl onanii v kruhu. Přiopile sme si stáhli gatě a klekli si do kruhu na matraci s hlavněma nasměřovanýma do středu. Nevím, nač si Vijay stěžuje. V soutěži o největší raketomet sem dopadl nejhůř.
Hároš umístil do středu hrníček z polystyrénu a vysvětlil pravidla.
"Tak hele, míříme do hrníčku, ten poslední to vypije."
Vijay a já sme přikývli a čekali na signál.
"Raz, dva, tři, teď!"
Zuřivě sme pumpovali - tváře strhaný soustředěním, oči nám těkaly z jednoho rozkroku na druhej, hruď se dmula, břicho se pnulo, tři ruce horečnatě masírovaly tři žulový obelisky. Šest pohupujících se varlat zmizlo v změti blížícího se vrcholu. První zasténal a vystřelil Vijay, pak sem explodoval já a vzápětí vypískl Hároš a měl to.
"Do prdele!" ulevil si ten loudal, když sme s Vijayem padli na matraci v záchvatu smíchu. "To není fér," stěžoval si.

"Sem větší než vy dva, chcípáci. U mě to musí absolvovat delší cestu!"
"Tys vymyslel pravidla, Franku," řek sem. "Buď hodnej chlapeček a vem si medicínku!"
Hároš vzal s odporem hrníček a pak se rozesmál. "Banda lemplů," řekl a převrátil hrnek dnem vzhůru. "Nikdo z nás se netrefil!"
15:30 - když sem šlapal na svým horským kole domů, začalo se mi víno rozlízat v žaludku do celýho těla. Bylo mi lehko u srdce, a tak sem se zastavil v hokynářství pana Flamperta, abych koupil pro Leváka přání k brzkýmu uzdravení. Poté, co sem mu vybral vkusný blahopřání s dvěstěpadesátikilovou ženskou narvanou do miniaturní uniformy zdravotní sestry, sem u pokladny potkal Sheenina zbloudilýho bráchu Paula. Kupoval si základní denní potřeby: cigaretovej papír a týdenní televizní přehled.
"Tak na čem se vznášíš dnes, Nicku?" zjišťoval.
"Leta uleželý chianti," motal sem jazykem.
"Na tom ti zkvasí mozek."
"V to pevně doufám," odpověděl sem.
"Tvůj plán funguje, Nicku. Třetí světová válka začala dnes v jedenáct."
Zajímalo by mě, jestli je každej pro Paula tak průhlednej. Nebo jen já?
"Dopis přišel?" zeptal sem se.
"Vymakanej padělek," přisvědčil. "Zahráváš si s ohněm, Nicku."
"Pyromanie je moje vášeň," blekotal sem. "A co novýho s tebou, Paule?"
"Dávám zase dohromady svý trio. Přijď si nás poslechnout na zkoušku. Kdy a kde se dozvíš."
Jak si může být jistej?
Když sem dorazil domů, Lacey mučila tatu v obýváku předváděním aerobiku v tom nejskvostnějším dresu. Já na jeho místě bych ty nesmyslný hádky okamžitě stopnul, ale tata trucuje a hraje si na bolestí utýranýho mučedníka. To by mě teda zajímalo, jestli zranění palce náhodou nepotlačuje libido. Tata je taky naštvanej, protože Lacey se právě vrátila z rozdávání koláčků stávkujícím, přičemž měla na sobě tentýž dráždivě oranžovej tréninkovej vohoz.
Lacey přerušila svý cvičení, aby mi vyřídila důležitou zprávu: "Nicku, volala dvakrát Sheeni. Chce, abys jí okamžitě zavolal."
"Tak jo," mumlal sem. "Dobře. Vypadáš dobře, Lacey."
Raději bych byl chtěl zkusit, jestli když si lehnu, přestane se se mnou točit svět, ale místo toho sem se odpotácel do tatova pokoje a vytočil Santa Cruz. Během několika vteřin mě spojili s vládkyní mé duše.
"Nickie, kdes byl? Jsem bez sebe. Už si slyšel, co se stalo?"
"Ne, asi ne," těžce sem vyslovoval.
"Ředitel Wilson se nějak dozvěděl o tom, že tě našli u mě na pokoji. Napsal mým rodičům dopis plný pomluv!"
"A co voni na to?" zjišťoval sem opatrně.
"No, jak si myslíš, že asi zareagovali? Vždyť je znáš!"
"Až příliš dobře."
"Jsou zděšeni, šokováni a rozzuřeni. Obávám se, že je nepůjde uklidnit. Jsou právě na cestě sem!"
"Jedou k tobě do Santa Cruz?" stěží sem mohl uvěřit tak dobrý zprávě.
"Jak říkám. Nickie, zdá se mi, že divně mluvíš. Tys pil?"
"Trochu sem se napil při obědě," přiznal sem se. "Ale není to nic hroznýho."
"Zníš jako úplně zpitý. Doufám, že nemáš v úmyslu požívat alkohol nějak pravidelně. Jinak bych musela uvažovat o tom, že ti odeberu Alberta."
"Jedinou věc, kterou mám v úmyslu dělat pravidelně, je milovat se s tebou, drahá," snažil se reagovat Francois. I přes svý zkušenosti nesnášel alkohol o nic lépe než já.
"To je od tebe milé, Nickie. Promiň, že jsem minule tak rychle zavěsila."
"A ty mi promiň, že sem ti naznačoval, žes spala s Brunem Modjaleskim. Došlo mi, že to byla rána pod pás. Mohlo mě hned napadnout, že to byl Bruno Preston."
"A odkud máš zase toto?"
"Mám přece skvělý nápady," odpověděl sem. "Tohle už bys mohla vědět."
"To ráda slyším. A co by tvůj skvěle nápaditej um radil na zklidnění rodičů? Jestli mě přinutí odejít ze školy, tak umřu!"
"To je jednoduchý, miláčku. Řekni jim, že seš těhotná a že se musíš okamžitě vdát. Pak budeme spolu bydlet na kolejích pro studentské manželské páry a tvý rodiče by mohli platit školný za nás za oba."
"Ach, Nicku, v tomto stavu je zbytečné s tebou mluvit. Nepomohls mi. Zavolej mi až vystřízlivíš. A do té doby buď tak laskav a nechoď k mému psovi. Na slyšenou!" klik.
21:30 - Právě sem se probudil s šílenou bolestí hlavy. Nepochopitelně sem usnul a zaspal večeři. Ve svý levý nosní dírce sem našel tento vzkaz, psanej skoro nečitelným škrabopisem: "Lháři! Ty taky spýš! Dobře ti tak! Máma na večeři udělala hamburgry! Sněd sem tví! Dwayne."
Mý tělo naříká, ale má duše jásá. Sheeni se mi brzy vrátí. Ale co tady v mým pokoji dělal Dwayne? A kdo mi rozepnul zip u kalhot?
Neděle, 21. října
Ve 3:45 nastala kalamita. Ozvala se silná rána, noc prořízl oslepující záblesk, zavanul puch pálenýho masa a pak se vše ponořilo do naprostý tmy.
"To byl třaskavej granát!" volal pan Ferguson a tápal tmou. "Někdo nás napadl! Vypnuli proud!" Začal se ohánět svým ochranným štítem proti přibližující se postavě, která vystoupila z tmavýho zákoutí pokoje.
"Aaauuuauau!" vyl tata, když ho ocelovej štít praštil přes zafačovanou ruku.

"Nepřibližujte se!" ječela Lacey, schoulená za svými závěsovými zdmi. "Budu střílet!"
"Hoď sem tu pušku, holka!" řval pan Ferguson a vrhl se směrem k její posteli. Jedním dlouhým atletickým přískokem strhl pověšený závěs a s jekotem padl na spoře oblečenou Lacey.
"Vypadněte!" ječela na něho.
"Dostal sem zásah!" hulákal pan Ferguson. "Dostal sem zásah do nohy!"
"Ven nebo střelím!" vřeštěla Lacey.
"Dej mi tu pušku, děvče," prosil pan Ferguson.
"Vemte si prachy, ale nezabíjejte nás!" škemral tata a vrhl se na podlahu.
Vylezl sem z postele, našel svou zálesáckou baterku a spěchal do obýváku. "Co se tu děje?" chtěl sem vědět a snažil se svým silným třívoltovým paprskem prozkoumat pokoj.
"K zemi, Nicku!" poručil mi šeptem pan Ferguson. "Stojíš jim jako cíl! A okamžitě zhasni to zatracený světlo!"
Típl sem baterku. Všichni sme vytuhli a pozorně naslouchali. Jedinej zvuk byl divokej dusot našich čtyř srdcí.
"Už jsou asi pryč," zašeptala Lacey.
"Ale i tak mi dej tu pušku," domáhal se pan Ferguson.
"Žádnou nemám," odpověděla. "Řekla sem to jen proto, abych je vystrašila."
"Tak to se ti teda povedlo!" zhluboka si povzdechl pan Ferguson.
"Někdo by měl zavolat policajty!" zasyčel tata.
"Proč volat ty prasata?" chtěl vědět pan Ferguson. "Vždyť sou to nejspíš voni, kdo po nás střílejí! Proboha, já vykrvácím!"
Posvítil sem mu na nohu. "Nikdo vás nestřelil, pane Fergusone," řek sem. "Máte jen do palce na noze vraženýho připínáčka. A mimochodem, zdalipak víte, že ste si zapomněl oblíct pyžamo?"
Lacey přehodila přes stařeckou nahotu pana Fergusona prostěradlo. Budou z nich proto přátelé na celý život?
Asi po dvaceti minutách sme přišli na to, co se stalo. V prostoru pod barákem si Albert, zřejmě znuděn neustálým přísunem kostí z polívek, navykl okousávat vedení elektrickýho proudu od hodin k pojistkám a dnes se mu konečně podařilo prokousnout gumovou izolaci, což ho rychle a zaručeně odpravilo na onen svět.
Albertovo bezvládný tělo leželo u jeho zechcaný postele. Byl stejně ošklivej ve smrti, jako byl v životě. Nebyl to ideální pes, ale k něčemu přece jen byl. Byl živoucím článkem řetězu láskyplnýho spojení mezi mnou a Sheeni. Během několika hodin bude doma. Jak jí vysvětlím, že naše dítě lásky už není? Sheeni ví, že sem pil. Bude mi jeho smrt klást za vinu - ač je to nespravedlivé a iracionální? Bude hledat útěchu v Trentově náručí? Nebo v Brunově? Nebo proboha v náručí Eda Smithe? Skončily všechny mé naděje elektrickým výbojem?
9:30 - Hrozný ráno. Všichni mají zarudlý voči Špatnou náladu z nedostatku spánku. I přes svůj nateklej palec byl pan Ferguson schopnej vlézt pod barák a zalepit izolací poškozenej drát. Už zase máme elektřinu. Tata mě přinutil pohřbít Alberta ještě dřív, než sem se stihl osprchovat nebo posnídat. Po čtyřicátém roce života je zřejmě každé setkání se smrtí spojeno se strašlivou připomínkou vlastní smrtelnosti.
Měl sem pocit, jako bych kopal vlastní hrob. K odpočinku sem Alberta uložil vzadu za plechovou kůlnou se dvěma jeho nejoblíbenějšíma kostma. Je tam příjemnej stín a má odtud pěknej výhled na betonárku.
10:15 - Dřív než mi dovolil další meziměsto, nechal si tata ode mne vyplatit peníze, který sem v potu tváře vydělal u pana Prestona. Bude ho to jednou pěkně mrzet, až mu soud uloží, aby zpětně vyplatil všechny ty peníze, co mi dluží na alimentech.
Zavolal sem Sheeni, ale ozvala se mi místo ní Taggarty.
"Ahoj, Nicku. To je ale překvapení. Sheeni šla s rodiči na snídani. Velmi zvláštní pár. Znáš je?"
"Ano, již sem měl to potěšení," řek sem. "Neříkala Sheeni, kdy asi dorazí do Ukiahu?"
"Sheeni nikam nejede, Nicku."
"Cože?!"
"Její rodiče tady sice hartusili, ale nakonec se uklidnili. Byl to myslím můj argument, který v konečné fázi rozhodl. Mám v těchto věcech velké zkušenosti, víš."
"Cos jim řekla?"
"No, rychle jsem si vydedukovala, že primární motivační faktor v jejich hněvu je - mrzí mě, že to tak musím říct, jejich extrémní, řekla bych až gigantická nelibost vůči tobě. Jsi pro ně prokletí, Nicku, je to u nich uloženo někde strašně hluboko."
"Takže cos jim řekla?" opakoval sem.
"No poukázala jsem na to, že pokud odvezou Sheeni do Ukiahu, bude mít mnohem více příležitostí se s tebou vidět. Zatímco pokud zůstane pod mým bedlivým dohledem tady, uvidí tě zřídka, nebo možná už nikdy. A nejen to. Tady si taky pravděpodobně dříve vytvoří citový vztah k někomu mnohem vhodnějšímu. Samozřejmě, že Sheeni musela slíbit, že se s Tebou už nikdy neuvidí, ani s tebou nepromluví.
"Cože?"
"Obávám se, že je tomu tak. Možná si tentokrát z jejího života nadobro vyhozenej. Vím, že je to těžké, ale podívej se na to z té veselejší strany. Lépe teď než později. Sheeni je předurčena k tomu, aby poznala mnoho mužů. Ty jsi jen jeden z prvních milníků na její předlouhé cestě."
"Tak to se ještě uvidí," odpověděl sem s ledovým klidem. "Mohla bys jí říct, aby mi zavolala, až se vrátí?"
"Vyřídím jí to, až její rodiče odjedou. Ale nemůžu ti slíbit, že zavolá. Jsem ráda, že jsem tě potkala. Vyřiď Vijayovi, že děkuji za fotku a aby se za mnou stavil, až bude příště v Santa Cruz. Čau, Nicku. Nebuď smutný. Je to tak opravdu nejlepší."
Zavěsil sem. Odstup, Alberte. Brzy tě budu následovat. Ale nejdřív zavraždím jednu všetečnou spolubydlící.

11:30 - po nekonečným bláznivým dohadování ve francouzštině sem konečně dostal k telefonu Bernice Lynchovou.
"Ahoj, Nicku," řekla bez dechu. "To je ale překvapení. Právě jsem na druhým patře utírala prach z požárních přístrojů."
"Bernice, průšvih. Taggarty nám zničila plán, jak dostat Sheeni ze školy."
"Ta mrcha intrikářka. Jak to udělala?"
Stručně sem shrnul zrádné Taggartiny machinace.
"To se dalo čekat," povzdychla si Bernice. "V jistém ohledu je Taggarty skoro tak hrozná jako Sheeni. Co teď uděláme, Nicku?"
"Musíme se zbavit Taggarty!"
"Chceš ji zlikvidovat?" zašeptala. "To žádáš hodně, Nicku!"
"Ty mě nechápeš, Bernice. Musíme nechat Taggarty vyrazit ze školy. Co možná nejrychleji."
"No, já nevím, Nicku. Tahle škola je poměrně benevolentní. Nejsem si jistá, co bys tak strašnýho musel udělat, aby tě vyhodili. Nebylo by jednodušší ji prostě utratit?"
"Přemýšlej, Bernice. Musí být přeci nějaký důvody, proč studenti z vyšší školy odcházejí."
"Jednou za čas holky odcházejí, když přijdou do jinýho stavu. Mohla bych se vplížit k Taggartě do pokoje a poškodit jí pesar. Vím, kde ho má schovaný. Mohla bych jí ho propíchnout sponkou na vlasy."
"To by trvalo moc dlouho. Mohly by uplynout měsíce, než by ji někdo zbouchl. Tolik času nemáme."
"Pár děcek taky odchází každýho půl roku ze školy, protože rodiče si už nemůžou dovolit platit školné. A pár jich taky vyletí u zkoušek. Je to tady velice náročné. Ale Taggarty je výborná studentka. A její rodiče se topí v penězích."
V tom mě napadl záblesk naděje. "Bernice, pořád ještě pracuješ v jídelně?"
"Samozřejmě, pokud zrovna nedrhnu toalety."
"Nosíš někdy jídlo Taggarty?"
"Každý den. Ta mrcha se nechává obsluhovat. Chceš, abych jí šoupla do její hnusný kávy trochu arzeniku?"
"Jed zrovna ne. Teď o tom nebudeme mluvit. Tyhle telefony by mohly mít uši. Napíšu ti. Čekej ode mě v nejbližší době dopis."
"Skvělý, Nicku. Na dopis se budu moc těšit."
"Něco novýho s Edem Smithem?"
"Dělá, co může, Nicku. Včera pozval Sheeni na jakýsi představení. Ale musela to zrušit kvůli návštěvě svých rodičů. Ed je celej žhavej do divadla. Ten potroublej hňup se chce stát divadelním režisérem."
"A jak vlastně ten pan Ješitnej rádoby režisér vypadá?" zeptal sem se.
"Nudnej a nemastnej neslanej frajer z Iowy: metr devadesát, široký ramena, něžný modrý oči. Spousty vlnitejch, pískově žlutejch vlasů. Nosí přírodní materiály sladěných odstínů v barvách země. Drahý italský kožený boty. Některým holkám se líbí jeho dolíčky ve tvářích. Já osobně si myslím, že je to naprostá nula. Přesně se hodí k Sheeni."
Tak právě toho sem se obával. Sheeni je třeba z toho zkaženýho prostředí odstranit co možná nejrychleji.
"Tak jo, Bernice. Díky za nový informace. Pokračuj v tom. Opravdu si cením tvý pomoci."
"Ach, to je dobrý... Máš mě rád, Nicku, ne?"
"No jasně."
"A jak?"
"Fakt moc. Jsi... jsi skvělá. Kéž bych tam mohl být a častěji tě vidět."
"Já taky. Mám tě ráda. V tom dopise, Nicku, bys mi mohl napsat, jak moc ti na mně záleží. Nikdy jsem ještě nedostala milostný psaní."
"Určitě, Bernice. To nebude problém."
"Na shledanou... drahý."
Francois se na mě podíval s výčitkou. "Hele, jestli jedeš po téhle holce, tak já s tebou končím teď a tady."
"Po nikom nejedu," odvětil sem. "Dělám si to dobrý u nesmírně cenný spolupracovnice."
14:30 - od Sheeni zatím nic. Přišel Dwayne a začal brečet, když ho Lacey informovala o Albertově osudu. Co je ještě horší, odmítá mi zaplatit dva dolary, co mi dluží za venčení psa. Byl ale vochotnej vysolit včerejší nepoužitý sedativa.
"Sou děsně účinný," sdělil sem mu. "Zrovna sem jednu tabletku zkoušel, když si mi napsal ten sprostej vzkaz."
"Takže tys nespal, protožes musel?"
"Samozřejmě, že ne. Dělal sem experiment. Řekni mi, Dwayne, kolik těch tabletek má tvá máma?"
"Má jich celý veliký balení. Doktor mi předepsal dvojnásobnou dávku, protože sem zase nespal. Vydržel sem to včera do půl čtvrtý, ale sem teda pěkně unavenej."
"Dobřes udělal, Dwayne. Nepolevuj. Teď mi musíš přinést asi třetinu těch tabletek, co ještě zbývaj. Pokud to takhle omezíme, tvoje máma si asi ničeho nevšimne."
"A co za to?"
"Pokud to uděláš, jak ti říkám, neřeknu tvý mámě, cos se mnou dělal, když sem byl pod práškama."
Dwayne zrudl. "Nic sem ti neudělal, Nicku. Hele, myslíš, že Albert je už v nebi?"
"Určitě ne. Nikdo ještě za něho nezaplatil odpustky."
"A to je jako co?"
Vysvětlil sem mu systém odpustků a nastínil obvyklej postup poplatků, úroků a splátek za zesnulý psy.
"Nevěděl sem, že dostat se do nebe je tak nákladná záležitost," překvapeně vydechl. "Myslel sem, že stačí bejt hodnej."
"No, každej dolar, kterej platíš za někoho, jde taky na tvůj účet. Nazývá se to Vzájemný odpustkový program. A kolik můžeš týdně platit?"
"Řek bych, že tak dva dolary."

Dwayne mi odevzdal první splátku v hotovosti a já sem mu vypsal stvrzenku.
"Děláš dobrej skutek, Dwayne. Albert to určitě vocení."
"Díky, Nicku. A kolik platíš ty?"
"Pět dolarů tejdně."
"Teda, Nicku, tys toho psa ale musel milovat!"
"Byli sme si blízcí," lhal sem.
17:15 - od Sheeni pořád nic. Touto dobou sou už její rodiče určitě pryč. Nepřipouštím si, že šla na rande s Edem, aby se obdivovala jeho dobře živenejm dolíčkům ve tváři.
Dwayne se vrátil s devětadvaceti tabletkama. Dal sem je do krabičky s těma čtyřma, který mně dal už předtím, a poslal sem je Bernice. Taky sem k tomu přiložil tento vlažnej milostnej vzkaz:
Milá Bernice,
tak tady je náš plán. Každý ráno musíš dostat při snídani jednu z těchto tabletek do Taggartina pití. Může být sebeinteligentnější, ale pokud bude usínat při vyučování, nemá příliš šancí udělat zkoušky. Jednu tabletku jí taky podej při večeři. To jí zabrání plýtvat svým intelektuálním umem na domácí úkoly. Neboj, pošlu Ti další, jakmile je získám.
Mimochodem, kdyby se Ed Smith pokoušel o další schůzky se Sheeni, dej mu taky pár.
Od té doby, co jsem se s tebou setkal, uvědomil jsem si, že můj zájem o Sheeni byl jen přechodným pubertálním poblouznění. Mám Tě rád víc, než jsem schopen sdělit slovy. Jsi tak nádherná jako Tvoje jméno. Buď statečná, má drahá špiónko. Budeme-li spolupracovat, pak všechny ty namyšlený vyžírky přechytračíme.
S láskou
Tvůj Nick

P.S. Prosím, abys tento dopis okamžitě zničila.
Víc milostnýho citu sem ze sebe vyždímat nedokázal. Člověk může bejt neupřímnej jen do toho bodu, než se duše (a Francois) začnou vzpírat. Sakra, kdybych tak měl víc tabletek na spaní. Uspal bych Eda na čtyřiadvacet hodin denně. Moh by se stát živoucím uměleckým happeningem.
19:45 - od Sheeni furt nic. Paní Cramptonová připravila na večeři grilovaný kotlety. Pan Ferguson si tu svou musel namixovat a srkat ji slámkou. I jeho spodní zubní protéza začala zlobit. Naštěstí je na zítřek vobjednanej k zubaři. Jeho palec zatím otekl do nevídanejch rozměrů.
22:12 - Dospěl sem k závěru, že ta zrůdná Taggarty mou zprávu Sheeni nevyřídila, a tak sem svý nejmilovanější zatelefonoval sám. Probil sem se hustě obrostlou džunglí francouzštiny, až se mi konečně podařilo dosáhnout svý milovaný.
"Nicku, byl to tak emocionálně vyčerpávající den! Mám pocit, že jsem právě přežila obléhání Leningradu. Rodiče byli mnohem horší, než jak sem si vůbec kdy uměla představit. A ty víš, že fantazii mám hodně bujnou. Nějakou dobu se opravdu zdálo, že toto bude můj poslední den v Santa Cruz. Dospěla jsem k vrcholu svého zoufalství."
"Hm, Taggarty mi popovídala, jak tě zachránila," řek sem. "Vzkazovala ti, že sem volal?"
"Myslím, že se o něčem takovém zmiňovala. Byla skvělá, že? Je to pravá přítelkyně. Nevím, co bych bez ní dělala."
To se snad brzo dozvíme.
Sheeni pokračovala: "Samozřejmě, že správcová také pomohla. Ujistila mé rodiče, že kromě tohoto drobného přestupku bylo doposud mé chování na výtečnou. Díky bohu, ředitel Wilson na víkend odjel. Je to velice podivné, protože správcová tvrdí, že o tom ředitele neinformovala. Co na to říkáš, Nickie?"
Mě zajímaly jiný problémy: "Sheeni, co se to s námi děje? Tys slíbila rodičům, že se mnou už nikdy ani nepromluvíš?"
"Slíbila, Nickie. Naštěstí morální pochybnosti, vyplývající z rodičovských úmluv vynucených pod nátlakem, vždy dovolují jisté změny v podmínkách. Ale musíme být velice opatrní. Rodiče nesmí mít sebemenší pochybnosti a musí být přesvědčeni, že se nijak nestýkáme. Naprosto nijak!"
"Ale budeme se snad stýkat i nadále? Záleží ti na mně ještě?"
"Ale to víš, že ano, miláčku. Jsi můj zcela speciální přítel. Nedovolím, aby nás moji rodiče oddělili. Jejich zuřivý odpor vůči tobě je jednou z tvých nejpřitažlivějších kvalit. A navíc nesmíme zapomínat na naše dítě lásky!"
"Naše dítě lásky?"
"No přece Alberta. Snad ho vychováváme společně, ne? Musíme myslet na jeho blaho stejně jako na naše. A rozchod v současné době by mohl být pro mladého psa nesmírně traumatizujícím zážitkem. Mimochodem, jak se daří mému drahému psovi?"
Polkl sem: "Hm, jo, je... je ve skvělé formě."
"Pořád okusuje ty svoje rozkošný kostičky?"
"No, kosti i jiný věci."
"Ach, Nicku, jak se mi po něm stýská!"
"I jemu se po tobě stýská. Tím nejhorším možným způsobem!"
"Už je pozdě, Nicku. Musím se jít trochu natáhnout."
"Ještě jednu věc, Sheeni. Pořád na to zapomínám. Jakou známku dostal Vijay od Taggarty? Hrozně rád bych to věděl."
"Mám pocit, že mu dala áčko. Je to ode mne asi nepřející, ale doufám, že tento konkrétní talent nesdílí celá jejich rodina."
"Cožpak nepřeješ Trentovi, aby byl šťastně zamilovaný?" zeptal sem se coby advokát toho ďábla.
"Chci, aby všichni byli šťastně zamilovaní, ale Trent jaksi není na prvním místě mého seznamu."
"A kdo je?" tokal sem.
"Předpokládám, že Taggarty," odpověděla Sheeni. "Vděčíme jí za strašně moc, Nickie."

Ano, má drahá, vím. Mám v plánu se jí co nejlépe odvděčit.
Pondělí, 22. října
Bruno Modjaleski je zase venku. Člověk by neřek, jak je zdejší loch děravej. Přihnal se dnes ráno do dílny a vypadal strašně zachmuřeně.
"Nechceš pomoct s broušením?" zeptal sem se a doufal, že ho to rozveselí.
"Zdechni, debile," odpověděl.
"Jen sem se ptal," řek sem a vrátil se na svou sicnu. Mně je to fuk, jestli se chce takhle chovat i nadále, ať si to pak vyžere za krádež auta se vším všudy.
Vijay se při obědě velice zaradoval, když uslyšel, jak vysoko ho Taggarty ohodnotila. "Opravdu mi dala béčko?!" zvolal. (Trochu sem to upravil, aby mí přátelé nebyli příliš domýšliví.) "To znamená, že to bylo na devadesát procent!"
"Vždyť sem ti říkal, že se jí líbíš," řekl Hároš. "Proč jí nebrnkneš? Včera večer sem si povídal s Heather celý dvě hodiny."
"No, zvažoval jsem, že bych jí zatelefonoval, ale jedna věc mě od toho neustále odrazuje."
"A co to je?" zeptal se Hároš.
"Strašně ji nemám rád," odpověděl Vijay.
"Myslel sem, že máš," řek sem překvapeně.
"Rád s ní spím, Nicku. To bylo nadmíru příjemné. Ale její osobnost je naprosto odpuzující."
"V tomto bodě s tebou mohu jen souhlasit," řek sem a potřásl si s ním pravicí.
"Mně se teda na Heather líbí úplně všechno," prohlásil Hároš.
"Franku, a co ste si proboha vy dva mohli celých sto dvacet minut povídat?" zeptal sem se.
"Sex po telefonu," odpověděl.
Vijay a já sme se na sebe podívali. "Co to je?" chtěli sme vědět.
"No, není to špatný. Heather a já se vyslečeme a tak nějak... No, děláme to po telefonu."
"A jak to přesně děláte?" zeptal se Vijay.
"No, slovně. Já řeknu, že se dostávám jazykem čím dál hlouběji do její růžový téhle a ona zase říká, že bere do svých mokrých měkkých rtů mý pulzující tohle. Je to fantastický. Šíleně nás to oba vzruší."
Vijay a já sme si vyměnili překvapený pohledy.
"Teda, Hároš," řekl Vijay, "rozvíjíš se do netušených rozměrů!"
"Já vím, že to není pravá soulož," připustil Hároš, "ale je to skoro takový."
V práci dnes byli všichni rozladění. Pan Preston byl vzteklej, protože prominentní předplatitelé telefonovali a stěžovali si, že v minulým čísle byly v jejich dopisech neuvěřitelný typografický chyby. Slečna Plinyová byla rozrušena, protože pan Preston jí dal kartáč za špatně odvedenou práci korektorky. Tata byl v pohřební náladě, protože zítra mu mají vytáhnout stehy a on se bude muset opět chopit práce. Panu Rogaverovi třeštila hlava a odebral se domů poté, co pan Preston navrhl, že všechny nadpisy se předělají na sazbu písma, který se jmenuje "Srub". (Rustikálně fládrovaný písmena vypadají, jako by byly vyřezaný z borovicovejch větviček.) a já sem byl totálně nasranej, protože pan Preston mi nechtěl dovolit odejít z práce dřív, abych se mohl sejít v knihovně s Apurvou.
Nakonec sem o tři čtvrti na pět oznámil, že sem od pana Rogavera chytil migrénu, a spěšně sem odchvátal dřív, než mi v tom kdokoli mohl zabránit. V knihovně sem v ozdobený pseudogotický čítárně našel překrásnou Apurvu, přičinlivě skloněnou nad domácími úkoly.
"Dobré odpoledne, Nicku. Obávala jsem se, že nepřijdeš. Víš něco o algebře?"
"Lepší otázka by byla, jestli je něco, co bych o algebře neznal," odpověděl sem, rychle vyřešil rovnici o dvou neznámých a opravil několik očividných chyb v její úloze. Její číslice, přestože chybné, byly rozkošně ozdobené množstvím kudrlinek.
Na Apurvu to samozřejmě udělala ohromnej dojem. "Děkuji ti, Nicku. Obávám se, že na tento předmět nejsem příliš nadaná. V naší rodině je velkým matematikem Vijay. Ale nerada ho žádám o pomoc, protože vždycky zaujme velice přezíravý postoj."
"Pomohu ti, kdykoli jen budu moci, a rád," řek sem a nasál její nádhernou vůni. Byla to směsice santalovýho dřeva a školní křídy.
"Děkuji ti, Nicku. Jsi velice laskav. Jak se ti líbí ve škole?"
"Ujde to. Není to horší než vleklá paralýza. A co tvoje škola?"
"Docela inspirující. Od té doby, co mě začaly ostatní studentky celkem brát, je to čím dál lepší. Těsně po příjezdu to bylo mnohem horší."
"A nevadí ti, že tam sou samý kočky? Teda jako ženy, myslím."
"Ne, jsem na to zvyklá. Už v Indii jsem chodila do dívčí školy, víš. Vlastně mi to vyhovuje. V oddělené škole získáš mnohem lepší vzdělání. Chlapci jsou ve třídě velice rozptylujícím faktorem. Samozřejmě, po škole je jejich společnost docela příjemná. Měla jsem štěstí, že jsem tady v knihovně potkala Trenta. Oba se velmi zajímáme o poezii. A ještě větší štěstí jsem měla minulé léto, když ses objevil ty a přetáhl mu Sheeni. Tenkrát jsi to nevěděl, ale v Ukiahu jsi ve mně měl neznámou a vděčnou přítelkyni. Byla jsem velice překvapená, když přišel Vijay s tím, že se s tebou setkal."
"Hm, asi bych ti měl být vděčný, žes Trenta tak zaměstnala," řek sem. "Ačkoli bych byl raději, kdybych mohl víc důvěřovat v jeho schopnosti být dobrým přítelem.
"Co máš na mysli, Nicku?" zeptala se překvapeně.
"Náhodou sem se dozvěděl, že tvrdí nesmysly o Sheeni."
"Jaké nesmysly?"
"Sprosté pomluvy, nerad to říkám," odpověděl sem. "Očerňuje její čest."

Apurva se naježila. "Z toho, co jsem pochopila, její chování vskutku nebylo nejvhodnější. A věř mi, to jsem ještě neslyšela všechno. Trent je neuvěřitelně diskrétní. Nepřipustím, aby se o něm špatně mluvilo. Jeho chování je naprosto bezvadné. Je to spíše povaha tvé přítelkyně, Nicku, čím by ses měl podrobněji zabývat."
"V tomto bodě se zřejmě neshodneme," řek sem zaraženě.
"Zřejmě ne," řekla a uklidnila se. "A v tom se těžko co změní. Jsme oba zamilovaní, Nicku. Není divu, že naše city určují naše soudy. Ale dohodněme se na tom, že spolu v tomto případě nesouhlasíme. I tak z nás mohou být přátelé a můžeme společně usilovat o stejný cíl."
"Myslíš, aby oba vyhodili ze Santa Cruz?" zeptal sem se.
"Přesně tak. Ten poslední dopis od Trenta, co unikl tátově pozornosti, byl zcela věnovaný chvalozpěvům na windsurfing. Oceán má na něho zřetelně špatný vliv. Trent zanedbává svou poezii. Musí se vrátit do vnitrozemí dřív, než se jeho mysl nenapravitelně poškodí."
"Sheeni se kamarádí s vesnickými chlapci z Iowy," řek sem. "Už nemluví o ničem jiném, než o slepicích a hybridních pícninách. Musím ji dostat zpátky, aby se zase intelektuálně vzpamatovala."
"Mám plán," zašeptala Apurva a naklonila se ke mně.
Taky sem se přisunul. Moc se mi líbilo, jak se jí pod halenkou rýsovaly ladné tvary. "Jaký je tvůj plán?" zeptal sem se.
"Musíme v nich vzbudit žárlivost, Nicku. Musíme předstírat, že se vášnivě milujeme. Věřím, že se mi Trent vrátí, pokud si bude myslet, že tady má silnou konkurenci. Zvláště, bude-li jeho sokem někdo, kdo ho už dříve jednou překonal."
"Skvělej plán," řek sem nadšeně. "Zrovna včera mi Sheeni říkala, že by si velice přála, abys nebyla tak přitažlivá. Sem si jist, že bude strašně žárlit."
Vůbec sem si nebyl tak jist, samozřejmě. Ale zalíbila se mi představa, že budu mít s Apurvou milostnou aféru, i když pro jednoho z nás to bude pouze naoko. "Je tu však jeden problém," dodala.
"A to, má drahá?" zeptal se Francois, konečně puštěnej ze řetězu. Milostný aféry byly jeho doména.
"Lásko mého života," odpověděla koketně, "naše milostná aféra musí být vášnivá a všichni o ní musí vědět, kromě mého otce. Ten by tě zabil."
Polkl sem: "Doslova?"
"Možná, že ne. Ale nechci, aby se o tom dozvěděl. Ty snad ano?"
"Nejspíš ne. Tvůj otec se to nesmí dozvědět. Za žádnou cenu."
"Dobrá," řekla Apurva a posbírala si učebnice. "A teď mi zarecituj svou nejoblíbenější báseň."
Jediný, nač sem si v ten okamžik vzpomněl, byla básnička z pátý třídy:
DĚŠŤ
Plné nebe kapek vody
padají na naše schody.
Naposled tak mokrý byly,
když je mýdlem umývali.
"To je ale zvláštní báseň," řekla Apurva. "Kdo ji složil?"
"Já," přiznal sem se.
"Nicku, vždyť ty si také básník!" zvolala. "Teď miluji básníky dva."
"Myslím, že jen jednoho," řek sem, čímž sem zcela vyloučil Trenta.
"Ale, Nicku, jsi příliš skromný!"
21:30 - Další příjemně strávenej večer v lůně rodiny. Lacey trucuje ve svým pokoji. Tata bafá v ložnici. Pan Ferguson si koupe svůj zraněnej palec před televizí. Já se ve svým pokoji snažím zvládnout náhlej záchvat syndromu neutuchající erekce. Už třikrát sem ošetřil svou otravnou OLE, ale ona se pokaždý neodbytně vrací. Spojuji tento náhlý nárůst libida s přetrvávajícím okouzlením z Apurvy, při současném působení úplňku. Ale je možné, že paní Cramptonová přidala k dušenýmu kuřeti něco afrodiziak, aby tak dostala Lacey zpátky do tatovy postele.
Při večeři tata praštil Lacey zvýšeným účtem za nájemný. Spočítal to přesně na pětačtyřicet dolarů, podle používaných čtverečních metrů a množství horký vody. Jeho přítelkyně mu odpověděla odhozením vidličky a radou, co má udělat se svou kalkulačkou, výpočty a celým svým prefabrikovaným domkem.
Zrovna, když se řvaní pomalu uklidňovalo, zazvonil telefon. Vzal to tata a s podivným, překvapeným výrazem naslouchal pětiminutovýmu průjmu kdákání. Nakonec řekl: "Nevím, o čem mluvíte. A už sem prosím nevolejte." Pak praštil se sluchátkem a vyčítavě se na mě podíval. "Znáš nějakou holku se jménem Sheeni?"
"Myslím, že jo," řek sem nezúčastněně. "To jméno mi zní povědomě."
"Tak to byl její otec," řekl tata. "Řval na mě něco o tom, že ji kazíš a cosi v tom smyslu. Co to má znamenat?"
"To je případ pro psychiatra, tati. Opravdu smutný - je neustále jednou nohou v blázinci kvůli psychotickým záchvatům. Taky nosí ženský šaty. Léčba zabírá, ale při úplňku se mu to někdy vrací."
"Vyhýbej se jim, prosím tě," poučil mě tata. "Víc bláznů tady opravdu nepotřebujeme."
To zní dobře.
Uvědomuju si, že přece jen rodiče, kteří se nestarají o vaše blaho, nejsou tak špatní. Sice se o vás příliš nezajímají, ale na druhý straně zas příliš nešmírujou, když se vám začnou sypat na hlavu sračky.
Úterý, 23. října
Divnej den a čím dál divnější. Před snídaní mi zavolala Sheeni.
"Nickie, proč si mi to o Albertovi neřekl?" zeptala se vesele.
"Ach, tak tys to už zjistila?" řek sem a zápasil s panikou. "Nebyla to moje chyba, Sheeni! Opravdu sem se o toho psa staral co nejlíp."
"To nevadí, Nicku. Všechno to dobře dopadlo." Její hlas zněl neuvěřitelně vesele, přihlédneme-li k daným okolnostem.

"Nejsi teda smutná, Sheeni?"
"Ale ne, drahý. Naopak, jsem nadšena."
Narazil sem na nový, nečekaný rys zvrhlýho sadismu? Nebo se prostě jedná o krajní sarkasmus vyvolaný šokující zprávou?
Sheeni pokračovala: "a kdy Albert zmizel?"
Podivný eufemismus, napadlo mě. "Z... zmizel v neděli brzy ráno. Ale neboj, netrápil se."
"Tak trochu se trápit musel," řekla šťastným tónem.
"Tak možná maličko. Člověk nikdy neví."
"Doufám, žes kvůli němu nedával zbytečně oznámení do novin."
"Ne. Udělali sme si docela malej obřad. Jen nejbližší rodina."
"O čem to mluvíš, Nicku?"
"A o čem ty mluvíš, Sheeni?"
"O Albertovi, samozřejmě. On je tady, Nicku. Včera v noci se objevil před budovou na schodech. Ten drahoušek spal celou noc u mě v posteli!"
Třískl sem sluchátkem o stěnu. "Je tě špatně slyšet, Sheeni. Cos to říkala?"
"Říkala jsem, že Albert je tady. Běžel celou tu dlouhou cestu jenom proto, aby mě viděl. Není to od něho milé? Ale když to tak spočítáme, pokud odešel v neděli, musel ho někdo cestou svézt. I tak je to zázrak."
To bych teda řek.
"A seš si jistá, že to je Albert?"
"Samozřejmě, přece poznám svého psa. Přiznej se, Nicku, že tam s tebou Albert není."
"No, popravdě řečeno, není."
"Ale brzy se vrátí. Správcová trvá na tom, že dnes bezpodmínečně musí pryč. Ta ubohá Bernice Lynchová je na psy alergická. Takže ho dnes posílám autobusem. Můžeš si ho dnes večer vyzvednout na nádraží."
"Tak jo, Sheeni. Platí."
"A musíš mi, Nicku, slíbit, že na něho budeš hodnější. Mám takový pocit, že u tebe nebyl příliš šťastný."
"Ale Sheeni, bude mít u mě život jako v bavlnce."
"Dobře, Nicku. Je velice náročný. Stejně jako já."
"Ano, Sheeni, to už sem zjistil."
"Albertův převoz přijde na dvaačtyřicet dolarů, Nicku. Posílám ho expres."
"Pošlu ti to složenkou."
Takže Albert má v Santa Cruz dvojníka. Díky bohu, že ho Sheeni našla. Co je dvaačtyřicet dolarů za bezpečný návrat našeho dítěte lásky? Začíná to zase vypadat nadějněji!
17:30 - Možná, že zas tak moc ani ne. Když sem přišel z práce, v jídelně seděla Lacey s Sheeniným bratrem Paulem a popíjeli bylinkovej čaj.
"Ahoj, Paule," řek sem překvapeně.
"Čau, Nicku," odpověděl. "Mrzí mě, že ti to nevyšlo."
"Vymejšlím něco novýho."
"Já vím," odpověděl. "Je velmi krásná."
"Kdo je velmi krásný?" zeptala se Lacey.
"Nickova indická přítelkyně," odpověděl vševědoucí Paul.
"Tu já znám," řekla Lacey. "Je kouzelná."
"Ale ne tak kouzelná jako ty," řekl Paul a napil se čaje.
Lacey se usmála a podívala se na mě. "Nicku, Paul nám přinesl překvapení. Běž se podívat do obýváku."
Nakoukl sem přes chodbu. Malej, černej, vošklivej pes tam na gauči okusoval kost. Ten psí pohled plný pohrdání sem už někde viděl. Albert se vrátil!
"To je přece tvůj pes," řekla Lacey. "Neumřel."
"Ale, vždyť sem ho pohřbil," protestoval sem.
"Asi jen omdlel nebo něco takovýho," řekla. "Pak se probral a vyhrabal se."
Z metru pod zemí?
"Ty, Paule, nenašels ho náhodou někde u autobusovýho nádraží?" zeptal sem se.
"Ne, Nicku. Seděl dnes ráno na naší zadní verandě. Máma dostala záchvat, když ho uviděla. Tak sem ho přived nazpátek," řekl a usmál se na Lacey. "A jsem tomu rád."
Lacey mu odpověděla s úsměvem. "Nicku, Paul má svý vlastní jazzový kombo. Chtěla bych ho v pátek večer slyšet. Nechtělo by se ti jít taky?"
Odpověděl sem, jak si přála. "Ne, na ten večer už mám nějaký plány, Lacey. Budeš muset jít sama."
"Tak dobře," řekla celá šťastná. "A kde máš otce, Nicku?"
"Stavil se v nemocnici, aby mu vytáhli stehy." "Skvělý," řekla, "doufám, že to dělají bez umrtvení. Paule, mohla bych vám něco nabídnout? Ještě trochu čaje?"
"Velice rád," odpověděl a nestydatě na mě zamrkal.
19:30 - Dwayne byl radostí bez sebe ze shledání se svým exhumovaným nájemním psem. Avšak okamžitě požadoval navrácení všech svých peněz zaplacených za odpustky.
"Soráč," řek sem, "všechny prachy sem už poslal bohovi."
"A jak bych je moh dostat zpátky?"
"Modli se," odpověděl sem.

21:30 - Právě mi volali z autobusovýho nádraží, abychom si šli vyzvednout spěšně poslanýho psa.
22:15 - A sme zase doma. Albert II. Byl právě představen Albertovi I. Zdá se, že se nemají rádi. Nedivím se jim. Všichni sou zmatení. Tata se snaží vyrovnat se situací tím, že na mě řve sprosťárny. Proč jen Sheeni nemůže milovat kočky? A co takhle králíky? Když jich máte přebytek, dycky můžete jednoho z nich upéct a sníst.
Středa, 24. října
Před snídaní zazvonil telefon.
"Nickie, tady je tvoje máma."
"Ahoj, mami, co novýho? Už se rozvádíš?"
"Nebuď drzej. Lance a já jsme velice šťastní. Volám kvůli tvýmu psovi."
"Co s ním má být?" Přepadla mě zlá předtucha.
"Je tady. Včera se tu najednou objevil. My si ho nemůžeme nechat. Lance psy nenávidí."
"Ale to není můj pes, mami. Můj pes je tady se mnou."
Pes I a pes II byli na opačný straně kuchyně a vrčeli na sebe.
"Nebuď hloupej, Nickie. Přece toho psa poznám. Je velice přátelskej. Šel přímo dovnitř a chtěl jít na svý místečko v Jerryho ševroletce. Posílám ti ho autobusem."
"Neposílej ho, mami!" zapřísahal sem ji. "Už tak jich tu máme až moc."
"Nickie, mluvíš z cesty. Už jsem s ním poslala Lance na Autobusový nádraží. Odpoledne si ho můžeš vyzvednout."
"No nazdar. Tak to ti teda moc děkuju."
"Takhle se mnou nemluv, mladý muži. Jsem pořád ještě tvoje matka. To mně připomíná, žes ještě neposlal vzorek svých otisků prstů."
"Proč bych měl? Zeptal sem se. Tohle mi vůbec nepřipadalo jako nějaká mateřská prosba.
"Lance je potřebuje k vyšetřování toho vloupání. Našel spoustu otisků, ale potřebuje ty tvoje, aby je mohl vyloučit. Z toho si nic nedělej. I mně sejmul otisky prstů."
"To zní, jako kdyby už líbánky skončily," řek sem.
"Dej si pozor na pusu!" To už sem někde slyšel.
Další špatný zprávy: při obědě mi Hároš i Vijay odmítli psy adoptovat.
"Nebylo by to perfektní?" snažil sem se to ještě zvrátit. "Měli bysme všichni stejný psy."
"Máma mi to nedovolí," řekl Hároš. "Bála by se, abych nedostal blechy. A kromě toho, já nechci žádnýho malýho krysího čokla. Chci něco opravdu skvělýho, jako je třeba dobrman."
"Naši jsou filozoficky proti držení zvířat v domácnosti," řekl Vijay. "Tak to alespoň tvrdí. Já si myslím, že jde o další brahmánskou předpojatost vůči nečistým tvorům. Proč si nedáš inzerát do novin, když se chceš těch nadbytečných psů zbavit?"
"Dal bych je raději lidem, který znám," odpověděl sem. "Kdyby totiž ten můj zase zdechl, měl bych v zásobě další dva. Já toho psa potřebuju. Můj vztah s Sheeni je na něm závislej."
"Je tomu vskutku tak?" řekl Vijay zamyšleně.
"Nicku, jak bys vysvětlil, odkud se všichni ti psi vzali?" zeptal se Hároš. "Myslím jako, jestli to není nějaký divný."
"Franku, jak bys vysvětlil všechny ty nákupy zesnulýho Elvise Presleyho v odděleních spodního prádla v k-Martu?" zeptal sem se.
"Některé záležitosti zůstanou navždy mimo lidské chápání," prohlásil Vijay. "Což mi připomíná, Nicku, že moje sestra chce, abys za ní zašel po práci do knihovny."
"Řekla ti o našem plánu?" zeptal sem se.
"Ano," řekl Vijay. "Přidělila mi roli tvé životní pojistky. Mám fungovat na vašich vášnivých schůzkách jako doprovod. To proto, kdyby se otec dozvěděl o vašich aktivitách, byla tam pořád ještě možnost, žes byl se mnou."
"Doprovod?" zeptal se Francois. "Je to opravdu nutný?"
"Jaký by mělo smysl usilovat o Sheenin návrat," zeptal se Vijay, "když bys tady už nebyl?"
Má pravdu.
V práci mě pan Rogavere zasvětil do umění nalít rozpuštěnej vosk na zadní stranu sazebnic a rozmístit je na desky. Tato práce mi připadá o něco zajímavější, než mý obvyklý nesmyslný archívování a chybný přepisování. Pan Rogavere zřejmě trpí jistou análním retencí, která ho nutí, aby všechno bylo v přímce a naprosto rovný. Já mám zase na druhý straně pocit, že jistý stupeň kinetickýho umění v typografii může být pro daný druh literatury osvobozujícím prvkem. Slečna Plinyová mi řekla, že pan Rogavere dnes ráno otevřeně oznámil svýmu zaměstnavateli, že typ písma "Srub" se v časopise objeví jedině "přes jeho mrtvolu".
Po vzrušený výměně názorů, při níž meruňkový koláč lítal zasedací místností, se dohodli na tom, že "se coby experiment" vyzkouší nový typ písma v jednom čísle, a to pouze na redakční stránce. Tato stránka obsahuje pravidelný sloupek pana Prestona, v němž předkládá svý zajímavý názory a zábavný anekdoty ze světa překližky. Nemusím snad zdůrazňovat, že je to nudný k nepřežití. Další použití novýho písma bude záležet na reakci předplatitelů.
Vzhledem k tomu, že tata má teoreticky zase k dispozici obě ruce, poslal ho pan Presto domů, aby si zabalil kufr a odjel zítra na služební cestu do Oregonu, kde má vykonat inspekci továrny na výrobu třískových desek. Hvězdný redaktor Progresívní překližky má za úkol zjistit stav daného průmyslu a napsat zprávu o nových postupech a případném dalším vývoji. Velice mě překvapí, pokud se mu vůbec podaří najít do Oregonu cestu. Nejlepší na tom je to, že tatův bohatej program bude vyžadovat jeho nepřítomnost po dobu celýho skvělýho týdne. Kromě vybraný společnosti psů a pana Fergusona bude mít nedočkavej Francois možnost strávit šest smyslných nocí o samotě s Lacey. Už se nemůže dočkat.
Po práci Francois zastihl krásnou Apurvu, právě když si balila učebnice při odchodu z knihovny. Čítárna byla plná diváků, a tak ji pozdravil dlouhým polibkem. Jeho troufalost ji překvapila, ale rychle se vzpamatovala a opětovala stejně

vášnivou, byť fingovanou, náruživostí. Francois neshledal žádný rozdíl mezi polibkem pravým a předstíraným. Oba byly stejně sladký.
"Mám ti vzít knihy, lásko moje?" zeptal se.
"Ty jsi ale džentlmen," řekla a podala mu těžkej štos knih. Bylo v tom víc než jen galantnost, když Francois vzal do náručí svůj náklad a přidržoval si ho tak, aby skryl svou monstrózní OLE.
"Nechtělo by se ti se mnou zajít na autobusový nádraží?" zeptal sem se.
"Čekáš návštěvu?" otázala se.
"Něco jako návštěvu. Ale neočekávanou."
Po cestě na nádraží sem jí vysvětlil náhlý a podivný množení psů.
"A podíval ses do Albertova hrobu?" zeptala se.
"Ne a ani nevím, jestli se mi do toho chce."
"Ale, Nicku, to budeš muset. Ode dneška za týden se tam podívám."
"A proč za týden?" zeptal sem se.
"Protože to bude Halloween, předvečer Všech svatých," odpověděla. "Musíme na ten den naplánovat něco strašidelného."
"To bychom se třeba mohli milovat bez prezervativu," navrhl Francois.
Apurva se zasmála: "Umíš být tak zábavný, Nicku. Trent mě nikdy tak nerozesměje jako ty."
"Na to je Trent příliš vážnej," odpověděl sem. "Pro něho dostat tě do postele znamená vážnou záležitost sestávající z intelektuálního dráždění, jež přerůstá ve strategický mazlení, vedoucí k taktickýmu svlíkání a kulminující úspěšným orgastickým vrcholem. Nikde tam není místo pro humor."
"Bohužel, Nicku, tvoje podivná teorie je v rozporu se skutečností," řekla. "Ale raději pomlčím."
"Proč?" zeptal sem se. "Není zde živáčka kromě tvý velký životní lásky."
"Tak dobře, Nicku, lásko moje. Jak vysvětlíš, že v obou případech, kdy jsme s Trentem byli sami, to byl on, kdo odolával mým návrhům?"
"Jednoduše," odpověděl sem. "Má poškozenej mozek."
"Nechci říct, že moje chování bylo nestoudné. Ale, Nicku, jsem opravdu tak nepřitažlivá?"
"Apurvo, jsi překrásná!" odpověděl Francois. "Takže tys s Trentem jako... nic neměla?"
"Ne, jenom pár ctnostných polibků. Pak přestoupil do Santa Cruz. Dovedeš si představit mé zoufalství. Předpokládám, že ty a Sheeni jste si byli mnohem blíž."
"Ne tak blízko, jak bych si přál," přiznal sem se.
"To mě teda opravdu překvapuje - s ohledem na věhlas, jež obě zúčastněné osoby předchází. Podle Vijayových slov jsem nabyla dojmu, že jsi velice zkušený světák."
"Pracuju na tom," odpověděl Francois defenzívně.
"Ach, Nicku, myslím, že jsi kouzelný. Po tomto rozhovoru tě mám ještě raději."
Francois se svůdně zašklebil.
"Ano," řekla Apurva, "cítím k tobě sesterskou náklonnost."
V ten moment sme přišli na smradlavý autobusový nádraží. Albert III. Byl přivázanej v rohu u automatu na cigarety. Jakmile mě uviděl, zkřivil svý odporný pysky do výsměšnýho úšklebku, ale Apurvě dovolil, aby ho podrbala za ušima.
"To je ale nádherný pes," zvolala.
"Nechceš ho adoptovat?" navrhl sem jí. "Mám jich spousty."
"Moji rodiče nemají rádi zvířata. Chápou je jako nižší kastu, myslím jako lásku k představitelům nižší kasty. Možná, že kdybych předvedla vášnivý cit vůči psovi, otec by se třeba mohl domnívat, že jsem ztratila zájem o chlapce. V tom případě by mi ho snad dovolil."
"Za pokus by to stálo," řek sem.
Dohodli sme se, že Apurva vezme Alberta III. Domů na zkoušku.
"Sejdeme se v pátek večer?" navrhla. "Dramatický kroužek bude inscenovat jednu z her Noela Cowarda."
"Skvělej nápad!" řek sem. "Můžeme sedět před všema Trentovýma kamarádíčkama z plaveckýho mužstva a líbat se tam."
"Jeden z nich to určitě Trentovi donese," souhlasila Apurva.
"A ten to zase poví Sheeni," řek sem.
Apurva se zamračila: "a nemáš strach, že se na nás vykašlou a dají se zase dohromady?"
"V žádným případě. Příliš nás milujou."
"Jak si můžeš být tak jistý, Nicku?"
"Čistá logika: ty seš nepředstavitelně krásná a já sem šíleně zábavnej. Sme zkrátka neodolatelní."
"No," řekla Apurva nesměle, "ty určitě."
Za to ji Francois políbil na rozloučenou. Překonal bratrské chování a zapojil svůj jazyk. Nezdálo se, že by jí to vadilo.
19:30 - Další problémy se syndromem neutuchající OLE. Nechápu, jak se Trent může spokojit s pouhým Apurviným polibkem. Pro mě je to jako sáček čipsů: ochutnáš a musíš zdlábnout celý balení.
Lacey byla nadšena zprávou o tatově odjezdu, takže na něho byla při večeři skoro i laskavá. Paní Cramptonová připravila slavný bramborový tajemství: kotel bramborový kaše s různejma nasekanejma zbytkama. Na mě se dostala naběračka se sladkokyselou okurkou, což je tradiční vstupenka, která opravňuje šťastnýho nálezce ke dvěma zákuskům. Dwayne byl příšerně žárlivej a během celýho umývání nádobí trucoval jako malej tlustej harant.
K tatově úděsu dostal pan Ferguson nový zuby a snažil se těch několik dnů půstu dohnat. Okurčička neokurčička, nabíral si třetinu ze všeho. Pan Ferguson řekl, že mu zubař poradil, aby přestal používat svý zuby na "vytahování

hřebíků".
"A... co... váš palec?" zeptala se paní Cramptonová účastně.
"Je už lepší. Rozřízli mi ho a nechali vytéct všechen hnis a slizkej sajrajt," odpověděl.
Odložil sem lžíci. Moje prémie ve formě švestkový našlehaný pěny ztratila na přitažlivosti.
"A co stávkující?" zeptala se Lacey.
"Čekají nás problémy," řekl. "DeFalcovy gorily právě přišly se snížením cen cementu na výstavbu toho velikýho překladiště dřeva."
"Čekáte násilí?" zeptala se.
"Jo, pokud najmou stávkokazy," odpověděl.
Sakra a okna mýho pokoje vedou právě směrem k betonárce. Zajímalo by mě, jestli bude pan domácí souhlasit s tím, aby se do oken dalo neprůstřelný sklo. Nebo by si snad tata byl ochotnej se mnou vyměnit pokoj?
20:10 - Dwayne právě bez zaklepání vrazil ke mně do pokoje. Rychle sem si zapnul kalhoty.
"Přived sem domů oba psy. Hezky sme se prošli. Co to děláš?"
"Převlíkal sem si gatě. Nemohl bys zaklepat, než sem vlezeš?"
"Proč si je převlíkáš takhle pozdě večer?"
"To je moje věc. Kde je mejch padesát centů?"
"Zaplatím, až dostanu kapesný," řekl a gecl si ke mně na postel. "Už si na sebe začínají trochu zvykat. Poprali se během procházky jen třikrát. Myslím, že ten druhej pes je lepší. Jak se vlastně menuje?"
"Řekl bych, že je to asi Camus."
"To je perfektní méno! Kamu, Pes Psů! Kdyby mi to máma dovolila, mohl bych ho adoptovat?"
"Nevím," řek sem. "Je to hrozně drahej pes. Kolik máš peněz?"
"Mám odloženejch šestadvacet dolarů na vysokou. Možná, že by mi máma dovolila z toho něco vzít. A bůh mi pořád ještě dluží dva dolary."
"Pro začátek by to stačilo. A vypadni prosím z mý postele."
Dwayne neochotně zvedl svý sádlo z mýho zváleného brlohu.
"Nicku, pokud si dělal, co si myslím, žes dělal, tak mně to neva. Někdy bychom to mohli dělat společně."
"Teď mě omluv, Dwayne," řek sem, když sem ho vyprovázel ke dveřím, "musím si ještě udělat úkoly."
"Přemejšlej o tom, Nicku," řekl. "Ve dvou je to větší sranda."
Z úst bláznů někdy vypadne svatá pravda. Ano, ve dvou to bude větší sranda. Sheeni a Apurva - jednotlivě nebo dohromady - sem přístupnej jakejmkoli návrhům.
Čtvrtek, 25. října
Albert III. Je zase zpátky. Když se dnes ráno Joshiovi probudili, ke svýmu úleku ho našli v kuchyni, jak chlemtá nevidya (obětní jídlo) v jejich deoghar (svatostánku). Zapomněl sem Apurvu varovat, že tato rasa je vysazená na znesvěcování náboženských symbolů.
Pan Joshi přived Alberta III. Brzy ráno, zrovna když se tata vypravoval na svou velikou expedici na Sever. Rosa se třpytila na listech stromů a všude byl klid, až na zuřivý kletby, který pronikaly zvenku. Vyběhl sem jen tak v koupacím plášti právě ve chvíli, kdy selhaly veškerý dorozumívací pokusy. Tata a pan Joshi kroužili kolem sebe s aktovkami nad hlavou.
"Nicku, řekni tomu šílenci, že ten pes není tvůj!" ječel tata.
"Nicku, vysvětli tomu bláznovi, že jsi půjčil tohoto psa mé dceři," řval jeho protivník.
"Nechcete si ho nechat, pane Joshi," prosil sem. "Je to vynikající pes."
"Je to bezbožné psisko! Nechci, aby mi v životě ještě jednou zkřížilo cestu!"
"Ale čí ten pes vlastně je?" domáhal se informací tata a tentokrát sem to byl já, na koho se řítil s napřaženou aktovkou. Předstíral sem, že se krčím strachy. Zkušenost mě poučila, že tím agresívním rodičem je jen máma. Tata si na to jen hraje. Navíc sem věděl, že v té napěchované aktovce není nic těžšího než svačina a mapa Oregonu.
"Tati, toho psa mi poslala máma!" vysvětlil sem. "Její novej manžel psy nenávidí. Snažil sem se ho jen nějak zbavit."
Tata se zdráhavě přestal ohánět aktovkou.
"Radím ti, aby ses ho teda rychle zbavil, kamaráde. Až přijedu, nechci tu vidět víc zasranejch psů než jen jednoho. A i toho pokud možno chcíplýho!"
"Určitě, tati, zařídím to. Dovol, abych ti představil pana Joshiho."
Tata si podezíravě přeměřil Apurvina otce. "Není to ten blázen, co chodí v ženskejch šatech?"
Pan Joshi se zamračil. "Už se nehodlám déle nechat takhle urážet. Sbohem vespolek!" Podal mi vodítko, skočil do svý limuzíny a odfrčel s takovým odpichem, že za ním zůstaly černý stopy od pneumatik.
Albert III. Se na mě podíval a zavrčel.
"Hezkej výlet, tati, řek sem a vyloudil pokus o úsměv. "Přivez mi něco pěknýho."
Tata zamumlal něco, co tady nemůžu opakovat. Nebylo to nic, co by syn očekával od milujícího tatínka.
Sheeni zavolala, na účet volanýho jako vždy, právě když sem odcházel do školy.
"Tak co, dorazil Albert v pořádku?"
"Jo, všichni dorazili," odpověděl sem.
"Cože?"
"Všichni v autobusu dorazili v pořádku, včetně Alberta."
"Jsi na něho obzvlášť milý?"
"Snažím se, co můžu. Právě když si zavolala, dával sem mu pozlacenou kost z kotlety."
"Nickie, tvoje složenka ještě nepřišla."

"Samozřejmě, že nepřišla. Plat dostanu až zítra."
"Ach," řekla temně. "To mi teda na víkend udělalo čáru přes rozpočet."
"Máš naplánovanýho něco finančně náročnýho?" zeptal sem se.
"Ale nic extra," odpověděla.
"Tak to vystačíš s tím, co máš, ne?" řek sem povzbudivě. "A jak se daří naší drahé Taggarty?"
"Cítí se nějak unavená."
"Přepracování?" zeptal sem se. "Příliš šrotila, co?"
"Nevím. Včera skoro celý den prospala. Při snídani byla docela veselá, ale teď se vrátila zpátky do postele. Myslím, že by měla zajít za naší zdravotnicí. Mohla by to být počáteční encefalitída."
"Má ještě někdo podobný symptomy?" zeptal sem se.
"Ne, jen Taggarty. Nickie, myslíš, že bys mi mohl ty peníze poslat telegraficky. Mohla bych je tak dostat v pátek odpoledne."
"Lituju, Sheeni. Myslím si, že to nepůjde. Tak, drahá, musím už jít, abych nepřišel pozdě do školy."
"A co takhle expres?" zeptala se s nadějí v hlase.
"Promiň, miláčku. Na slyšenou. Děkuju, žes zavolala." klik!
Jestli si Sheeni představuje, že budu financovat její nákladný kulturní vycházky s tím šaškem z Iowy, tak to se sakra mejlí. Moje složenka půjde do Santa Cruz pěkně pozvolna normální poštou, pokud možno přes Tibet.
Musím napsat další milostný psaníčko Bernice, abych jí poděkoval za statečnost při záškodnické činnosti ve prospěch spojenců. Náš plán funguje dokonale.
Bruno Modjaleski dnes konečně dobrousil. Dokonce svůj výtvor i nalakoval. Zřejmě chce uspořádat všechny svý záležitosti předtím, než zaujme pozici hosta státního zařízení. Hároš mi při obědě oznámil, že první soudní slyšení se bude konat toto pondělí. S paní učitelkou Wompveldtovou se ho zúčastní i studenti druhého ročníku občanské nauky. Toto možná bude poslední Brunův víkend na svobodě. Předpokládám, že si plánuje intenzívní tělesnou rozlučku s Candy Pringleovou. Tak tak, nejkrásnější pár Redwoodský střední je zase pospolu. Naštěstí pro Bruna, Candyina mezihra se Smraďochem Limbertem byla jen krátkodobá. Dokonce slíbila, že na svýho Bruna počká, pokud mu soudce nenaparí víc než osm měsíců.
Při obědě mi Vijay předal vzkaz od svý kouzelný sestry:
Drahý Nicku,
Velice mě to mrzí, ale rodiče mi nedovolí nechat si toho psa. Vyzkoušela jsem všechno možné, abych je přemluvila, ale marně. Jsou naprosto neústupní.
Prosím, Nicku, nedávej toho drahého, nesmírně cenného psa pryč. Budu za ním ráda chodit na návštěvu, kdykoli jen budu moci. Byla bych Ti velmi zavázaná, kdyby sis ho mohl nechat, kvůli mně. Možná, že bych ti na něho mohla čas od času finančně přispět.
Těším se na naši zítřejší schůzku. Mám dnes zkoušku pěveckého sboru, takže Tě do té doby neuvidím. Dej mi prosím po Vijayovi vědět, jestli si toho psa můžeš nechat.
S láskou
Apurva

P.S. Zapomněla jsem se zeptat. Jak se jmenuje?
Ta ale umí přemlouvat! Nemohl bych odmítnout Apurvě laskavost, stejně jako bych nemohl dát francouzáka Albertovi (žádnýmu z nich). Tatu asi klepne pepka, až to zjistí. Musím něco vymyslet, aby Alberti nezůstali spolu. Pokud je tata uvidí jednotlivě, pak si možná bude myslet, že máme jen jednoho. Vzhledem k tomu, že Albert Camus se dožil slávy bez jakéhokoli dalšího jména, budu se muset pro inspiraci obrátit k dalšímu žabožroutovi. Řek sem Vijayovi, aby vyřídil Apurvě, že ten pes se jmenuje Jean Paul.
Vijay přišel se zajímavým návrhem, když sme při obědě seděli nad jeho vegetariánským žvancem. (v současný době má Vijay takřka nepřekonatelnou pozici v soutěži o "Studenta s nejexotičtějším obědem v sáčku".)
"Nicku, co bys řekl tomu, kdybys odjel studovat na mou starou školu v Púně?" zeptal se mě. "Mohl bys bydlet v rodině mého strýce."
"Tvůj hard disk zřejmě zkolaboval," odpověděl sem. "Asi ses úplně zbláznil!"
"Vůbec ne. Poslouchej, jak to myslím. Sheeniny rodiče chtějí, aby studovala v Santa Cruz proto, že ty jsi v Ukiahu. Je to tak?"
"Bohužel ano."
"Když tedy odjedeš, bude tato překážka odstraněna. Budou trvat na to, aby se vrátila."
"Ale k čemu to pak bude dobrý?" zeptal sem se. "Sheeni teď ode mě odděluje tři sta kilometrů. Kdybych odjel do Indie, bylo by to třicet tisíc."
"Tak daleko to zas není," řekl Vijay. "Jen asi dvacet tisíc."
"Ale i to je dost daleko na víkendovej vejlet, ne?" řek sem. "A kromě toho v Indii je prej horko a spousta much."
"Většinu roku je tam poměrně příjemně," řekl uraženě Vijay. "Ale vždyť tam nemusíš doopravdy odjet. Bude to jen takové zdání."
"Nechápu."
"Vysvětlím ti to: vyplníš žádost, vyhraješ stipendium a pak to zařídíme tak, aby o tobě školní noviny uveřejnily obrovský článek. O tom, jak jsi proslavil školu a jak tě budeme všichni celé ty roky studia v zahraničí postrádat. Možná, že by nám to vytiskli i v místních novinách. V každém případě zajistíme, aby se to dozvěděli Sheeniny rodiče. Budou přešťastní a povolají Sheeni zpět. Pak si to na poslední chvilku rozmyslíš a rozhodneš se nikam neodjet."

"A co když se i oni pak rozhodnou jinak?" zeptal sem se skepticky.
"Ale oni se to nedozví," zvolal Vijay. "Sláva o tvém přijetí se dostane do novin, kdežto když ji odmítneš, noviny se tím už zabývat nebudou."
"Co když na její rodiče narazím ve městě?" poukázal sem na další problém. "Vím zcela jistě, že Sheenina matka chodí do kvelbu pana Flamperta nakupovat časopisy."
"No tak se na nějakou dobu - jak se to řekne - prostě uklidíš. Nebo se přestrojíš. Necháš si narůst knír. Nabarvíš si vlasy."
"To by mohlo fungovat," prohlásil Háros.
"A jak víš, že získám to stipendium?" zeptal sem se.
"Proč ne? Jsi přece inteligentní. Máš dobrý prospěch. A navíc, nikdo jiný se nepřihlásí. Ale na přihlášku budeme potřebovat podpis tvého otce."
"To nebude problém," odpověděl sem. "Ten padělávám už leta."
20:15 - K oslavě nadcházejícího týdne svobody dala Lacey paní Cramptonové volno a pozvala mě a pana Fergusona na večeři do restaurace. Stejk sem si dal jen já, takže po návratu domů se o tu jedinou kost strhla příšerná psí bitka. Všichni Alberti mají stejnej předkus, stejný vypoulený, krvý podlitý voči, stejnej prasečí ocásek na stejně krysím černým zadku, stejnej nakopnutej čumák a řek bych, že mají i stejný blechy.
Když sme se mátožně usazovali před televizí, zazvonil telefon.
"Sereš mě, ty slizkej ocasu."
"No nazdar, Leváku, co nového? Dostals mý blahopřání?"
"Sereš mě, ty smradlavej ocasu."
"Ale, Leváku, co se děje? Millie říkala, že se ti to krásně zahojilo. Už ses vysvlík z toho obvinění, že kradeš po kšeftech?"
"Ani by mi to nevadilo, kdyby mě zavřeli, ty zrádče!"
"Tak co tě trápí?"
"Dnes ráno mi sundali obvazy."
"Už? No to je dobrý znamení. Skvělý znamení!"
"A taky mi přivodili erekci."
"Dobrý. To je pokrok. A jak to vypadá. Seš rovnej?"
"Jo, rovnej jak bič."
"Tak to je fantastický! Co tě teda štve?"
"Sem o zasraných sedum a půl centáku kratší!"
Rychle sem to v duchu spočítal. Tak sedumnáct a půl bez sedmi a půl, to dělá... A sakra!
"Teda, Leváku, to není... dobrá zpráva. Ale víš přece, že se tvrdí, že na velikosti až tak moc nezáleží."
"A ty by sis nechal ufiknout sedum a půl centáku? Třeba za milion dolarů?"
"Já osobně asi ne, ale... "
"A co takhle za deset milionů," pokračoval.
Snažil sem se vžít do role finančně zhojenýho eunucha. Přepychovej život, ale co by pak člověk dělal s holkou na rande?
"Tak za deset milionů bych o tom vážně uvažoval."
"Tak uvažoval, jo? A já to má teď zadarmo. Nebo za deset tisíc?"
Ta suma mi zněla nějak povědomě. "Co tím myslíš?" zeptal sem se nervózně.
"Ty víš dobře, co tím myslím. Měl sem dost času na to, abych si to spočítal, když sem tak dlouho ležel se svým zohaveným ptákem a čuměl do stropu. Došlo mi, co se tu noc stalo s přívěsem tvý mámy. A s tím velkým bílým linkolnem."
"Ale ty přece někdo ukrad!"
"Ten někdo si byl ty, zrádče jeden. Čmajzls je, zrovna když sem byl v tvým pokoji ponižovanej Millií a poldama. A i to si nejspíš naplánoval ty! Přiznej se. Založils ten velkej požár v Berkeley. Ty seš ten slavnej žhář, kterýmu říkají Grilovač gurmánskýho ghetta."
"To se teda pleteš, Leváku. Nikdy sem... "
"Usvědčím tě z toho, kamaráde. A už mám dost tvejch lží. Prásknu to na tebe a dostanu tu odměnu. Ty peníze nejspíš použiju na nějakej implantát. Třeba to stihnu dřív, než se to dozví Millie."
"Tak to neměj péči. Millie se to určitě dozví," řek sem chladně.
"Co tím míníš?" chtěl vědět.
"Při tom mým soudním procesu kvůli žhářství přece. Budu zpívat jako kanárek. Ty sice budeš mít svůj jidášskej peníz, ale tvůj tragickej příběh zaplní první stránky novin. Možná se dostaneš i do celostátních časopisů. Jen si představ, co tomu řeknou ve škole."
"Nicku, tak tohle bys přece neudělal!"
"Ne? Poté, cos mě práskl?"
"Ale já nejsem práskač, Nicku. Jen si mě neměl přemlouvat na tu operaci!"
"To mě hrozně mrzí, Leváku. Fakt. Ale měl by ses na to podívat z tý lepší stránky."
"Kde je tady jaká zasraná lepší stránka?"
"Vždyť ještě pořád rosteš! Chlapi rostou až do třiceti. Proto mají takovou depresi z toho, když se přiblíží ke třicítce. Takže skončíš s pětadvaceti místo třiatřiceti. To přece není tak špatný."
"Minulej rok sem vyrost o pět čísel," připustil.

"Tak vidíš. Přišels jen o osmnáctiměsíční nárůst ptáka. Vo co de? A přebrals Clivovi Millii, ne?"
"Jo, s Millií je to fantastický. Ale co když na to nebude chtít skočit? Co když nebude chtít čekat ty čtyři pět let, než zase narostu na normál?"
"Jediný, na co musíš dát pozor, je, aby byla tma. Ženy nejsou vybavený na to, aby zjistily reálnou velikost bez zrakovýho vnímání. Jejich mozek na to prostě není stavěnej."
"Tak o její mozek si až tak starosti nedělám."
"To bude dobrý, Leváku. Uvidíš. Musíš do toho jít hlavou."
"Hlavou," opakoval po mně Levák. "Tak jo, Nicku. To se mi ale ulevilo. Na chvíli sem opravdu zpanikařil."
"Uklidni se, Leváku. Buď rád, že už nejseš zahnutej. Doktoři určitě vědí, co dělají. Vždyť to sou chlapi. Nepustili by tě plout do hlubokejch vod s krátkým stěžněm!"
"To operovala ženská, Nicku."
"Tak to už se vůbec nemusíš ničeho obávat! Ženská se v tom vyzná. Ta přece ví, jak musí vypadat nádobíčko, aby chlap svou práci mohl provést dobře!"
"Máš asi pravdu, Nicku. Díky. O tom ohni pomlčím."
Tak to sem měl teda namále. Jen doufám, že mu doktoři naordinovali velký dávky testosteronu. Možná, že by mohl Millii požádat, aby Clivovi Bosendorfovi štípla trochu těch růstovejch hormonů.
Pátek, 26. října
Ideální den na schůzku s holkou. Všechna planety sou v pozoru a šeptají: "Užij si dnes, užij!" Ještě pořád cejtím chuť Apurviny mentolový rtěnky někde hluboko v rýhách svýho jazyka. Lacey zatím baví v tatově ložnici svýho místního trumpetistu. Čas od času přestanou péra postele zpívat a zpod dveří zavane vůně pálenýho konopí. Francois se tu žárlivost marně snaží zvládnout, ale já se na to dívám z tý pozitivnější strany. Proč by se ostatně můj nastávající švagr Paul nemohl jednoho dne oženit s mou skoro nevlastní matkou? Mý svazky se Saundersovic rodinou by se tím ještě upevnily.
Vijaye a jeho nádhernou sestru sem potkal ve tři čtvrtě na osum v předsálí školní auly. Apurva propalovala bulvy svýma rudýma saténovýma šatama a nejlepšíma lodičkama mý mámy na vysokým podpatku. Francois mi vybral oblečení pro dnešní večer: černý gatě, tatovo šedý semišový sako, zářivě růžovou košili a jemně nafialovělej šátek od Lacey, nonšalantně uvázanej u krku. Bylo to nepoměrně nápadnější oblečení než mý obvyklý mimikry.
Apurvě se to líbilo: "Nicku, vypadáš senzačně. Ostatní děvčata budou dnes večer žárlivostí bez sebe."
"Místními mladíky budou při pohledu na to, jak si tě vedu, cloumat záchvaty zášti," odpověděl sem. "Tvá krása mi bere dech a slova."
"Naštěstí jsem si toho nevšimla," odpověděla Apurva sladce.
Naše gardedáma už těch řečí měla dost. "Pojďme si už prosím koupit lístky," řekl Vijay podrážděně.
Z kapsy plný peněz (nechal sem si ihned proplatit svou mzdu v hotovosti, aby mi to zase nečmajzl nějakej věřitel) sem mohl zaplatit vstupenku i za svou společnici. Vybrali sme si prvotřídní sedadla blízko orchestru tak, aby nás všichni viděli. Trval sem na tom, aby náš doprovod seděl aspoň ob jednu sicnu. Vijay si povzdychl a začal se po hledišti dívat po hezkejch holkách.
"Tak jak pokračuje můj esej?" zeptal sem se ho. K našemu zděšení sme přišli na to, že žádost musí být doplněna třístránkovým pojednáním na téma "Proč chci studovat právě v Indii". Vijay se jako expert na indický záležitosti velkoryse nabídl, že to napíše za mě.
"Brzy to bude," řekl. "Můj velký problém spočívá v tom, že to musím napsat dostatečně nevzdělaně, aby někdo uvěřil, že to pochází z pera Američana."
"To ti teda děkuju," řek sem. Otočil sem se k půvabnější části jeho rodiny.
"Doufám, Apurvo, že se tvůj otec dnes ráno neurazil. Obávám se, že můj otec byl na něho dost drsnej."
"Přišel domů s velmi špatným dojmem. Vůbec se mu nezamlouvalo, že jdeme dnes večer spolu do divadla."
"Ale je tu s námi Vijay," podotkl sem.
"Ano, díky bohu. Jinak by s tím už vůbec nebyl souhlasil. Myslí si, že jsem přišla s Vijayem z pouhopouhé nudy. Ach, Nicku, necháš si Jeana Paula, že ano?"
"Určitě," řek sem. "Teda jako pokusím se o to. Možná to bude vyžadovat trochu umné lsti, ale já sem na to naštěstí expert."
"Výborně. Musíme se také vynasnažit, aby se zlepšily tvé vztahy s mým otcem," řekla a vypadala sklíčeně. "Obávám se, že jsou teď na bodě mrazu."
"A co moje žádost o studium v Indii?" navrhl sem jistý řešení. "To snad u toho starýho aspoň trochu zaboduje."
"Říká, že se společenským pnutím, náboženskými konflikty a politickými nepokoji má Indie svých problémů až nad hlavu, a ne aby se ještě starala o tvoje vzdělání."
Zrovna když sem se připravoval zareagovat na tuto pomluvu, začaly pomalu zhasínat světla a opona šla nahoru.
Hra se jmenovala "Senná rýma". Je to neštěstí, že se naše laxní zákony nezajímají o středoškolský dramatický umění. Myslím, že by měly ze zákona vyplývat hodně mastný pokuty za takový zločiny, jako je hrubé nedbání textu, záměrný zneužívání komických situací a falešný předstírání britskýho přízvuku. Navíc, ať už to byl kdokoli, kdo obsadil Jebákovnu do role udýchaný naivky, měl by dostat od divadla doživotní distanc.
O přestávce sem vzal Apurvinu teplou štíhlou ruku a zamilovaně sme se procházeli zástupy překvapenejch plaveckejch hvězd a jejich holek.
"Myslím, že na školní představení to není tak špatné," prohlásila Apurva. "Nezdá se ti, Nicku?"
"Možná," řek sem, "že na gympl to fakt ujde."
"Nicku, nebuď tak přísný. Vždyť to nejsou profesionální herci."

"Vlastně to nejsou vůbec žádní herci," řek sem. "Můžu ti koupit trochu punče?"
"Ano, prosím," odpověděla.
Ale Francois chtěl nejdřív polibek. Zatímco Apurva se nadšeně podvolovala, oslovil ji do bronzova opálenej udělanej prvňák jménem Baborak.
"Ahoj, Apurvo," řekl. "Co píše Trent?"
"Má se skvěle," odpověděla. "Vrhl se na windsurfing. Znáš Nicka Twispa?"
"Už sem toho moulu někde viděl," odpověděl Baborak, zcela mě zasklil a odkráčel.
Apurva mi stiskla ruku a zašeptala mi do ucha: "Tak nám to vychází. Trentovi přátelé tě už teď nesnášejí."
Neřek sem jí, že takoví borci, jako je Baborak, mnou pohrdají, i když zrovna nelíbám přítelkyni jejich kámoše. Je to u nich něco instinktivního.
Konečně padla opona za posledním dějstvím. Mrzelo mě, že když už kandidáti na herectví tak velkoryse nakládali s příběhem pana Cowarda, nepředělali i ten konec. Překvapivý probodení naivky by zcela určitě přineslo zajímavější rozuzlení, než bylo to původní.
Po představení sem se vmáčkl k Apurvě do fára jejího táty na krátkou projížďku po hlavní ulici. Vijaye sme přinutili zalézt dozadu tak, aby ho ostatní motorizovaní studentíci neviděli.
"Jak se ti ta hra líbila?" zeptal sem se ho.
"Bylo to velmi odpudivé," odpověděl Vijayův hlas odněkud od podlahy. "Oni si fakt představují, že bohatí Britové mluví koknejským dialektem."
"Jste přespříliš kritičtí," řekla Apurva. "Myslím, že to vyžaduje značnou odvahu postavit se na jeviště a hrát. Byla bych naprosto zdřevěnělá strachy."
"Kdyby zdřevěněli oni, byl by to jen krok správným směrem," řekl kritik ze zadního sedadla.
"Měli bychom se na to podívat z tý veselejší strany," poznamenal sem. "Aspoň že to nebyl muzikál. Nikdo nás tam nerozezpívával."
Restaurace se rychle plnila ukiažskou elitou milovníků divadla. Podařilo se nám získat poslední nevobsazenej box v zadní části.
"Já si dám velký hamburgr," oznámila Apurva po pečlivém studiu umaštěnýho jídelního lístku.
"To by se mámě moc nelíbilo," upozornil ji Vijay.
"Máma se to přece nemusí dozvědět," odpověděla Apurva důrazně.
"Aspoň si ho objednej dobře propečený," řekl Vijay, "aby ti krev nekapala po bradě."
"Vijay je stále militantní vegetarián," poznamenala Apurva. "Nikdo z nás nejedl maso, než jsme se odstěhovali do Spojených států. V letadle na cestě nám letuška nabídla studený rostbíf. Jen při pohledu na něj jsem se málem pozvracela. Myslela jsem, že jde o plátky syrového masa!"
Všichni sme se zasmáli.
"Teď krávy prchají, jen když ji uvidí přicházet," řekl Vijay. "Z jejích očí čtou krvežíznivost."
"Jím velmi málo masa," namítla Apurva.
"To zvíře si toho skoro ani nevšimne," napálil jí to Vijay.
Něco mi říkalo, že tuto konverzaci nevedou poprvé.
Vijay si objednal dvojitou porci smažených koleček cibule, já sem si dal specialitu šéfkuchaře, obrovskýho hotdoga s čili.
Zatímco sme jedli, vyprávěli mi o životě v Púně.
"Vy Američané máte podivné představy o Indii," stěžoval si Vijay. "Myslíte si, že spáváme na hřebících a celý život postáváme na rohu s žebráckými miskami."
"A to chceš říct, že tomu tak není?" zeptal sem se s předstíraným překvapením.
"Chodili jsme do kina," řekla Apurva. "Doma jsme měli televizi. Chodili k nám přátelé a pouštěli jsme si desky. Šila jsem si šaty na šicím stroji. Vijay jezdil na svém kole. Otec chodil do klubu hrát karty."
"A měli ste taky k-Marty a vdolky?" zjišťoval sem. "A co nákupní střediska a mažoretky a horkou vodu? Nebo závody pomalovanejch nákladáků a kožený bundy a dlouhovlasý hašišáky? A co takhle tyčinky Mars a dvojitý hamburgry?"
"Bohužel, ještě jsme nedosáhli tak vysokého stupně civilizace," řekla Apurva ironicky.
"Ale máme bombu," vychloubal se Vijay. "A nejpočetnější střední vrstvu na světě."
Jak buržoazní, pomyslel sem si.
Apurva si počkala, až Vijay dojedl poslední kousek smažený cibule, a pak řekla: "Je ti samozřejmě známo, že ji smaží na hovězím loji."
"Lžeš!" vykřikl. "To byl rostlinný olej. Přece to poznám!"
"Nikoli, už jednou jsem zde večeřela a ptala jsem se na to číšnice. Používají hovězí lůj, aby tomu dali zvláštní chuť."
Vijay zezelenal. "Proč jsi mi to neřekla?" zalapal po dechu.
"Asi jsem byla nějak roztržitá," řekla Apurva. "Mou pozornost nejspíš odvedl ten lahodný hamburgr."
Vijay zasténal. "Vpustil sem do sebe kravské tekutiny. Budu zvracet!"
Když sme odcházeli z restaurace, herci "Senné rýmy" se hlasitě snažili vybít ten na jevišti nespotřebovaný adrenalín.
"Ahoj, Vijayi!" zavolala Jebáková královna. "Byls na našem představení? Bylo fantastický, že?"
"Velmi působivé," řekl Vijay spěšně a ještě víc zezelenal.
V autě se Vijay zase zahrabal pod zadní sedadlo.
"Ta šeredná Janice Grifflochová se mnou mluví čím dál častěji," stěžoval si. "Co si myslíš, Nicku, že to znamená?"
"Špatný zprávy, Vijayi," odpověděl sem. "Znamená to, že se jí líbíš." Francois se přisunul ještě blíž ke svý společnici, čímž jí málem zabránil v řazení. Zdálo se, že jí to nevadí.

"Jak si může dovolit být tak drzá?" ozval se hlas zezadu. "Žádným způsobem jsem jí k takové troufalosti nedal důvod!"
"Vijayi, je na čase, aby ses začal víc zajímat o děvčata," řekla Apurva. "Proč ji nepozveš na schůzku?"
"Janice Grifflochovou?" zeptal se Vijay. "Tak to si raději teď a tady otevřu žílu."
"Nic si z toho nedělej, Vijayi," uklidňoval sem ho. "Na mě taky letí všechny tlustý škaredý holky."
"To ti teda děkuju," svěsila koutky Apurva.
Francois vzal povzbudivě naši nádhernou řidičku kolem ramen: "a sem tam i nějaká krásná."
Naši cestu šťastnou náhodou zastavilo červený světlo. Francois toho okamžitě využil k hlubokýmu polibku. Apurva chutnala panenskou touhou a dobře propečenýmhamburgrem.
"Nicku, je to maso cítit na mých rtech?" zjišťovala.
"Vůbec ne, lásko moje," odpověděl Francois. "Jen sladká, nevinná zelenina."
"Kéž byste vy dva spolu chodili," řekl Vijayův hlas odspodu. "Dozajista byste k sobě nebyli ani z poloviny tak odpudivě laskaví.
Sobota, 27. října
Celej víkend bez taty! Nikdo na mě neřve, abych posekal trávník, nikdo nám tragicky nepřipomíná rostoucí zklamání středního věku. Jedním slovem přepych!
Oslavil sem to tím, že sem si pustil desku Franka Sinatry a zalezl zpátky do postele. Zatímco Frank sladce pěl, choulil sem se pod dekou a plně se oddával erotickejm představám.
Ve stejnou dobu, kdy úplně nahej dívčí gymnastickej tým předváděl svý odvážný akrobatický cviky, rozezněla se z druhý strany zdi do rytmu Frankovy písně teskná melodie trumpety. Menovala se "Dívka od vedle". Když melodie dozněla, odumřel náhle i hlas horny a péra postele začaly rytmicky vrzat. Nick si jen tiše vyčítá, že místo let strávených studiem hry na harmoniku se raději nevěnoval trumpetě. To je to správný afrodiziakum!
Zvonění telefonu mě přece jen vyhnalo z postele. Byla to Bernice, volala opět na ÚV s důležitými zprávami z fronty:
"Drahý Nicku, Sheeni dnes odjíždí s Edem Smithem do Monterey!"
"A proč?" chtěl sem vědět další podrobnosti.
"Chtějí tam navštívit akvárium," vysvětlovala.
A hele! Pročpak ten náhlej zájem o mořskou faunu a flóru? Jako kdyby se někdo z nich dřív zajímal o jinou rybu, než o tu ozdobenou citronem na talíři!
"A šouplas mu tabletku?" zeptal sem se znepokojeně.
"Pokoušela sem se o to, Nicku, lásko moje," odpověděla, "ale dostala se jaksi do špatnýho hrnku."
"Nerozumím."
"No, když odjížděli, Sheeni vypadala trochu... unaveně."
"Tak tys oblbla práškama Sheeni?"
Představil sem si svou milovanou, jak se probírá k vědomí v podezřelým rybářským motelu, šaty celý potrhaný, a uspokojenej blb z Iowy se na ni nestoudně kření.
"To sem v plánu neměla, drahý Nicku. Došlo k tomu omylem. A vůbec, proč ti to vadí?"
"Víš, milá Bernice, jde mi jen o to, abys zbytečně neplýtvala tabletkama. Nevíš, kdy se budou vracet?"
"Sheeni si vypsala propustku až do zítřka. Řekla správcový, že pojede s Darlenou k jejím rodičům do Salinasu."
Mozek se mi touto špatnou zprávou málem zavařil. "Bernice, a nevíš, jaký má Ed Smith auto?"
"Nemá žádný auto. Pochybuju, jestli má vůbec řidičák. Vždyť je mu teprve patnáct!"
Takhle hrubě porušovat naše kalifornský zákony! Je u nás hostem, tak by měl ctít naše právní předpisy!
Bernice pokračovala: "Taggarty jim půjčila svý auto. Momentálně, když pořád tak spí, ho ani moc nepotřebuje."
"Skvělý, Bernice. A jaký auto má Taggarty?"
"Má červenou isuzu, model Impulse - takový to sportovní fáro. Pořád se s tím vytahuje a kluci jí pak nemůžou odolat."
"Neznáš náhodou poznávací značku?"
"To víš, že jo."
"Nemohla bys teda zajít na místní policii, že tvý auto někdo ukrad?"
"To jako chceš, abych předstírala, že jsem Taggarty?" zeptala se Bernice skepticky. "Hele, Nicku, já teda nevím, jestli bych byla schopná lhát policajtům. A co když se mě zeptají na rodný číslo? To bych mohla bejt v pěkným průšvihu."
Začíná zbaběle couvat, varoval mě Francois. Tak sem rozehrál plán číslo dvě: "Máš pravdu Bernice. Mám jinej nápad: zavoláš na policii do Monterey a řekneš jim, že někdo ukrad tvý auto v Santa Cruz. Řekneš jim, žes to už ohlásila na místní policii, ale že máš důvodný podezření, že zloději si to míří směrem do Monterey. To pak stačí vyřídit telefonicky."
"Teda, Nicku, tobě to ale pálí. Já jen čumím."
"Sme dobrej tým, Bernice," lhal sem. "Ale musíš zajistit, aby Taggarty zůstala celou tu dobu mimo."
"Tak to ti můžu zaručit, Nicku."
"Nevíš, jestli už Taggarty šla za vaší zdravotnicí?"
"Určitě ne. Ona si myslí, že je stejně chytrá, jako kterejkoli doktor. Slyšela jsem, jak říká Darleně, že se ten syndrom chronický únavy snaží léčit bylinkama."
"Skvělý. Pokud ji uvidíš, že bere nějaký bylinky, vynechej další prášek. To ji utvrdí v přesvědčení, že jí to zabírá."
"Výbornej nápad, Nicku," odpověděla Bernice. "Je tu ještě jedna věc, Nicku, na kterou sem se tě chtěla zeptat. Dnes ráno při snídani se rozneslo, že Trentova přítelkyně v Ukiahu ho podvádí s frajerem jménem Nick Twisp."
"A zaslechla o tom Sheeni?" zeptal sem se.
"Musela to slyšet, pokud není úplně hluchá. Je to pravda, Nicku?"
"To je jen další ze strategickejch manévrů, Bernice. Tuto bitvu vedeme na dvou frontách. Co na to Trent?"
"Vypadal jako by spolkl citron. Takže to s tou holkou není nic vážnýho?"

"Samozřejmě, že ne, Bernice. Ty přece víš, koho mám rád."
"A máš opravdu, Nicku?"
"To přece vím na beton," odpověděl Francois a otřásl se hnusem.
Když sem odcházel do práce, vlezl do kuchyně Paul a vypadal trošku vycucaně.
"Dobré ráno, Paule. Líbilo se mi, jak hraješ na trumpetu."
"Bylo ti to dost akrobatický?" zeptal se.
Zčervenal sem. Co tím vlastně přesně myslel?
Pan Ferguson byl taky značně žárlivej. Dokonce si ani s Paulem nepotřásl pravicí při představování. Ale možná, že se mu jen nechtělo vstávat ze židle. V poslední době se pohybuje hrozně pomalu. Někdo mu přestřihl gumu v kýlním pásu.
Jaký bylo mý překvapení, když sem dorazil do kanceláře a našel všechny členy redakce v plný práci. Díky rozmarům římskýho kalendáře padla uzávěrka dalšího čísla na sobotu. Namísto navyklýho úřednickýho vohozu byl každej voblečenej podle svejch představ o ležérních hadrech na víkend. Slečna Plinyová byla celá ochmýřená v modrým mohérovým svetru a barevně sladěnejch toreadorskejch gatích. Pan Rogavere vypadal, že je připravenej lepit písmenka nebo jít na ryby.
Největším šokem pro mě byl pan Preston, kterýmu zpod překvapivě kostkovanejch bermud lezly bíle stařecký úřednický kolena. Já sem byl ve svejch obvyklejch roztřepanejch džínách a v triku s nápisem SEM SÁM, RÁD DÁM.
Svý zpoždění sem nejdřív dohnal v chybným zařazování kartotéčních lístků a pak sem směl pokračovat ve volným stylu svý představy o grafický úpravě novýho čísla. Když pan Rogavere zrovna přepečlivě nezarovnával mý zarovnaný sloupky, dřel se s texty pod obrázky. Náš umělecký redaktor totiž zastává názor, že typografická rovnováha vyžaduje, aby všechny ilustrační texty přesně vyplňovaly celej řádek. Tvrdí, že není důvod to tak nedělat, pokud to můžou zvládnout v časopise Věda a život v Americe. Pan Preston sice brble, ale snaží se mu vyhovět. Naše podtitulky pak vypadají tak, že buďto nečekaně a náhle končí, nebo - což je častější případ - se táhnou v mnohomluvným záchvatu. Nedávno sem si všiml následujícího příkladu, ilustrujícího právě tuto druhou tendenci: "Velká, plně automatizovaná pila v Arkansasu pracuje čtyřiadvacet hodin dnem i nocí (východního času)."
Slečna Plinyová ponechává k mýmu údivu tyto stylistický nestoudnosti bez povšimnutí. Že by to snad bylo tím, že se jí pan Rogavere přece jen trochu líbí? Dal bych nevím co za informaci z první ruky o jejich individuálním milostným životě. Na rozdíl od většiny ukiažskejch chlapů pan Rogavere nejezdí z dodávkou, nevlastní ruční motorovou pilu, nekouří kamelky bez filtru, neprdí na veřejnosti, nechlastá do němoty ani se nevytahuje svejma sexuálníma úspěchama. Tyto vlastnosti by ho na jedný straně mohly na žebříčku žen typu slečny Plinyový řadit mezi zajímavé muže, zároveň však vyvolávají otázku, zdali se jejich libida dostatečně překrývají, aby bylo možný doufat v lásku. Pokud si pan Rogavere nevšimne slečny Plinyový v jejím upnutym mohérovym svetru, ale pozná pouhým okem, že titulek je o tisícinu milimetru nakřivo, co nám to pak vypovídá o jeho světovým názoru?
Když sem dorazil zpátky domů, Paul právě na gauči masážoval Lacey nohy. Pan Ferguson ležel na zemi a studoval vzorek na koberci.
"Nechali jsme ti trochu hub," řekla Lacey zasněně. "Nesmíš to ale říct svýmu otci."
"Sou silný," řekl Paul a podal mi malej igelitovej sáček. "Vem si jen dvě."
Spolkl sem dva sušený nahnědlý kloboučky a neposednej Francois zhltl další dva. Oba sme se otřásli jejich odpornou hořkostí. Čekal sem pět minut. Nic. Čekal sem dalších deset. Realita se mně v mozku pevně držela. Mám prostě štěstí, sem imunní vůči psychedelikům. Budu si zřejmě muset rozšiřovat halucinační obzory tradičním způsobem - chlastáním.
Stáhl sem se do svýho pokoje a tam si poprvé v životě všiml, jak mý froté prostěradlo připomíná středověkou tapisérii. Každá jednotlivá smyčka stála za zvláštní pozornost. Zároveň sem však byl schopnej obdivovat i celistvost tkaniny, každej její odstín a strukturu. Během pěti minut se mý estetický cítění rozvinulo rychlostí světla a dokonce předběhlo smysl pro harmonii pana Rogavera. Seděl sem na posteli a studoval chlupy na svý ruce. Vytvářely kaligrafický obrazce mnohem dokonalejších tvarů než všechno čínský umění štětce dohromady. Aldous Huxley měl recht. Za úzkýma dveřma vnímání leží říše širokoúhlejch, nákladnejch velkofilmů společnosti Technicolor. Akorát tam chyběl nějakej svalovec v tóze, přivázanej k mramorovýmu sloupu.
Hodiny ubíhaly a slunce odmítalo zapadat. Prošel sem se po obýváku a pozdravil svý vzácný přátele. Laskavá Lacey mi velkoryse dovolila, abych jí masážoval druhou nohu. Mnul sem mezi prsty její měkký, růžový prstíky na noze, jako by to byly teplý hrozny. Každej nehet byl průsvitným oknem do fascinujícího trojrozměrnýho vesmíru. Přepadla mě hlubokomyslná moudrost: jeskynní lidi nepotřebovali televizi. Určitě takhle seděli kolem svejch pravěkejch ohňů a sledovali program svejch palců.
Vyskočil sem, protože někde blízko se rozezněla zvonkohra.
"Nicku, vem ten telefon," požádala mě Lacey sladce.
Zvedl sem ten svíjející se uměleckej předmět, kterej urážíme tím, že ho nazýváme telefon. "Haló," zašeptal sem.
"Nicku, jsi to ty?" zeptal se známej hlas.
"Jsem Nick Twisp," řek sem. "Jsem živ. Jsem dýchající organismus."
"Přestaň ze sebe dělat šaška, Nicku. Tady je tvůj táta. Je u vás všechno v pořádku?"
Uslyšel sem v tom hlase hlubokej záchvěv strachu. "Neboj se, táto," řek sem, "všechno bude zase v pořádku. Zasloužíš si, abys byl milován."
"Co to má sakra znamenat? Je tam Lacey?"
"Lacey tady je. Paul jí hladí prsty."
"Paul! Kdo je to sakra Paul?"
"Paul je náš kamarád. Hraje skvělou hudbu pro akrobatky. Sou nahý."
"Kdo je nahej? Lacey je nahá?"

Tak tomuto hlasu sem neměl chuť vykládat něco o akrobatkách. "Neboj, táto.
A na shledanou." Položil sem sluchátko a vytáhl šňůru ze zdi.
"Táta má strach," řek sem.
"Je na špatný cestě," řekl pan Ferguson z podlahy. "Už to cejtím delší dobu."
Chci mluvit s Sheeni, napadlo mě. Chci se jí dotýkat. Chci vstoupit do její mysli i jejího těla a najít její živoucí duši.
Naprosto jistě sem věděl, že v životě sem ještě nikdy nic nechtěl tak silně.
Neděle, 28. října
Ve 3:27 ráno zastavilo před barákem auto. Probudil sem se s hrozivou bolestí hlavy a naslouchal, jak se blížej těžký kroky. Ne, nemohl sem se stoprocentní určitostí říct, že sem zamkl venkovní dveře. Zastřel mě v posteli, pokud musíš, napadlo mě, aspoň to nemilosrdně vyřeší bušení kladiv v mý hlavě.
Slyšel sem, jak někdo odemyká a dveře se švihem rozlétly.
"Lacey!" zařval hlas. Byl to tata, kterej se ze svý expedice na Sever nečekaně vrátil dřív.
"Nicku!" jódloval do tmavé noci. "Co se tu do prdele děje?"
Z prostoru pod barákem se ozvaly tři identicky pronikavý psí zakňučení.
Musím říct, že Sheenin brácha se v nastalým zmatku choval obdivuhodně nenuceně. Nehodil na sebe gatě a nesnažil se prchnout oknem z ložnice. Vstal z postele, oblíkl si spodní prádlo a těkal po obýváku, kde se snažil uklidnit tatu, zatímco Lacey balila.
Tata pěnil a vřeštěl a Paul mu monotónně opakoval, že by nebylo špatný se uklidnit dřív, než sousedi zavolají šerifa.
Musel ho praštit jen jednou, a to když tata neúspěšně skočil po Lacey, když se pokoušela vytáhnout svou kazetu s aerobikem z videa. Paul mu ubalil jednu přesně na čelist, takže tata upad jak širokej tak dlouhej. Když pak přišel k sobě, už neměl moc chuť se prát. Nechal pana Fergusona, aby mu nalil brandy, a předstíral, že přemejšlí.
"Jistě si uvědomujete, do jak velkýho průseru ste se dostali," řekl tata a třel si bradu. "Pan Ferguson je mi svědkem, žes mě napadl. A vím zcela jistě, že vy dva ste tady měli sexuální orgie, kterých se zúčastnil i můj syn. Tomu dítěti je teprve dvanáct!"
"Je mi čtrnáct, táto," poznamenal sem.
"Drž hubu," odpověděl. "Ten chlapec je nezletilej. Dám vás zavřít a obviním vás ze zneužívání dítěte."
"Nebuď na hlavu padenej, Georgi," řekla Lacey, když táhla kufr z ložnice. "Nikdo tady nebyl nahej a nikdo nikoho nezneužíval. Je to tak, pane Fergusone, že jo?"
"Až vás oba pustí z lochu, budete se muset hlásit jako sexuální delikventi," pokračoval tata bez ohledu na předložená fakta. "Už nikdy neseženete slušný zaměstnání."
"Já nikdy žádný slušný zaměstnání neměl, poznamenal Paul. "A ani nemyslím, že bych vo ňáký stál."
"Paule, jdeme," řekla Lacey a oblíkla si kabát. "Georgi, pro zbytek svých věcí se tu stavím zítra."
"Ale nejdřív mi zaplatíš prachy, co mi dlužíš za nájem," zaútočil tata. Lacey vypadala, že prochází stejnou fází ukrutný bolesti hlavy jako já. "Všechno sem ti už zaplatila!" zaječela.
"To zvýšení nájemnýho ještě ne!" odpověděl tata.
Lacey se sehnula, až se její krásná tvář málem dotýkala tatova zarudlýho ucha. "Strč... si to svý... zvýšený nájemný... do řiti," zasyčela.
"Používání vulgárního jazyka před nezletilcem," řekl tata celej šťastnej. "Tak o tom soudce taky něco uslyší."
"Neměls bejt v Oregonu, tati?" zeptal sem se.
"Zavři tu svou zasranou čuňu," zaječel.
Za danejch okolností zřejmě celkem moudrá rada, tak sem si vzal čtyři aspiriny a vrátil se do postele.
10:30 - když sem asi před hodinou vytáhl svý post-halucinogenní torzo z betle, hlava už tolik nebolela, ale dveře vnímání byly zase pevně uzavřený. Čas opět tikal svým normálním tempem, mý prostěradlo ztratilo svůj estetickej náboj a všední realita tu lelkovala v těch nejušmudlanějších domácích hadrech.
Tata hlasitě chrápal ve svý ložnici, pan Ferguson plnil svý ranní stávkový povinnosti. Udělal sem si kafe a zapnul telefon do zdi. Zazvonil okamžitě.
"Nickie, jsi to ty?"
Byla to má v budoucnu už dvakrát rozvedená matka.
"Ano, mami. Copak ještě po čtrnácti letech nepoznáš můj hlas?"
"Ne. Tvůj hlas se začíná podobat hlasu tvýho otce. Nicku, proč tu ještě nejsou tvý otisky prstů? Lance je rozčilenej."
"Ale znáš přeci problémy pošt, mami. Poslal sem je už před týdnem," lhal sem.
"Měls je poslat letecky s doručenkou. Lance si myslí, že jsi úmyslně neposlušný. A co je u vás novýho?"
"Všechno v pořádku," odpověděl sem. "Tata se rozešel se svou přítelkyní."
"Opravdu?" zvolala máma vesele. "To je skvělé. Trpí tím?"
"Řek bych, že jo."
"No to je výborná zpráva. Opustila ho kvůli jinýmu?"
"Tak nějak."
"Fantastický! Dostane to zpátky i s úrokama. Už byl nejvyšší čas. Doufám, že ten dacan si odtrpí svoje. Nickie, udělals mi velkou radost."
"Jako vždy, mami."
"Nickie, hádej, co je novýho? Už to na mně pomalu začíná být vidět!"
"A co jako?" zeptal sem se. Máma vždycky ráda nosila ostudně hlubokej výstřih a nevkusně krátký sukně. Nechápu, co víc na ní mohlo bejt k vidění? "No přece to miminko," vysvětlovala. "Brzy budu nosit těhotenský šaty."
"To je hezký, mami," řek sem. "Aspoň myslím." Snažil sem si ji nepředstavovat v hluboce vystřiženejch

mini-mateřskejch šatech.
"Budeš mít malýho brášku," štěbetala. "Už jsem ti říkala, že mi dělali vyšetření plodový vody? Zjistili, že to bude chlapec a že všechno je v pořádku. Není to vzrušující?"
"Sem hrozně vzrušenej, mami."
"Hádej, jak se bude jmenovat?"
"John Wilkes Booth," navrhoval sem.
"Ale ne, hlupáčku. Budeme mu říkat Lance junior!"
"Skvělý, mami. Takys mi dnes udělala velikou radost."
Hned jak se mi konečně podařilo zavěsit, telefon se vzápětí ozval znovu. "Nicku, drahý, tady je Bernice. Snažím se ti od včerejška dovolat. Proč jsi to nebral?"
"Někdo vytáhl ze zdi šňůru," odpověděl sem. "Co nového, Bernice?"
"Je toho spousta. Sheeni a Eda zabásli na odpočívadle u stánku se smaženýma škeblemi. Poldové je oba donutili, aby zavolali svým rodičům."
"Výborně! A kde sou teď? Ve vězení?"
"Ne, ředitel Wilson musel v noci vylézt z postele a zajet pro ně do Monterey. Ten byl ale naštvanej. Špatná zpráva, Nicku, je to, že Wilson poznal Taggartino fáro a přemluvil poldy, aby z krádeže auta nevznášeli obvinění."
"A co řízení bez papírů?" zeptal sem se uraženě.
"Tak s tím bude mít Ed ještě veliký problémy," odpověděla.
"Tak to teda doufám. Vyrazí ho za to?"
"Možná. Ředitel byl naprosto bez sebe. Dokonce ječel anglicky."
"A co Sheeni?" zeptal sem se. "Pro její rodiče to musel bejt pěknej šok. Přinutí ji ze školy odejít?"
"Nevím, drahý Nicku. Snažím se to zjistit, ale jak jistě chápeš, musím být opatrná."
"Je mi to jasný," ujistil sem ji. "Cos zatím zjistila?"
"Dnes ráno Taggarty dlouze telefonicky hovořila s Sheeninými rodiči."
"Taggarty! Ale ta má přece bejt v limbu!"
"Já vím, Nicku. Ale sáms říkal, že když ji uvidím užívat nějaký bylinky, že mám tabletku vynechat. Tak sem to tak udělala."
Další zasahování ze strany Taggarty. Možná, že Bernice měla pravdu. Asi sme ji měli prostě utratit.
"Máš pravdu, Bernice, děláš to dobře. Mohla bys ode mne nechat pro Sheeni zprávu? Řekni jí, že volal Nick a že mu má zatelefonovat na ÚV."
"Tak jo, milý Nicku. S tou Taggarty mě to mrzí. Dnes při večeři ji zase uspím."
"Díky, Bernice. Vím, že se na tebe mohu spolehnout."
"Jsme přece tým, drahý Nicku, ne?"
13:30 - od Sheeni pořád nic. Tata vstal v poledne a od tý doby se tu potácí a neustále mlátí dveřma. Nemluví se mnou. Nevím, jestli je to tím, že se hluboce stydí za svý včerejší chování, nebo jestli mně nějak dává vinu za Laceyin odchod. Řek bych, že nelze očekávat racionální chování od plešatějícího ztroskotance středního věku, kterýho zřejmě čekají roky bolestnýho celibátu.
Na chvíli se tu stavil Dwayne plnej radostnýho vzrušení. Jeho matka přece jen ustoupila neustálým prosbám a dovolila mu, aby si nechal světovýho psa kamu. Ale zarputile odmítá uvolnit jedinej cent z naspořených peněz na vysokou. Bohužel, i Dwayne pochopil, že s ním nemohu vyjednávat z pozice síly.
"Dyť ti vlastně dělám laskavost, když si toho psa beru," zdůraznil. "Tvůj otec tady tři psy nechce. Říkala to máma."
"To je fakt, ale můžu si nechat jednoho a kamu je zrovna můj nejoblíbenější. Když nemůžeš zaplatit, budeš si muset vzít Alberta."
Dwaynovi se začala chvět brada. "Ale já nechcu Alberta. Já chcu kamu."
"V tom případě se musíme domluvit na nějakým systému splátek. Kolik si můžeš dovolit platit každej tejden?"
"Jen patnáct centů. Mám přece výdaje. Musím mu kupovat žrádlo. Říkala to máma."
"Patnáct centů!" to bych rád věděl, jestli by se byl mladej Howard Drshgrosh na tuto nabídku vykašlal nebo ne. No ale bylo to zřejmě lepší než vůbec nic. "Tak jo, Dwayne. Nechme to na patnácti. Ale musíš platit včas. A taky musíš venčit i ty další dva psy."
"Ale Nicku, to už si nemůžu dovolit!" stěžoval si.
"No dobře, nechám tě je venčit zadarmiko."
"Seš výbornej kámoš, Nicku. A můžu si toho svýho už odvést?"
"Vem si ho," řek sem velkoryse. "Ať tratím!"
15:30 - od Sheeni pořád nic. Pomohl sem Paulovi přivázat poslední Laceyin kousek na střechu její toyoty. Tata se jen mlčky díval, když ti dva šťastní milenci přijeli před dům a narvali se do koupelny, jakože se tam sprchujou. Svářily se v něm žárlivost, lakota a zbabělost, ale není divu, že zbabělost zvítězila.
Při odchodu mě Lacey pevně objala. "Zůstaňme přáteli, Nicku. Stav se někdy u mě v salonu."
"Určitě," řek sem. Chtěl sem ještě jedno prsatý obejmutí, ale ona se už vmáčkla, do svý přetížený káry. Paul se jakoby zázrakem narval vedle ní. "Říkáš si vo průser, Nicku," řek mi.
"Co máš jako na mysli?" zjišťoval sem nevinným hlasem.
"Smažený škeble," odpověděl stručně.
17:15 - Apurva odešla s pláčem domů. Proč je pohled na krásnou plačící ženu tak silně vzrušujícím faktorem? Chtěl sem slíbávat její slzy a zároveň z ní rvát svetr. Je to normální? Kéž by tak existoval seznam vhodných a nevhodných přání dospívajících chlapců.

Došlo totiž k trapné záměně psů. Zjistili sme to v momentě, kdy se Apurva nečekaně objevila s vegetariánským sucharem pro svýho mazlíčka.
"Ale kde je Jean Paul?" vyděšeně zjišťovala.
Ukázal sem na dva čokly, kteří právě kropili levou a pravou přední pneumatiku auta jejího otce. "Můžeš si vybrat," řek sem.
"Ale Jean Paul tady není!" vykřikla na pokraji paniky. "Cos udělal s mým psem?"
"Uklidni se," řek sem. "Už vím, co se asi stalo. Dwayne chtěl Camuse. Asi si omylem vzal Jeana Paula. To nebude problém. Zajdeme tam a vyměníme je."
"Pochybuji, že to bylo omylem," reptala Apurva. "Každému je přece na první pohled jasné, že Jean Paul je mnohem ušlechtilejší než tato ubohá zvířata."
Uvázali sme na vodítko zbylý psy a spěchali k zasviněný chajdě Cramptonových. Rozvalenej na nejvyšším schodě seděl polonahej vyžranej majitel Camuse a cpal se smaženým salámem mezi dvěma chleby. Dwayne na nás flegmaticky zamával. Doufal sem, že jeho povislá růžová nahota neurazí jemný vkus mý přítelkyně. Jean Paul byl uvázanej na špinavým špagátě k rezavýmu vraku starýho bouráku, a když spatřil přicházet svou pravou paničku, rozštěkal se vzrušením. Apurva ho vzala do náruče a jeho odporný vytí utišila.
Dwayne zachrochtal něco nesrozumitelnýho přes plnou hubu chleba a salámu.
Apurva se snažila odvázat Jeana Paula z ušušněnýho provazu.
Dwayne rychle polkl a zařval na ni: "Hele, vy dva! Neopovažujte se šahat na mýho psa!"
"Dwayne, došlo k omylu," vysvětloval sem mu. "Ty sis nevzal kamu. Toto je Jean Paul. Slíbil sem ho Apurvě."
"Tak to teda ne!" řek Dwayne, vstal a začal gestikulovat svým chlebem. "Poznám přece svýho psa! To je kamu!"
"To je Jean Paul!" křičela Apurva. "Vidíš, jak mě poznal. Nicku, řekni mu, čí je ten pes."
"Dwayne, jestliže Apurva tvrdí, že je to její pes, pak je to její pes."
Dwaynovy rosolovitý hory růžovýho sádla začaly rudnout. "A vona je jako kdo?" chtěl vědět. "Tady nemá žádný práva. To je můj majetek. Dyť vona není ani Američanka. Esli se někdo dotkne mýho psa, praštím ho. To teda udělám!"
Dwayne mi strčil pod nos svou vobrovskou sevřenou růžovou pěst. Toto pro něho netypický odmítnutí poslušnosti mě překvapilo. Ustoupil sem o pár kroků dozadu.
"Dwayne," rozhodl sem se sním diskutovat rozumně, "nejspíš jsi zapomněl, žes za toho psa doposud nezaplatil ani cent. Tudíž ho nemůžeš vlastnit. A já jako jeho právoplatný majitel tvrdím, že ho musíš vyměnit za jednoho z těch zbývajících psů."
Dwayne si strčil chleba se salámem za gatě, aby měl obě ruce volný k zápasu. Přiblížil se ke mně, a strčil mi pod nos obě sevřený pěsti.
"Nicku, tak s tím psem sme spolu udělali kšeft. Nemůžeš ho získat nazpět, pokud mi nedáš ňákou slevu. Takovej je zákon. Vím to určitě, protože jinak by mámě tu pračku už byli dávno vzali."
Opět sem o dva kroky ustoupil. "Ale Dwayne, já nechci tvýho psa nazpět. Já jen chci, abys ho vyměnil."
Dwayne se zase o dva kroky přiblížil ke mně. "Nechci tě praštit, Nicku, ale budu muset. A teď vocať vypadněte!"
Já sem vyhrožoval, Apurva prosila, ale Dwayne zůstal polonahej a zcela neoblomnej.
Po cestě domů sem ujistil Apurvu, že brzy najdeme nějakej způsob, jak toho jejího drahýho Jeana Paula dostat nazpět.
"Neboj," řek sem. "Vím, jak se na toho tlustýho debila musí."
"Ale musíš si pospíšit, Nicku," úpěnlivě prosila a stírala si slzy. "Nemohu přenést přes srdce, že ten můj ubohý pes musí žít v tak nemožném prostředí!"
18:30 - Teď nastalo opravdový peklo, když sem musel povečeřet sám s tatou. Jak žrádlo, tak společnost by mi brzy mohly přivodit žaludeční vředy. Pan Ferguson, jehož přítomnost bych náhle docela bral, byl s paní Cramptonovou v kině. Nabídl sem se, že bych šel s nimi, ale zdvořile mě odmítli. Tak sme tam zůstali jen já, tata a rychle mizející flaška chlastu.
"Tati, kdy se vracíš do Oregonu?" zeptal sem se.
"A proč bych k čertu měl?" motal už jazykem.
"Nevím," řek sem spěšně.
"Co je to za chlapa, ten Paul?" chtěl vědět. "Kde ho potkala?"
"To teda nevím," lhal sem.
"Jak se vůbec menuje příjmením?"
"Myslím, že Saunders."
"Saunders, jo?" Odkud to méno znám?" dorážel.
"Nevím tati," zase sem zalhal. "Moje učitelka v mateřský školce se menovala slečna Sandersová. Chodil si s ní, vzpomínáš?"
Tata měl kdysi krátkou mimomanželskou aféru s mou učitelkou z mateřský školky - tenkrát mě to značně mátlo.
"No, jo. Už si na to kotě vzpomínám. Líbilo se jí... " Tata zmlkl, aby do sebe nalil další štamprli.
Zaujalo mě to. "Co se jí líbilo, tati?"
"Nic ti do toho sakra není, ty chytrolíne."
Jednoho dne, až tata bude ležet na smrtelný posteli s cirhózou jater, se snad dozvím podrobnosti jeho vztahu se slečnou Sandersovou. Možná, že si tím jeho duše uleví.
21:45 - Tata konečně usnul na gauči a já se vkradl do jeho ložnice, abych zatelefonoval jediný lásce svýho života. Po velkým jazykovým souboji sem ji konečně dostal na drát.
"Ahoj, Nicku," řekla chladně. "Co se děje?"
"Sheeni, ta osoba, se kterou sem před chvílí mluvil, mi říkala něco v tom smyslu, žes byla zavřená!" pomohl sem si

malou taktickou lží na úvod naší konverzace.
"Je to jen nedorozumění. Všechno je v pořádku."
"Prej tě zabásli v Monterey. Cos tam dělala?"
"Vyjeli jsme si na výlet. Chtěli jsme se podívat do Akvária."
"S někým, koho znám?"
"Ne, je to jen kamarád," odpověděla na půl huby.
"Takže s rodiči je všechno v pořádku?"
"Úplně. Taggarty s nimi mluvila a vysvětlila jim, že se jednalo jen o nepříjemné nedorozumění. Věří jí, víš."
"Ona je fakt vynikající," lhal sem. "Jak se jí daří?"
"Dnes ráno se cítila skvěle. Měla pocit, že je z nejhoršího venku. Ale teď je zase unavená. Včera jsem si to trochu zkusila na vlastní kůži."
"Jó?"
"Po cestě do Monterey jsem skoro nemohla udržet otevřené oči."
"Možná to bylo tou společností," zkoušel sem to tudy.
"Prosím?"
"Dělám si legraci, Sheeni. Miláčku, mluvíš se mnou trochu jakoby z dálky."
"Opravdu? Jsem unavená. Byl to velmi emocionálně náročný víkend. Moji rodiče jsou úplně bez sebe z Paula. Nastěhoval si do své svobodárny nad garáží nějakou couru."
"Lacey není žádná coura!" řek sem uraženě.
"Lacey? Zeptala se Sheeni. "Ty ji znáš?"
"Samozřejmě. Je to přítelkyně mýho taty. Teda jako bejvalá."
"To mi chceš říct, že Paul teď žije s bývalou milenkou tvého otce?"
"Jo. Není to perfektní? Myslím, že tím získáváš postavení dvojité nevlastní tety nebo něco podobnýho. Ale o nic nejde, při sňatku nám to prej vadit nebude."
"Vskutku?" řekla Sheeni. "Myslela jsem, že se v těchto dnech zajímáš spíše o jistou nevěstu z Asie."
"Proč to říkáš?" zeptal sem se.
"Tak, povídá se."
"No, už sem taky slyšel svý," pomalu sem ztrácel eleganci. "Co takhle noční výlety do Monterey s nadějnýma divadelníma režiséráma!"
"Od koho to máš?" zeptala se Sheeni uraženě. "S kým jsi mluvil?"
"A s kýms mluvila ty?" opáčil sem.
"Zdá se, že toho z mého soukromého života víš hodně, Nicku Twispe. Zajímalo by mě, jestli ti taky tvoji informátoři sdělili skutečnost, že můj přítel Ed je teplej?"
Polkl sem. "Teplej?"
"Teplej, ale ne že by se tě to nějak zvlášť týkalo."
"On se s tím tají?" zeptal sem se.
"Vůbec ne. Ed je viceprezidentem studentské asociace homosexuálů."
"Ach tak," řek sem bezvýrazně. Byl to neodpustitelně trapnej omyl výzvědnejch služeb, jako by vystřiženej z reálnýho života samotný CIA.
"Jak se ti líbilo představení ?" načala Sheeni jinej soudek. "Senná rýma, není-liž pravda?"
"Za moc to nestálo," odpověděl sem.
"Možná, že tě tam vyrušovalo příliš mnoho věcí," poznamenala Sheeni. "Tvoje soustředění bylo asi mírně narušeno, ne?"
"Nemyslím," řek sem. "Ty seš mým největším narušováním soustředění, Sheeni. A vždycky tomu tak bude."
"Kéž bych ti mohla věřit, Nicku."
"Proč se nechceš vrátit do Ukiahu? Mohli bysme být pořád spolu. Mohli bysme s Paulem a Lacey chodit na rande ve čtyřech. Ani ta Redwoodská střední zas není tak špatná škola. Hodně sem se toho tady naučil," lhal sem.
"Nicku, prosím tě, takhle se mě neptej. Víš, že to není možné. Jednou spolu budeme."
"Kdy?" chtěl sem vědět.
"Jednou," odpověděla.
"Tak to mi nestačí," řek sem.
"Pak se ožeň s Apurvou!" zvýšila hlas. "A žijte šťastně až do smrti na tom vašem nudném maloměstě!" klik.
No, dobrá zpráva je, že Sheeni evidentně žárlí. Špatná zpráva je, že bych se nejraději pověsil v koupelně na kýlovým pásu pana Fergusona.
Pondělí, 29. října
Bruno Modjaleski se přiznal. Za jeho zločiny mu navrhli pokutu dva tisíce dolarů a jeden rok nepodmíněně. Trest mu pak liberální soudce snížil na tisíc dolarů a podmínil vězení tím, že Bruno odpracuje pět set hodin veřejně prospěšnejch prací. Bruno se nabídl jako dobrovolnej trenér místního ragbyovýho klubu, čímž je zajištěna další generace podprůměrnejch sportovců.
Ačkoli to Vijay s Hárošem nevyslovili, zdálo se, že se jim ulevilo, že Bruno nepůjde bručet. "Má, co zasluhuje," poznamenal Háro. "Nechat stát Candy Pringleovou je neodpustitelnej zločin."
"Nechají ho odmaturovat i přes to, že byl usvědčenej," oznámil Vijay. "Doufám, že tato chybná politika nepovede k tomu, že přijímací komise Stanfordské univerzity bude posuzovat absolventy Redwoodský střední jako nezpůsobilé ke studiu," dodal.

"Předpokládám, že ne víc, než jim právem náleží," odpověděl sem.
Zatímco já sem si o víkendu navozoval změněnou realitu houbama, Vijay se pečlivě věnoval mýmu eseji. Dokončená práce bylo veledílo servilní dospívající indiománie. Když sem to četl, docela sem si uměl představit, jak chodím Bengálským zálivem v doprovodu svýho guru, kterým by měla být šestnáctiletá krasavice. Možná, že Apurva má sestřenici, která by mi ráda tímto způsobem posloužila.
"Zařídil jsem, že si půjdeš po škole nechat udělat fotografie na pas," prohlásil Vijay.
"Nač potřebuju pas, když nemám v plánu odjet?" zeptal sem se.
"To pro případ, že by stipendijní komise požadovala číslo tvého pasu," vysvětlil mi.
"A kromě toho budeš potřebovat pas, abys mě a Sheeni navštívil příští léto v Paříži."
"Ty taky jedeš do Francie?" zeptal sem se překvapeně.
"Ano, rodiče nakonec souhlasili," řekl Vijay. "Byl to ale boj. Musel jsem na svou čest slíbit, že se tam nenechám svést žádnou Francouzskou."
"A jak ses o tom letním kurzu dozvěděl?" zeptal sem se.
"Sheeni se mi o něm zmínila, když jsme spolu naposled mluvili."
"Ty někdy mluvíš se Sheeni?" Ta zpráva mě poněkud zneklidnila.
"Sem tam telefonicky," řekl Vijay a usmíval se. "Je to způsob, jak se trošku pocvičit ve francouzštině. Dělá velké pokroky."
Její pokroky ve francouzštině mě dvakrát netrápily.
"Když jsem jí volal naposledy," pokračoval Vijay, "sdělila mi, že Taggarty mi dala áčko. Tys mi ale, mám pocit, říkal, že jsem dostal béčko."
"Možná si to Taggarty posléze rozmyslela," řek sem. "Nebo možná, že následující mizerný výkony dalších borců ji přiměly změnit pořadí. Ženy často mění názor."
"Doufám," řekl Vijay.
Co tím mohl myslet?
V práci sem řekl panu Prestonovi, že když mi naposled tata volal, byl v Eugenu a jeho výzkum byl velice úspěšný. Tuto nestoudnou lež sem řekl na základě příkazů od toho šmejda, však víte kterýho. Pan Preston byl tak potěšen, že mi laskavě dovolil odejít z práce o chvilku dřív.
Spěchal sem za Vijayem k fotografovi, kterej byl na stejný ulici jako nejvýstřednější ukiažský kadeřnictví, kde pracovala Lacey. Vijay i já sme se nechali vyfotografovat (on měl pocit, že jeho vysoký skóre zasluhuje novější fotografii na Taggartinu zeď slávy) a pak sme šli navštívit bývalou nevlastní milenku. Uvítala nás mile, ale vypadala ustaraně.
"Paulovi rodiče jsou naprostí cvoci, Nicku," postěžovala si. "Jeho matka vypadá, jakoby ji právě přejel náklaďák, a jeho otec je slizkej právník, kterej mi neustále vyhrožuje, že na mě podá trestní oznámení. Jsou neuvěřitelně vlezlí. Vůbec se nedivím, že Paul na šest let zmizel."
"Já vím, Lacey," řek sem. "Sou to ty ukázkový rodiče z horoucích pekel. Pořád proti mně kujou pikle, jen abych se nemohl stýkat s Sheeni."
"A celkem se jim to daří," poznamenal Vijay.
"Lacey, a proč se neodstěhujete?" zeptal sem se.
"Jdeme se dnes večer podívat na podnájmy," odpověděla. "Ale Paul tou svou hudbou moc nevydělá. Nevíš o nějakým laciným podnájmu?"
Bohužel, nevěděli sme, ale abychom jim aspoň trochu pomohli, nechali sme se oba ostříhat. Měl sem štěstí, že sem se byl nejdřív nechat vyfotit. Poté, co mi Lacey seřezávačem vlasů vytvořila na hlavě futuristickej zástřih, by mě přes žádný mezinárodní hranice nepustili.
"Co řeknu svým rodičům?" ptal se Vijay, když průběžně studoval ve výkladních skříních obchodů svůj podivnej vzhled. Vypadal jako syn indickýho mimozemšťana.
"Řekni jim, že ve škole vypukla epidemie vší a že sme se této proceduře museli všichni podrobit," odpověděl sem mu.
"To je dobrý nápad," řekl. "Tomu asi uvěří."
Tata si mýho novýho účesu ani nevšiml. Paní Cramptonová prohlásila, že je "hezký", Dwayne řekl, že je to "naprostá špica", a pan Ferguson se nechal slyšet, že "něco takovýho by se tenkrát, když byli všichni holiči v odborech, nemohlo stát". A měl asi pravdu.
Vzhledem k tomu, že paní Cramptonová věděla, že tata je z nenadálý citový ztráty rozrušenej, připravila svůj věhlasnej "zklidňující" dlabec: kuře na smetaně, makarony se sýrem, božskej salát a kukuřicový pukance, po kterých ještě následoval teplej karamelovej pudink se šlehačkou. Ani tata nemohl odolat tomuto kulinářskýmu ekvivalentu návratu do prenatálního lůna. Začal pomalu roztávat (za pomoci kořalky).
"To není špatný jídlo," poznamenal. Paní Cramptonová samými rozpaky nad tak nečekanou pochvalou zčervenala.
"Děkuji... vám... pane Twispe."
"Jak se daří Jeanu Paulovi?" zeptal sem se Dwayna.
"Kamu je v pořádku," odpověděl Dwayne, když porce kuřete mizela v jeho jeskynní tlamě.
I přes jeho neústupnou tvrdohlavost a mizerný způsoby u stolu sem Dwayna pozval na halloweenskej večírek.
"A co to bude za večírek?" zeptal se tata podezíravě.
"Jen sem si myslel, že ve středu pozvu pár přátel na vdolky a jablečnej mošt."
"A kdo to jídlo bude platit?" chtěl vědět.
"Já," odpověděl sem. "Ale jestli chceš, naúčtuju hostům pět dolarů za použití koberců a křesel."
"Hlavně chci, aby sis dal majzla na ten svůj zobák," odpověděl tata.
Tak to už sem někde slyšel.

21:15 - Pan Ferguson pozval tatu do hospody, aby mu trochu zvedl náladu, takže sem okamžitě zatelefonoval Bernice. Sotva dechu popadala, jako ostatně vždycky.
"Ahoj, Nicku, má lásko," vydechla. "Byla sem právě v šestým patře, kde sem musela umejvat rozlitou barvu na vlasy. Hrozný. Už si slyšel tu skvělou zprávu. Že Taggarty dostala tři mínus na test z bourbonsko-anjouovské dynastie?"
"Skvělá práce, Bernice. Poslyš, proč si mi neřekla, že Ed Smith je teplej?"
"A kdo ti řekl, že je teplej?"
"No, říkala mi to Sheeni," odpověděl sem.
"A jak předpokládám, tý ulhaný mrše věříš," vzdychla si Bernice.
"Ty teda tvrdíš, že není teplej?" zeptal sem se překvapeně. Je možný, že by jediná láska mýho života mohla takhle lhát?
"Naprosto jistě není," řekla Bernice. "Ten kanec si myslí, že je pro každou ženskou požehnáním."
"Ale Sheeni mi tvrdila, že je viceprezidentem Asociace homosexuálních studentů."
"Valí ti do hlavy hřebíky, Nicku. A ty jí to žereš! Nemáme tady žádnou asociaci homosexuálních studentů. Postoj vedení školy je takovej, jako by žádnej sex - bez ohledu na formu - neexistoval. A většinou mají pravdu."
Zůstal sem paf. "Bernice, seš si opravdu jistá?"
"Milý Nicku, jestli sem ti řekla něco, co by nebyla stoprocentní pravda, ať ztloustnu o pětadvacet kilo a naskáčou mi na obličeji vředy."
Kterejpak dospívající jinoch by neuvěřil takto podložený přísaze? Je na čase si přiznat trpkou skutečnost: má veliká a jediná láska mě podvádí.
Úterý, 30. října
Dnes byl Bruno Modjaleski zase ve škole. Jakmile se tam objevil, studentská rada svolala naléhavé zasedání a po vášnivejch diskusích těsným poměrem hlasů odhlasovala, že jejich pochybený zadák je dostatečně morální na to, aby se opět ujal svýho postu kapitána Výbornejch bobrů. Kéž by stejným demokratickým hlasováním bylo možný zvýšit jeho sportovní výkony.
Bruno se zřejmě neproslaví ani jako dřevozpracovatel. Pan Vilprang mu dal na jeho výtvor čtyři plus. Řekl k tomu, že truhlářská práce je nepřesná, lak flekatý a kresba dřeva pokažená "přílišným šmirglováním". Naopak já sem na svůj aerodynamickej držák ubrousků dostal solidní trojku. Pan Vilprang k tomu napsal: "Řemeslná stránka průměrná, ale novátorské tvary slibné. Lak skvrnitý."
Myslím, že by bylo na čase, aby daňoví poplatníci zdejšího kraje trochu přispěli na školní zásoby. Podle razítka na víčku vypršela minimální trvanlivost našeho laku v době, když mi bylo osm.
Při obědě se mi Hároš svěřil s tím, že jeho otec a strýc Polly nabízejí sto dolarů každýmu, kdo jim dodá jména mužů ochotnejch vydělat pěkný prachy tím, že rozjezdí velkejma nákladňákama rozzuřený chlapy s cedulema.
"To je slušnej peníz," vyjekl sem. "Momentálně bych kapku hotovosti zvládl. Ta žádost o pas mě naprosto zruinovala. Kdoví, třeba by o tak dobře placený místo měl zájem Paul."
Je to určitě špinavá práce, ale nutnost živit nádhernou štětuli by ho o vhodným etickým východisku možná přesvědčila.
"Už jsem to Paulovi navrhl," řekl Vijay. "Mám u něho zálohu."
"Paul by to stejně nevzal," zavrčel sem. "Nepochybuju, že by to pro něho nebylo morálně únosný.
Právě v ten moment se kolem našeho stolu šmrncla Janice Grifflochová. Modlím se, aby ty mý jebáky nikdy nedosáhly takovýho stupně odpornosti jako ty její. "Ahoj, Vijayi," řekla sladce. "Máš skvělej účes!"
"Děkuji, Janice," odpověděl Vijay chladně.
"Kde sis to nechal udělat?" zeptala se. "Je to šíleně progresívní!"
"V kadeřnictví na hlavní," odpověděl Vijay stručně. "Ptej se po Lacey."
"Dík, Viji. Zkusím to!" když konečně odcházela, vzrušením jí zářily oči.
"Ty, Vijayi," poznamenal Hároš, "od krku dolů není vlastně vůbec tak špatná. Kdybychom byli v Indii a holky přes obličej měly závoj, určitě bysme byli přesvědčeni, že Janice Grifflochová je kost."
"To je fakt," přitakal sem. "A co bys, Vijayi, dělal, kdybys v den svýho předem dohodnutýho sňatku při slavnostním manželském polibku našel pod závojem něco tak strašnýho, jako je Janice?"
"Tak za prvé," odpověděl Vijay, "hindu nenosí závoje. Než souhlasíš se sňatkem, vždycky se párkrát s tou dívkou a její rodinou sejdeš na kus řeči. Ale kdyby to z nějakého důvodu bylo jinak, pak bych prostě zastavil obřad a požadoval dodatečné věno."
"A to jako kolik?" zeptal se Hároš.
"Něco jako území kašmíru a půlku Pákistánu."
Laskavá slečna Pomdrecková mi celý ráno přepisovala na stroji mou žádost, a dokonce ji sama odnesla na poštu, aby měla jistotu, že půjde do Púny letecky. Otec i matka mi to oba hrdě podepsali v zastoupení. Vijay napsal urgentní dopis svýmu strýci, aby trochu popohnal výběrový řízení. "Jinak by se ti mohlo stát," řekl Vijay, "že do Indie odjedeš jako čiperný důchodce."
V práci sem oznámil, že tata dosáhl předměstí Salemu a hlásí odtud nové objevy trvalé hodnoty. Pan Preston měl takovou radost, že mi dovolil, abych odešel dřív, abych si mohl zařídit kostým na Halloween a nakoupit jídlo pro večírek. Všechno sem rychle schrastil v kšeftě pana Flamperta a spěchal do knihovny. V čítárně sem našel druhou nejpřitažlivější dívku světa, ale vypadala sklíčeně.
"Ahoj, Nicku," řekla Apurva. "Také jsi chytil vši?"
"Já ne," odpověděl sem. "Já sem za ten účes zaplatil pracně vydělanejch dvacet dolarů. Jak se ti líbí?"
"O něco víc než Vijayův," odpověděla diplomaticky. "Ach, Nicku, nevím, co mám dělat!"
"Co se děje, miláčku," zeptal se Francois, když za přísně podmračených pohledů tlupy knihovníků líbal její mentolový

rty.
"Mluvila jsem telefonicky s Trentem," povzdychla si. "Je z toho nesmírně rozrušený."
"Dobrý, je žárlivej, to sme snad chtěli!" odpověděl sem.
"To je pravda, ale já ho miluji, víš," vysvětlila. "Nemohu snést bolest, kterou mu působím."
Jak je možný, že srdceryvné doznání lásky k jinému muži mě ještě více rozpálilo touhou. Překvapenej Francois ji objal mou paží.
"Vím, jaký to je," řek sem. "Sheeni mi tuhle zavěsila v polovině věty a já se od tý doby cejtím jak zblitky prašivý kočky."
"Trent mi taky zavěsil," řekla Apurva. "Vy Američané jste někdy tak nezdvořilí. Úplně mě to zarazilo."
"Nazdárek, máte tady další strategickou poradu?" Překvapeně sme se podívali přes stůl, kde usedal Vijay.
"Vijayi, ty mě špehuješ?" chtěla vědět Apurva.
"V žádném případě bych se takhle neunavoval," odpověděl. "Mám za to, že toto je veřejná knihovna. Jsem zde, abych si vyhledal knihy."
"Životopisy Richarda Nixona najdeš v oddělení šest," řekl sem s nadějí v hlase.
"Sám by sis jich pár mohl přečíst," usmál se na mě. "A já si myslím, že toto o žárlivost se snažící spiknutí prostě nemůže vyjít."
"Proč ne?" divila se Apurva.
"Tak já vám řeknu, proč ne," řekl. "Co je snem každého dospívajícího?"
"Aby dosáhl vynikajících studijních výsledků?" navrhla Apurva.
"Aby měl po čtyřiadvacet hodin denně k dispozici holku?" zkusil to Francois po svém.
"Ne," řekl Vijay. "Tím snem je dostat se z dosahu rodičů. Sheeni a Trent mají zlatý život. Dělají si, co chtějí, nosí, co chtějí, chodí, kam chtějí. Jsou svobodní. A toho se za žádných okolností nemíní vzdát. Jediný způsob, jak je dostat zpátky, je nařídit jim to."
Apurva zesmutněla ještě víc. "Chceš říct, že riskuju svou pověst a líbám se s Nickem úplně zbytečně?"
"Jak úplně zbytečně," protestoval sem. "Já myslel, že se ti to líbilo!"
"To víš, že se mi to líbilo, Nicku," řekla Apurva. "Ale nemám to v povaze takhle veřejně vystavovat na odiv své city. Myslím, že to není správné. Co kdybys třeba tu ruku dal pryč?"
Francois neochotně stáhl pohoršlivou končetinu. Obrátil sem se k Vijayovi: "a co bys navrhoval, když seš tak chytrej?"
"Myslím, že klíčem k celé záležitosti jsou zde jejich rodiče," řekl Vijay. "Tak a teď mi řekněte, jaká je největší rodičovská obava?"
"Že si vezmeš Američana?" navrhla Apurva.
"Že nikdy neodejdeš z domova?" zkusil to zase Francois.
"Ne," odpověděl Vijay, "že si zkazíte život a vystavíte rodinu ostudě a finančním problémům."
Teda jestli toto je pravda, pak bych už mohl být klasifikován jako realizace těch nejhorších nočních můr mých rodičů.
"To je fakt," přidala se Apurva. "Rodiče mají mnoho starostí. Není divu, že tak rychle stárnou. Ale jak to udělat, aby se rodiče Trenta a Sheeni začali trápit?"
"Rozjedeme pomlouvačnou kampaň," zašeptal Vijay. Oba sme se nahnuli k Vijayovi.
"Jaký druh pomlouvačné kampaně?" zeptala se se zájmem Apurva.
Vijay se rozhlídl a tím nejspiklenečtějším tónem pokračoval: "Začneme šířit fámu, že Sheeni a Trent pašují ze Santa Cruz drogy."
"To myslíš jako kokain?" zeptal sem se.
"Ale ne, kokainu už je tady habaděj. To už každý zná. Měl jsem na mysli něco komplikovanějšího."
"Jako co?" zeptal sem se.
"Třeba antikoncepci," zašeptal Vijay. "Pašovanou."
"Ale to je absurdní!" zvolala Apurva. "Jejich rodiče nikdy neuvěří, že by byli něčeho takového schopni!"
"Šššš!" ztišil ji Vijay. "Ale uvěří. Co nás učí historie? Drobný výmysl může vyvolat podezření, ale nehorázné lži se věří."
"Lidé mají politováníhodnou tendenci myslet si o sobě navzájem ty nejhorší věci," povzdychla si Apurva.
"Fakta poskytnou fámě podklady," řek sem a zauvažoval nahlas. "Koho určíme jako zdejšího distributora?"
"Měl by to být někdo, koho nesnášíme," řekl Vijay.
Podívali sme se na sebe.
"Janice Grifflochová!"
"A jak se vlastně taková fáma vyvolá?" zeptala se Apurva.
"To se najde někdo, kdo přichází do styku se spoustou lidí a kdo si s nimi rád povídá," řekl Vijay.
Opět sme se na sebe podívali.
"Lacey!"
Lacey nakonec souhlasila. Věděl sem, že se to podaří. Odmítla Apurvinu argumentaci poezie kontra windsurfing, neuznala případ odstrašujícího vlivu z Iowy, ale když Vijay řekl "samozřejmě si uvědomujete, jaké problémy tím způsobíme Paulovým rodičům", Lacey okamžitě souhlasila.
"Představte si, co ta ženská zase včera udělala!" rozparádila se Lacey. "Když sme spali, vlezla nám do pokoje a začala se tam modlit!"
"To snad ne!" vykřikli sme sborově.
"Jo," pokračovala Lacey, "klekla si na ty svý starý kostnatý kolena hned vedle postele a začala kvílet k pánubohu, aby

mě srazil k zemi. Úderem blesku!"
"A co jste udělala?" zeptala se Apurva zhnuseně.
"Řekla jsem Paulovi, aby svý mamce laskavě sdělil, aby respektovala naše soukromí. Řekl jí, aby toho nechala, ale ona pokračovala v modlení, jako by nic neslyšela."
"A odešla nakonec?" zeptal sem se a snažil se nepředstavovat si paní Saundersovou při vpádu do soukromí mého svatebního apartmánu.
"Až poté, co jí Paul začal vyhrožovat, že začneme v její přítomnosti souložit," odpověděla Lacey. "Samozřejmě bych k tomu nesvolila. Paul dnes vymění zámek."
"A jak pokračuje vaše hledání novýho bydlení?" zeptal sem se.
"Je to hrůza, ani se mi na to nechce myslet," řekla Lacey. "Naše cenový možnosti se pohybují mezi smradlavým suterénem, slepičím kurníkem a maringotkou sezónních dělníků."
"Lacey, vyřiďte prosím Paulovi, ať mi zavolá," řekl ten zabedněnej oportunistickej republikán. "Možná bych věděl o pracovní možnosti, která by odpovídala jeho kvalifikaci."
"Ach, Vijayi, drahoušku, kdyby se ti podařilo najít Paulovi práci," prohlásila Lacey, "stříhala bych tě zdarma do konce života!"
To by mu patřilo!
Středa, 31. října
Halloween! Je to svátek, který odděluje muže od chlapců. Chlapci se potulují a dostávají sladkosti od úplně neznámejch lidí, kdežto muži musí vyprázdnit svý chabý finanční rezervy a zajistit na večírek drahý občerstvení pro nenažraný hosty. Ještě že tu nudu trochu zmírňují maškarády.
Moje teorie je, že maškarní kostýmy poskytují klíč k osobnosti jejich nositele. Ve třetí třídě sem si vymyslel ideální kostým a od tý doby ho beze změny nosím každej rok. Ano, rád předvádím robota. Chodím prkenně, mluvím digitálním hlasem syntetizátoru a na prsou mám páky. Připadá mi to tak správný. Co to o mně vypovídá? Co sem tím pochopil ze svý podstaty? Zatím nic. Ale jednoho dne se tomuto tématu určitě budu plně věnovat se svým analytikem. V současný době však kořeny mýho robotovýho fetišismu zůstávají zahaleny tajemstvím,, ke kterýmu zatím nemám klíč.
Všichni učitelé se dnes rozhodli přijít v kostýmech, zřejmě proto, aby ještě víc než kdy jindy sloužili studentům jako předmět výsměchu. Většina z nich se naprosto bez fantazie objevila jako vandráci, malý děti, klauni, čarodějnice nebo podivný historický postavy, který nějakým nudným způsobem reagovaly na dnešní rozvrh. Ale sem tam se ukázal i ojedinělej záchvat kreativity. Slečna Pomdrecková se například majestátně nosila jako sekvoj, což - jak sem se později dozvěděl - je její tradiční kostým od roku padesát osum. Čas od času musí nastavit švy, aby uvolnila prostor pro narůstající letokruhy. Učitel chemie pan Sneelbris vyvolal senzaci kostýmem, kterej všichni chápali jako obrovskej kondom. On však tvrdil, že se jedná o zkumavku. Nejvyšší počet bodů bych ale dal panu Vilprangovi, kterej učil osm hodin dílen voblečenej jako hoblík, typ Stanley, číslo pětačtyřicet. Se závistí v oku sem musel uznat, že lak na dřevěných částech je naprosto bezchybnej.
Legrace pokračovala i v práci. Pan Preston vyřizoval denní záležitosti v tmavohnědým ohozu podivně zdobeným širokýma vertikálníma proužkama.
"Ste za žebravýho mnicha opálenýho přes okenice, pane?" zeptal sem se.
"Ale prosím tě," odpověděl. "Copak nevidíš? Jsem tříčtvrtková vnější překližka typu A-C. Podívej, tady mám razítko jakosti." a ukázal mi to, co by se jinej den v roce nazývalo jeho zadnicí.
"Ach tak, pane. Velmi inteligentní."
Slečna Plinyová se pro svou inspiraci ponořila hluboko do světový literatury a objevila se v kostýmu, kterej málem podpálil její kancelář, jako Nana Macquartová, postava předčasně uvolněných mravů ze slavný sprosťárny vod toho žabožrouta Emila Zoly. Tak hlubokej výstřih sem neviděl od tý doby, co máma přestala chodit na úterní večírky pro osamělý rodiče.
Pan Rogavere nalil novou naději ochabujícím nadějím slečny Plinyový tím, že se po kanceláři poflakoval v odrbaně chlapáckým kostýmu motocyklovýho bandity. Nejedna kráva padla na vysokou postavu našeho uměleckýho redaktora a jeho černej koženej vohoz s mnoha kovovejma cvočkama. Jen samotnej poklopec musel spotřebovat několik prvotřídních usní.
V 16:15 vstoupila do kanceláře rozkošná paní Prestonová oblečená za trochu obstarožní balerínu a přinesla domácí buchty a bublinkovej jablečnej mošt. Nechali sme práce a všichni sme se slezli v kantýně, abychom požvejkali občerstvení a podívali se slečně Plinyový za výstřih. Každej se tam mrk, dokonce i pan Rogavere, kterej vrzal při každým svým koženým pohybu.
"Proč nemáš žádný kostým?" zeptal se mě.
"Ve škole nám je nedovolili nosit," vysvětlil sem. "Loni se někteří ragbisti tak rozparádili, že jednoho studenta v papírový masce kuřete podpálili."
"Ach ano," řekla Balerína a pokývala hlavou. "Na tu nešťastnou událost si vzpomínám. Doufám, že ty chlapce stihl zasloužený trest."
"Ano," odpověděl sem. "Museli odehrát všechny zbývající utkání sezóny."
"Něco nového od otce?" zeptala se Chodící překližka.
"Konečně je na cestě domů," oznámil sem a zářil při tom synovskou neupřímností. "Strašně nám všem chyběl!"
22:30 - Můj večírek skončil. Všichni hosti odešli kromě Dwayna, kterej se fláká v kuchyni a umývá nádobí. To je jen jeho výmluva. Dám krk za to, že se hlavně cpe zbývajícíma zákuskama. Naštěstí sem měl dostatek předvídavosti a ulil si nejlepší dvě tyčinky na zítřejší snídani do oprejskaný automatický pračky.
Nebyl to špatnej večírek, i když zase žádná velká sláva. Chvilkama byl víc než divnej a ke konci - dalo by se říci - skoro

hrůzostrašnej. To je, jak předpokládám, stejně asi tak všechno, co by mohl každej rozumnej host od podobný party očekávat, snad kromě alkoholickejch nápojů, který dostali jen tata s panem Fergusonem. Ostatní tu slavnost museli přetrpět v chladný střízlivosti.
Večírek byl ohlášenej na sedum večer. Dwayne dolezl zbytečně brzy, o tři čtvrtě na osum. Všichni ostatní dorazili přesně o čtvrt na devět.
Dwayne vypadal jako pochoutka lidožroutů akorát připravená do trouby. Zatřel si svůj růžovej rosol sugestivně flekatou tmavohnědou barvou a svý vyžraný břicho si zabalil do fólie z alobalu.
"Co máš jako být, chlapče?" zeptal se ho pan Ferguson. "Vysavač?"
"Ale ne," odpověděl Dwayne. "Sem přece Čokoládová tyčinka s nugátem. Tu mám nejraději. Včera sem jich měl šest. Kde je tady něco k jídlu?"
Než dorazili ostatní hosté, Dwayne zbodnul ohromující množství občerstvení. I přes opakovaný upozornění ze strany hostitele v tom zbytek večera zarytě pokračoval.
Jak dokázala Apurva svým převlečením za jeptišku, i zbožnost může být sexy. "Mám to půjčené ze školy od sestry Brendy," oznámila. "Nebyl to od otce chytrý nápad? Shledávám ten hábit velice sympatickým, jen se modlím, aby to nevedlo k zábranám ve všeobecném veselí."
Francois žádné zábrany neměl, odložil svou masku robota a pokusil se ji políbit. Se smíchem se ode mne odtáhla. "Ale Nicku, zapomínáš, kdo jsi. Roboti se přece s lidmi nelíbají."
"A s kým se líbají?" chtěl sem vědět.
"S jinými stroji, samozřejmě," odpověděla. "Támhle ta Mikrovlnka vypadá smutně osaměle. Běž jí dát pusu."
"Ale dej si pozor na žárlivý Opékač topinek," zatrylkovala zdařilá napodobenina indické děvy v ostře zeleném a zlatem zdobeném sárí. Zmalovanej Vijay byl skoro tak úchvatnej jako jeho nádherná sestra. Se svýma nalíčenýma jemnýma rysama a plnou hrudí se mohl klidně přihlásit do soutěže o miss transvestitu třetího světa. Jeho společnice v jasně modrostříbrném sárí by tam už asi porotce nepřesvědčila.
Pan Ferguson a tata žádnou masku neměli, ačkoli pan Ferguson trval na tom, že je oblečenej jako jistej chlápek jménem Eugene V. Debs, a tata zase tvrdil (Apurvě), že je "mezinárodním plejbojem na lovu".
"Nějakej příbuznej s těma DeFalcovýma šaškama z tý betonárky?" zeptal se pan Ferguson Hároše, když sem je představoval.
"Ne," odpověděla chlupatá děva diplomaticky.
"Pojď Meero," řekl Vijay Hárošovi, "musíme si trochu pospíšit, než to ta Hliníková naběračka všechno vybere."
"Já sem Čokoládová tyčinka!" zavrčel Dwayne s plnou pusou. "A kromě toho Američani vždycky jedí jako první. Páč sme nejlepčí, sme jedničky."
"Podivné, vypadáš spíš jak dvoják," odpověděl Vijay a nabral si burákový pomazánky a hnědým cukrem posypanejch kousků celerový natě.
"Jaký sou, Bíno?" zeptal se Hároš a zamrkal svýma umělýma řasama.
"Nejsou tak hnusné, jak vypadají," odpověděla a cudně žvejkala.
Zatímco mý hosté se bavili mezi sebou, rozdávali sme s Apurvou sladkosti zamaskovanejm opozdilcům, kteří se plahočili příjezdovou cestou.
"Už jsi od toho svého kamaráda získal zpátky mého psa?" zašeptala Jeptiška.
"To není můj kamarád, Apurvo. A neboj se," odpověděl sem, "brzy se to napraví. Jak se ti daří šířit pomluvy?"
"Zatím docela dobře," zašeptala. "Napsala jsem dnes lživá obvinění na všechny školní záchodky. A měla jsem z toho značné výčitky svědomí. Jen se modlím, aby se sestra Brenda nedozvěděla, že jsem pisatelkou byla já."
"Jen jeden všivej kousek žvýkačky?" postěžovalo si malý chlupatý zvíře, nejspíš křeček.
"No dobře!" řek sem a hodil sem mu do jeho narvaný kabely další bonbón.
"Co to bylo?" chtělo vědět.
"Byla to balená sušená švestka," odpověděl sem. "To je přece vaše potrava."
"Ach bože!" vykřiklo a odklusalo.
"Nevděčnej hlodavče!" křičel sem za ním.
"Nebyla by tam nějaká lepší hudba?" zeptal se Hároš.
"Ale Franku, to je přece Frank," podivil sem se. Frank se právě pustil do svýho bezkonkurenčního provedení songu "You Go to My Head".
"Vždyť vím," řekl Hároš. "Ale nemohli bychom poslouchat něco z tohoto století?"
"Promiň," odpověděl sem. "Všechna hudba byla na tento večírek pečlivě naplánovaná dopředu. Pokud si měl zvláštní přání, měl si mi je sdělit dřív."
"Mně se ta hudba líbí," řekla Apurva sladce. "Je velice romantická."
V ten moment mě přepadla touha dělat s Jeptiškou něco šíleně hříšnýho.
Po další hodině únavný společenský konverzace konečně nastala chvíle se přesunout do zahrady za dům. Jen hosté pod třiačtyřicet let byli pozvaní, aby se zúčastnili tajnýho rituálu slavnostní exhumace.
Chladný vlhký vítr vířil v korunách stromů, když jsme se dlouhými stíny blížili k hrobu za starou kůlnou. V dálce zahoukala sova a tmavá mračna rychle přikryla ponurý měsíc. Když se můj rýč zakousl do tuhé země, shluku postav - především těch oblečených do éterických hedvábných šatů a alobalové fólie - přeběhl mráz po zádech.
"Meero, vždyť sem ti říkala, abychom si vzaly něco na sebe," stěžoval si Vijay.
"Nic takovéhos neříkala," odvětil Hároš. "Naopaks tvrdila, že by to byla nemyslitelná trapnost navlíct si přes sárí vobnošený sako."
"Šššš," sykl sem na ně. "Musíme se v přítomnosti mrtvého chovat trochu důstojně. Apurvo, posviť mi baterkou do tý

díry, ne mně do očí."
Když sem se prokopal do hloubky asi třiceti centimetrů, rýč vynesl na světlo malou lepenkovou krabičku. Uvnitř byl ústřižek papíru.
"Co je tam napsaný?" zeptala se Čokoládová tyčinka.
Vážně sem četl věštecká slova: "Nejsem mrtev." Podal sem ten papír Dwaynovi a dodal sem: "Vypadá, že je to psaný krví."
"Psí krví?" zeptal se třesoucím se hlasem Dwayne.
"To samozřejmě nemohu říct s určitostí," odpověděl sem.
Pokračoval sem v kopání. V hloubce dalších dvaceti centimetrů sem našel další krabičku se zprávou: "Z jednoho budou tři."
"Tři čeho?" vydechl Dwayne.
"Psi, ty pako," řekl Vijay.
Ještě o něco hlouběji se našla větší krabice. Zpráva uvnitř zněla: "Poslechni mých rozkazů, nebo tě čeká jazyk plný vředů a pomalá smrt vyhladověním."
Čokoládová tyčinka namáhavě polkla. "To je ale hrozná smrt," poznamenala.
O pět minut později a pár centimetrů hlouběji se konečně ukázala malá dřevěná krabička. Chvíli sem čekal, aby se napětí mohlo dostatečně vystupňovat, a pak sem přečetl tyto slova: "Zlo je třeba napravit. Kamu je Jean Paul."
"Cože?" zvolal Dwayne. "Ukaž mi to!"
Podal sem mu ten papír. "Je to tu rudé na bílém, Dwayne. Albert promluvil."
"Jeho vůli je třeba vyslyšet!" prohlásila Jeptiška.
"No... ," řekl Dwayne rozpačitě. "Pokud to říká Albert..."
"Nicku, pokračuj v kopání," řekl Vijay. "Ještě jsme nenašli tělo."
"Zdá se, že zmizelo. A pochybuju, jestli... " Přerušil mě úděsnej sbor malejch černejch psů, kterej vyl odněkud pod barákem.
"Zdá se, že po tobě chtějí, abys pokračoval v kopání, Nicku," řekla Apurva.
"Ale v týto hloubce sem pohřbil Alberta," namítal sem.
Vytí zesílilo, stejně jako vítr.
"Tak se do toho pusť," nařídil Háros. "Dřív než tu všichni zmrzneme."
Když sem se neochotně pustil do kopání, někdo velice blízko jemně zaštěkal.
"Nechte toho, kluci," řek sem.
Všichni tvrdili, že oni nic.
Další přidušený zaštěkání.
"Mně se zdá, že to vychází z té díry." Vijayův hlas nevěštil nic dobrého.
"Nebuď hloupej," řek sem.
Další zaštěkání.
"Nicku, myslím, že bys toho měl nechat," odvážila se promluvit Jeptiška. "Otec chtěl, abychom přišli brzy domů."
"Pokračuj," řekl Vijay a černý oči mu hořely ďábelskou zvědavostí.
Kopal sem. Deset cenťáků, dvacet, třicet - psi štěkali, vítr vyl a hosté se chvěli. Pak se náhle rýč odrazil od něčeho pevného.
"Co to je, Nicku?" zeptala se Apurva, oči doširoka otevřený.
"Ještě to nevidím. Vypadá to jako něco kovovýho."
Deset minut nato Robot, dvě Indický děvy a Čokoládová tyčinka namáhavě vytáhli z obrovský díry na povrch rezatej starej kufr. Pár ran rýčem a starý zámky povolily. Osum dychtivých rukou odklopilo víko, zatuhlé panty zaskřípěly a uvolnily se. V ten moment náhle utichl vítr a psi přestali štěkat. Všechno ztichlo a zastavilo se.
"Co to je?" zeptal se Vijay.
"Vypadá to jako něco elektrickýho," řekl sem, když sem štítivě odsouval zatuchlou a plísní zapáchající dřevitou vlnu.
"Apurvo, drž to světlo rovně."
"To je vývěsní štít!" zvolal Háros. "Neonovej nápis! Pěkně starej. Co je na něm?"
Odstranil sem ztrouchnivělý hobliny a pomalu prstem přejížděl po zahnutejch skleněnejch trubicích. Křivolaký písmena vytvářely tyto slova: FALBERTOVY LAHODNÉ PERNÍČKY.
"To musí být z nějakýho starýho pekařství," řekl Háros.
"Myslíš, že to funguje?" zeptal se Vijay. "Staré vývěsní štíty dnes mohou mít velkou cenu."
"Tak to zapojme!" navrhl Dwayne.
S velmi neženským klením Meera a Bína odtáhly těžkej vývěsní štít do domu a položily ho na kuchyňskej stůl.
"Co je zas sakra toto?" zeptal se tata a nalil si dalšího frťana.
"Našli sme to za barákem, tati," vysvětloval sem. "Chceme zkusit, jestli to funguje."
"No tak jo, ale upozorňuju tě, kamaráde, nečekej ode mě ani kapku lítosti, pokud tě ten elektrickej proud zabije."
"Platí, tati, něco za něco," řek sem a klekl si u zásuvky. "Tak jo, Franku, a buď připravenej mě odpojit, kdybych při tom elektrickým šoku ztratil vědomí."
Háros nervózně přikývl. Polkl sem a zapojil starodávnou bakelitovou zástrčku.
Nic se nestalo.
"Do prdele. Je to asi v hajzlu," povzdechl si Dwayne.
"Počkej," řekl Vijay. "Zatáhni tady za ten řetěz."
Zatáhl sem. Transformátor zabzučel, skleněný trubice zablikaly a pak se rozzářily ostrým, krvavě rudým světlem.

"Jůůů!" zvolali všichni přítomní.
"Ale počkat, spousta písmen nesvítí," všiml si Dwayne.
To, co bylo rozsvícené, znělo: ALBERT ODN NICK
"To je skoro jako šifra," řekla Apurva. "Znamená to ALBERT hODNé sluNÍČKo."
"To teda určitě ne," řekl Vijay. "Znamená to ALBERT ODNese NICKa!"
Zraky všech se otočily ke mně.
Co to má proboha znamenat? Mohlo by to snad bejt nějaký znamení ze záhrobí?
Listopad
Čtvrtek, 1. listopadu
Sheeni dnes zavolala zrovna ve chvíli, kdy sem apaticky přežvykoval plnou lžíci kornflejků. Tak sem se těšil na ulitý tyčinky ze včerejška, ale k mý hrůze byly pryč. Přísahal sem, že za tento poslední přestupek bude Dwayne tvrdě pykat.
"Nickie, proč si nezavolal?" zeptala se má vzdálená láska.
"Ale, pusinko, pokud si dobře pamatuju, zavěsilas bez rozloučení," vysvětloval sem.
"O to větší důvod zavolat," odpověděla. "Taková gesta jsou jen výkřikem zoufalé potřeby, aby člověka někdo ujišťoval o své přízni. Musím vědět, že o mě stojíš."
"Miluju tě, Sheeni," odpověděl sem věcně. "Miluju tě každej okamžik každýho dne. Vždycky tě budu milovat."
"Nickie, ale to zní poněkud neprocítěně," stěžovala si.
"Sheeni! Přivedeš mě do blázince!"
Konečně byla ujištěna o mé přízni a změnila téma: "Tak jak bylo včera u vás?"
"Ale celkem nezáživnej Halloween," lhal sem. "A co u vás?"
"Měli jsme tady na kolejích nudnej večírek. Taggarty vypila skleničku punče a okamžitě usnula. Všechny nás to vyděsilo, ale ona odmítá jít k lékaři."
"A nezhoršují se jí známky?" zeptal sem se optimisticky.
"No příšerně. Musela sem za ni napsat její poslední test z karteziánské filozofie, takže na to naštěstí dostala jedničku."
"A je to v souladu s etikou, má lásko?" snažil sem se nedat najevo svý rozladění.
"Myslíš s karteziánskou?"
"Myslím s absolutní."
"Ale Nickie, přece existence jakéhokoli absolutna je velice sporná. Udělala jsem něco, o čem se domnívám, že je v zájmu mé přítelkyně. A budu se jí snažit pomáhat ze všech sil."
"I kdyby to znamenalo ohrožení tvý vlastní studijní kariéry?" zeptal sem se.
"Jak by k tomu mohlo dojít?"
"No dejme tomu, že se zjistí, kdo jí napsal písemku."
"Tak to si myslím, že není pravděpodobné," odpověděla. "Jak by na to vůbec mohli přijít?"
Tak já bych o jednom způsobu věděl. A to absolutně.
"Nickie, kde je ten šek?" chtěla vědět Sheeni. "Jsem naprosto bez peněz. Nemám ani vindru!"
"Do Prčic, asi se někde ztratil," odpověděl sem. "Nic si z toho nedělej. Ten, co sem poslal, zablokuju a pošlu ti další."
"Ale rychle, Nickie. Jsem v takové situaci, že si asi budu muset na výrobu růže na tvář vydolovat trochu místního jílu v říčním korytu a pomlít ho mezi kameny."
"Skvělej nápad, Sheeni. Velmi nápadité. Taky by sis mohla malovat rty šťávou z lesních plodů."
"Nickie, prosím," byla její jediná odpověď.
Podle Apurvina vzoru sme Vijay, Hároš a já většinu času na oběd strávili popisováním školních záchodků, však víte čím. Na rozdíl od většinou ledabyle zpracovanejch nápisů sme se maximálně snažili psát čitelně tiskacíma písmenama, především u vlastních jmen, a nesmazatelným inkoustem.
Škoda, že s námi nebyly Meera a Bína, aby popsaly taky dívčí záchodky.
"Dobrej večírek," řekl Hároš, když sme se konečně posadili, abychom ve spěchu zdlábli oběd.
"Díky, Franku," odpověděl sem. "Moc ti to slušelo."
"Díky, Nicku. Úplně sem se do toho dostal. Teda ale měls vidět, jak strejda Polly bláznil kolem Bíny.
"Musel jsem mu pohrozit, že ho po té ruce uhodím," řekl Vijay. "Znáš ty Italy a jejich římské ruce."
"Nicku, a co budeš dělat s tím vývěsním štítem?" zeptal se Hároš.
"Ještě nevim. Zatím sem si ho dal do okna ve svým pokoji. Ale je to divný."
"Co jako?" zeptali se oba.
"Když sem to dnes ráno zapl, svítily všechny písmena. A byly zelený a ne červený."
"Možná, žes už přestal Alberta zajímat," zamyslel se Vijay. "Ačkoli to je málo pravděpodobné. Ještě je příliš brzy."
Příliš brzy na co?
Nemoh sem tomu uvěřit, ale v práci byl tata ještě samolibější než jindy. Věřte, nevěřte, jeho zpráva o inovacích ve výrobě třískovejch desek sklidila ze strany zaměstnavatele obrovskej potlesk. Všichni v kanceláři zůstali omráčeni tatovým pečlivým studiem a vybraným jazykem. Dokonce ani skutečnost, že tata odevzdal vyúčtování cestovních výdajů v hodnotě tří set dolarů, nezkalila nadšení za strany pany Prestona. Jen se shovívavě pousmál a rozkázal slečně Plinyový, aby mu ten šek okamžitě vystavila.
Můj prdelolezeckej fotr dnes nastavil takovou laťku, že sem se neopovážil požádat o dřívější odchod z práce, ale intenzivně sem dělal v kartotékách bordel až do 16:59. Pak sem běžel do knihovny, a když sem tam sotva dechu popadaje doběh, Apurva právě sestupovala žulovým schodištěm.
"Ahoj, Nicku," řekla. "Ne, už mě nemusíš na veřejnosti líbat. Zapomněls?"
"No dobře," zamumlal sem a předstíral, že našpulený rty nebyly přípravou k polibku, ale ke hvízdání.

"Tak ty máš i smysl pro hudbu!" podivila se Apurva. "Teda, Nicku, ty máš tolik schopností. Bylo to úžasně inteligentní, jak jsi včera nastražil ty Albertovy vzkazy. Ale pořád ještě nevím, kde ten tvůj zesnulý pes vlastně leží?"
"Přesně tam, kam sem ho položil," odpověděl sem. "A je pořád stejně mrtvej. Vykopal sem ho den před párty. Vypadal přesně tak, jako když sem ho pohřbil. Musí to zřejmě bejt všema těma konzervačníma prostředkama, co dávaj do psího žrádla. Pohřbil sem ho o kus dál. Doufám, že tentokrát zůstane pohřbenej."
"Smrt je tak spolehlivě jistá," vzdychla si Apurva. "Nicku, doufám, že si o mně nebudeš myslet, že jsem naprosto nemožná, ale ať se snažím sebevíc, nemohu přijít na to, proč jsi tam zakopal ten neónový vývěsní štít. Smím se zeptat, k čemu měl ten taktický manévr sloužit?"
"Apurvo, tak já tam ten štít nezakopal. Byl sem stejně překvapenej jako všichni ostatní."
"Ach, to jsem ráda," řekla. "Je to pro mě úleva. Už jsem se začala obávat, že vy Američané jste pro mě příliš komplikovaní."
"Ale ne, většinou sme zcela jednoduší." Odpověděl sem. "Pouze naše předkopulační rituály jsou poměrně spletité. Tak jak pokračuje ta pomlouvačná kampaň?"
"Sestra Brenda byla dnes velice rozčílená," zašeptala Apurva a příjemně se ke mně naklonila. "Při ranní bohoslužbě žádala, aby ten, kdo je zodpovědný za znečištění WC, okamžitě vystoupil a učinil zpověď."
"Co se stalo?"
"Nikdo se neozval. Cítila jsem se samozřejmě strašně provinile. Srdce mi tak bušilo, že jsem měla pocit, že ho sestra Brenda musí slyšet přes celou kapli. Pak jsem si uvědomila, že to všechno je jen z lásky k mému drahému Trentovi, a uklidnila jsem se. Nevystoupila jsem."
"Dobřes udělala".
"Sestra Brenda se ještě víc rozhněvala a nařídila kompletní kontrolu všech skříněk. Řekla, že ta studentka, u které se najdou červené fixy nebo antikoncepční tabletky, bude okamžitě vyloučena ze školy a že ji potrestá Bůh. Naštěstí jsem v ten moment u sebe neměla ani jedno z toho."
"A našlo se něco?" zeptal sem se.
"Neuvěřitelné množství cigaret, Nicku. Nechápu - copak lidé nečtou ta varování o škodlivosti kouření? A pak ještě našli kondom v kabelce Molly o Brienové. Tvrdila, že neví, co to je a ani jak se to tam dostalo. Doufám, že ji nevyloučí."
"Zdá se, že je to v suchu," řek sem.
"Ano, Nicku. Jen doufám, že si nebudeš myslet, že jsem zkažená, když se mi docela líbí činit tyto nezákonné skutky. Právě jsem popsala dámské záchodky v knihovně a prožívala u toho značně příjemné vzrušení. Co myslíš, stává se tím ze mě špatná osoba?"
"Já myslím, že ne," usmál se Francois. "Jen si vzpomeň na řadu jiných nezákonných skutků, jež bychom mohli spolu provádět!"
"Otec se nemýlí," zasmála se Apurva. "Máš na mě velice špatný vliv, Nicku!"
Když sem dorazil domů, psí trojčata odporně oslintávaly rosolovitýho, místy ještě zahnědlýho Dwayna, kterej bez hnutí ležel v trávě před domem.
"Seš mrtvej?" zeptal sem se a zamyslel se nad tím, jestli bych náhodou nemoh doufat, že by někoho tak mladýho mohla klepnout pepka.
Bohužel, Dwayne se otočil a usmál se na mě: "Čau, Nicku. Tak sem dovalil kamu zpátky, dyž to říká Albert."
"Dobrý," odpověděl sem. "Jen je všechny drž někde mimo dohled. A nezapomeň si večír vzít toho správnýho psa."
"Se ví, Nicku. Hádej, co se děje?"
"Co?"
Dwayne se blaženě usmál: "Máma dělá k večeři pizzu."
20:05 - Cejtil sem se trochu mátožně, tak sem dal v pokojíku krátkou siestu. Ať si o naší hospodyni myslíte cokoli, v žádným případě ji nelze obvinit z toho, že by byla skoupá na pepř.
Když sem se trochu vzpamatoval, tata, pan Ferguson a paní Cramptonová seděli v kuchyni a povídali si. Tak sem proklouzl do tatovy ložnice, abych zatelefonoval. Po šíleně drahym čekání sem konečně zaslechl známě udýchanej hlas své vrchní špiónky: "Ahoj."
"Bernice, kdes byla? Vánoční nákupy v Carmelu?"
"Zdravím tě, Nicku. Jsem ráda, že voláš. Byla jsem v suterénu a leštila tam mosazný kohoutky u bojleru. Nicku, potřebuju další, však ty víš co."
"Neměj strach, Bernice. Dnes ráno sem ti jich pár poslal poštou."
"Výborně, můj milý. Věděla jsem, že je na tebe spoleh."
"Bernice, co je to za divnej zvuk?"
"Ach, to jsem já, Nicku. Posílám ti po telefonu polibek. Jaký to bylo?"
"Hm, dobrý. Teď pořádně poslouchej, Bernice. Mám pro tebe další úkol."
Stručně sem popsal Sheenin etickej prohřešek a poukázal na nutnost upozornit na tento školní podvod správná místa.
"Můžeš se na mě spolehnout, drahý Nicku," řekla Bernice. "Tentokrát na ně máme špagát."
"Dobrý. A co novýho s Edem?"
"S Edem?"
"No přece Ed Smith, ten Sheenin frajer," připomenul sem jí.
"Ach ten Ed. Tak ten už je pryč. Vyloučili ho. Ředitel Wilson mu napráskal rákoskou na zadek. Copak sem ti to neříkala?"
"Ne, Bernice, to teda ne. No to je fantastický. Ředitel ho jako vyloučil za řízení bez papírů?"
"Ne tak úplně. Taky ho s někým našli v posteli."

Zmocnila se mě ochromující panika. "Bernice, ale nebyla to Sheeni, že ne?"
"Ne, kdosi z místního boxerskýho klubu."
Byl sem naprosto zmaten. "Vy tam máte ženskej boxerskej klub?"
"Nó... to teda nemáme," koktala. "Bernice, ale tys mi přece tvrdila, že Ed je heteroš!"
"Tvrdila, Nicku. Co na to mám říct? Strašně mě to překvapilo. Všichni tady jsme z toho byli paf."
Takže důvěra v nezáludnou pravdomluvnost mé nejmilovanější byla obnovena.
"Ale, Nicku," pokračovala Bernice podezřívavým tónem, "proč tě zajímá, jestli to byla Sheeni nebo ne?"
"Ale nezajímá, samozřejmě," lhal sem. "Jde mi jen o to, jestli se mohu na tvé informace naprosto spolehnout. Pokud si vzpomínám, bylas v otázce jeho heterosexuality naprosto neoblomná."
"Připouštím, spletla jsem se. Asi bych teď měla ztloustnout a dostat vředy do obličeje na dalších padesát let. Byl bys šťastnej?"
"Ne, šťastnej bych nebyl," řek sem. Ale určitě by mi spadl kámen ze srdce, pomyslel si Francois.
Když sem zavěsil, svíravej pocit viny mě přinutil otevřít šekovou knížku. Jen doufám, že můj zítřejší plat pokryje tento velkorysej příspěvek na kosmetickej fond Sheeni Saundersový. Taky sem přiložil dopis tak bouřlivé maskulinní sentimentálnosti, že nikdo rozumně myslící by nemoh pochybovat o upřímnosti pisatele.
22:20 - Právě ke mně vtrhl tata (opět bez klepání) a následovala tato šokující konverzace:
Otec: "Chci, aby sis všechny svý krámy přesunul na jednu polovinu místnosti."
Syn (zděšeně): "Proč?"
Otec: "Nastěhuje se k nám paní Cramptonová."
Syn (ještě zděšeněji): "Ke mně do pokoje?"
Otec: "Ne, ty pitomče. Do tvého pokoje se stěhuje její syn. Ona se stěhuje k panu Fergusonovi."
Syn (něco nesrozumitelně blekotá): "K p-p-panu Fergusonovi?"
Otec: "Jo, zasnoubili se. Překvápko, co? Samozřejmě se musí nejdřív nechat rozvést se svým kriminálnickým starým."
Syn (hrůza se stupňuje): "Já... mám... bydlet... s Dwaynem?"
Otec: "Jo a teď sebou hoď. Stěhují se sem zítra ráno."
Syn: "Ale táto, to přece nejde!"
Otec: "Nebudu s tebou diskutovat. Buďto tohle, nebo návrat do Oaklandu. Musím nějak nahradit finanční ztrátu způsobenou Laceyným odchodem. Tento přepychovej venkovskej život je příliš nákladnej."
Potřebuju pušku. Skini maj pravdu. Pokud nejste po zuby ozbrojení, každej po vás bude jen šlapat.
Pátek, 2. listopadu
Byl sem zadwaynován. Je to osud horší než smrt, protože když ste mrtví, pak je vám jedno, kolikrát Dwayne krká, prdí nebo si škrabe koule a pak si vočuchává prsty. Prostě o tom nic nevíte, máte to utrpení za sebou.
Tata mě dnes přinutil vypustit ranní vyučování, abych jim mohl pomoct se stěhováním. Každej novej hrůznej kousek sundanej z nákladňáku jen přisypal soli do našeho krvácejícího smyslu pro estetično. Dokonce i pan Ferguson vypadal při pohledu na výbavu svý budoucí nevěsty přepadle: dřevotřískovej nábytek předstírající pozdní empír, umělá hmota vytvarovaná do francouzskýho baroka. Nicméně si složil svý vojenský lůžko a dnes večer bude spát (a ještě dělat kdoví co) v ozdobný posteli takřka nepředstavitelný nádhery. Nevěřil sem svejm vočím a musel se podívat dvakrát, ale ti prdelatí pozlacení andělíčci na pelesti opravdu hráli na elektrický kytary.
Při snaze uchovat životní prostor pro svýho bavoráka tata zakázal přesun všech vraků ze zahrady rodiny Cramptonových a povolil přístup pouze jedný (doposud) pojízdný káře s obytným přívěsem. Na tento malej rozhrkanej přívěs jeho výrobce v momentě dobrosrdečnýho vrtochu napsal hrdej název: Malý César. Naštěstí se Francois zapřel a trval na tom, že tento pojízdnej hnus musí jít za barák, kde je aspoň trochu ukrytej před pohledy kolemjdoucích.
Kromě toho, že je tak hnusně materialistickej křeček, můj spolubydlící ke všemu ještě strašně smrdí. Nevím, ale dřív sem si toho nevšim. Možná to bylo tím, že sem ho nikdy nezažil v tak koncentrovaný formě. Když si dovybaloval svý krámy, moje místnost vypadala jako skladiště duševně chorýho batolete a smrděla jak žumpa.
"Teda, Nicku, není to žůžo?" rozplýval se. "Máš na svým kompjůtru nějaký hry?"
"Jestli mi na počítač sáhneš, zabiju tě," odpověděl sem. "A dej si to svoje smradlavý nintendo z mý postele."
"Hele, neporoučej mi, Nicku. Můžu zapnout tvůj neónovej nápis?"
"Opovaž se tady dotknout čehokoli mýho! Opovaž se!"
"Nicku, tohle bude špica. Uvidíš. Sem tak šťastnej. A taky tady budu mít kamu. Nicku, nebudeš si náhodou měnit slipy?"
"Samozřejmě že ne. Právě sem se oblík," odpověděl sem. "A co je ti do toho?"
"Jen sem se ptal. Proč seš hned tak protivnej? Nechceš si zkusit nějaký z mýho oblečení? Mám ho haldy."
"Ne, díky, Dwayne," odpověděl sem. "Halloween je zase až za rok."
Do školy sem dorazil akorát na voběd. Vijay i Hároš byli šokováni další tatovou nehorázností.
"Víš co, Nicku," navrhl Hároš, "kdybys to doma nemohl vydržet, mohl by ses nastěhovat k nám. Máme spoustu místností a myslím, že mým rodičům by to nevadilo."
"To myslíš vážně, Franku?"
"Jasně. Řek sem mámě, že máš rád Franka Sinatru, a ona z toho málem měla tele. Řekla mi, abych tě někdy pozval. A máš si přinést desky."
"Díky, Franku. Je to velice lákavé. Kdoví, možná tě vezmu za slovo."
"Zeptej se dnes svýho otce," řekl Hároš.
Teda, bydlet v nádherným sídle se starší sexy ženskou, která sdílí můj hudební vkus. To by byla příležitost pro duchovní růst.

19:45 - Můj odpornej takzvanej fotr řek, že ne.
"Proč ne?" požadoval sem vysvětlení. "Kolik jen ti ušetřím peněz!"
"Tvé matce by se to nezamlouvalo," odpověděl.
"Proč by jí to mělo vadit?" zeptal sem se.
"Do toho ti sakra nic není," setřel mě.
"Máma ti na mě platí alimenty, že?" napadlo mě.
"Ale, ale, ty chytrolíne. Do toho ti taky nic není. A kdy už se zbavíš všech těch zasranejch psů?"
"Vždyť jó," řek sem nezávazně.
Tata je tak průhlednej. Podívá se na mě a vidí dolary. Stal sem se pro něho hlavním zdrojem financí. To si nenechá jen tak vzít. Moje situace je horší než zoufalá, je beznadějná. Trpkou pravdu nelze obejít: Sem vězněm Dwaynova pekla. Dýl psát nemůžu. Okamžitě musím na čerstvej vzduch. Dwayne si právě uprdl tak, že by to zamořilo okresní město.
Sobota, 3. listopadu
Těžká noc. Ráno sem si dal tři tepláky silného Černého kafe, a stejně se cejtím jako po nezdařeným experimentu se spánkovou deprivací. Včera o půl dvanáctý v noci sem se zamkl v koupelně, abych se převlík do pyžama. Když sem se posléze vrátil, stál můj spolubydlící nahatej u svý postele s ptákem takový velikosti, že by ho měli vystavit coby Div přírody. Pokud je to opravdu tak, že velikost penisu je nepřímo úměrná inteligenci, pak nechápu, proč se tento fakt předškolákům tají. Klidně bych se byl vykašlal na hodiny domácích úloh, čuměl na bednu, šťoural se v nose a nechal přírodu, aby se vyřádila.
"Čau, Nicku," řekl Dwayne a bylo na něm vidět všechno, kromě studu. "Nač máš na sobě to pyžamo?"
"Dwayne, prosím, obleč se!"
"Ale Nicku. Co se děje? Dyk sme oba kluci."
"Dwayne, pokud se okamžitě neoblečeš, zavolám tvou mámu."
"To je blbec," zamumlal a neochotně na sebe nasoukal smradlavý zapocený trencle.
"Ty, Nicku, nechceš celou noc hrát nintendo?"
"Ani náhodou. Sem unavenej. Deme spát."
"Ale Nicku. Ty přece nespáváš! Zapomněls?"
"Jo, vlastně. Zapomněl sem. Tak jo, budu si číst. A ty spi."
"Ale já nejsem unavenej, Nicku. Můžu si vlézt za tebou do postele?"
"Určitě ne."
"Proč ne? Nemáš mě rád? Já tebe jo. Děsně."
"Dwayne, ty zůstaneš ve svý posteli. Já zůstanu ve svý. Opovaž se přejít ten prostor mezi našema dvěma postelema. Budu ječet, jako by mi šlo o život. Je to jasný?"
"Proč mě nemáš rád, Nicku?"
"Mám tě rád jako kamaráda, Dwayne. A teď už spi."
Náhle se dům rozechvěl zemětřesením o síle 8,2 stupně Richterovy stupnice.
"To je máma s panem Fergusonem," oznámil mi Dwayne. "Asi to teď dělaj. Hele, Nicku, byls překvapenej, dyž ses poprvní dověděl o sexu? Já jo."
"Myslím, že mě to ani tak moc nepřekvapilo. Přišlo mi to celkem logický."
"Užs to dělal často?"
"Po tom ti nic není, Dwayne. A teď už spi."
"A máš holku, Nicku?"
"Jo, mám."
"A děláš to s ní často?"
"Celkem jo. Teď už spi. Snažím se číst."
"Kdybys poprosil svou holku, myslíš, že by to se mnou taky dělala?"
"Dwayne! Nebuď směšnej. Kluci si přece holky nepučujou."
"Proč ne?"
"Protože proto. Muži sou instinktivně soutěživí. Proto sou neustále války, aby se tím zamezilo přelidnění světa."
"Už rozumím. Ty se bojíš, že by ta tvá holka přišla do jinýho stavu. Já bych ho zavčas vytáh, Nicku."
Tato konverzace se táhla do hluboký noci. Kdykoli mě spánek přivinul na svý teplý ňadra, Dwayne položil další absurdní otázku. Když sem nakonec vehementně odmítl uvažovat o tom, proč maj kluci jen dvě varlata, když prstů na rukách i na nohách maj po desíti, můj ukecanej vyšetřovatel přerušil výslech a zmlkl. Ale ne na dlouho. Právě, když sem usínal, někdo mi zachroptěl u hlavy. Byl to Dwayne. Můj spolunocležník ze spánku troubí jako šest slonů v říji.
Chvíli poté, co sem konečně usnul, sem se vyděšeně posadil, když do místnosti bez klepání vstoupila paní Cramptonová, s růžovou síťkou na vlasy z umělý hmoty a v krátkym flanelovym županu, kterej vypadal jak cirkusový šapitó.
"Dobré ráno, Nicku," řekla a začala zuřivě třást svým chrápajícím synem.
"Vyspal... ses... dobře?"
"Kolik je hodin?" zanaříkal sem.
"Šest... čtyřicet... pět," odpověděla vesele a pořád ještě třásla Dwaynem. "Je na čase... vstávat... a zářit!"
Konečně přestal chrápat, což bylo znamení, že pomalu nabývá vědomí. Ale teprve až byly obě jeho oči otevřený, přestala jeho matka s buzením
"Kde sem?" zeptal se ospale.
"Doma... Máš... nový... domov," odpověděla. "A... nového... bratra. Promiň, Nicku... za to vzbuzení... ale... doktor říká,

že... Dwayne... musí... pravidelně... vstávat."
"To přece nevadí, mami," řekl Dwayne s úsměvem. "Nicek přece nespí. On je alergickej."
17:30 - Teď mám chvilku soukromí a můžu dopsat svůj deník. Dwayne je v kuchyni a pomáhá svý mámě s večeří. Smažený vepřový sádlo je cejtit až sem. Paní Cramptonová si dělá starosti s tím, že její snoubenec je moc hubenej, a tak rozhodla, že podstatně zvýší kalorickou hodnotu našich jídel. Má strach, aby tata nemusel brzy zpevňovat podlahu.
Pan Ferguson se dnes ulil ze svejch stávkařskejch povinností. Ozvalo se jeho starý zranění z mírový demonstrace proti válce ve Vietnamu a způsobilo, že musel zůstat většinu dne v posteli. Ten člověk vůbec nevypadá zdravě.
Odpoledne mě pan Preston v práci načapal, jak spím v naší odpočívárně.
"Nicku, co to děláš?" zjišťoval.
"Ale... studuju povrch tohoto stolu, pane," koktal sem. "Není to náhodou ořechová dýha?"
"Ano, černý ořech. Velmi dobře, Nicku," můj zaměstnavatel si nalil šálek kávy a posadil se vedle mě. "Chtěl jsem se tě, Nicku, na něco zeptat."
"Ano, pane Prestone?"
"Týká se to mého syna Trenta. Jak asi víš, je ve škole v Santa Cruz."
"Ano, pane."
"Tak mě napadlo, jestli jsi o něm něco neslyšel. Myslím jako o nějakých činnostech, ve kterých by se angažoval."
"Myslíte jako windsurfing?" ptal sem se.
"Ne, něco možná méně, jak bych to tak řekl, oběma nohama na zemi."
"Myslíte plavání?"
"Ne, Nicku. Vůbec nemám na mysli žádný sport. Neslyšel jsi náhodou, že by byl můj syn zapleten do něčeho... nelegálního?"
"To teda ne, pane Prestone. To vůbec na Trenta nevypadá."
"Samozřejmě, že ne," odpověděl. "Taky jsem si to hned myslel. Ale i tak, kdybys náhodou zaslechl něco, co se týká mého syna, velice bych ocenil, kdybys mi to sdělil."
"Můžete se spolehnout, pane Prestone."
"Myslím to vážně, Nicku. A prosím, abys to nechápal jako, no jako špiclování."
"Ne, pane," řek sem. "To by mě ani nenapadlo."
"Vypadáš unaveně, Nicku. Nechceš si vzít na zbytek dne placené volno?"
"Rád, pane Prestone, a mockrát děkuju."
Po cestě ke dveřím sem mrkl na zaprášený dřevěný hodiny nad dveřma. Veliká překližková ručička ukazovala, že za dvanáct minut bude konec pracovní doby. Velkorysý gesto mýho zaměstnavatele ho nestálo ani doláč. Ale co, aspoň vím, že šeptanda už dospěla k těm správnejm uším. Zdalipak to už zaslechli i Sheeniny rodiče?
Doma na mě čekala pohlednice se třema opálenejma plážovejma slečnama oblečenejma jen do svý bronzový kůže a maličkejch, strategicky umístěnejch lastur. Naškrábanej vzkaz na druhý straně zněl:
Milý Nicku,
Po dlouhotrvající indispozici, která málem ohrozila jeho sportovní kariéru, pálkař Honus Wagner, velká ligová naděje, včera poprvé dosáhl oběhu domů. Zápas se konal v noci za naprosté tmy. Domácí tým postavil jako házeče nezaměnitelného M. "Baba" Filberta. Honus si narychlo upravil svou výzbroj, vzal si nové rukavice a odpálil dlouhý vysoký míč hluboko do středního pole. "Baseball je velmi příjemný sport," poznamenal po zápase. "Všem svým fanouškům ho doporučuji."
Tvůj kamarád Honus

P.S. Tvá značka baseballových rukavic slavnému sportovci nevyhovuje. Nestojí za zlámanou grešli.
Sakra, tak další kámoš je z toho venku. Levák i přes svý zkrácený mužství vesele souloží se svou milovanou sexy bombou, zatímco já - normální v každým směru - trávím noci se spolubydlícím z pekel. Je to smradlavé, panebože?
21:15 - Volal sem Sheeni, Vijayovi, Hárošovi i Levákovi, ale nikdo z nich nebyl doma. Každej se nějak společensky vyžívá, jen já ne. I ti tři takzvaní dospělí, se kterými zde žiju, sou někde na tahu. Tata si vzal šlajfku a nechal si umejt a naleštit svýho bavoráka. To může znamenat jediný: je na lovu další štětule. Jako obvykle se modlím, aby byla nejen na starší, ale i na mladší.
Dwaynova klidná povaha mě i nadále fascinuje. Přestože sem ho před deseti minutama nemilosrdně seřval za to, že se pokoušel nacpat svý nintendo do drajvu mýho péčéčka, teď mi přines hrnek horkýho kakaa. A dobrýho!
Dýl už psát nemůžu. Sem schvácenej nečekanou vlnou únavy. Musím jít hned do pos....
Neděle, 4. listopadu
Podivná noc. Nejdřív sem měl hrůzostrašnej sen, ve kterým sem se - zdálo se mi, že hodiny - pral s nadrženým mrožem. Ráno sem se probudil s bolestí hlavy, pohmožděnýma žebrama a podivnou bolestí v zadnici. Podivný na tom bylo to, že moje pyžamo, který sem si určitě před usnutím oblík, bylo teď na zemi vedle mý postele. Když sem si spočítal jedna a jedna, došel sem k hroznýmu závěru.
"Dwayne!" zařval sem.
Chrápání okamžitě ustalo. "Ach, brý ráno, Nicku," zívl můj spolubydlící a vyslal na mě přes pokoj závan zkaženýho dechu. "Už je čas vstávat?"
"Je načase zodpovědět pár otázek," odpověděl sem a snažil se zůstat klidnej. Cos mi to dal včera do toho kakaa?"
"Do jakýho kakaa?" zeptal se nevinně.
"Nelži, ty kreténe! Dals mi do něho prášek na spaní, že jo?"
"Ne, dal sem ti tam dva. No a co?"

"No a co ještě jsi dělal, ty odporný prase? Já to na tebe řeknu tvý mámě!"
"Jestli na mě budeš žalovat," začal mi vyhrožovat, "řeknu tvýmu tátovi, že posíláš ty pilulky do Santa Cruz."
Ta výhružka mě zbrzdila, ale tvrdohlavej Francois se nedal: "Tak za to mi zaplatíš, Dwayne," řekl chladnokrevně.
"Udělám ti ze života peklo na zemi!"
"Nebuď blázen, Nicku," zaprosil Dwayne. "Mám tě rád. Můžeš mi to taky udělat. Kdykoli. Chceš teď hned?" Odhodil deku, čímž odkryl odporný hory pohyblivýho růžovýho sádla.
Právě v ten moment vstoupila do místnosti paní Cramptonová. "Chlapci, je čas vstá... Dwayne! Kde máš pyžamo?"
"Nick mě přinutil, abych si ho sundal, mami," řekl a rychle si zalezl zpátky pod deku. "Sám si ho sundal taky!"
"Ty lháři!" zařval sem.
"Nicku!" zvýšila hlas, nikoli tempo paní Cramptonová. "Ty... seš... taky vyslečenej?"
"Po tom vám nic není," odpověděl sem. "A prosím, abyste před vstupem zaklepala."
"Necháš... mýho... syna... na pokoji," řekla třesoucím se hlasem. "Je... to... hodnej... kluk. Nechci... abys ho... kazil... svýma odpornostma."
Francois sice zuřil, ale já sem měl pocit, že situace vyžaduje přítomného rodiče trochu uklidnit.
"Nic špatnýho sme nedělali, paní Cramptonová," ujistil sem ji. "Bylo nám jen včera večer horko. To víte, babí léto."
Venku bylo mlhavě šedo, patnáct stupňů a pršelo. Paní Cramptonová však byla ochotna mý vysvětlení přijmout.
"Když... je vám... horko, chlapci, otevřete... si okno. Nesundávejte... si příště... pyžama. To je... neslušné."
"Tak jo, mami," řekl Dwayne poslušně.
"Určitě to nemám v plánu!" odpověděl sem a zíral vztekle na jejího syna.
"A teď vstávat,... hoši," řekla. "Dělám... na snídani... polentu."
10:15 - Rozhodl sem se, že už nikdy s Dwaynem nepromluvím. Když sem pomalu polykal polentu (zase další zavádějící eufemismus pro obyčejnou kukuřičnou kaši), náhle mě napadlo, že už možná nejsem panic. Kéž by tak někde seděla komise expertů, jejichž úkolem by bylo rozhodnout tyto technický problémy pro puberťáky. Kdybych mluvil s tím debilem, zeptal bych se ho, jestli si nezapomněl navlíct kondom. Ale spíš ne, jak toho idiota znám. Takže nyní ke všem těm puberťáckejm haváriím, jako sou jebáky a tanec na veřejnosti, přibude další - strach ze smrtelnejch pohlavních chorob. Můj spolubydlící je naštěstí tak kolosálně odpudivej, že jeho okruh sexuálních kontaktů musí být zákonitě minimální.
Tata je pořád ještě zalezlej ve svý ložnici. Nepřišel ani na snídani. Už sem se díval po těch neklamnejch znameních - jako je cizí auto před barákem, špačky se zbytky rtěnky v popelníku, cizí spodní prádlo na stínítku lampy - ale po štětuli ani vidu ani slechu. Zdá se, že dnes v noci sem byl jedinej, kdo tady byl vysouloženej. Náš další Don Juan pan Ferguson si nechal přinést snídani až do postele. Ten člověk vypadá strašně přepadle. Dneska zas nebyl u svých stávkujících - velice špatný znamení, ptáte-li se mě.
11:30 - Právě zazvonil telefon a D----e podal sluchátko mně. Po pracný dezinfekci sluchátka sem řekl: "Halo?"
"Nickie, jsi to ty?"
Byla to má matka chycená do dalšího tragickýho manželství.
"Představ si, Nickie, Lance chytil toho zloděje!"
"Opravdu?" zeptal sem se v šoku. "Koho?"
"Nějakej indickej taxikář ze San Jose!"
Šourek se mi sevřel úzkostí. "Hm, a co říkal?"
"Samozřejmě to zapíral, ale přímo u něj v bytě se našel můj televizor a video."
"Zavřeli ho?"
"Ale ne. Okamžitě ho deportovali."
"Deportovali?" zeptal sem se a snažil se nezpanikařit.
"Jo. Celou jeho rodinu poslali zpátky. Dobře jim tak. Všichni tady byli na propadlý turistický víza. Dovedeš si představit tu drzost? Naštěstí měli na dopravním inspektorátě evidovaný kvůli řidičáku jeho otisky prstů."
"To znamená, že případ je skončenej, ne?" řek sem a snažil sem se na to koukat z tý pozitivní stránky.
"Ale ne," řekla máma. "Lance pořád ještě sleduje další podezřelý stopy. On si myslí, že se té loupeže zúčastnilo více pachatelů. No a co u vás novýho? Otec ještě šílí?"
"Asi jo, mami. Chtěl sem se tě zeptat - posíláš tatovi na mě alimenty?"
"Samozřejmě, Nickie. Čtyři sta dolarů měsíčně. Víc si teď, když čekám Lance mladšího, nemohu dovolit."
Čtyři sta dolarů měsíčně! Tatovi z toho musí zůstat nejmíň tři kila za nehtama. To sou ročně skoro čtyři tácy!
"Mami," řek sem láskyplně, "nemohla bys ten šek posílat na mý jméno místo na tatovo?"
"Nickie, neblázni. To přece nemůžu udělat. A co se děje? Je tata škrob jako obvykle?"
"Šílenej!" řek sem.
"Nickie, ti inspektoři, co čmuchají kolem toho požáru, sem nějaký čas chodili, ale zdá se, že teď už je všechno v pořádku a že by ses mohl vrátit domů. Co ty na to? Copak tady nechceš být, když se ti narodí bratříček?"
"Strašně bych rád, mami," lhal sem. "Ale co škola? Právě teď sem velice studijně zaneprázdněnej."
"Tak jo," řekla, "to je hezké. A jaký sport teď momentálně provozuješ?"
"Žádný, mami," odpověděl sem. "Rozhod sem se jít z pískoviště přímo do národní ligy."
"Dej si majzla na pusu," odpověděla.
To už sem někde slyšel.
Když sem zavěsil, napsal sem tento stručnej dopis a beze slov ho podal adresátovi:
Milý tlustý úchyle,
Za daných okolností to neshledávám příliš rozumným, abychom společně bydleli v jedné místnosti. Vzhledem k tomu,

že ten pokoj byl původně můj a ty jsi vetřelec, věřím, že by bylo na místě, abys vypadl. V domě další volné místnosti nejsou, a proto Ti navrhuji, aby sis sbalil svých pět švestek a odstěhoval s nimi i svou hnusnou osobu do vašeho obytného přívěsu za domem. Prosím, abys tak učinil do setmění, jestli je to v lidských silách.
Srdečně Tě nenávidím
Nick Twisp
S notným drbáním se na hlavě a polohlasným mumláním se D----ovi konečně podařilo přelousknout můj dopis. Pak řekl: "v žádným případě."
Zuřivostí bez sebe sem načmáral další vzkaz a hodil sem mu ho.
Ten analfabet se na něho zběžně podíval a prohlásil: "Je mi jedno, co říkáš, Nicku. Já se ven stěhovat nebudu, aby mi tam umrzly koule. Když chceš bejt takovej nafoukanej snob, běž si tam bydlet sám!"
Dusil sem se sopečným vztekem a právě sem vodcházel, když tu se náhle vymotal z ložnice tata. Vlasy neučesaný, brada nevoholená a levý oko nevotevřený. Svítilo všema barvama duhy (ale převládaly děsivý odstíny purpuru) a bylo napuchlý jak papuč.
"Tati, nevadilo by ti, kdybych se odstěhoval do přívěsu Cramptonových?"
"Je mi naprosto fuk, co budeš dělat," odpověděl.
Vzal sem to jako vyjádření souhlasu. "A co se ti stalo s okem?" pokračoval sem.
"Do toho ti do prčic vůbec nic není," odpověděl.
Tata nemluví. Nejspíš dostal tvrdou lekci, že štětule v zapadákově se o sebe umí postarat. Měl štěstí, že s sebou neměla třeba revolver.
16:30 - Píšu to ve svým maličkým, břízou obloženým pokoji na kolečkách. K mýmu překvapení se paní Cramptonová ani na okamžik nezdráhala, když sem se jí zeptal, jestli bych se mohl odstěhovat do jejich přívěsu. Možná byla ještě pořád pod zneklidňujícím dojmem dnešní ranní naháčský scény. Svolila, zdálo se mi, že s nadšením, a dokonce mi našla starý elektrický kamínka, abych neomrzl. Můžu pustit kamínka a počítač, ale pak už obyčejná žárovka vyhazuje pojistky. Takže mám na výběr. Můžu psát v zahřátý tmě nebo při mrazivým světle. Asi zkusím postupně obojí, abych viděl, která varianta bude pro mou prózu přínosnější.
Život v přívěsu není zdaleka tak špatnej, jak sem myslel. Počítač sem si nainstaloval na malý jídelní stoleček v přední části. Mám tam malý propan-butanový sporák na ohřátí čaje, malý umývadlo na čištění zubů, jednu zbytečně velkou skříň na svých pár kousků oděvů, dva zatuchlý šuplíky na spodní prádlo a vzadu dvojitou postel, kdyby se tu náhodou ukázala Sheeni. A ze všeho nejlepší je mohutnej zámek na dveřích. Není tam hajzlík, tak sem si místo něho sehnal velkou skleněnou láhev. Na vinětě je napsáno "jablečný mošt", takže ji tu klidně můžu nechat stát lidem na očích, aniž bych se musel propadnout studem.
Hároš se tu zastavil s několika peprnýma novinkama, zrovna když sem si přestěhoval poslední kousky.
"To je docela perfektní," rozhlížel se kolem sebe, když se skloněnou hlavou prolízal trpasličím vchodem.
"Jo. Rozhodl sem se to brát jako svoje první literární doupě," odpověděl sem. "Předstírám, že je to umělecký studio. Posaď se, Franku."
Vzhledem k nedostatku židlí sme oba zároveň dosedli na postel - čímž se záď přívěsu náhle naklonila dozadu a přední část dopředu. Hároš vyskočil, aby to vybalancoval a zachytil můj klouzající počítač.
"Hele, proč si nedáš pod ten rám nějaký klíny?" zeptal se.
"Jaký klíny?" odpověděl sem.
Patnáct minut nato bylo mý miniaturní bydleníčko skoro tak rovný, jako obydlí těch šťastnějších.
"Děkuju ti, Franku," řek sem. "Můj život teď díky tobě získal na stabilitě. Dáš si čaj?"
"Ne, raději trochu moštu."
"Doporučuju ti raději čaj," odpověděl sem.
"Když nedáš jinak," pokrčí rameny. "Hele, viděls svýho otce?"
"Jo, vypadá, jako by zapomněl sklonit hlavu," řek sem. "Jak to víš?"
"Slyšel jsem všechny podrobnosti," řekl Hároš. "Od strýce Pollyho. Taky tam byl."
"Kde?"
"V tom baru Aréna u starý výpadovky. Tvůj otec tam dostal od jednoho z hudebníků nářez."
"Od Paula?" zeptal sem se vzrušeně.
"Tak nějak to jméno znělo," potvrdil Hároš. "A jedna kočka ho taky kousla do ucha. To byla nejspíš Lacey. Strýc Polly říkal, že měla vnady jako dvojitá kosmická loď."
"To musela být Lacey," potvrdil sem jeho odhad. Tak proto tata chodil s rukou na uchu.
A já myslel, že třeba uvažuje o místě rozhlasovýho komentátora.
Popíjeli sme čaj a já vyprávěl Hárošovi novinky z Oaklandu.
"Teda, oni ho deportovali!" řekl. "To je blbý. Tihle chlápci jsou pak dlouho mstiví. Třeba se pokusí dostat zpátky přes hranice a vyřídí si to s náma."
"Možná. Ale těžko nás najde. To mě tak nebolí. Franku, už ti někdy brali otisky prstů?"
"Myslím, že ne," odpověděl. "Vzali mi leda otisk šlapky, když sem se narodil."
"To by nevadilo," řek sem. "Pokud vím, taks nohama neotevíral lednici mý matky. A nevíš, jestli mají někde zaznamenaný Vijayovy otisky prstů?"
"To teda nevím," řek Hároš. "Zavolejme mu."
Tata a pan Ferguson seděli před televizí, koukali na ragbyovej zápas a vypadali jako poslední přírůstky starobince.
Prošli sme s Hárošem kolem nich do tatovy ložnice a vytočili Vijayovo číslo. Párkrát to zazvonilo a sluchátko zvedl pan Joshi. Jeho hlas zněl pěkně nakvašeně.

"Dobrý den, pane Joshi," řekl sem. "Je doma Vijay?" "Mladý muži, co jsem to slyšel o tvém nestoudném chování vůči mé dceři ve veřejné knihovně?"
"Prosím?"
"Byl jsi spatřen, jak smilně líbáš Apurvu. Je tomu tak?"
"Apurvu?"
"Ano, moji dceru. Nepokoušej se to zapírat! A to jsem tě přijal ve svém domě! Příliš mě to nepřekvapuje. Chlapci jako ty nemají respekt před ničím. Neopovažuj se ještě někdy scházet s mými dětmi."
"S vašimi dětmi?"
"Nařídil jsem jim, že s tebou již nikdy nesmějí mluvit. Již nikdy více. Dál si s tebou nemám co povídat. Sbohem!"
"Moment, pane Joshi. Mohu se vás zeptat ještě na jednu věc?"
"No dobrá, oč jde?" chtěl vědět.
"Nevíte náhodou, jestli někdy brali Vijayovi otisky prstů?"
"Zcela určitě nikoli," odpověděl. "Jedině snad u příležitosti jeho žádosti o trvalý pobyt. A nyní již sbohem!" klik.
"Špatný?" zeptal se Háros.
"Vypadá to blbě," odpověděl sem unaveně. "Apurva je pro mě nyní oficiálně nedostupná a Vijay si možná bude muset žádat o podmínečné propuštění, pokud se bude chtít nechat zapsat na Stanford."
"Neměli bysme mu to říct?" zeptal se Háros.
"Spíš ne," odpověděl sem. "Přece ho nechceme vystavit panice. On by pak moh udělat něco nepředloženýho, jako že by se třeba přiznal."
22:30 - když sem se chystal do postele, polekaly mě kradmé kroky u přívěsu. Rychle sem zhasl lampu a opatrně vyhlídl malým okýnkem nad postelí. Stejným kulatým okýnkem dovnitř čuměla odporná, svitem měsíce ozářená zrůda - Dwayne.
Rychle sem stáhl ušmudlaný záclony a ze všech sil zařval: "Pomóc, úchyl!"
Následovalo přidušený zaklení a chvatnej úprk.
Budu si muset osvojit bojový taktiky viet-kongu a připravit kolem dokola pár pastí. Jen nevím, kde seženu tak vostrý bambusový tyče.
Pondělí, 5. listopadu
Další neklidná noc. Ukázalo se, že matrace je plná vyboulenin a strašně smrdí voňavkou ă la Dwayne. Musím to změřit, jestli by se sem náhodou nevlezla matrace z mýho pokoje. Všechny okna byly orosený, a přestože kamna jely celou noc na plný obrátky, podlaha byla dnes ráno ledově studená jak hrob. A taky mám vážnej důvod se domnívat, že tady nejsem tak úplně sám. Když sem otevřel šuplík se spodním prádlem, našel sem tam dvě čerstvý myší hovna a vykousanou díru do mých nejlepších ponožek.
Ale všechno toto je směšné ve srovnání s tím, jak osud opět udeřil: můj domlácenej pomatenej fotr s prokousnutým uchem opět utrpěl další ze svých pracovních neúspěchů!
DOSTAL PADÁKA!
Slečna Plinyová ověřovala fotografickej obsah oregonskýho článku mýho táty a našla záznam o tom, že podobným tématem se zabýval jistej zapadlej kanadskej časopis o lesnictví.
Nevím, jakým zázrakem se jí podařilo nalézt konkrétní číslo v našem archívu, nicméně zjistila, že stránky, o kterých je řeč, byly tajemně vytrženy. Pojalo ji podezření a zatelefonovala vancouverskýmu nakladateli, který jí okamžitě odfaxoval kopii onoho článku. Důkazů pro podezření z obšlehnutí bylo habaděj. Kromě několika pravopisnejch chyb v tatově verzi se ony dva články ani slovem nelišily.
Když sem přišel po škole do kanceláře, byl tata už minulostí. Jeho zabordelenej stůl byl vyklizenej, zarámovanej portrét Ernesta Hemingwaye vyhozenej, jeho pečlivě napsaný méno na vyhrazeným parkovišti už někdo přestříkal. Jediný, co po něm zbylo, byla dusná atmosféra plná vzteku a těžce skrývaných výčitek.
Rychle sem si z toho vypěstoval vážný komplex pocitu viny. To je přesně to, když se říká, že hříchy otců přecházejí na jejich syny.
"Mám také odejít?" zeptal sem se pana Prestona nesměle.
"To nebude nutné," odpověděl chladně. "Ale proč jsi nás mylně informoval, když jsi tvrdil, že otec je v Oregonu?"
"Přikázal mi to," odpověděl sem.
"To plagiátorství je hrozné," pokračoval můj zaměstnavatel vyčítavě, "ale ta smyšlená zpráva o cestovních výdajích, tak to je podvod, sprostý a jasný."
"Ano, pane," odpověděl sem a studoval přitom svý tkaničky.
"Ale nesmíme zapomenout, pane, že Nicholas si vedl při práci docela dobře," zastala se mě slečna Plinyová.
"V to doufám," řekl pan Preston nepřesvědčivě. "V poslední době jsem si všiml jistých nepřesností v kartotéce."
"To je asi mou dyslexií, pane," lhal sem. "Někdy se mi prostě popletou písmenka."
"Ale proč ses pak nechal zaměstnat jako archivář?" chtěl vědět.
"Otec mě přinutil," přiznal sem se.
"Tak dobrá, pokračuj v práci," odpověděl. "A už se o svém nešťastném otci ani slovem nezmiňuj."
"Ano, pane," zamumlal sem.
Zbytek odpoledne sem strávil plně zaujat zařazováním kartotéčních lístků. Pan Preston má pravdu - je to pěknej zmatek. A tohle všechno následovalo po více než obvykle stresujícím dnu ve škole.
Vijay nechtěl bejt nikomu za vola, a tak trval na tom, abychom mu okamžitě vybalili, co "tahle záležitost s otisky prstů" má znamenat.
"Proč to zrovna vás zajímá, jestli mi někdy brali otisky prstů?" zeptal se Hároše zpytavě.

"No, Nicku, proč nás to zajímá?" přihrál mi to Háro.
"No, hm, jen mě tak napadlo, jestli bychom neměli začít nosit gumový rukavice, když tak chodíme a popisujeme ty hajzly. Víš, to kdyby se náhodou poldi zajímali."
"Ale Nicku, to je naprostá paranoia," odpověděl Vijay. "Přece nebudou volat specializovaný detektivy na případ neškodného vandalismu na školních záchodcích. Kromě toho na těch zdech musejí být desetitisíce otisků."
"Máš samozřejmě pravdu," řek sem a rychle změnil téma. "Hele, kdo to na mě a na Apurvu práskl tvýmu otci?"
"Kdoví?" odpověděl Vijay. "Říkal jsem ti, že jde o vysoce riskantní strategii. Moje sestra včera probrečela celý večer."
Jak milé!
"Vijayi, řekni Apurvě, že mi taky chybí," řek sem.
Podíval se na mě nechápavě. "Ona nebrečela proto, že je odloučená od tebe, Nicku. Brečela kvůli tomu psovi, kterého pro ni krmíš. Otec řekl, že ani na něho se nesmí zajít podívat."
"Aha," odpověděl sem. "Tak to je... vopravdu špatný."
"Ano," pokračoval Vijay, "a samozřejmě ani já si nesmím opovážit, aby mě s tebou někdo viděl. Musíme být nenápadní, dokud se táta neuklidní, nebo dokud nevyvdá Apurvu. Háro bude sloužit jako naše spojka mimo školu."
"Jasně," řekl Háro.
"Něco novýho?" zeptal sem se.
Háro se rozhlídl kolem a ztlumil hlas: "Viděl sem dnes ráno Janici Grifflochovou sedět před ředitelnou."
"Jak vypadala?" zeptal se Vijay.
"Jaksi divně," odpověděl Háro. "A její mejkap byl celej rozmazanej."
"Jako kdyby brečela?" zeptal sem se.
"Tak ne," řekl Háro, "spíš jako by se jí hrozně třásly ruce, když si to patlala."
"Dobrý," řekl Vijay. "To ji naučí."
"Naučí za co?" vyzvídal sem.
"Za bezcharakterní oportunismus," odpověděl. "Právě se přihlásila do školního klubu mladých republikánů. A chtěla být u mě v komisi!"
21:40 - kdo by to byl řek? Moje matrace je o deset cenťáků delší a tudíž se do Malýho Cézara nevleze. Takže na další kdovíjak dlouhou dobu budu znát jen hrbolatej smradlavej odpočinek. Asi bych měl bejt vděčnej. Za pár měsíců taky můžu skončit v zachcaný betli houmlesácký ubytovny.
Když sem přijel domů, můj nezaměstnanej fotr končil druhou flašku kořalky.
"Kdes byl?" chtěl vědět.
"V práci," odpověděl sem. "Někdo tady musí vydělávat."
"Už tam nepáchneš," řekl výhružně. "Těm bastardům řekneš, že končíš."
"Ale táto, jak budu vydělávat?"
"Jsou tu i jiný možnosti. Já jim ukážu! S Twispama nebudou jen tak zametat. V každým případě toho idiota budu žalovat."
"Za co?" zeptal sem se.
"Náklady za zmrzačenou ruku!" odpověděl a hbitě si svou zraněnou končetinou dolil další sklinku kořalky. Musí si dát majzla, aby právní zástupci pana Prestona nenamontovali do jeho příručního báru videokameru.
V kuchyni zatím pan Ferguson a D----e loupali ořechy na kulinářský veledílo paní Cramptonový s názvem "Ořechová blaženost bez ohledu na nezaměstnanost".
"To s tvým otcem mě opravdu mrzí," řekl pan Ferguson a vypadal nezdravě bledě.
"On se z toho určitě dostane chlastem," poznamenal D----e.
"Aspoň není v lapáku za pokus o vraždu," řekl Francois směrem k lednici. "Doufám, že se to nikdo ve škole nedozví."
D----e nervózně polkl. "Pokud jo, pak jim taky pár věcí vyzvoním."
Spočítal sem svý finance: osumadvacet dolarů a dvanáct centů na hotovosti a třináct dolarů a třiašedesát centů v bance. Ještě dostanu poslední mrzkou mzdu a budu pohozenej, s přílišným vzděláním a bez kvalifikace, na rezatým a ostnatým drátem zadrátovanej trh nedospělý práce. Teď lituju, že sem tak uspěchal ten velkorysej šek Sheeni. Určitě už proměnila mý tvrdě vydělaný peníze za kosmetiku, která z ní učiní ještě přitažlivější kost pro všechny jiný než pro mě. Nesdílím tatův optimismus, že se mi podaří sehnat další flek. Odmítám být vykořisťovaným dělníkem rychlého občerstvení a balit žvance do křiklavejch sáčků z umělý hmoty. Už vím co! Dám si do novin inzerát na prodej svýho cennýho starožitnýho neonovýho vývěsního štítu.
Už je na čase, abych od toho odpornýho zvířete Alberta něco dostal nazpět. I když sem kupoval jen prošlý psí žrádlo druhý jakosti, stejně mě to přišlo na značný peníze. Škoda, že psi nežerou trávu jako krávy. Neutratil bych tolik prachů a už nikdy bych nemusel sekat trávu.
23:30 - Vytrvalý déšť začal bušit na plechovou střechu Malýho Cézara. Mám pocit, jako kdybych bydlel ve veliký popelnici. Jak usínají lidé v přívěsech ve vlhkých krajích? Lomoz je tak velikej, že by přehlušil i rockový bubeníky.
Úterý, 6. listopadu
Dnes sem přišel do školy s pětačtyřicetiminutovým zpožděním: budík nezazvonil. Nějakej vandal mi vytáhl ze zásuvky přívod elektřiny. Podezírám jednoho přiblblýho zloděje zákusků, kterej - jak mě ujišťuje Francois - si říká o ráznou odplatu toho nejhoršího druhu.
Janice Grifflochová má pod očima ty nejčernější kruhy, jaký sem kdy viděl u někoho, kdo zrovna neprchal před hladomorem. Nikdy sem netušil, že stát se republikánem s sebou nese tolik vnitřního utrpení. Na dovršení nelidskejch muk ji Vijay pověřil úkolem, aby zorganizovala registraci republikánskejch voličů mezi nezaměstnanejma dělníkama místní pily.

Dostal sem šílenou ránu, když sem Hárošovi v tělocviku popovídal o tom, že tatovi dali padáka. Zdá se, že já na stodolarovou prémii za případný získání dalšího stávkokaze nemám nárok (zbývá už jen pár volnejch míst). Můj takzvanej nejlepší kamarád Vijay ho už zapsal.
"Ale jak se dozvěděl o tom, že tatu vyrazili?" domáhal sem se uraženě informací.
"Nic nevěděl," odpověděl Hároš. "Nahlásil na prémii otce všech svých známých. I starší bratry, pokud mají řidičák. Má je všechny v záloze."
"Ale Franku, to přece není fér!" stěžoval sem si.
"Já vím, Nicku. Ale takový byly pravidla. Záloha je záloha. To přece víš."
Myslím, že je na čase svolat sjezd, kterej by zrevidoval nepsaný zákony, podle nichž se mají chovat mladí Američané. Pokud bude cizákům dovoleno takto zneužívat nešťastnejch děr v konvencích, pak může být ohroženej celej náš životní styl.
Při obědě mi Vijay kondoloval a řek, že ho mrzí to neštěstí, jež padlo na naši rodinu, a zeptal se mě, jestli bude otec večer doma. Řek sem mu, že nemám nejmenší tušení. Vijay pokrčil rameny, sáhl do nejhlubší kapsy a vylovil odtud propašovanej dopis od svý zamřížovaný sestry:
Milý Nicku,
Určitě jsi již slyšel tu strašnou věc. Otec odmítá naslouchat hlasu rozumu. Jako poslední naději jsem mu řekla pravdu - že jsme se jen snažili, aby můj drahý Trent začal žárlit. To ho ještě víc rozzuřilo. Dává Ti za vinu, že jsi mi nasadil tyto "neženské" nápady do hlavy. Jako kdyby nějaká rozumná dívka potřebovala v těchto věcech radit!
Otec mi vyhrožuje, že pokud se s Tebou ještě někdy setkám, že mi okamžitě dá inzerát na manžela do místních indických novin. Možná, že to myslí vážně, takže musím být nanejvýš opatrná. Nicméně se budu snažit to nějak zařídit, abych mohla přijít navštívit Tebe a Jeana Paula hned, jak se naskytne příležitost. Zatím se budu snažit jednostranně pokračovat v našem plánu.
Asi bych Ti to neměla říkat, ale otcovo reakční chování mě vhání do další vzpoury. Toužím ztratit svou nevinnost! Chci být špatná!
S láskyplným pozdravem
Apurva
Vzrušen do morku kostí, Francois napsal krátkej vzkaz, v hodinách dílen ho zalepil vysoce odolným lepidlem a předal ho Vijayovi k doručení.
Milá Apurvo,
Cítím totéž. Buďme špatní společně. Bydlím teď za domem v malém, velice soukromém rekreačním dopravním prostředku. Přijď, co nejdřív budeš moci.
Na Tvé rty čeká
Nick

P.S. Nedělej si starosti, tamtěch mám dost.
Pan Preston přijal mou rezignaci s výrazem džentlmena, kterým on opravdu je. Řekl, že chápe, omluvil mě ze zbytku pracovní doby, nechal mi vypsat šek a řekl slečně Plinyový, aby mi přidala sto dolarů jako odstupný. To je ale milej člověk! Teď mě trochu mrzí, že sem založil všechny jeho účtenky naprosto namátkově do různých míst kartotéky. Naštěstí pro nás pro oba je daňová uzávěrka ještě daleko.
Když sem vyklízel svůj skromnej kanclík, nechal sem na stole kopii Trentova deníku. Myslím, že pan Preston by se mohl o city svýho syna celkem zajímat, zvláště o ty pasáže, ve kterých píše o nedostatku vhodný antikoncepce v Ukiahu.
Před odchodem sem se byl se všemi osobně rozloučit. Pan Rogavere mi popřál všechno nejlepší a řekl mi, že mám takřka přirozenej talent pro grafickou úpravu. Slečna Plinyová řekla, že s mýma pravopisnýma schopnostma to určitě dotáhnu daleko v kterémkoli zaměstnání. Pan Preston řekl, že "i přes svůj původ" jsem "nadmíru slušný mladý muž". Nikdy sem netušil, že výpověď může člověku tolik zvednout sebevědomí. To je správnej krok k duševnímu zdraví!
Když sem naposled scházel ty uprášený schody, necítil sem lítost ani strach z finanční nejistoty, ale opojnej pocit úlevy. Zpřetrhal sem okovy. Byl sem svobodnej!
Jako svobodnej člověk, kterej má svůj osud ve vlastních rukách, sem kráčel do banky, abych tam uložil nečekaně vysokej šek. Pak sem šel do redakce novin a podal si inzerát. Žádám za ten štít pět set dolarů, ale v nejhorším případě sem ochotnej jít na čtyři sta pětasedumdesát.
Když sem dorazil domů, našel sem tatu, pana Fergusona a D----a vyložený jako nabalzámovaný mrtvoly před televizí a čumící na kreslený filmy. Zůstali tam až do tý doby, než je paní Cramptonová zavolala na večeři. Když se dosyta nacpali a nalili, vrátili se do svý původní pozice, připraveni na další videostimulaci.
Francois využil jejich zaujetí a vklouzl do mýho bývalýho pokoje. Ve tmě se čichem přesně zorientoval, našel D----ovy smradlavý školní boty, vytáhl jazyk a do každý z nich vytlačil značný množství zázračnýho zubního lepidla pana Fergusona.
Když se Francois vrátil do obýváku, tata zrovna s někým žvanil po telefonu.
Nerozuměl sem přesně, o čem mluvili, ale zaslechl sem slovo: "beton".
22:20 - Někdo zlehka zaklepal na dveře mýho přívěsu. Srdce mi poskočilo! Že by to byla Apurva? Tak brzy? Bohužel ne. Byla to paní Cramptonová, která přeběhla deštěm v obrovskym žlutym pršiplášti, aby mi řekla, že mám telefon. Hodil sem na sebe župan a přeběhl k zadnímu vchodu. Na ženu svý velikosti má paní Cramptonová neuvěřitelnou rychlost.
"Nickie, kdo bral ten telefon?" Byla to žena, která vlastní dálkovej ovladač k mýmu srdci.
"Sheeni, miláčku, to je ale příjemný překvapení. To byla paní Cramptonová, naše hospodyně."

"Určitě?" zeptala se Sheeni nevěřícně. "Na pomocnici v domácnosti má příliš smyslný hlas. A co u vás dělá hospodyně tak pozdě večer?"
"Ona tu teď bydlí," vysvětlil sem. "Společně se svým retardovaným synem a postarším snoubencem. Stalo se tady z toho ZOO. Otec přišel o práci a přinutil mě dát taky výpověď. Byl sem vykopnut ze svýho pokoje a bydlím na zahradě v přívěsu."
"To je hezké," řekla roztržitě. "Ach, Nickie, jsem tak sklíčená!"
"Co se děje, miláčku?"
"Taggarty a já jsme byly dnes ráno předvolány před disciplinární komisi. Nějak se dozvěděli, že jsem jí tu písemku napsala já."
"Ale ne!" vykřikl sem a v duchu políbil Bernice. (To je tak asi všechno, co bych byl ochotnej dělat se svou špiónkou.)
"Ale naštěstí - protože jsme obě výborné studentky a byl to náš první přestupek - nechali se přemluvit k benevolenci. Taggarty dostane z toho předmětu o stupeň horší známku a na celý zbytek tohoto školního půlroku máme podmínku."
"Aha, takže oni vás nevyhodí?"
"Samozřejmě, že ne, Nickie."
Teď zas bylo na mně, abych byl sklíčenej.
Sheeni pokračovala: "Máme na týden domácí vězení. A musíme odpracovat dvacet hodin trestu v jídelně. Je to skoro tak strašný jako být na vojně. Doufám, že si u toho nezničím ruce od mytí nádobí."
"Tvý nádherný ruce," vzdychl sem.
"Děkuji, Nickie. A taky děkuji za ten šek a milý dopis. Nickie! Říkal jsi, že tvého otce vyhodili z práce?"
Povyprávěl sem jí celou tu strašnou historii. Sheeni byla očividně zhnusena.
"Nickie, Trentův otec zaměstnal tvého otce na mé osobní doporučení. Jak si myslíš, že já teď asi vypadám?"
"Ty aspoň nemusíš chodit po světě s půlkou jeho chromozómů ve svý DNA," odpověděl sem. "Jak si myslíš, že se cejtím já?"
"Jak získá další zaměstnání?" zeptala se. "Pan Preston mu určitě nedá doporučení."
"Možná, že zvažuje naprostou změnu povolání. Objevila se zde možnost v oblasti dopravy. A jak se daří tvým rodičům?"
"Obávám se, že pomatení jako vždy. Otec mi včera večer zavolal a panicky se mě ptal, jestli vím něco o antikoncepci."
"Jo?" řekl sem s náhle oživeným zájmem. "A cos mu řekla?"
"Řekla sem mu, že moje znalost tohoto problému je dostatečná a že by se neměl zbytečně vzrušovat."
"A co na to řek?"
"Pokládal mi naprosto absurdní otázky o prodeji kradených antikoncepčních pilulek. Nechápu, kde rodiče berou ty svoje představy. Na toto téma mluvil asi šedesát únavných minut. Myslím, že by novináři měli být zodpovědnější. Rodiče jsou dost podezřívaví i bez těchto zbytečných senzací ve sdělovacích prostředcích."
"Takže tě nepřinutil opustit školu?"
"Nickie, proč se neustále vracíš ke stejně hroznému závěru. Samozřejmě že ne! Navíc, moji rodiče teď mají plno práce s milostným životem Paula. Díky bohu."
"Ještě pořád se nesmířili s Lacey?"
"To asi nebude tak jednoduché. Matka se konečně přestala modlit a snažila se tu ženskou podplatit, aby odešla. Ta odmítla. Matka teď chce nechat Paula unést a zavřít ho někam, kde by prodělal deprogramovací léčbu. Otec tomu zatím z právního hlediska oponuje. Na Den díkůvzdání bude velká legrace."
"Sheeni! Ty přijedeš?" zeptal sem se a ani sem nedoufal, že by přisvědčila.
"Ano, otec na tom trvá. Doufám, že se uvidíme, Nickie. Bude to sice obtížné, protože trest, pokud to moji rodiče zjistí, bude krutý."
"Najdeme nějakej způsob," přislíbil Francois.
"To doufám. Mám pro tebe, Nickie, milé překvapení."
"A co jako, lásko moje?"
"Taggarty slíbila, že se mnou přijede do Ukiahu. To bude legrace!"
"No k popukání," zamumlal sem. "Jak se jí daří?"
"Pořád je podivně spavá. Tento týden začala chodit na akupunkturu. Sice pořád ještě spí víc než normálně, ale tvrdí, že se jí zlepšily sny."
"Aspoň něco!" řek sem.
"Nickie, a myslel si vážně všechno to, co jsi mi napsal v tom dopise?"
"Samozřejmě, drahá. Co postrádám v materiálním smyslu, to doháním svou extravagantní upřímností."
Sheeni se zasmála. "Ach, Nickie. Mně se s tebou vždycky tak zvedne nálada."
Ještě pořád zahřátej teplem lásky se teď vrátim do svý pohodlný postele.
A sem zase zpátky. Někdo mi dal do povlaku na polštář psí hovno!
Středa, 7. listopadu
Dnes museli povolat do školy požárníky. Jeden z obézních studentů nemohl v šatně sundat boty. Snad to toho hňupa naučí nenosit boty bez ponožek. Nakonec se šikovným požárníkům podařilo studenta vyprostit za pomoci speciálních čelistí.
Během týto operace slečna Pomdrecková držela D----a za ruku a předstírala, že nahotu kolem sebe nevnímá. Již sem si několikrát všiml, že často zachází do šaten chlapců z toho či onoho důvodu. Možná má pocit, že dospívající jinoši v suspenzorech potřebují její okamžitou pedagogickou radu.
K mýmu překvapení mi Vijay dnes nepřinesl žádnou reakci na můj odvážnej návrh od svý od světa odloučený sestry.

Francois má pocit, že to je dobrý znamení, ale já si nejsem tak jistej. Skoro mě přesvědčil, že sme na nejlepší cestě k rychlýmu vyřešení našeho nejasnýho panictví.
Když už sme u nepodloženýho optimismu, Vijay je přesvědčenej, že brzy dostane za nábor mýho taty zaslouženou stodolarovou odměnu.
"Zpočátku ho to příliš nezajímalo," připustil Vijay. "Říkal něco o tom, že chce dokončit rozpracovaný literární projekt a zatím bude žít z podpory v nezaměstnanosti. Ale já jsem ho upozornil na to, že podle informací od mého otce nemá osoba, která byla ze svého místa vyhozena pro hrubé porušování pracovních povinností, na tuto dávku sociálního pojištění nárok. Pak už to byla jen otázka výčtu výhod nabízeného zaměstnání."
"A o jaký přesně šlo?" chtěl sem vědět.
"Příjemná práce venku, solidní výdělek, žádné dojíždění, žádné omezování svobody kouřit, žádný šéf, který by nahlížel přes rameno. Navíc jsem ho přesvědčil, že bude bránit principy svobodného podnikání a ničím neomezené konkurence. To ho možná přesvědčilo. Tvůj otec, Nicku, je jasně myslící patriot."
Divný, ale doteď sem si myslel, že se to navzájem vylučuje.
"Také jsem poukázal na to," pokračoval Vijay, "že v tomto kraji značná část ženské populace pohlíží na řidiče nákladních aut jako na pravé muže. I to trošku pomohlo. Závěrem našeho pohovoru začal mluvit o tom, že by mohl své zkušenosti z tohoto typu práce integrovat do svého románu."
To je skvělej nápad. Mohl by ho nazvat: Stávkokazem kvůli sexu.
Po škole sem neměl žádný zaměstnání, který by mě okrádalo o můj drahocennej čas, a tak sem se prošel do knihovny v naději, že tam narazím, však víte na koho. Ale místo překrásnejch indickejch vědátorek, skloněnejch - a rozkošně bezradnejch - nad příklady z algebry, sem tam našel jen vysušený starce žmoulající časopisy a intrikánský knihovníky. Jeden z nich, a to vím určitě, na nás žaloval Apurvině otci. Abych se jim všem za jejich kolektivní zradu pomstil, nechal sem je vyhledávat veškerý odkazy na mechanický inkubátor na vejce, což je předmět, kterej mě naprosto vůbec nezajímá.
Když sem odcházel, nenarazil sem na nikoho jinýho než na Paula, kterej vracel nějaký noty. Vypadal klidně a spokojeně - jak bych ostatně očekával od každýho, kdo tráví osum hodin denně v posteli s Lacey.
"Čau, Paule," řek sem. "Dej si majzla na únosce!"
"Díky za dobrej tip, Nicku," odpověděl klidně. "Ty si taky dej majzla. Psi, i když spí, mohou kousat!"
"Dám si Paule. Jak se daří Lacey?"
"Lacey je božskou vibrací v kosmu. A jak se má Sheeni?"
"Taky skvěle," odpověděl sem. "Na Den díkůvzdání přijede domů."
"Výborně. V tom případě se považuj za našeho hosta na slavnostní oběd."
"Myslíš jako u tebe a Lacey?" zeptal sem se.
"Jasně, my a celej Saundersův klan. Je to rodinná tradice."
"Ale, Paule," namítal sem, "tvoji rodiče mě přece nesnáší."
"O důvod víc, abys přišel. Oběd je ve dvě. Doufám, že máš krocana rád. ."
"Přímo ho miluju. Měl bych něco přinýst?"
"Květiny pro matku, Nicku. Ale tos přece věděl."
"Ano, jistě."
Skvělý! Slavnostní oběd na Díkůvzdání se Saundersovýma. Kdo by se toho byl nadál?
Když sem dorazil domů, v kuchyni seděl otec v družnym hovoru s Hárošovým hrůzu vzbuzujícím otcem a strýcem. V obýváku se našeho rudolícího nájemníka snažila uklidnit jeho budoucí žena a její bosej potomek.
"Rozvraceči odborů!" řval pan Ferguson. "Stávkokazi! Banda neurvalců!"
"Uklidni se... uklidni se... drahý," konejšila ho paní Cramptonová a jemně ho přidržovala na pohovce. "Copak... chceš... dostat... záchvat?"
"Nicku!" zaječel na mě pan Ferguson. "Z tvýho otce se stal zrádce! Prodává se těm šéfíkům!"
"Já vím, pane Fergusone," odpověděl sem a vzal si poštu. "Ale to se mě netýká. Nepřeji si, aby mě do toho někdo zatahoval."
Pan Ferguson se na mě překvapeně podíval: "a kde jsou tvoje principy?"
"Nemám žádný, pane Fergusone," vysvětlil sem mu. "Jako většina fajnovejch věcí v životě, principy sou přepych, kterej si nemůžu dovolit."
Po cestě do svýho příbytku mě zastavil Hárošův strýc Polly.
"Poslyš, chlapče. Prý máš na prodej nějakej príma neonovej štít. Kolik za něj chceš?"
"Pět set dolarů," odpověděl sem. "Je to starožitný vývěsní štít v dokonalym stavu."
"Dám ti za něj čtyřicet dolarů," řekl.
"Čtyřicet dolarů!" vyštěkl Francois hluboce uražen.
"Tak dobře, padesát. To je moje poslední nabídka."
"A máte to v hotovosti?" zjišťoval sem nesměle.
Strýc Polly vytáhl fascinující zelenou roli, uloupl z ní úplně novou padesátidolarovou bankovku a pleskl mi ji na nataženou dlaň.
"S tebou se dobře kšeftuje, chlapče. Kde je můj štít?"
"Támhle v pokoji," mumlal sem úplně vytuhlej překvapením. Možná bych měl zapomenout na svou touhu stát se spisovatelem a místo toho bych se pustit do podnikání s betonem. Ta rolka obsahovala víc, než tata vydělal za celej svůj život.
V poště byl další zneklidňující blábol od Bernice a můj novej pas občana Spojených států amerických. Kéž bych na tý

fotce nevypadal jako zanedbaný dítě uprchlíků. A všechny ty oficiálně vyhlížející stránky tak trapně prázdný! Člověk by čekal, že tě vybaví několika pěknejma razítkama, abys nevypadal jako naprosto nezcestovalej buran.
Náhlej rámus venku mě přivábil k malýmu přívěsovýmu vokýnku. Mí pitomí psi uraženě štěkali, když strýc Polly zavíral svůj čerstvej úlovek do kufru limuzíny. Nechápu, nač si mají ty nenažraný psiska co stěžovat. Stejně skoro celá padesátka padne na jejich předražený psí lahůdky.
To mi připomíná, že pokud se tady Apurva staví na kousek improvizovanýho milování, musím jí připomenout její příspěvek na psí stravu. Má už zpoždění.
22:05 - Žádná noční návštěva. Dokonce sem zapálil pár romantických svíček, dvakrát si vyčistil zuby a - abych zastřel D----ovy nevyvětratelný puchy - pokropil sem matraci množstvím tatovy drahý voňavky. A to všechno bylo k ničemu. Ale i tak. Zjistil sem, že příjemně svůdná atmosféra zesiluje radosti autoerotiky.
Už večer sem si našel svou dětskou tiskárničku a strávil několik příjemnejch
hodin vylepšováním cestovního pasu. Mám teď tištěný důkazy o tom, že sem procestoval všechny kontinenty kromě Antarktidy - včetně zemí, kam zajíždějí jen druhořadí cestovatelé, obchodníci se zbraněmi a televizní evangelisté.
Když mluvíme o obchodnících se smrtí, ten práskač D----e na mě žaloval svý mámě, že sem mu zničil boty. Naštěstí sem si schoval to psí lejno jako předmět doličný. Takže to byl ten odpornej špicl, ne já, kdo dostal napráskáno holí. Dobře mu tak. Pak paní Cramptonová jednostranně vyhlásila příměří a přinutila nás si na to podat ruce. Jen doufám, že do tý ruky nedostanu lepru.
Na úrovni "dospělejch" se jí tak lehce právě probíhající konflikt vyřešit nepodařilo.
Při večeři pan Ferguson přísahal, že bude blokovat "jakýkoli pohyb stávkokazů, ať je to kdokoli" tím, že jim neoblomně položí do cesty svý "živoucí a dýchající tělo".
"Prosím vás, zajistěte jen, abyste měl předtím zaplacenej nájem," odpověděl tata. "Nechtěl bych to pak vymáhat z pozůstalosti."
Nebudu opakovat, jak na to pan Ferguson zareagoval.
23:35 - Nemůžu usnout. Příšerný výpary. Zřejmě sem to s tatovou kolínskou přehnal. Smrdí to tu jako v mobilním bordelu.
Čtvrtek, 8. listopadu
Je dva tejdny zbejvaj do chvíle, kdy se opět setkám s matkou svých budoucích nadaných dětí. Měli bychom asi začít s nácvikem těch obtížných technik početí už teď, dokud máme ještě pružný těla. Experti říkaj, začne-li se s tréninkovým režimem hned zpočátku, pomůže to předejít trapnejm pokusům později, když už začne vyzvánět biologickej umíráček.
Mám pocit, že začínám bejt nachlazenej. Včera v noci sem musel otevřít všechny okna, abych se tam neudusil, a málem sem přitom zmrzl. V jednom momentě sem vstal do ledový tmy a rozprostřel všechno svý čistý prádlo přes deku, abych se víc zahřál. Trochu to pomohlo. Možná, že sem si měl strčit kamínka pod deku, ale od tý doby, co Albert náhle pošel, sem si vypěstoval buďto zdravej respekt, nebo patologickej strach z elektřiny. Nevím, co z toho to je.
Od Apurvy pořád žádná reakce. Proč sou ženy tak podivně nekomunikativní poté, co obdrží upřímné a konkrétní nabídky? Že by - navzdory všem statistikám - dávaly přednost jemné rafinovanosti? Neměl sem ji spíš pozvat, aby se přišla podívat na sbírku známek?
Tatova stávkokazecká schůzka měla alespoň jeden pozitivní výsledek (neberu-li to, že na ní Vijay vydělal). Byl to přesně ten stimulus, kterej pan Ferguson potřeboval, aby ho dostal z předmanželský stagnace. Hned za úsvitu vystřelil jako šíp, aby stávkující řidiče podpořil svou solidaritou.
Stávkokaz byl celej den na neznámym místě, kde ho DeFalcovi podřízení zaučovali v manipulaci s betonářským nákladákem. Přišel domů zamračenej a plnej voleje a zklamání. Překvapilo ho, že povinností řidiče je nejen náklad betonu odvézt na staveniště, ale dokonce ho tam i vyklopit. "Ty skluzný žlaby vážej tunu," stěžoval si a jako správnej dělňas chlemtal pivo přímo z flašky. "A pak po nás ještě chtějí, abychom tu zasranou věc ještě umyli. Nechápu proč. Vždyť ten sajrajt tam může zůstat do příští várky."
"Je těžký řídit nákladák, tati?" zeptal sem se.
"Ani ne. Má posilovač řízení a automatickou spojku. Mohla by to řídit i stará dáma. Jó takový BMW - to je teprv mašina, která ocení řidičský umění."
Já vím táto. Vždyť sem to zažil. "A kdy začínáš?" zeptal sem se.
Opatrně se rozhlídl. "Kde je ten přitroublej komouš?"
"Už zase hlídkuje na stráži proti stávkokazům," řek sem.
"To nesmím říct," odpověděl tata a neúspěšně se pokusil nebejt přečtitelnej. "Je to přísně tajný."
"Hároš mi ve škole říkal, že továrnu rozjedou zítra ráno," řek sem zasvěceně.
"Jen to neříkej tomu šílenci," upozornil mě tata. "Flora ho zítra vezme do San Quentinu, aby se seznámil s jejím manželem."
"Proč?" zeptal sem se.
"Jak to mám vědět? Možná, že chtějí pro svůj šťastnej svazek jeho požehnání."
"Doufám, že to veme jako džentlmen," řekl sem zamyšleně.
"Já zas doufám, že toho starýho komanče zabije!" odpověděl tata a přihnul si piva. "Ušetřilo by mi to práci, takhle ho budu muset přejet."
21:45 - Rýma je čím dál horší. Laskavá paní Cramptonová mi dala svou starou elektrickou podušku, takže možná dnes v noci ještě nezmrznu. Termostat je polámanej, ale ujistila mě, že to pořád ještě "vaří docela slušně".
Právě sem měl dlouhej rozhovor s Levákem. Oznámil mi, že už to s Millií Filbertovou dělali sedumkrát.
"Jaký to bylo?" zeptal sem se závistivě.
"Skvělý," odpověděl. "Stálo to za všechnu tu námahu."

"A vypadala Millie, hm... uspokojeně?"
"Pokud nebyla, pak to skvěle hrála," odpověděl. "Pro mě je to mnohem lepší od tý doby, co sme přešli na jinej druh prezervativů."
"A ty drží?" zeptal sem se.
"Víceméně."
"To chceš říct, že někdy se to vysmekne?"
"No, tak jednou nebo dvakrát. Ale co po mně chceš? Mám si je tam přibít skobou?"
"Hele, Levák, Měl bys bejt opatrnej. Za vosumnáct let ten fagan bude chtít sto tisíc doláčů na vysokou!"
"Ale jo, sme opatrní. A Millie po mně chce, abych se koupal v horký vodě a nosil úzký slipy. Ona se v antikoncepci opravdu vyzná."
"To teda nevim," smutně sem pokýval hlavou. "A kde to provozujete?"
"Věř, nevěř, v Milliině pokoji. Přemluvila svý rodiče, aby se zapsali na úterní skupinovou terapii spojenou s hraním kuželek. Vychází to perfektně. Oni diskutujou o svejch problémech a házou koulí, já zatím nahoře házu koulema s Millií."
"A máte zhasnuto?"
"Jako při bobříkovi odvahy. Millie tvrdí, že jí moje stydlivost připadá roztomilá."
"A co velikost?"
"Pomalu, pomalu. Myslím, že mi povyrost asi o tři milimetry. To záleží, jak to měřím. Ale má to jednu výhodu - pták je malej, ale pevnej jak šutr."
"Vidíš, Levák! Ženy přece vysoce hodnotí pevnost při erekci. A mimochodem, jak vypadá tvůj soudní proces?"
"Dostal sem se z toho, osvobodili mě."
"Fakt!" nevěřil sem svým uším. "A jak?"
"Nejdřív rodiče toho chcípáka Cliva Bosendorfa stáhli svou žalobu a pak soudce zamítl obvinění z krádeže v obchodě pro nedostatek důkazů. Někdo totiž to zboží ukradl poldům z uzamčenýho skladu."
"Levák, takže ty seš v suchu!"
"Jasně, Nicku," odpověděl. "Ale poučil sem se."
"A to jako jak?"
"Zločin se vyplácí!"
Pátek, 9. listopadu
Nemůžu moc psát. Je mi hrozně zle. Nejdu do školy. Cítím se jak při malárii ve třetím stádiu. Včera v noci sem měl sen, že dřu jak votrok v továrně na konzervování šunky. Probudil sem se pod elektrickou poduškou a lil ze mě pot. Rozbitej termostat ukazoval "horko". Hrudník mám celej rudej. Spáleniny prvního stupně?
Spousta sirén, dunivejch ran a nesouvislejch výkřiků z megafonů ze směru betonárky. Bože můj, co zas bylo tohle? Znělo to jak výbuch bomby. Dál psát nemůžu, musím se jít vyblít.
Sobota, 10. listopadu
Modlím se, abych se buďto brzy uzdravil, nebo brzy zemřel. V tomto bodě je mi zcela jedno, co z toho. Dvacet tři stávkujících zadrženo, čtyři hospitalizováni, stávkokazi duní se svým nákladem kolem mý postele pravidelně jako hodinky.
Stávkokaz tata má za víkendovou práci o padesát procent vyšší mzdu. Práce se mu líbí. Říká, že ostatní řidiči si jen málokdy dovolí prosazovat svý právo přednosti v jízdě vůči náklaďáku s betonem. Pan Ferguson je zpátky ze San Quentinu a je strašně naštvanej, že přišel o ten šrumec. Dává to za vinu svý snoubence. Zrušil zasnoubení a vodstěhoval se do pokoje s D----em.
Pondělí, 12. listopadu
Už celejch šest hodin sem nezvracel. Mám pocit, že se to votočilo k lepšímu. Možná, že život přece jen stojí za to. Vijay mi zavolal ze školy a sdělil mi radostnou zprávu. Získal sem prestižní stipendium ke studiu v Indii. Dal článek o mně i s fotografií k dispozici novinám. "Pošlou ti poukaz na letenku," dodal. "Program je průběžný. Stačí jen, když jim zatelegrafuješ, kdy máš v plánu dorazit do Bombaje." Sem skoro připravenej odjet, pokud mi zaručí pořádnou postel.
Další dobrý zprávy: zasnoubení Ferguson-Cramptonová bylo obnoveno. Pan Ferguson dává dohromady šiky k další blokádě betonárky. Paní Cramptonová tajně smaží karbanátky pro obléhané odborové stoupence. D----e je zavřenej v psí boudě za neustálej bojkot spodního prádla.
23:30 - Tak, a stalo se. Můžu to klidně sdělit mikročipům zatepla, dokud sou rány ještě živý. Zrovna když sem se snažil zarputile číst Příběh starých žen od Arnolda Bennetta (když sem předtím neúspěšně prolistoval celou knihu při hledání oplzlejch pasáží), někdo jemně zaťukal na dveře mýho přívěsu. "Dále," zakrákal sem. Další jemné zaklepání. "Dále, paní Cramptonová!" zvýšil sem hlas. "Můžete si už ten podnos vzít." Dveře se pomalu otevřely.
"Nicku, jsi to ty?" ozval se zpěvný hlas plný váhání.
Apurva!
Zmocnila se mě panika. Odhodil sem knihu a deku si přetáhl přes svý poblitý pyžamo. Je to už opravdu tři dny, co sem se naposled sprchoval?
"Ahoj, Apurvo," vydechl sem. "Pojď dál."
Přívěs se celej zakymácel, když Apurva vstoupila do úzký chodbičky a opatrně se rozhlídla. Byla dokonale upravená a voněla himalájskými loukami plnými květů.
"Je to tu tak mrňavé, Nicku!" zvolala. "Tady opravdu bydlíš?"
"Prozatím. A nevadí mi to."
"Ach, Nicku, ty jsi v posteli? A neruším?" zeptala se váhavě.

"Ale vůbec ne, Apurvo. Doufal sem, že... se zastavíš. Prosím, odlož si kabát. Co s tebou ostatně bylo?"
"Promiň, nicku. Otec mě nechtěl pustit z dohledu. Naštěstí byl dnes nečekaně služebně odvolán. Musela jsem mu slíbit, že se nehnu z pokoje. On si samozřejmě neuvědomuje mé rozhodnutí stát se špatnou. Nicku, ta podlaha má vždy tak podivný sklon?"
"Obyčejně ne, ale náhle se vypustily pneumatiky. Měl sem v plánu něco s těma klínama hned zejtra udělat."
"Aha," řekla. Opatrně si odkládala kabát, rukavice a šátek a snažila se přitom neztratit rovnováhu. Překvapilo mě, že se jí chvěly ruce. Francois byl zase nadšen tím, že si pro tuto příležitost oblékla svůdně rudý pletený šaty, který dávaly vyniknout všem vzrušujícím konturám jejího těla bez zábran a studu. Vzhledem k tomu, že toto sou kvality, jimiž oplývá i Francois, nechal sem konverzaci na něm.
"Posaď se, má drahá," vybídl ji vemlouvavě. "Nabídl bych ti občerstvení, ale bohužel komorník dostal dnes večer volno."
"Děkuji, Nicku. Není třeba," řekla Apurva. Seděla u malého jídelního stolečku a snažila se - s obtížemi - nesjíždět, přičemž se jí vždy povytáhly šaty nad nádherně tvarovaný kolena. "Nicku, ty ale nevypadáš moc dobře," pokračovala a chytla se rukojeti u dveří jako záchytnýho bodu. "Asi bych tě měla nechat v klidu."
"Ne! Ne, Apurvo. Cítím se opravdu skvěle. Nikdy mi nebylo líp."
"Určitě? Promiň, že to říkám, ale tvé oči jsou vodnaté a zdá se, že máš silnou rýmu."
"To je senná rýma," vysvětlil Francois. "Tu mám v tomto ročním období pravidelně."
"To je tedy mrzuté. Sestra Brenda je obdobně postižená. Ale jí to nevadí. Má pocit, že urputné problémy s nosem jsou součástí jejího pokání. Tobě je zima, Nicku, že jsi až pod bradu pod dekou?"
"Víš, má drahá," vysvětloval Francois, "nemám toho mnoho na sobě."
Moje návštěva se začervenala a podívala se stranou. "Promiň. Já raději půjdu, aby ses mohl obléci."
"Ale drahá. Nemám nic, co bych před tebou skrýval. Ty snad ano?"
Apurva zrudla ještě víc a upravila si záhyb na šatech. "Já..., ne že bych chtěla."
"Nechtěla by sis přisednout ke mně na postel? Je dost velká pro oba."
"No, možná, že bych mohla. Jsi přesvědčen o tom, že jsi dostatečně zdráv, abys přijímal návštěvy?"
"Nikdy mi nebylo líp," zakašlal sem. "V životě sem nebyl nemocnej."
Apurva se vzpřímeně posadila na kraj hrbolatý matrace. Jen tak, že toporně brzdila svými koleny, se jí podařilo nesklouznout směrem k horečkou rozpálenýmu Francoisovi.
"Co je to za divnou vůni?"
"To je, moje drahá, kolínská. Líbí se ti?"
"Přiměřeně." Zvedla mou odhozenou knihu. "A co to čteš? Co jsem zavřená doma, bez přestání čtu."
Francois jí vytrhl knihu z ruky a mrštil s ní co nejdál. Apurva sebou úlekem škubla. "Nebudeme přece diskutovat o literatuře," řekl.
"A o čem tedy budeme diskutovat?" zeptala se Apurva. "Jak se daří mému rozkošnému pejskovi?"
"Zapomeň teď na psa!" odsekl Francois. "Pojďme se bavit o tom, jak se rozepínají tyto tvé nádherné šaty."
Apurva se beze slov natáhla dozadu, uvolnila knoflík a pomalu rozepínala zip.
"Vadilo by ti, kdybych zhasla?" zeptala se.
"Vůbec ne," řekl Francois a natáhl se k vypínači, přičemž se zároveň snažil shodit svý ušpiněný pyžamo. Vzpřímil se a přitáhl si Apurvu blíž. Ani se příliš nebránila.
Jsi opravdu úplně nahý?" zašeptala.
"Víceméně," odpověděl Francois a zápasil ve tmě s uzávěrem její podprsenky.
"Toto prosím, Nicku, nedělej" řekla a odtáhla se. "Nejdřív si promluvme."
Ale zemská přitažlivost neodolatelně tlačila její nádherný tělo ke mně. Moje rty hledaly její a Francois dychtivě našel její teplý ňadro obalený do nejjemnější vlny.
"Nicku, mám tě opravdu ráda," zavzdychala. "Ale... "
"Ale co, drahá?" konejšil ji Francois.
"Kape mi na tvář cosi z tvého nosu."
"Ach, promiň!" a natáhl sem se pod ušmudlanej polštář pro kapesník. Bohužel, nenašel sem ho. V zoufalství sem si utřel nos do prostěradla.
"Nicku, opravdu ti nic není?"
"Není, ale sem strašně alergickej na vlnu," lhal Francois. "Vadilo by ti, kdyby ses vyslíkla?"
"Ráda bych, Nicku, ale... ."
Francois přestal zápasit s proradnou sponou podprsenky. "Ale co, drahá?"
"Promiň, budu-li hovořit otevřeně, Nicku, ale toto není atmosféra, jakou jsem si představovala."
"Ležíš nepohodlně?" zeptal sem se. "Nechceš ještě jeden polštář? Nebo mám zapnout elektrickou podušku? Za vteřinu se tady upečem."
"Nicku, musíš si uvědomit, že když mladá žena dospívá, je samozřejmě zvědavá na to, jak to asi v těchto, jak bych to řekla, záležitostech chodí, a často si ve fantaziích představuje své první... milování. Ty jsi nikdy neměl podobné představy?"
"Jednou nebo dvakrát mě přepadly, to ano," připustil sem.
"Přirozeně bys pak mohl pochopit, že by si mladá žena třeba mohla přát, aby to poprvé bylo, no... co možná nejpříjemnější. Že by si třeba nepřála, aby její zážitek jakkoli kazila... víš, nějaká špína a nečistota."
"Ta matrace neodpovídá tvým představám, co?" vzdychl sem si. "Chtěl bych, abys věděla, že za ten zápach nemůžu. Je to nešťastné dědictví po předchozím uživateli."

"Není to jen tou postelí, Nicku," vysvětlovala. "Prostě to není tak, jak by to mělo být. Je to vůči Trentovi neloajální."
"Ale Trent se o tom nikdy nedozví!" argumentoval Francois.
"Ale já o tom budu vědět. A ty to budeš vědět. Nicku, musíš se uzdravit, odstěhovat se z tohoto strašného přívěsu a zůstat pro Sheeni neposkvrněný. Uvidíš, že čas ukáže, že to takhle bude lepší. Pro všechny čtyři zúčastněné - pro tebe, pro mne, pro Trenta i pro Sheeni."
No jo, ale co Francois? Čas to možná ukáže, ale teď se musí nějak vypořádat se svou OLE, která ne a ne ustoupit.
V ten moment nás vyděsily zvuky bouřlivý hádky před domem. Apurva vyskočila z postele, zapla si šaty a vyhlídla z okna.
"Panebože!" vykřikla. "To je otec!"
Zasténal sem a zalezl pod deku.
"Rychle, Nicku!" zaprosila Apurva a hodila na sebe kabát. "Tvůj otec ho vraždí!"
Tata pana Joshiho nakonec nezavraždil, jen mu rozbil nos a potrhal oblek. Za odměnu pan Joshi dodal nazelenalou patinu na tatovo již modrofialový oko. Je fakt, že když se tak váleli v blátě, chroptěli a navzájem do sebe bušili, oba měli vraždu na mysli. Ale ostrý kopnutí do koulí, přestože momentálně trochu umrtvující, není většinou životu nebezpečný. Ale i tak, na to, že oba bojovali holejma rukama, byl to zápas překvapivě divokej. Aspoň tedy Apurva byla vyděšená.
"Nechte ho!" ječela a mlátila tatu přes záda a bolavý ucho.
"Já tě naučím, ty komunisto!" burácel tata a kroutil nosem svýho protivníka.
"Vyvdám tě, ty jedna couro!" chroptěl pan Joshi, pravděpodobně směrem ke svý dceři.
Po strašnejch deseti minutách toho bojovníci konečně nechali, vzduchem ještě chvíli poletovaly výhružky multimilionovejch náhrad škody, mně byl přislíbenej výprask bičem a sladkou Apurvu odtáhl její trýznitel do auta.
Když pan Joshi odfrčel do noci, otec se chytil za zraněný oko.
"Zapsal sis tu zasranou poznávací značku?" chtěl vědět.
"Nezapsal, to mě strašně mrzí."
"Do čerta. A kdo byla ta holka?"
"Nevím," lhal sem. "Říkala, že prodává předplatný na nějakej časopis. Pročs ho napadl, tati?"
"Všiml sem si, jak se ten všivák plíží příjezdovou cestou k mýmu autu," odpověděl tata a mnul si oko. "Já ty odborářský spratky naučím, zač je toho loket, ničit majetek jiných lidí!"
Za těchto okolností sem se rozhodl, že nebudu uvádět věci na pravou míru.
"Je to divný," pokračoval, "ale mám pocit, že sem toho mexickýho hajzla už někde viděl. A proč řval na tebe?"
"To kdybych věděl, tati," pokrčil sem rameny. "Já se přece pořád snažim zůstat při těchto dělnickejch rozepřích neutrální."
Úterý, 13. listopadu
I když sem se dnes cejtil mnohem líp, přesto sem zůstal doma a do školy nešel. Nechápu, proč zameškávat školu jen tehdy, když je člověku tak zle, že si ani nemůže užít lenošení. V dálce zuřil další Armageddon a já se zatím v klidu Malého Cézara oddával podzimnímu úklidu. Zametl sem podlahu, umyl okna, odrbal stěny, vydrhl umyvadýlko a vypral lůžkoviny plný bacilů. Dokonce sem vytáhl na vzduch staletou matraci - hygienická praxe, kterou do mě uložily generace úzkostlivě čistotnejch vedoucích skautskejch oddílů. Taky se mi podařilo dostat svůj domeček do jakžtakž vodorovný polohy.
Francois přešel mý frenetický šůrování s opovržením coby výrazem sublimovaný sexuální frustrace. Samozřejmě má pravdu, ale já osobně budu mít raději špiglnigl přívěs, než abych se nervově zhroutil.
Když sem byl hotovej, vzal sem kolo a šlapal si to kolem sanitek a policejních vozů do města, kde sem si dopřál zasloužených vdolků. Jako obvykle sem minul načančaný cukrárny a dal vydělat malý provozovně ve středu města, kde starší než její stoletá majitelka je už jen omastek v ušmudlanym friťáku. Pomineme-li problém přepálenýho tuku, vdolky a různý zákusky sou tam velký a laciný, až se tají dech.
U druhýho sem se málem zadusil, když sem otevřel noviny a ze strany pět na mě zazářil známej poďobanej ksicht. Přes tři sloupky naaranžovaná fotografie patřila nejslavnějšímu ukiažskýmu puberťákovi - mně. S obrovským potěšením sem dokola pročítal každej oslavnej řádek. Moje sebevědomí stoupalo do oblak! Co na tom, že v článku bylo několik nepřesností (já například nikdy netvrdil, že mám IQ sto pětadevadesát).
V příjemným oparu pýchy sem se nacpal zákuskama, pak vybílil stánek s novinama a skoupil všechny výtisky. Pár jich rozdám přátelům, pár jich nechám pro svý budoucí životopisce a pár jich anonymně pošlu všem těm holkám, který v minulosti opovrhly mejma milostnejma návrhama. Kéž bych tam mohl bejt osobně a vidět jejich výraz zatrpklejch sebevýčitek za promarněnou životní šanci.
Domů sem přijel právě včas, abych zvedl vyzvánějící telefon.
"Viděl jsi ten článek!" zeptal se vzrušenej Vijayův hlas ve sluchátku.
"Jo, je napsanej nesmírně lichotivě," řek sem. "Cením si především toho, jak se naprosto odmítáš nechat se jakkoli omezovat skutečností. Máš před sebou obrovskou budoucnost v politickym životě."
"Rád matu tisk," odvětil stručně.
"Možná proto jsi aktivní republikán," poznamenal sem. "Když už hovoříme o reakčních postojích, jak se daří tvýmu otci?"
"Je trochu vyveden z rovnováhy. Nicku, je pravda, že jsi spal s mou sestrou?"
"Ona to říká?"
"Ona tvrdí, že jste si jen povídali. Otec ji včera večer chtěl nechat gynekologicky vyšetřit, ale matka mu to nakonec rozmluvila. No tak mi řekni, jak to bylo. Přiznej se. K čemu mezi vámi dvěma došlo?"
"Vijayi, jestliže tvoje sestra říká, že sme si jen povídali, pak to asi bude pravda. Určitě nebudu říkat něco jinýho, to se

na džentlmena nehodí. Jak se jí mimochodem daří?"
"Je rozrušená. Otec vyhrožoval, že ji nechá poslat zpátky do Indie. Ale teď, když se dozvěděl, že tam máš odjet ty, změnil názor. Řekl, že jeho dcera není v bezpečí, pokud se nacházíš na stejném kontinentě jako ona."
Tak toto zase potěšilo Francoise.
"Vyřiď Apurvě, že je mi líto, že má problémy," řek sem. "A taky jí řekni, že se může kdykoli stavit," dodal Francois.
15:30 - Uslyšel sem náraz, jako by havaroval Boeing 747 a narazil do našeho baráku. V kuchyni na zemi ležela paní Cramptonová v mdlobách a vedle ní sluchátko. Když sem si to dal dohromady, usoudil sem, že se zřejmě právě dozvěděla nějakou špatnou zprávu. Modlil sem se, aby se ta tragédie týkala jejího syna, a začal sem ji křísit, abych si tu potěšitelnou zvěst poslechl. Bohužel. Dnešní šok jí přivodil její milovaný. Pana Fergusona zabásli! Je ve vazbě, obžalovanej z podněcování nepokojů, kladení odporu při zatýkání a útoku na veřejnýho činitele.
"To... přece... není fér," lamentovala paní Cramptonová, když se probrala. "Teď... sou... všichni... mý... mužští... v base!"
19:30 - Tata si postavil hlavu a zakázal mi odjet studovat do zahraničí. Řek, že sem příliš mladej a je mě zapotřebí doma. Všichni víme, čeho především je doma zapotřebí - máminejch alimentů. Kdyby je měl platit tata, nepochybuju, že bych se dnes už opaloval v Púně.
Paní Cramptonová hned zavolala mýmu otci a požádala ho o půjčku patnácti tisíc dolarů na kauci pro pana Fergusona. Tata odmítl a navrhl jí, aby zavolala na sekretariát americký komunistický strany.
23:30 - Právě sme se dívali v televizi na zprávy, jak pan Ferguson uhodil strážníka po hlavě svým ochranným štítem. Taky tam byl krátkej šot, jak tata rozhání demonstranty tím, že na ně v plný rychlosti najíždí se svou šestitunkou plnou betonu. Jen já sem se do zpráv nedostal. Proč se nezmínili o tak důležitý události, jako je získání prominentního stipendia? Kritici amerického tisku mají pravdu: sdělovací prostředky mají nepřekonatelnej odpor k jakýmkoli dobrým zprávám.
Středa, 14. listopadu
Ve škole sem slavnej! Každej učitel mi dnes pogratuloval, včetně pana Vilpranga, kterej řek, že doufá, že budu i v Indii pokračovat ve svých dřevozpracovatelských studiích.
Ve studovně sem pak odpovídal na otázky rozkošný druhačky Tíny Manionový, která připravovala interview pro školní plátek. Povyprávěl sem jí celej svůj život (selektivně přikrášlenej Francoisem), dal jí svý poslední foto a telefonní číslo. Hároš mi později řek, že lovím marně, protože Tína chodí s klukem z vysoký, a ani za boha by se nenechala přistihnout na schůzce s někým z Redwoodský střední - zvláště ne s nesportovním "prašivým" prvňákem. Odpověděl sem mu, že tento druh pesimistickýho postoje vede k tomu, že pak svý sobotní večery musí trávit sám.
"Ale minulou sobotu sem nebyl sám," uraženě protestoval Hároš. "Měl sem dvouhodinovej telefonní sex s Heather."
Jen doufám, že tyhle elektronický soulože nebudou mít na mýho kamaráda neblahej vliv. Určitě by se mu nelíbilo, kdyby, až vyroste, zjistil, že se mu bez sluchátka přitisknutýho na ucho nepostaví.
17:30 - Tata přišel z práce a podezřele vesele si hvízdal. Že by byl rozmašíroval svýho prvního demonstranta? Taky se mi zdá, že mu pod košilí naskákaly nějaký boule - že by to opravdu byly svaly? Twisp s vyfachčeným tělem? Co bude proboha dál?
Pana Fergusona dnes odpoledne propustili, avšak nikoli díky jeho soudruhům. Musel se smluvně zavázat, že dá svůj dům jako zástavu na kauci. Paní Cramptonová mu dala nůž na krk: její snoubenec si má vybrat mezi ní a stávkujícíma.
19:45 - Tata se právě hodil do gala a odešel. Má schůzku. S ženskou!
Těsně po tom, co odešel, telefonoval Paul, a tentokrát neměl to svý charakteristický naladění. Jak vyplynulo, Lacey dnes po práci našla svou toyotu až po střechu plnou rychle tuhnoucího betonu. Okamžitě dala ukiažský policii tatův popis.
Marně přemejšlím, jestli v tomto vandalským činu není nějaká symbolika. Proč beton, ptal by se Freud. A co se vlastně snaží vytěsnit?
22:30 - v mírný panice právě telefonovala Sheeni.
"Nickie, moji rodiče jsou nadšením bez sebe. Říkají, žes vyhrál studijní stipendium do Indie!"
"Je to tak, lásko moje. Vidíš, nejsi jediná, kdo se zajímá o exotický země a jejich kulturu."
"Ale Nickie, ty přece nemůžeš odjet!"
"A proč ne, má milá? Už mám pas a všechno připravený. Dostal sem na první studijní rok deset tisíc rupií určených pro vlastní potřebu. To je poprvé v životě, co mám něčeho deset tisíc - neřku-li pro vlastní potřebu!"
"Ale Nicku, jestli odjedeš z Ukiahu, rodiče mě... Teda jako myslí, že tě budu hrozně postrádat."
"Jako obvykle, Sheeni, řešení máš ve vlastních rukou."
"Co tím myslíš?"
"Nech tu školu plavat, vrať se a já odmítnu svý stipko, i kdyby to mělo vyvolat mezinárodní konflikt."
"Tak víš co, Nicku, odmítni to stipendium a já budu vážně uvažovat o návratu domů, ano?"
"Nezlob se, Sheeni. Tak tohle mi teda nestačí. Očekával bych od tebe větší zodpovědnost. Nacházíme se na křižovatce, drahá. Toto jsou závažná a životně důležitá rozhodnutí. Kdo ví, jaká úžasná budoucnost mě v Indii čeká?"
"Kdy odjíždíš?" zeptala se uraženě.
"Ještě nevím," odpověděl sem. "Pravděpodobně až po slavnostním obědě na Den díkůvzdání u vás doma."
"Nebuď směšný, Nicku. Já tě přece v žádném případě nemohu pozvat."
"To je v pořádku, miláčku. Již sem pozván byl, a to díky pohostinnosti tvého bratra."
"Nicku! Můj bratr je naprostý idiot. Na Den díkůvzdání prostě nemůžeš přijít!"
"Promiň, Sheeni. Nemohu odmítnout to, co sem už jednou přijal. Navíc sem slíbil, že přinesu tvý matce květiny."
"Nicku, otec má v horním šuplíku svého psacího stolu v ložnici nabitou pistoli. Je schopen extrémního násilí. Mám

strach, že začíná přicházet o zbytky svého rozumu. Je posedlý paranoidními představami o pašovaných antikoncepčních prostředcích. Právě mě pětačtyřicet minut na toto téma vyslýchal. Tvrdí, že viděl jakési Trentovo písemné doznání."
"Cos mu řekla?" byl sem radostí bez sebe.
"Odmítla jsem se s ním o tom bavit. Řekla jsem mu, aby si vzal dva acylpiriny a lehl si."
"Dobřes udělala, Sheeni. To je jedinej způsob, jak uklidnit uřvaný rodiče."
"Nickie, miláčku," řekla Sheeni a rozehrála kouzlo svý osobnosti do plnejch obrátek, "nepojedeš do Indie a ani nepřijdeš na oběd, že ne?"
"Ne, drahá," cukroval sem. "Slibuju, že nebudu o nic neústupnější než ty."
"Ach, Nicku, seš nemožnej!" klik.
By mě zajímalo, jestli má pan Saunders opravdu nabitou pistoli. Budu se mít na pozoru. Pokud se omluví, že musí odejít do ložnice, okamžitě vypadnu.
Čtvrtek, 15. listopadu
3:30 - Právě mě vzbudilo nevrlý zaklepání na dveře přívěsu.
"Kdo je to?" zeptal sem se.
"To sem já, Nicku," odpověděl D----e.
"Pusť si plyn!" já na to a otočil sem se.
"Jde o tvýho tátu!" zavolal. "Chce tě k telefonu."
"Tak jo!"
V očekávání toho nejhoršího sem následoval polonahýho emisara do domu. Tata jako obvykle nezklamal.
"Ahoj, Nicku," řekl, "tady je tvůj táta."
"Ahoj, tati."
"Měli sme tady malý nedorozumění. Jsem právě na policejní stanici. Chtěl bych, abys zavolal své matce, aby nějak zařídila peníze na kauci."
"A cos udělal, táto?"
"To až později."
"A jaký bylo rande?" zeptal sem se.
"Nicku, zavolej okamžitě svý matce. Řekni jí, že jí ty peníze hned vrátím."
"Dobře, tati. Ona vstává kolem sedmé. Tak jí pak zavolám."
"Zavolej jí sakra hned a okamžitě. Tady v tý smradlavý díře už nechci strávit ani minutu!"
"Dobře, dobře, tati," odpověděl sem. "Nerozčiluj se."
Vytočil sem mámino číslo a mý nejhorší obavy se naplnily. Sluchátko zvedl Lance.
"Nazdar, Lanci," řek sem a snažil se, aby to znělo neutrálně. "Tady je Nick, tvůj takzvanej nevlastní syn. Je tam někde máma?"
"Radil bych ti, aby to vopravdu bylo něco strašně důležitýho, ty všiváku!" zavrčel polda.
"Nickie, jsi to ty?" zeptala se máma s mírnou obavou v hlase. "Co se děje? Máš nějaké problémy?"
"Já ne, mami, ale tvůj první manžel. Je ve vazbě v Ukiahu a chce, abys ho na kauci dostala ven."
"Cože chce!?"
"Chce, abys ho vytáhla z lochu," řek sem ležérním tónem gangsterskejch filmů.
"A za co toho zmetka zavřeli?"
"Nevim, ale mohl by být obviněnej z poškozování cizí věci. Údajně naplnil auto svý bývalý přítelkyně betonem."
"Řekni tomu svýmu záletnýmu tatíčkovi, že co se mě týče, mohl by tam klidně shnít. Já bych na jeho kauci nedala ani desoš."
"Já sem si to hned myslel, mami," odpověděl sem.
"A Nicku, jestli je tvůj otec v příliš velkým průšvihu, posadíš se na autobus a přijedeš domů do Oaklandu. Ale opravdu, myslím to vážně."
"Určitě, mami," lhal sem.
Zavěsil sem a porozhlídl se po kuchyni po možnejch zachráncích. Našel sem jen tři tupooký kandidáty, z nichž žádnej nebyl z majetnejch vrstev. Jednoho z nich sem z morálních důvodů okamžitě vyloučil. Zůstali dva.
"Pane Fergusone... ," začal sem opatrně.
"Nedá se nic dělat, Nicku," řekl pevně. "Řekni tomu mizernýmu stávkokazovi, aby zatelefonoval na sekretariát americký nacistický strany."
"Paní Cramptonová?" zeptal sem se s nadějí.
"Nezlob... se... Nicku," odpověděla. "Nemám... u sebe... víc než... šest dolarů. Tvůj... otec... mi dluží... plat... za poslední tři... týdny!"
Nakonec sem musel prosit o milost svou sestru Joanii. V její nenávisti vůči otci ji těžko kdo překoná, ale pak přece jen souhlasila a poslala tatovi krátkodobou půjčku na vysokej úrok, čímž zachránila svýho jedinýho bratra od společnýho života s Lancem.
Obávám se, že nás čeká další finanční krize. Co se stane, pokud tatu vyrazí i z tohoto stávkokazeckýho fleku? Z čeho zaplatím svůj obrovskej účet za telefon?"
14:15 - Další špatný zprávy. Hároš si mě v tělaku vzal stranou, aby mně sdělil strašnou věc. Jeho matku, která byla údajně na návštěvě u nemocný přítelkyně, přivezlo o půlnoci auto ukiažský policie. Byla zadržena na základě důvodného podezření ze spáchání trestného činu rušení veřejného pořádku v baru Aréna ve společnosti mýho otce.
"Tvoje máma byla s mým tatou?" nemohl sem uvěřit svejm uším.

"Tak sem to aspoň pochopil z toho včerejšího řvaní," zašeptal Hároš a s vážnou tváří předstíral, že intenzívně cvičí sed snožmo z lehu.
"Jak se u všech čertů vůbec seznámili?" zeptal sem se.
"Slyšel sem, jak ji otec obviňuje z toho, že se pořád motá kolem náklaďáku tvýho taty."
"Ten tvůj otec musel být asi naštvanej, co?"
"Naprosto a do kulata."
"Teda, Franku, není to fantastický?"
"Asi jo, Nicku. Předpokládám, že to z nás dělá skoro bratry."
"No jo, tvoje část rodiny je aspoň zazobaná," řek sem nakvašeně. "Je jasný, že tata teď poletí!"
19:30 - Ale možná, že ne. Tata přišel domů a zase si vesele hvízdal, jako by získal Nobelovu cenu za řízení náklaďáku. Okamžitě sem volal Hárošovi, abych se dozvěděl, co novýho.
"Strýc Polly," vysvětlil. "Pořád je ještě na tátu naštvanej kvůli tomu, že se snažil ukrást to babiččino auto. Ten se o tvýho otce zasadil. Řekl mýmu tátovi, že je to z těch novejch nejlepší řidič. A taky řekl, že tatův husarskej kousek se zabetonováním toho auta vyvolal značnou paniku mezi demonstranty. Ale budou mu srážet ze mzdy cenu za ten beton."
"Takže ho nevyhodili?"
"Nevyhodili? Strýc Polly mu dal víc peněz a povýšil ho. Táta je ale pořád ještě naštvanej."
"A co tvoje máma?"
"Máma to otci při večeři vytmavila. Řekla, že pokud on může ošoustat celý dispečerský oddělení, ona má minimálně nárok scházet se s jedním řidičem."
"To jako myslíš, že se budou vídat častěji?" zeptal sem se.
"Možná, Nicku. Kdoví? Ale ať si tvůj otec dá majzla."
"Má tvůj otec nějakou zbraň, Franku?"
"Pchá, zbraň," zvolal Hároš. "Jakou si vzpomeneš. Nikde to neříkej, ale ve sklepě máme místnost, která vypadá jako zbrojnice národní gardy."
21:45 - Právě sem byl vyprázdnit svou moštovou flašku a našel tatu, jak se rozvaluje v obýváku a poslouchá mý nejcennější album Franka Sinatry. Závěsy nebyly zatažený, takže pro každýho kolemjdoucího byla jeho hlava snadnej cíl. "Odkdy se zajímáš o tento druh hudby?" zeptal sem se. On jako skálopevnej kulturní kariérista vždy předstírá, že poslouchá jen zásadně nemelodickou hudbu současnýho módního stylu Progresívní nudy.
"Normálně ne," odpověděl, "ale jedna moje známá tvrdí, že ji zbožňuje. Pěkně nabubřele přeslazená, jestli chceš znát můj názor."
Samozřejmě, že sem nechtěl. A ani sem nezatáhl ty závěsy.
Pátek, 16. listopadu
Život je plnej překvapení. Tak například ten telefonní rozhovor, kterej sem měl dnes odpoledne po návratu ze školy.
"Rád bych mluvil s Nickem Twispem, prosím," řekl rozvážný mužný hlas.
"Tady Nick."
"Ahoj, Nicku," řekl ten hlas. "My se ještě neznáme osobně. Tady je Trent Preston."
Srdce se mi rozbušilo jako před infarktem.
"Ahoj, Trente."
"Jak se máš, Nicku?"
"Hm, skvěle. A jak se máš ty?"
"Ne tak skvěle."
"To mě mrzí, Trente. Špatně sis dnes zasurfoval?"
Dlouhá pomlka.
"Nicku," řekl nakonec Trent, "volám ti proto, abych se tě zeptal, jestli víš přesně, co děláš?"
"Tak teď mám pocit, že telefonuju," řek sem a nervózně sem se zasmál. Chtěl sem ten hovor odpinknout na Francoise, ale zdálo se, že ten si zřejmě užívá někde jinde.
Další ticho.
"Nicku," pokračoval Trent, "rodiče mě nutí, abych se vzdal školy a vrátil se domů."
"No, zřejmě to s hospodářstvím jde z kopce víc, než by si člověk přál," řek sem. "Soukromý školy mohou být pro rodiče velkou finanční zátěží. Vím to z vlastní zkušenosti - rodiče také nedávno zjistili, že si nemohou dovolit mé vzdělání v soukromé škole."
"Nejde o peníze, Nicku."
"Nejde?"
"Jde o ty lži, které roznášíš o mně a o Sheeni."
"Promiň, Trente," řek sem uraženě. "Obávám se, že nevím, o čem mluvíš."
"Ale víš, Nicku. Myslím, že se nám oběma snažíš zničit život."
"Ale proč bych to měl dělat?" zeptal sem se nevinně.
"No to bych od tebe rád slyšel, Nicku."
Další ticho.
"Žádná odpověď. Chápu. Pak mi ale řekni toto, Nicku," pokračoval. "Máš Apurvu aspoň trochu rád?"
"Mám ji rád, určitě. Je velmi milá."
"Spal jsi s ní?"
"No, co tím přesně myslíš?"

"Myslím, jestli ses chladnokrevně zmocnil jejího těla?"
"Ne, chladnokrevně ne," odpověděl sem. "A tys se Sheeni spal?"
"Ano."
To nebyla zrovna odpověď, kterou sem očekával.
"A teď někdy?" zaskřehotal sem.
"Docela nedávno. Před dvěma dny."
Francois mi vytrhl sluchátko z ruky. "Seš zasranej lhář, Trente!" zařval.
"Vida, tak teď jsem se teprve setkal s pravým Nickem Twispem," řekl Trent.
"No a co, ty pitomče! Sem hrozně rád, že tě tvý patolízalský rodiče vytáhnou z tý nanicovatý školy!" Ještě nikdy sem neviděl Francoise tak rozčilenýho.
"Nicku, já se poslední čtyři měsíce snažím přesvědčit sám sebe, že jsi slušný člověk. Chtěl jsem tě mít rád kvůli Sheeni. Ale teď je s tím konec. Jsem připraven k boji. Nejsi sám, kdo umí hrát podle, kamaráde."
"Bude to boj až do úplnýho konce," souhlasil Francois a přijal hozenou rukavici.
"Nechť zvítězí ten lepší," řekl Trent.
"Jo, ty žraločí návnado," dodal Francois, " vyliž si ploutev."
"Polib mi zvedáka, ty opíchávači křečků," odpověděl můj nepřítel.
Sobota, 17. listopadu
Tata má dnes další stávkokazeckej přesčas. Odešel o půl sedmý ráno s dělňáckym obědem paní Cramptonový v sáčku: půlka smaženýho kuřete, tři vejce na kyselo, niva (pro ranní přestávku), pár mrkví (kvůli vláknině), půl kila bramborovýho salátu, dvě velký domácí buchty, jablko a třešňovej koláč (na odpolední svačinku). Jen doufám, že v rámci sociálních výhod má tata aspoň hodinu na oběd. Po takovýmto nářezu bych se ani nedivil, kdyby si chtěl na chvilku dáchnout.
Dnes tata nebude náklaďákem nahánět žádný postarší podnájemníky. Pan Ferguson zůstal doma a leží na pohovce v poloze nenarozenýho plodu. Jak vidíte, rozhodl se obětovat svý principy lásce.
Aby nějak odvedla pozornost svýho snoubence od etickejch pochybností, paní Cramptonová nám všem udělala banánový gofry. Jedl sem svou porci se včerejšíma školníma novinama před sebou, aby mi tak stínily výhled na odporně tlustou silážní drtičku D----a. A taky sem si s radostí znovu a znovu pročítal celostránkovej článek od talentovaný novinářky T. J. Manionový. Má skvělej styl, naprosto negramatickej, zdřevnatělej jako borovice, avšak propletenej závany jemný smyslnosti. Když sem znovu přemejšlel o její zdánlivě suchým vyjmenovávání mých studijních úspěchů, cítil sem nezaměnitelný vzrušení z toho, jak sem nepřímo, nicméně nestoudně ošahován - v tisku. Rozhodl sem se zareagovat tím, že napíšu dopis šéfredaktorovi - obdobně zašifrovanej - ve kterým poděkuju slečně Manionové za její laskavá slova. Jen doufám, že to zvládnu.
11:30 - NEUVĚŘITELNĚ VZRUŠUJÍCÍ ZPRÁVA!
Právě mi do telefonu plakala Sheeni. RODIČE JÍ ZATLI TIPEC!
"Ach, Nickie, to je tragédie," naříkala. "Francouzštinu teď úplně zapomenu. Už nikdy se z Ukiahu nedostanu. Budu tam navždy uvězněná - jako prehistorická moucha vytuhlá v jantaru!"
"Aspoň budeme spolu!" řek sem.
"Ty přece budeš v Indii."
"Máš pravdu, úplně sem zapomněl." v tomto choulostivym stádiu sem věděl, že nesmím prozradit, že z cesty do Indie nic nebude. "Kdy přijedeš?" zeptal sem se.
"Středa je můj poslední den. Trentův také. Jeho rodiče jsou právě tak nerozumní jako moji. Ach, Nickie, já se asi zabiju."
"Ale to nedělej, Sheeni," řek sem. "Mysli na mě. A na Alberta. Potřebujeme tě."
"To je pravda: Aspoň budu moci být se svým rozkošným pejskem. Vyrostl?"
"Ztrojnásobil se," odpověděl sem. "Sheeni, říkal ti o mně něco Trent?"
"Zmiňoval se o tom, že s tebou včera večer telefonicky mluvil. Ale neříkal o čem. Jen že to bylo něco soukromého mezi vámi dvěma. Ach, Nickie, jsem tak nešťastná!"
"Sheeni, nerad ti to říkám teď, co jsi prožila tak hroznej otřes, ale mám pro tebe další špatný zprávy. Tvůj přítel Trent o tobě roznáší nestoudný lži."
"Jako co?" chtěla vědět.
"Tvrdí, že s tebou spal. Před třemi dny."
"To že říká?" zeptala se bezbarvě.
"Sheeni, je to pravda?"
"Samozřejmě že ne, Nicku. Musel jsi ho špatně pochopit."
"Řekl to nad slunce jasněji, Sheeni. Slyšel sem to na vlastní uši."
"Proč musíš používat samá klišé, Nicku?" zeptala se. Samozřejmě, žes to nemohl slyšet na uši někoho jiného."
"Tak spalas s ním nebo s někým jiným?"
"Ale ovšemže ne," odpověděla. "A ty?"
"Ne, já taky ne."
"Pak je všechno v pořádku. Můžeme se všichni pyšnit tím, že jsme stejně osamělí, smutní a nemilovaní. Doufám, že jsi spokojen, Nicku."
"Sheeni, nebuď smutná. Všechno se v dobré obrátí. Věř mi."
"Nevzdávám se, Nicku. Taggarty přijede na Den díkůvzdání k nám a doufám, že se jí podaří moje rodiče přesvědčit, aby změnili názor."

"Vidíš, to je nápad. Třeba i mně se podaří je přesvědčit."
"Nicku! Ty se s mými rodiči už nikdy neuvidíš a ani s nimi nebudeš mluvit. Už i tak s nimi mám dost potíží."
"Ale miláčku," namítal sem, "vždyť si to sama říkala. Máme se přece bouřit. Vzpomeň si. Jako Jean Paul Belmondo ve filmu U konce s dechem."
"Jean Paul Belmondo neměl moje rodiče!" zvýšila hlas. Klik.
Náš plán vyšel. Jako hodiny. Můj drahý přítel Vijay je génius.
12:15 - Právě sem brnkl Vijayovi, abych ho informoval o skvělým vývoji situace. Zdálo se, že je stejně nadšen dnešní zprávou jako já sám. Pak se k naší veselé společnosti připojila Apurva na paralelce.
"Ach, Nicku!" bublala, "i můj drahý Trent se vrací domů. Včera večer mi volal málem v slzách. Byla jsem tak šťastná, že jsem vykřikla. Otci jsem řekla, že to byla sestra Mary Ann, dirigentka našeho sboru, a zkoušela moje vysoké cé. Nejsem si jista, jestli mi opravdu uvěřil."
"Mimochodem a kde je teď tvůj otec?" zeptal sem se.
"Nedělej si starosti," odpověděla zvesela. "Je v kanceláři. Je to nesmírně pracovitý člověk."
"A budeš se moci stýkat s Trentem?" zeptal sem se.
"Ale ano, Nicku. Neboj, určitě najdeme nějaký způsob. Otec se ani nedozví, že se můj drahý chlapec vrací ze Santa Cruz. Navíc po tom, co se stalo tenkrát v noci u tebe v přívěsu, otec považuje za hlavní nebezpečí pro mou ctnost spíš tebe. Možná bys sem mohl čas od času zatelefonovat, abychom ho v té iluzi udržovali."
To není tak špatná myšlenka.
Připomněl sem Apurvě, že sem už dlouho nedostal slibovanej příspěvek na stravu pro Jeana Paula, popřál sem jí mnoho štěstí v lásce, zavěsil a vytočil jiný číslo.
Telefon třicetkrát vyzváněl, ale nakonec to přece jen někdo vzal.
"Kancelář je dnes zavřená," ohlásil unavený hlas. "Zavolejte v pondělí ráno po deváté hodině."
"Počkejte, pane Joshi! Nezavěšujte," řek sem. "Chci si s vámi promluvit. Je to naléhavé."
"Kdo je u telefonu?"
"Tady Nick. Nick Twisp."
"Jak si dovoluješ mi volat! Co po mně chceš, ty bezcharakterní darebáku?"
"Pane Joshi, týká se to Apurvy."
"S ní se už nikdy nesetkáš! Varuju tě. Budu žalovat tvýho otce za napadení!"
"Pane Joshi, nechci se scházet s vaší dcerou. Jde o jejího pravého přítele, Trenta."
"Ten neřád je v Santa Cruz," odpověděl. "Díky bohu."
"No to je právě to, že není. Vrací se ve středu. Apurva si plánuje scházet se s ním, kdykoli jen bude moct."
"A jak to víš?" zeptal se pan Joshi celej šokovanej.
"Právě se mi svěřila," přiznal sem se.
"Apurva s tebou hovořila? To je v přímém rozporu s mým přáním!"
"Pane Joshi, neměl byste jí říkat, že to máte ode mne."
"Proč ne," chtěl vědět.
"Protože pak jí dojde, že vy víte, že Trent se vrací. O to víc budou ostražití. Takto ji můžete hlídat, aniž byste vzbudil její pozornost."
"To není tak špatná myšlenka," připustil, "Proč mi to vlastně všechno říkáš?"
"Protože mám vaši dceru rád, pane Joshi. Jen jako kamarád. A strašně nerad bych byl svědkem toho, že ji ublíží takovej zvrácenej charakter, jako je Trent Preston."
"Měl jsem zato, že je to dobrý student a docela rozumný mladý muž - tedy na Američana."
"Nechci vás děsit, pane Joshi, ale ten člověk je úplnej úchyl. Proto ho rodiče poslali až do Santa Cruz. Už ho déle nemohli zvládnout."
"A proč se vrací?"
"To ani nechtějte vědět, pane Joshi."
"Prosím, Nicku, řekni mi to!" prosil.
"Lituji, ale už i tak sem toho řekl až moc. Jen se mějte na pozoru. Kvůli Apurvě."
"Počkej, Nicku. Chci... "
Ale já sem zavěsil.
Tak uvidíme, Trente, kdo s koho!
16:00 Byl sem příliš rozrušenej, než abych mohl přemejšlet, číst nebo se soustředit na nějakou smysluplnou činnost. Tak sem posekal trávu kolem domu a vykoupal všechny psy. Pro Sheenin příjezd musí být všechno v richtiku. Taky sem si pečlivě prohlídl všechny svý jebáky. Nebylo to tak hrozný. Ale od teď žádný smažený jídla.
18:45 - Tata se zase háže do gala. Měl dnes v práci namále. Jeden ze závozníků nechal náhodou vysypat dvě tuny štěrku těsně vedle místa, kde se tata ládoval třešňovým koláčem. Tata vyvázl bez zranění, ale koláč se už nikdy nenašel. Strýc Polly udělal cirkus a na místě toho nepozornýho závozníka vyrazil. Hárošův otec ho okamžitě přijal zpátky. Takže strýc Polly upozornil tatu, aby si dal pozor a neustále nosil na hlavě přilbu.
19:00 - Právě sem se informoval u Hároše.
"Hele, Franku, kde je tvoje máma?" zeptal sem se.
"Je v koupelně a maluje se."
"Kde je tvůj otec?"
"Je dole ve svým doupěti a obléká se."
"Franku, tvoji rodiče dou do společnosti?"

"Určitě ne spolu. Kde je tvůj táta, Nicku?"
"Právě odešel ve svým nejrajcovnějším sportovnim kvádru."
"Myslíš, že šel na schůzku s mou mámou?" zeptal se Háros.
"Myslím, že je to nabíledni," odpověděl sem. "Je to jejich druhá schůzka, Franku. Víš, co to znamená?"
"Panebože, ani se mně o tom nechce uvažovat."
"Franku, dám ti vědět, jestli z toho něco nakonec bylo. A co budeš dělat ty?"
"Zavolám Heather. Takže teď bude linka nějakou dobu obsazená."
"Co máte dneska večer v plánu?"
"Přemejšlel sem, že vyzkoušíme něco novýho. Možná to zkusíme ve trojce s telefonní přepojovatelkou. Co si o tom myslíš, Nicku?"
"Jen si dej majzla na to, abyste neroztavili telefon, Franku."
23:30 - Tichá noc. Je čas jít spát. Tata se ještě neukázal. Sem tak šťastnej, že ani nevim, jestli se mi podaří usnout. Sheeni se ke mně konečně vrátí! Cítím, že je to rozhodující okamžik mýho života. Všechno se v dobré obrátilo. Tata má pořádnou práci, nečeká mě nic než prozářená budoucnost se sluncem zalitým štěstím a blahobytem. Možná, že se brzy ozve i Tína Manionová. Čert vem toho jejího vysokoškoláka. Má mě ráda - Francois to pozná. Ženám on rozumí dokonale.
Neděle, 18. listopadu
1:05 - Probudil sem se z neklidnýho spánku zvukem aut přijíždějících do našeho vjezdu. Vstal sem a vyhlídl z okýnka. Bylo to tatovo BMW a velkej stříbrnej linkoln. Operace Pokrevní bratr začala.
1:10 - z tatova okna se linou medový tóny F. S. Frank právě dojímá svou baladou "Full Moon and Empty Arms", která mi připadá momentálně trochu mimo mísu. Stěží má tata právě teď prázdnou náruč a úplněk taky nikde nevidím. Upozornil bych na to Hároše, ale telefon je daleko. Tatův celibát moc dlouho nevydržel. Ti dospělí maj ale štěstí.
3:30 - Ale vlastně kdoví? Hlasitý klepání na dveře mýho přívěsu náhle potrhalo pavučinový závěsy mýho slastnýho spánku.
"Kdo je to?" zamumlal sem.
"Nymfa," odpověděl smyslný ženský hlas.
Byl sem okamžitě vzhůru.
"Vstupte," houkl Francois.
Dveře se otevřely a vstoupila Hárošova matka, oděná do tatovy elektrický deky s visícím propletencem šňůry a ciferníkem termostatu.
"Paní DeFalcová!" vydechl sem.
"Ahoj, Nicku," řekla a zavanul z ní drahej parfém smísený s lacinou kořalkou.
"Jsem do toho celá zapletená. Nemohl bys mi pomoci se z toho nějak vymotat?"
"Nemohl, paní DeFalcová."
"Proč?" chtěla vědět a pokoušela se trhnutím dostat zbytek přívodní šňůry dovnitř.
"Nemohu z postele," vysvětlil sem, "protože na sobě nic nemám."
"To nevadí, Nicku," zachichotala se. "Vždyť já taky ne. Pojď pomoci dámě v nouzi."
Polkl sem, vyskočil z postele, natáhl se ke dveřím, uvolnil skřípnutou šňůru a zase skočil zpátky pod deku.
"Děkuji ti, Nicku," řekla a rozhlížela se po přívěsu. "Máš to tady moc hezké."
"Mám rožnout?"
"Raději ne, prosím tě. Můj mejkap je asi v hrozném stavu." Posadila se na stoleček a se zájmem si mě v šeru prohlížela.
"Nevzbudila tě naše hudba?"
"Vzbudila, paní DeFalcová, ale nevadilo mi to. Franka mám rád v kteroukoli denní či noční dobu."
"Je to velmi vzácné. Cítím, že jsi opravdu mimořádný mladý muž."
"Děkuji, vynasnažím se."
"Dobrá. To doufám. No, nemáš zde náhodou něco, co bys nabídl dámě?"
"Podle toho, na co máte chuť, paní DeFalcová," řekl Francois neurčitě.
"Máš něco na pití?"
"Obávám se, že jen vodu."
Ušklíbla se a upravila si svůj zábal. "Říkej mi Nancy."
"Tak jo, Nancy," řekl Francois. "To jméno se mi líbí."
"Mně taky," odpověděla. "Kéž by tak bylo moje."
"Jste celá studená," řek sem. "Mohli bychom strčit do zásuvky vaši elektrickou deku, kdybyste chtěla."
"Děkuji, není třeba. Jsi tak ohleduplný, Nicku. Ne jako tvůj otec."
"Ale kde je tata?" zajímalo mě.
"Tvůj otec spí," naštvaně odfrkla. "Prostě vytuhl. Předčasně, abych tak řekla. Nicku, kolik je ti let?"
"Šestnáct," lhal Francois.
"Ale tvůj otec říkal, že dvanáct!"
"Nikdy nebyl v matematice nijak silný," vysvětlil sem jí.
"Zřejmě není dost silný ve spoustě věcí," rozmrzele vyštěkla. "Nicku, nedal bys mi prosím cigaretu?"
"Bohužel, paní DeFalcová, já nekouřím."
"Nezapomeň, jsem Nancy. A já myslela, že všichni chlapci tvého věku kouří. Aby se tak bouřili proti autoritám a vypadali starší."
"Rád bych kouřil, Nancy," vysvětloval sem, "ale nechci dostat rakovinu."

"Doufám, Nicku, že se z tebe nevyklube jeden z těch dokonale rozumných mladých mužů. Někdy si nad vaší generací zoufám."
"Žádnej strach, Nancy," řekl Francois. "Obvykle se chovám drsně."
"To ráda slyším, Nicku. No, ale vzhledem k tomu, že nemáš ani co pít ani co kouřit a je poměrně pozdě na kanastu, nemohla bych se tady vedle tebe nějak uvelebit na té úzké posteli? Ale řekni, netrvám na tom, jestli nechceš."
"Ale chci, Nancy," řekl Francois, vzrušený až do morku kostí. "Je zde spousta místa pro dva."
Odsunul sem se a paní DeFalcová vklouzla ke mně pod deku. Svou elektrickou deku nechala na stolečku. Vyzařovaly z ní závany parfémovýho tepla a zdálo se, že celá má postel je přeplněna obrovským množstvím kůže. Ovinula svou měkkou nahotu kolem mě a zahihňala se: "Neutlačuju tě moc?"
"Ne, ne, to je dobrý," řek sem. Obdivoval sem se jejímu ničím nespoutanýmu poprsí, jež mě nyní pohlcovalo. "Mám vás líbat, paní DeFalcová?"
"Myslím, že ani ne, Nicku," odpověděla. "Během těch let líbání už není to, co bývalo. Předpokládám, že v tvém věku tě to ještě baví."
"Čas od času," připustil sem a mírně sebou škubl, když žhavá ruka uchopila mou OLE. "Mám, mám si vzít kondom, Nancy?"
"Proč bys? Máš snad nějakou závažnou chorobu?"
"Myslím, že ne. Ale co těhotenství?"
Paní DeFalcová se zařehtala. "Jako že bych přišla do jiného stavu a musela nechat střední školy? Ne, Nicku, myslím, že tím se nemusíme stresovat:"
Bez líbání sem najednou nevěděl, co dál.
"Přála byste si nějakou předehru?" zeptal sem se.
"Nicku, drahoušku, dělal jsi už někdy předtím tuto činnost?"
"Samozřejmě," lhal Francois.
"Pak to dělej tak, jak jsi normálně zvyklý - jako bych byla děvče od sousedů. Kdybys chtěl, mohla bych vždycky ve vhodnou dobu vyjeknout nevinným překvapením."
"To snad ani nebude nutný," řek sem trochu uraženě. Právě sem se vyšplhal na její zapocený, neurčitě měkký tvary, když přívěs ozářil záblesk mohutný exploze.
"Panebože," povzdychla si pani DeFalcová, "ohňostroj jsem očekávala až o něco později."
Vyprostil sem se z jejího horečnatýho objetí, vyskočil z postele a vykoukl z okna. Kousek od domu, zcela pohlceno vysokými plameny, zářilo tatovo drahocenný BMW do tichý noci.
"Co se zase děje?" zeptala se paní DeFalcová a zvedla se jako zralý Fénix z mý vyprahlý postele. Moc se mi líbilo, jak kmitající světlo zlatě tančilo na jejích barokních křivkách.
Se zájmem sem pozoroval, že její bradavky sou skoro tak veliký jako podšálky k mokka hrníčkům.
"Někdo podpálil auto mýho otce!" vykřikl sem.
"To je ale neslušné," odpověděla, otevřela mou skříň a pomalu si oblíkla můj župan. "To se přece vůbec nehodí."
"Kam jdete, paní DeFalcová?" zeptal sem se.
"No přece zavolat požárníky. Myslím, že by sis měl něco oblíct. Nemůžeme přivítat hasiče, jak nás pánbu stvořil."
Přestože hasiči přijeli okamžitě, neměli už co hasit. Tatovo auto bylo v čudu. On sám vypadal jako naprostá troska. Paní DeFalcová ho tišila ve svým náručí, když tam tak seděl na horním schodě a fňukal. V nastalym zmatku naštěstí nikoho nenapadlo, proč má otcova návštěva na sobě můj župan.
"Vsadím se, že to udělal někdo z těch demonstrantů," prohlásil D----e.
"Ty... buď... raději... ticho!" zasyčela jeho matka.
"Byl to váš zasranej muž!" obviňoval tata plačtivě svou milenku.
Mýlí se. Když sem se podíval z okna, krátce sem zahlídl mizející postavu podezřelýho s kanystrem benzínu v ruce. Ale nezmínil sem se o tom ani hasičskýmu kapitánovi, kterej mě vyslýchal. Ne, naprosto nemám zájem být na straně obžaloby za žhářství proti svýmu budoucímu švagrovi.
10:30 - Ponurý studený ráno. Konec podzimu je opravdu ta nejhorší možná doba roku. Hned po snídani mi zavolal Hároš a následovala tato nervózní konverzace:
"Ahoj, Franku."
"Ahoj, Nicku."
"Kde je tvoje máma, Franku?"
"Nahoře v posteli. Předpokládám, že strávila noc s tvým otcem, co?"
"Víceméně ano," odpověděl sem. "Jak to bere tvůj otec?"
"Dost blbě. Prorazil zeď."
"Cože udělal?" zeptal sem se.
"Prorazil zeď. Pěstí. Dělá to vždycky, když je strašně nasranej. Máma ho obvinila z toho, že podpálil auto tvýho otce a BUM! Prorazil zeď."
"Tvůj otec musí bejt teda silnej."
"Jo. Někdy se trefí do betonovýho sloupu a zlomí si pár prstů. Tentokrát ale pouze prorazil díru v omítnutý dřevěný stěně. Myslím, že už se naučil, kde sou ve stěnách všechny ty sloupy.
Ty, ale já tomu pořád ještě nemůžu uvěřit - tvůj otec a moje máma v posteli! Pořád tomu nemůžu uvěřit!"
"Franku, umíš udržet tajemství?"
"Nicku, mám tajemství, který udržuju od školky."
"Franku, nic se mezi nima nestalo. Můj otec vytuhl z chlastu."

"A jak to víš, Nicku?"
"Tvoje máma mi to řekla."
"Nekecej?"
"Franku, tvoje máma za mnou přišla včera v noci do přívěsu!"
"Nekecej?"
"Franku, vlezla za mnou do postele."
"Nekecej?"
"Franku, byli sme nazí."
"Co to kecáš, Nicku?"
"Franku, tvoje máma se pokusila mě svést."
"Lžeš!"
"Je to pravda, Franku."
"Ty lháři! Ty odpornej úchylnej lháři!"
"OK, tak mně nevěř," řek sem. "Stejně sem ti to asi neměl říkat."
"Seš hnusnej degen!" řval Háros. "Nažer se hoven a zdechni, ty pako!"
Klik.
Zpověď možná uleví duši, ale na přátelství je to zřejmě příliš velká zátěž.
11:15 - NAPROSTO NEOČEKÁVANÁ KATASTROFA ! Sheeni mi právě sdělila strašnou věc.
"Ach, Nicku, jsme tady všichni naprosto vyvedeni z míry!" prohlásila.
"Co se stalo, Sheeni?"
"Došlo k tomu včera večer při večeři. Právě jsem si odpracovávala svůj trest v jídelně a Trent se laskavě nabídl, že mi pomůže u ohřívacího pultu. Jako zeleninu jsme měli růžičkovou kapustu v krémové omáčce, což je pro jednoho člověka dost práce. A právě přitom si všiml, že ta nešťastnice Bernice Lynchová, která právě obsluhovala u nápojů, dává něco do Taggartiny sklenice s čajem. Nickie, představ si, že to byla silná sedativa!"
"Jak si můžete být tak jisti?" zeptal sem se. "Vždyť to možná byly jen vitamíny."
"Nickie, ale to nebyly vitamíny. Tragicky to vyšlo najevo o něco později."
Znovu sem ucítil ten dobře známej a obávanej pocit kdesi naspod svýho šourku.
"No a co dál?" zeptal sem se roztřeseným hlasem.
"Nickie, ředitel poslal Bernice do jejího pokoje a ona ze strachu před vyšetřováním spolykala zbytek těch tabletek."
"To že udělala!" vydechl sem.
"Pokusila se o sebevraždu!"
"A... a podařilo se jí to?" zeptal sem se a nemohu říct, že ne bez jistý naděje.
"Ne. Našli ji včas. Ale je ještě pořád v bezvědomí. Nickie, možná, že umře!"
"Tak to je teda hrozný."
"Ano, všichni jsme z toho vedle. Obzvlášť Taggarty. Měl bys vidět její záda. Vypadá jako jehelníček."
"Kdo? Bernice?" zeptal sem se jako omráčenej.
"Ne, Taggarty. Z těch všech akupunktur. Nickie, Taggarty byla vždy k té holce velice přátelská. Nikdo není schopen přijít na motiv jejího kriminálního činu. Dovedeš si představit, že někdo někoho týdny zákeřně uspává silnými prášky?!"
"To teda asi ne," uznal sem. "Sheeni, mohla bys mě informovat o dalším vývoji situace. Zavoláš mi, až budeš vědět něco novýho?"
"Samozřejmě, Nickie," odpověděla. "Ty budeš ten první, kdo se o tom dozví."
Tak to je přesně to, čeho se obávám.
16:30 - Sem tak nervózní, že ani nemůžu psát. Pokaždý, když zazvoní telefon, pokouší se o mě další infarkt. A zrovna dneska, jako by se s telefonáty roztrhl pytel. Člověk by neřekl, kolik lidí se živí nabízením zboží po telefonu.
Tata právě dostal od pojišťovny špatný zprávy ohledně svýho auta. Zmeškal totiž příliš mnoho splátek. Ještěže může chodit do práce pěšky.
18:30 - Sem tak vyděšenej, že nemůžu ani večeřet. Svou kotletu sem dal D------i, kterej ji zhltl bez jakejchkoli skrupulí. S kým si mám promluvit? Kéž bych se byl nikdy neskamarádil s Bernice. Stejně od ní byly jen samý špatný zprávy. Její poslední dopis byl nadmíru denervující. Měl sem ten projekt stopnout hned tenkrát. Představa, že bych si ji měl jednou vzít a mít s ní "čtyři nádherné děti: dva chlapce pro tebe a dvě děvčata pro mě".
Vždyť sem jen dítě. A navíc sem zasnoubenej.
22:00 - Byl sem tak vyřízenej z toho, že nemám žádný nový zprávy, že sem zavolal Sheeni. Teď mě to mrzí.
"Něco novýho z nemocnice?" zeptal sem se.
"Ne," odpověděla Sheeni ledovým hlasem. "Řekla jsem ti přece, že ti zavolám."
"Co se stalo, Sheeni?"
"Právě jsem obdržela poněkud zneklidňující fax," odpověděla.
"Netušil sem, že máte ve škole možnost faxu, drahoušku."
"Naše škola je plně vybavená veškerým moderním zařízením. A neříkej mi, prosím, drahoušku. Tak láskyplné oslovení zní značně pokrytecky."
"Nerozumím ti, Sheeni."
"Mám ti ten fax přečíst?"
"Tak jo, přečti ho."
Svým nádherným hlasem začala předčítat tato úděsně známá slova:

Milá Apurvo, cítím totéž. Buďme špatní společně. Bydlím teď za domem v malém, velice soukromém rekreačním dopravním prostředku. Přijď, co nejdřív budeš moci. Na Tvé rty čeká Nick.
P.S. Nedělej si starost, tamtěch mám dost.
"Jaks k tomu přišla?" žádal sem vysvětlení.
"Přišlo to anonymně," odpověděla.
"To musí být podvrh, Sheeni!"
"To tvé afektované písmo už dobře poznám, Nicku. Nesnaž se lhát. Tvoje zrada je příliš očividná. Sbohem." klik.
Nemohu uvěřit tomu, že by mi ta sladká Apurva mohla takhle vrazit kudlu do zad.
A já ji považoval za svou kamarádku!
23:15 - Tata mi právě bez klepání vrazil do přívěsu a obvinil mě z toho, že sem mu ukrad elektrickou deku. Vzhledem k tomu, že ta věc byla přesně tam, kde ji zanechala má návštěvnice, těžko sem mohl ten zločin popírat.
Pondělí, 18. listopadu
Pořád žádný zprávy ze Santa Cruz. Už čtyřiadvacet hodin sem nebyl schopnej nic pojíst. To by mě zajímalo, jestli Richard Nixon byl taky takhle vystresovanej během tý svý Watergate. Ten měl aspoň k dispozici celou bandu tajnejch a ti ho určitě nějak utěšovali.
Hároš si mě v těláku vůbec nevšímal. Za svýho přetahovacího partnera si vybral D----a. Nevim, nevim, jestli na tom dvakrát vydělal.
Při obědě se mi pak Vijay svěřil s šokujícím odhalením. "Zamyslel sem se nad sebou," prohlásil, "a po značném duševním boji jsem se rozhodl zrušit své členství v Republikánský straně."
"To žes udělal?" zeptal sem se a nevěřil svým uším.
"Ano, Nicku. Nejsi rád?" řekl zvesela. "Rozhodl jsem se, že se stanu demokratem."
Nebyl sem rád. Náhle mi bylo všechno úplně jasný. Ano, dostal sem zákeřnou ránu do zad. Ale ne od Apurvy. Mým vrahounem je její intrikánskej bratr - můj "loajální kamarád", kterýmu sem naivně svěřil svou nejintimnější korespondenci. Ano, dal sem mu do ruky zbraň a on ji použil proti mně.
Teď, když vrazil klín mezi mě a mou lásku, uvědomil sem si, že ten neupřímnej Vijay má v plánu dvořit se mý milovaný Sheeni v přestrojení za liberála. Existujou vůbec hranice jeho zlodušství? Copak může být zapřisáhlej vegetarián opravdu schopnej takovýho podvodu?
"Řekni mi, mezi námi demokraty," řek sem chladně, "nemáš čistě náhodou přístup k faxovací mašině?"
"Ano, můj otec má jednu doma," usmál se Vijay. "Někdy je to velice pohodlné."
Tak to je jasný přiznání!
"Kdys říkal, že se má Sheeni vrátit, Nicku?" pokračoval Vijay. "Hrozně se na ni těším!"
18:30 - Žádný nový zprávy z nemocniční fronty. Ale měl sem tento překvapivě produktivní rozhovor s jednim oaklandským poldou:
"Tvoje matka není doma, usmrkanče."
"No, já sem vlastně nechtěl mluvit s ní, ale s tebou, Lanci."
"Tak mluv, všiváku. Ale prachy po mně nechtěj."
"Ne, díky, finančně sem na tom v současnosti poměrně dobře. Volám, abych se dozvěděl, jestli je něco novýho v tý záležitosti s vloupáním."
"Co je ti po tom, ochcápku?"
"Jen mě tak napadlo, jestli ste náhodou nezapomněli překontrolovat ty tajemný otisky prstů v databázi cizinců s trvalým pobytem?"
"Ten chlap tady byl ilegálně," odpověděl Lance. "Tam o něm vůbec nic nevěděli."
"To jo, ale jeho komplici by tady mohli být legálně."
"To není vyloučeno."
"Možná, že by stálo za námahu to zjistit," řek sem.
"Hele, ty zasranej chytrolíne," odpověděl můj milující otčím, "o správným postupu vyšetřování budu zásadně rozhodovat já sám."
"Vždyť jo, Lanci. Já vím, že to jako vždy bude skvěle odvedená práce. Pozdravuj ode mě mámu."
"Neříkej mi, co mám udělat, ty šašku."
Skvělej chlap. Možná, že dá Vijayovi doporučení ke studiu na Stanfordský univerzitě. Nebo mu povolí vyšetřování na svobodě.
Tata dnes zůstal v práci dlouho do noci - stala se mu drobná nehoda. Dnes odpoledne, když se účastnil odbory doporučený přestávky (kterou Twispové militantně dodržují), mu dozrál náklad betonu tak, že nebylo cesty zpět. Když se konečně dostal k tomu, aby ho vyložil, mísící kolos se přičinlivě otáčel, ale žádnej beton se neobjevil. Nyní je tata v útrobách ocelovýho monstra a snaží se kladívkem odstranit tři kubický metry žulově tvrdýho betonu. Paní Cramptonová mu nabalila večeři a dala ji D----ovi, aby mu ji odnes. Taky přiložila osm aspirinů, který si tata přál.
Pan Ferguson i nadále setrvává ve svý poloze nenarozenýho dítěte a upřeně pozoruje dětský kreslený filmy. Dokonce i letargickej D----e začíná projevovat známky netrpělivosti z tý uřvaný animovaný prázdnoty, přerušovaný jen pořád stejnýma reklamama na hračky. Hodinu sem se taky díval, jestli mě náhodou to terapeutický násilí z obrazovky nezbaví svírající úzkosti, ale musel sem odejít, když sem zjistil, že hlasitě komentuju zápletku, abych ji vysvětlil D----ovi.
Ještě že tu není tata. Ti hrozní psi vyli a štěkali celej večer jako pominutý hyeny. Budu muset zase napsat D----ovi, aby je pořádně vyvenčil. To mi připomíná: pořád ještě sem nedostal žádnou splátku na kamu. Musím okamžitě přistoupit k jeho vyvlastnění pro nezaplacení dlužné částky.
22:15 - Pořád žádný zprávy ze Santa Cruz. Napadlo mě docela dobrý řešení: Bernice se probere z komatu a zjistí, že

ztratila paměť. Já z toho budu venku a ona získá čistou tabuli, na který si bude moci vybudovat novou, mnohem příjemnější osobnost. Všechno by se ještě mohlo obrátit. Musím se pokusit zjistit běžné vedlejší účinky silného předávkování sedativy.
Tata už je doma, naprosto vyčerpanej, celej bílej jako pocukrovanej vdolek, hluchej jako Quasimodo. Zrovna když se vynořil ze sprchy, telefonovala paní DeFalcová. Tata tak dlouho opakoval: "Prosím? Zopakujte to prosím!" až se volající dovtípila, že je to asi jeho pomsta, a zavěsila. Doufám, že nás tím oba nepřipravil o příjemný večerní vytržení z nudy.
Úterý, 19. listopadu
DALŠÍ NEUVĚŘITELNÁ KATASTROFA! To by mě zajímalo, jaký hříchy sem musel v předchozích životech napáchat, že teď takto pykám. Kdo sem vlastně vůbec byl - osobní právní zástupce Adolfa Hitlera?
Když sem dnes ráno přišel do školy, Hároš chyběl. Na třídnický hodině sem se dozvěděl, že je to proto, že maj v rodině úmrtí. V hodině tělocviku sem už věděl, že můj bývalej kamarád oplakává strýce. V dílnách se potvrdily mý nejhorší obavy, že tim zesnulym je strýc Polly.
Při obědě sem se dozvěděl ten šokující fakt, že k úmrtí došlo nešťastnou náhodou elektrickým proudem. Ale teprve až sem dorazil domů, dozvěděl sem se v televizi celou hrůznou pravdu o tý tragédii. Oběť byla zabita neónovým vývěsním štítem, nedávno zakoupeným od syna svýho bývalýho zaměstnance.
"Tak tebe vyhodili?" vykřikl sem.
"Co?" zařval na mě.
"Tati! Tebe vyhodili?" zvýšil sem hlas.
Skočil po mně.
"Jo, ty sráči!" řval na mě. "Proč si myslíš, že tě teď zbiju?"
"Nechci tě urážet nebo být sarkastickej, tati. Jen chci být přesně informován, abych věděl, zač sem týrán."
Když tata skončil, omluvil sem se a šel zavolat DeFalcům. Telefon vzala paní DeFalcová a vypadalo to, že je paralyzována žalem jen zčásti.
"Ahoj, Nicku," řekla. "Pěkně jsi mě znechutil, víš?"
"Ale já za to přece nemohu, paní DeFalcová!"
"Nemůžeš? A kdo jiný to vyžvanil mému synovi?"
"Ach tak, on se vám svěřil!"
"Nicku, myslela jsem, že se mohu spolehnout na tvou diskrétnost. Teď vidím, že jsem se v tobě spletla."
"Mrzí mě to, paní DeFalcová. A taky mě mrzí to, co se stalo vašemu švagrovi."
"Všechny nás to mrzí, Nicku. Velmi mrzí. Taky mě mrzí, že můj manžel vyhodil tvého otce tak nepatřičně rychle. Měl počkat, aspoň až bude drahý Polonius slušně pohřben. A ještě mě mrzí, že právě teď projednává se svými právníky žalobu na tvého otce."
"Jó?" polkl sem.
"Ano. Asi bych ti to neměla říkat, ale ten štít byl nebezpečně poškozen."
"Mohl bych těch padesát dolarů klidně refundovat," nabídl sem.
"Můj manžel asi bude chtít mnohem víc peněz než jen to. Mnohem víc, Nicku. Zástupce šerifa našel na přívodním kabelu poškozený drát. Zdá se, že je to pokousané od nějakého zvířete - zřejmě od psa."
"Od psa?" zeptal sem se.
"Nevím," odpověděla. "Možná, že se to detektivům podaří zjistit. Ty máš nějaké psy?"
"Ano," připustil sem, "tři."
"Hned mě napadlo, že to musela být psí blecha, kterou jsem chytla u tebe v přívěsu," poznamenala. "Frankovi nesmíš dovolit, aby tam za tebou chodil."
"Nedovolím, paní DeFalcová," odpověděl sem. "A kdy zemřel strýc Polly?"
"Včera v noci. Jeho bývalá přítelkyně ho našla splývat ve vaně bradou dolů. Na stole zůstala nedotčená pizza. Pokoušela jsem se zatelefonovat tvému otci, když jsem se to dozvěděla, ale on se rozhodl, že bude předstírat, že je hluchý."
"Chcete říct, že strýc Polly měl ten elektrickej štít hned vedle vany s horkou vodou?" zeptal sem se.
"Ano. Měl pocit, že neónové osvětlení vytváří tu správnou, smyslně romantickou atmosféru."
"Ale to nebylo moc inteligentní, paní DeFalcová," řek sem.
"Asi ne," připustila, "ale bylo to typické pro strýce Pollyho."
22:30 - Rozhodl sem se, že tatovi raději o možnym obvinění ani říkat nebudu. Myslim, že nejlepší bude, pokud obsílka k soudu přijde jako hrůzný překvapení. Ať si ještě chvíli uchová zbytky pocitu duševní pohody a štěstí. Není přece důvod, aby byli všichni tak strašně nešťastní jako já.
Teď mě napadá, že sem vlastně už včera v noci mohl něco vytušit z podivnýho chování psů. Ano, Albert se pomstil. Ale proč se obětí stal zrovna strýc Polly? Nebo snad byl prodej neónovýho nápisu něco, s čím mí psí nepřátelé nepočítali? Byl ten drát ve skutečnosti nachystanej pro mě? Co sem provedl, ptám se, že si zasloužim takovej očistec? Bylo to psí žrádlo, co sem kupoval, vopravdu tak strašný?
Středa, 20. listopadu
8:30 - Tata a pan Ferguson se usmířili. Sedí spolu v obýváku před bednou a čumí na Pepka námořníka (puštěnýho na nejvyšší možnou hlasitost kvůli těm nahluchlejm). Paní Cramptonová zatím sesypala poslední zbytky mouky, aby usmažila pár domácích koblih. Zdvořile se nenápadně otci zmínila, že by si měl požádat o nějaký poukázky na potraviny. Možná, že brzy budeme první rodinou odkázanou na sociální dávky s hospodyní na plnej úvazek v domě. Díky bohu, že dnes začínají prázdniny. Teď zrovna nemám chuť na jakýkoli vzdělávání. Jen doufám, že vdolky paní

Cramptonový mi dodají sílu, abych zavolal Sheeni. Musím se dozvědět, co se děje!
9:45 - když sem se posadil k telefonu a zdrceně do sebe soukal vdolky, zazvonil telefon.
"Nenávidím tvůj slizkej vocas!" řek známej hlas.
"Promiň, Leváku," odpověděl sem. "Budeš si muset počkat, až na tebe dojde řada."
"Nenávidím tvůj smradlavej vocas!"
"Promiň, kamaráde," řek sem, "můj příděl nadávek je dnes už vyčerpanej. Radím ti, zavolej až po novym roce."
"Tebe ještě bude mrzet, že ses narodil!"
"No dobře, Levák. Nemůže to počkat, co? No tak co novýho?"
"Měl sem včera večer schůzku s Millií."
"Vím, vždyť byl koulecí den. Podařil se zásah?"
"Šli sme nahoru do jejího pokoje a zhasli světla."
"Dobrá práce, řek bych. Kéž bych tam tak mohl být a studovat tvou techniku."
"Millie měla pro mě překvapení."
"Teda! Kondomy s chutí peprmintu? Novinky norskýho sexu? Jedlý gaťky?"
"Ne, ty vole," odpověděl Levák. "Baterku pod peřinou!"
"Ach, bože," řek sem temně. "A jak jasně svítila?"
"Velmi jasně. Řekla, že ji tam dala, aby se mohla podívat na mou jizvu. Takže viděla všechno!"
"Hm, a co říkala?" zeptal sem se s těma nejhlubšíma obavama z očekávaný odpovědi.
"Řekla, že mužský načiní neroste do třiceti! Řekla, že víc centťáků už očekávat nemůžu! Řekla, že seš hnusnej a odpornej lhář!"
"To je jen jinej názor, Leváku," pokoušel sem se ho uklidnit. "Jediný, co je jasný, je, že tady máme dvě různý interpretace dostupných lékařských faktů."
"Jediný, co tu máme," odpověděl, "je zrádce, kterej zasluhuje přísnej trest."
"Ale, Leváku," prosil sem. "To bys přece kamarádovi neudělal!"
"Máš pravdu. Já asi přece jenom ne," připustil.
"No tak vidíš," uklidňoval sem ho.
"Proto sem to řekl Millii. Ona tě oznámí a my se pak podělíme o těch deset táců odstupnýho."
"Leváku, to přece nemůžeš udělat! Sem už i tak v průseru až po uši."
"Smůla, zrádče."
"Leváku, a kde je teď Millie? Musím s ní mluvit."
"Zavolej na policejní oddělení do Berkley, ty podvodníku. Tam právě odešla."
"Tak ti dík, kamaráde," povzdychl sem si.
"Nemáš zač. Já ti děkuju za těch pět tisíc dolarů."
"Jen si ty krvavý prachy užij ve zdraví," řek sem. "Ale jedno si pamatuj."
"A to jako co?" zeptal se.
"Ať děláš co děláš, seš zakrslej pinďour."
Nebudu tady opakovat Levákovy slova. Pouze by to potvrdilo jeho nedostatek imaginace.
11:45 - Dlaně zbrocený potem, napuchlý víčka, hluboká deprese. V tomto stavu sem se konečně dopracoval k tomu, že sem sebral odvahu a vytočil Sheenino číslo. Když sem proplul víry žabožroutštiny, dosáhl sem konečně svý šíleně vzdálený lásky.
"Ahoj, Dolores," řekla mrazivě. "To ale překvapení."
"Sheeni, sou tam vaši?"
"Ano, Dolores. Přijeli si pro mě. Co bys ráda? Trochu spěchám, víš?"
"Sheeni, jak se daří Bernice?"
"Nic nového, Dolores. Ale něco nového se přece jen našlo."
"A co?"
"Vzpomínáš si na ten poslední dopis, cos mi psala?"
"Samozřejmě, miláčku, slovo od slova. Mimo jiný sem tam napsal, že až vydechnu naposled, na mých rtech zůstane tvý méno."
"Ano, Dolores. Teď to zní tak ironicky."
"Sheeni, myslel sem vážně každičký slovo."
"Já vím, Dolores, že člověk nemůže důvěřovat náhodný prázdninový známosti."
"Sheeni, a co je s tím dopisem?"
"Našli ho, když v jejím pokoji hledali dopis na rozloučenou."
"Ale odkud ho měla?" zvolal sem.
"Zřejmě ho vytáhla, když vysypávala koše na odpadky."
"Sheeni! Znamená to, že si moje dopisy neschováváš?"
"Ne, Dolores. Jsem zastánkyní recyklace druhotných surovin, jak již ostatně dobře víš. Kromě toho jsou pro mě naprosto bezcenný."
"Miláčku, jak můžeš něco takovýho říct!"
"Samozřejmě, Dolores, jsem realistka. Všichni musíme být."
"Sheeni, měj smilování. Uvědom si, jaký období prožíváme. Je to velice obtížná doba v životě člověka a hormóny mohou někdy negativně ovlivnit naše morální postoje. Tyto drobné chybné kroky ještě nelze chápat jako nevěru."
"Jistě, Dolores. Všichni musíme uznat pohotové výmluvy, když je slyšíme. Teď již musím končit, nemohu nechat

dlouho čekat své rodiče."
"Sheeni, ještě jednu věc. Našel se dopis na rozloučenou?"
"Ne, Dolores. V naší době má jen velmi málo dospívajících čas či schopnosti něco napsat. Naše generace je tragicky neliterární."
Aspoň že tak, pomyslel sem si. "Tak ti přeju šťastnou cestu domů, drahá," řek sem. "Těším se, že se zítra uvidíme."
"Dolores, tak tento nápad si už konečně vytluč z hlavy. V tomto bodě jsem zcela neoblomná."
"Sheeni, už sme to přece jednou prodiskutovali," odpověděl sem stejně rozhodně.
"Pokud na tom trváš, Dolores, nemám jinou možnost, než pozvat taky drahého přítele Trenta. Jak by se ti to líbilo?"
Tak tohle by se mi vůbec nelíbilo, pomyslel sem si.
Ale řekl sem: "Nebuď úzkoprsá, Sheeni. Pokud seš ty schopna snést jeho hulvátskou povahu, potom sem i já."
Sheeni, ta nejhodnější a nejlaskavější osoba, kterou sem ve svým životě potkal, umí být někdy neuvěřitelně tvrdohlavá. Nejspíš jí taky přinesu zítra květiny. Něco přepychově drahýho.
Nickem zmítají pocity viny. Jestli to Bernice nepřežije, budu mít na svědomí už druhou smrt (počítáme-li Alberta, tak třetí). Musím to nějak napravit tím, že začnu od nynějška vést vzornej život. Začnu tím, že odpustím Dwaynovi. Vždyť si zasluhuje porozumění stejně tak jako kdokoli z nás. Nemůže za to, že je tak mimořádně blbej.
13:15 - (psáno tužkou) po příjemným vobědě sem pozval drahýho Dwayna k sobě do přívěsu a dovolil mu vyzkoušet si pár her na mym počítači. Teď mlátí ostošest do mý křehký výprodejový klávesnice a je šťastnej jak čtyřletej kluk (to je tak asi jeho mentální věk).
Tata a pan Ferguson odešli do města navštívit každej svýho právníka. Těším se na jejich nadcházející procesy. Mohly by mi zvednout úroveň znalostí o tom, jak funguje náš právní systém. Doufám, že ani jednoho z obžalovanejch nepřemluví k tomu, aby se přiznal. To by se mi zdálo jako neetickej zbabělej útěk.
Musim s psaním končit. Jdi připravit Dwaynovi něco na zub.
14:30 - před chvílí tady čmuchal jakejsi chlápek v lacinejch hadrách, kterýmu z podezřelejch vočí čouhal nápis "soudní poslíček", a ptal se po tatovi. Řek sem mu, že tady kdysi bydlel jistej George F. Twisp, ale že se odstěhoval do Missouly v Montaně, aby si tam našel práci jako televizní předpovídač počasí. Ten chlápek sice odešel, ale nejsem si jistej, jestli mi na to skočil. Ale musim říct, že DeFalcovi právníci teda makaj rychle.
16:05 - Candy Pringleová a pár dalších dobráků z vyšších ročníků mý školy právě přinesli mraženýho krocana a velikou kabelu konzerv. Paní Cramptonová byla tak šťastná, že se až rozplakala. V životě sem se tak nestyděl.
17:30 - Právě sem vyhodil čtyřicet tři dolarů a sedumadvacet centů za dvě obrovský kytice speciálně předraženejch svátečních květin. Musel sem se s nima proplížit do Malýho Cézara tak, aby si třeba paní Cramptonová nemyslela, že sou pro ni, a nespustila další uplakaný kolo. Dal bych je do vody, ale sou zabalený v ozdobnym a pěkně drahym papíře, takže je udržuju ve vlhku tím, že na ně pravidelně šplíchám svůj dezodorant.
19:30 - Nastaly těžký časy. Na večeři sme měli bílý fazole z konzervy, instantní kukuřičnou kaši na chlebu, sardinky, a to všechno sme zalili kondenzovanym mlíkem. Jako zákusek kompot z kiwi. Nemusím zdůrazňovat, že sem tomu jídlu moc nedal. Zbytek konzerv schovává paní Cramptonová na zítřejší slavnostní večeři. Tak hrozný žrádlo sem v životě neviděl.
Nepomohl tomu ani tata, kterýmu zbývá už jen pár centáků kořalky a je strašně popudlivej. Jeho právník nebyl moc optimistickej. Ukiažská policie má jasnej vzorek jeho otisků prstů z okna poškozenýho Laceyna auta.
22:45 - Vyžehlil sem si hnědý flanelový gatě, okartáčoval tvídový sako, úspěšně štípl tatovu nejlepší šlajfku. Už to nebude trvat ani čtyryadvacet hodin a já se budu cpát krocanem a špásovat s ženou, která ve mně vzbuzuje vděk za lidskou sexuální pudovost. Ale bude vděčná i ona mně?
Doufám, že jo. Tato myšlenka mě, chudýho americkýho chlapce, naplňuje až k prasknutí, zatímco jdu hladov spát.
Čtvrtek, 20. listopadu
Popřál sem si ke Dni díkůvzdání. Nezačal dobře. Když sem se vzbudil, zjistil sem, že mi někdo poničil ty za lichvářský ceny nakoupený kytky. Vypadaly teď jako květinovej pozůstatek po atomový válce. No co, stejně nemám na výběr, musím je vzít chca nechca. Jak nám radí reklamy v květinářství: vždyť jde hlavně a především o ten nápad.
11:45 - (psáno tužkou) Smolím to v zadním boxu cukrárny, kde se snažím sladkostma uklidnit svý roztřepaný nervy. I čokoládový tyčinky pomáhají.
Všechno začalo před snídaní, když sem si ve svým domečku v klidu čistil svý sváteční boty. Zaklepal Dwayne, že mám telefon.
"Kdo je to?" zeptal sem se opatrně.
"Ňáká cizačka," odpověděl zhnuseně. "Řek bych, že je to ta, co se mi snažila čmajznout kamu."
Má sladká kouzelná Apurva! Láskyplně sem ji oslovil.
"Nicku, stalo se něco strašného!" řekla a rozčilení dodalo jejímu osobnímu kouzlu ještě větší neodolatelnost.
"Tvůj otec tě vyvdal!?" zeptal sem se.
"Ne, díky bohu, to ještě ne. Sice se v posledních několika dnech chová velice podezřele a obávám se, že mi chce zhatit veškeré mé naděje. Volám kvůli jinému naléhavému problému. Právě zatkli Vijaye."
"To je ale překvapení," řek sem, ale vůbec mě to nepřekvapilo. "Z čeho je obviněnej?"
"Z vloupání, zlovolného poškozování a krádeže. Přišli pro něho dva milí policisté z Ukiahu a jeden nerudný strážník z Oaklandu. Nicku, a taky mi zkonfiskovali pár botů. Mé krásné červené lodičky!"
"A co říkal Vijay?"
"Ujišťoval mé rodiče, že to všechno je určitě nějaké nedorozumění. Proto jsou teď všichni na cestě k tobě."
"Jedou sem?" zvolal sem poděšeně. "Proč? Já o tom přece nic nevím!"
"No, Vijay si myslel, že bys něco vědět mohl."

"Apurvo, já už teď musím běžet. Díky, žes zavolala. Nezapomeň, že ať uslyšíš cokoli, já sem v tom nevinně. Naprosto nevinně!"
"Samozřejmě, Nicku. Nikdy sem si nemyslela, že bys... "
Nezdvořile sem uťal rozhovor a zavěsil. Vystřelil do Malýho Cézara, naházel na sebe hadry a vtom zase někdo klepe na dveře. Krev mi ztuhla v žilách.
"Kdo je to?"
"To sem já," řekl Dwayne. "Máš tam další telefon, Nicku. Tvoje máma."
"Řekni jí, že nemám čas s ní teď mluvit!"
"Říká, že je to naléhavý."
"Do řiti!"
Lapl sem kytky, svou šekovou knížku, pár dalších nezbytností a valil kolem Dwayna do domu. Žádný policejní auta v dohledu. Zatím dobrý.
"Ahoj, mami. Co se děje?" vydechl sem.
"Nickie, mám pro tebe špatný zprávy!" zvolala máma vzrušeným hlasem.
"Ano, sem připraven. Co se stalo?"
"Nickie, máš nějakej divnej hlas."
"ŘEKNI MI TU ŠPATNOU ZPRÁVU, MAMI!"
"Byla tu právě policie z Berkeley. Vědí, žes založil ten požár. Škoda, že Lance odešel dnes ráno tak narychlo. Přinutili mě, abych jim dala tvou adresu, Nickie. Už pro tebe jedou!"
"Oni jedou sem?" zvolal sem a měl sem divnej pocit, že už sem to někdy někde zažil.
"Ano, jedou do Ukiahu, aby tě zatkli!"
Už to nebyl jen divnej pocit naspod šourku. Moje varlata mi v gatích přímo tančily rumbu. Práskl sem telefonem a vyběhl z předních dveří, kde sem málem porazil soudního poslíčka.
"Zatelefonoval jsem všem televizním stanicím v Montaně," oznámil mi uraženě. "Myslím, že lžeš!"
"Tak mě zažalujte!" odstrčil sem ho a vyběhl. Náhle sem se zastavil, když se na vrcholku protějšího kopce objevilo známě zbarvený policejní auto. Otočil sem se a běžel na druhou stranu, ale ten odpornej soudní šplh mi zablokoval cestu.
"Tak kde je George F. Twisp?" chtěl vědět.
"Doma v posteli!" odpověděl sem. "Běžte tam, když chcete! Řekněte mu, že vás posílá Nick!"
Když sem prchal k příhodnýmu křoví vzdálenejch lesů, ozval se z domu řev, při kterým tuhla krev. Ani tatovi se to ráno moc nepovedlo.
13:30 - Skrývám se v křoví kousek od Sheenina domu. Doufám, že si neumažu kalhoty. Natrhal sem pár obecních květin, abych jimi vylepšil mý ubohý kytice. Sem strašně nervózní a každou minutou to ještě narůstá. Kde se stala chyba?
17:30 - (psáno tužkou pod mostem na předměstí Ukiahu.) Tak, a slavná večeře je za námi. Na dezert sem se nezdržel.
Zazvonil sem na ozdobnej viktoriánskej zvonek přesně ve 13:59. Po zlověstné dlouhé pauze mi přišel otevřít Paul v zástěře a s obrovkým pekáčem na krocana v ruce.
"Ahoj, Nicku, deš přesně na čas. Pojď dál."
"Všechno nejlepší," poblahopřál sem, když sem opatrně vstupoval do tmavym dřevem obložený haly. Lacey se přátelsky a s mecenášským úsměvem přivlnila ve zlatým oparu feromonů.
Silně mě přivinula na svá ňadra, jako by chtěla vytvořit sádrovej otisk na podprsenku na míru, a zvolala: "To jsou ale zajímavé květiny, Nicku! pro koho jsou?"
"No,... pro paní Saundersovou a... no pro tebe, myslím," koktal sem.
"Ach, děkuji ti, Nicku," řekla Lacey. "Pojď dál, ukážeme je matce Saundersové."
Každá moje nervová buňka sebou zoufale škubala, když sem následoval svýho hostitele a hostitelku do elegantního salonu. Oba Saundersovi byli oblečeni do svých nejlepších svátečních šatů a jak její obrovskej otec, tak i tisíciletá matka seděli na turka na zemi a svýma stařeckýma rukama plnýma jaterních fleků hladili zdobnej koberec. Co se stalo?
"Pane a paní Saundersovi," řekla Lacey zvesela. "Přišel Nick, znáte se, že? Podívejte, paní Saundersová, Nick vám přinesl pár květin."
Nikdo se nezvedl, aby mě přivítal. Pan Saunders vzhlédl a krátkozrace na mě zaměřil. Paní Saundersová mě zasklila a předstírala, že je plně zaujata obdivováním mého nádherného daru. Ale, dámo, pomyslel sem si, hole a pěsti zlámou mi kosti, ale sarkasmus se mě nikdy dotknout nemůže.
"Jsi velmi velice vysoký," zakoktal Sheenin otec a pozorně si mě prohlížel.
Další sarkastická poznámka.
"Ne, tati, on zas tak vysokej není," snažil se ho upozornit Paul. "To se ti tak jen zdá, protože sedíš na zemi."
V ten moment sem si všiml, že paní Saundersová pozorně okusuje jednu z mejch navoněnejch chryzantém.
"Cítím sílu, kterou se do mě opírá podlaha," poznamenal pan Saunders. "Taky to cítíš, ty vysokánský hochu?"
"Někdy," řek sem a v údivu hleděl na svý hostitele.
"Paul naservíroval rodičům pár jednohubek na spravení chuti," zářila Lacey.
"Jo, jo," řekl Paul. "Ten recept sem se naučil na Jihozápadě. Plněný houby."
"Ale nezapomeň, Paule," ozval se hlas, kterej by mohl strouhat parmazán. "Slíbils, že mi dáš později také ochutnat."
Přesně tak, jak si to přála nově příchozí, všichni sme se otočili po zvuku jejího hlasu a ona zatím pomalu scházela schodištěm dolů. Taggarty byla pro tuto příležitost oděna v podivný zelený hábit, který mohl bejt buďto uměleckým dílem, nebo cárem azbestový divadelní opony.
"Nazdar, Nicku," řekla a přistoupila ke mně, aby se se mnou přivítala po newyorsku, mokrým polibkem přímo na rty.

"Jak se daří našemu věčnému, nepřízni osudu stíhanému milovníkovi?"
"Myslím, že celkem dobře," řek sem a utíral si ze rtů její sliny.
"A jak se máš ty, Taggarty?"
"Báječně, jako vždy," odpověděla. "Ach, Lacey, jaké pozoruhodné květiny! Předpokládám, že je přinesl Nick!"
"Dnes sou všechny květinářství zavřený," řek sem chladně. "Musel sem je koupit včera."
"Paní Saundersová ty své zcela určitě vychutnává," odpověděla.
Sheenina matka zabořila s tichým pobroukáváním hlavu hluboko do kytice. Sheenin otec ze mě pořád ještě nespustil oči a přidal se k tý melodii hvízdáním.
"Tak já je dám do vody," řekla Lacey. "Mámě Saundersový ty její raději prozatím nechám."
"Nicku, vypadáš vyprahle," řekl Paul. "Běh člověka vysuší. Co ti mám přinést k pití?"
"Dal bych si zázvorový pivo," řek sem nejistě.
"Já si dám trochu sherry," prohlásila Taggarty a malátně mě pozorovala.
"Dobrá," řekl Paul a doprovodil Lacey do kuchyně. Na mně zůstalo bavit svou opelerínovanou protivnici.
"Ty snad pravidelně běháš?" zeptala se mě.
"Jen když to události vyžadují," odpověděl sem mnohoznačně. "Jaká byla vaše cesta?"
"Šlo to," odpověděla Taggarty. "Nikdy mě nenapadlo, že Sheenino rodné město je tak neuvěřitelně daleko od civilizace. Jak to tu vydržíte?"
"Máme přece kabelovou televizi," odpověděl sem.
Manželské broukání a hvízdání zesílilo.
Sheeniny rodiče jsou velmi muzikální," poznamenala Taggarty a zvýšila svůj skřípavej hlas. "Možná, že později bychom si mohli dát hudební dýchánek za doprovodu piána. Tak se přece po večerech baví lidé v malých zapadlých vesničkách."
"Pokud se zrovna nepáří," odpověděl sem. "A mimochodem, kde je Sheeni?"
"Nahoře, Nicku. Viděla tě přicházet, a tak se zamkla na záchodě."
"Brečí?"
"Nic si nenamlouvej, Nicku. Spíš se hystericky směje."
"Pozvala nakonec toho Trenta?" zeptal sem se a přešel její popichování mlčením.
"Samozřejmě. Je to jeden z jejích nejmilejších přátel. Ale právě telefonoval s tím, že přijde o něco později. Moc se na tebe těší."
"Nápodobně," zalhal sem.
Naštěstí se v ten moment vrátil Paul. Mámo! Táto!" zavolal, když nám podával naše sklenice. "A teď použijeme čich. Hmmmmmm. Copak je to za vůni?"
Pan a paní Saundersovi následovali příkladu svýho syna, přestali muzicírovat a začali čenichat.
"Krocan!" zakrákala Sheenina kostrbatá matka.
"Veliký krocan," připojil se její manžel. "Veliký, velikánský krocan."
"Ten krocan opravdu voní lahodně... tak rustikálně," poznamenala Taggarty a hodila do sebe sherry.
"Díky," řekl Paul. "Podle Lacey je už skoro hotovej."
"Myslel sem, že ho budeš opékat na ohni, Paule," řek sem. "Vím přece, jak děláš rád venku táboráky."
Paul po mně hodil pokřiveným úsměškem. "To je za tmy, Nicku. A jen tehdy, velí-li mi krásná žena. A kdepak je naše malá sestřička? Nicku, nemohl bys pro ni skočit nahoru a trochu ji popohnat."
Našel sem Sheeni na posteli, jak si čte knihu. Její ložnice byla celá zařízená v bělostných panenských odstínech.
"Ahoj, Sheeni," řek sem. "Oběd je skoro hotovej."
"Ahoj, Nicku," odpověděla a ani se na mě nepodívala. "Nemám v plánu být součástí bratrových absurdit. Pozval tě a zdrogoval mé rodiče."
"Já vím," uklidňoval sem ji. "Ale vezmi si, že tvoji rodiče si z toho možná odnesou příjemnej zážitek. Sama sis mnohokrát všimla, jak příliš sou sešněrovaní. Možná, že tato krátká psychedelická přestávka jim rozšíří horizonty. Mně samotnýmu se to stalo."
"Jistě, tvoje obzory se náramně rozšířily, především na východ."
"Opakuji znovu, Sheeni. Nikdy sem nespal s Apurvou Joshiovou. Sem ochotnej jít kvůli tomu na detektor lži, pokud by sis to přála."
Sheeni vzhlídla od svý knihy. "Jak se daří mému drahému psovi?"
"Skvěle," odpověděl sem. "Možná, že ho teď právě vytahujou z trouby."
Musel sem se sklonit, abych to nechyt letící knihou.
"Nenávidím tě, Nicku," řekla Sheeni a vyskočila z postele.
"Taky tě nenávidím," řek sem a objal ji.
Pak sme se dlouze, pomalu a hluboce políbili. Přesně ten polibek, před kterým sou dospívající v příručkách varováni, že často vede k předmanželskýmu sexu.
"Nickie," prohlásila Sheeni, když už nemohla vystačit s dechem. "Co to máš v kalhotech za ošklivou vybouleninu?"
"To je revolver, má drahá," lhal sem. "To kdyby náhodou tvůj otec trval po obědě na souboji."
"Nejsi rád, že mě vidíš?" zeptala se.
Odpověděl sem jí polibkem. Velice vášnivým.
O pár minut později sme zasedli k obědu. Drahý Trent se opozdil. S vypětím všech sil se Lacey podařilo dostat pana a paní Saundersovy z koberce v salonu a nalákat je k jídelnímu stolu. Vřelej dík mý pozorný hostitelce za to, že usadila paní Saundersovou i s její kyticí na opačný konec dlouhýho mahagonovýho stolu. Zároveň ale udělala Lacey tu

společenskou botu, že Sheeninýho otce posadila hned po mý levici. Řídil sem se prvním pravidlem etikety a ignoroval ho, jak to jen šlo. Naproti seděla Taggarty, naštěstí částečně skrytá za obrovským trupem krocana.
Lacey předříkávala díkůvzdání: "Pane. Děkujeme ti za všechno, čím jsi nás obdařil. Pomoz nám být tolerantnější k sobě navzájem, ať jsme schopni přijímat jiné - zvláště přátele a přítelkyně v našem nejbližším okolí. Děkujeme ti za to, že tu s námi dnes mohou být Taggarty a Nick i mírně opožděný Trent. Amen."
"Amen," zaznělo sborově.
První chod byl silnej horkej hovězí vývar, kterej se lepil na patro delikátní kovovou pachutí konzervy.
"Tu polívku uvařila Lacey," řekl Paul hrdě.
"Návod sice říkal zahřát v hrnci, ale já jsem ji raději strčila do mikrovlnky," pochlubila se Lacey.
"Skvělá," lhal sem.
"Plave mi na jazyku, vysoký mladíku," řekl můj soused.
"Ano, pane," odpověděl sem a poprvé si všiml, že můj budoucí tchán si v uchu pěstuje hustej podrost bílejch chlupů. Doufám, že Sheeni po něm tuto vlastnost nezdědí.
"Jak se cítíš, Taggarty?" zeptala se Sheeni přes stůl svý kamarádky, která evidentně polívku ignorovala.
"Dobře, Sheeni. Ale obávám se, že stále ještě nemohu jíst žádné horké tekutiny. Já vím, že je to iracionální, ale prostě se obávám, že by v nich mohl být prášek na spaní."
Doprčic, napadlo mě. Proč sem nepropašoval jednu či dvě tabletky.
"Plně tě chápu," řekla Sheeni. "Máš za sebou strašnou zkušenost."
"Určitě ne tak strašnou, jako tady náš přítel," řek sem a ukázal na hlavní chod.
Zasmála se pouze Sheenina matka. Doufám, že i v budoucnu, když se celá naše rodina sejde, bude má tchýně stejně vděčná za mý fóry.
Pečenej krocan byl s šalvějovou nádivkou, bramborovou kaší, omaštěnýma nudlema, brusinkovou omáčkou, salátem podle výběru, rozpečenýma rohlíkama a vařenou podzimní zeleninou. Všechno bylo nad očekávání chutný.
"Všechno ostatní připravil Paul," přiznala se Lacey. "Má rád na Den díkůvzdání tradiční jídlo."
"Co by byl Den díkůvzdání bez tradice?" zeptal se Paul. "Drahá sestro, kolik je to let, co jsme se takhle naposled sešli u jednoho stolu, abychom vzdali hold tomuto velikému svátku?"
"Tak dávno to zas nebylo, Paule," odpověděla Sheeni.
"Doufám, že pro mě je to v budoucnu první z mnoha příležitostí," řek sem a škubl sem sebou, když mě Sheeni štípla pod stolem.
"Aby ses nespletl, kamaráde," zašeptala měkce.
Pan Saunders odložil vidličku a zadíval se pozorně na moje sako. "Nesmírně zajímavá tkanina," poznamenal.
"Je to pravý tvíd," odpověděl sem. "Ručně tkaný na Velkých Hebridách. Těžko říct, kde leží."
"Myslím, že to jsou malé ostrůvky u západního pobřeží Skotska," doplnila mě moje drahá encyklopedie.
Zrovna, když se prosadil můj hlad a já začal opravdu jíst, ozval se zvonek u dveří. Můj žaludek se opět stáhl v úzkostný křeči.
"To musí být Trent," vyskočila Sheeni zvesela a pospíchala ke dveřím.
"Fascinující tkanina," opakoval můj soused.
A pak, o osum sekund později, vstoupil do místnosti můj nepřítel. Pokuste si představit mladého Laurence Oliviera vysoké, štíhlé, plavecké postavy s kalifornským bronzem. Představte si, že oživl ostře řezaný elegantní profil na římské minci. Představte si zlaté řasy vlnící se kolem šedomodrých očí, z nichž neónově bliká vábivý poselství: "Postel. Pojď se mnou do postele. Teď hned." Představte si toto všechno a věžte: slovy nelze popsat impozantní zjev mýho protivníka.
Trent se obrátil ke mně. Kouřově modrý oči se zapíchly do Francoisovejch tmavě hnědejch.
"Ach, Trente, miláčku," řekla Sheeni, "toto je Lacey, Paulova přítelkyně."
Trent se odpoutal od mýho upřenýho pohledu a otočil se k naší hostitelce. Vyzařovalo z něho kouzlo osobnosti, jako kdyby byl podloudnej obchodník s plutoniem. "Ach ano, Lacey," řekl, "my jsme se přece již setkali v kanceláři mého otce."
"Ahoj, Trente," řekla Lacey a měla co dělat, aby neomdlela.
"A toto je můj kamarád Nick," řekla Sheeni.
Trent se pomalu otočil ke mně a opět se mi zahleděl do očí. Opětoval sem mu jeho upřenej pohled, snažil se najít nějakou skulinu, ale neustále narážel na mohutný zdi, silný brnění a nekonečnou řadu těžkejch kanonů. "Ahoj, Nicku," řekl a napřáhl ruku. "Ahoj, Trente," odpověděl sem a nakrátko sevřel jeho suchou patricijskou dlaň do svý ledově neohrabaný.
"Fascinující tkanina," opakoval můj soused.
"Tak se přece posaď, Trente," řekla Sheeni. "Právě jsme začali jíst. Paulův oběd se ukázal jako překvapivě lahodný."
"Mrzí mě to, Sheeni, ale jsem vám nucen sdělit, že nemohu," omluvil se Trent a upřeně zíral na mě. "V případu Bernice Lynchové vyšly najevo další podrobnosti, jež vyžadují rychlé jednání. Taggarty, to se týká i tebe."
"Tak povídej," vyzvala ho vzrušením bez sebe.
"Než jsem opustil školu, prohlédl jsem pokoj Bernice," prohlásil a stále mě nehybně pozoroval. "Velice pečlivě, od stropu dolů."
"A měls na to povolení od vedení školy?" chtěl vědět Francois.
"Neměl, Nicku. Jednal jsem o své vlastní vůli. Dole ve skříni, v krabici s čistícím prostředkem na mosaz, která byla schovaná pod haldou špinavého prádla, jsem našel tento svazek dopisů," řekl a dramaticky vytáhl z kapsy saka několik mně dobře známých obálek.

"Od koho jsou ty dopisy?" zeptala se Sheeni.
"Od někoho, kdo sedí právě u tohoto stolu," odpověděl Trent a hanebně přešel do melodramatu.
Každej, kromě pana Saunderse, zvědavě přejížděl očima po kruhu napjatých obličejů.
"Fascinující tkanina," opakoval.
"Kdo to byl?" požadovala Taggarty jméno pachatele.
"Pisatel těch dopisů," pokračoval Trent, aniž na její otázku zareagoval, "v nich vyjadřuje silné milostné pouto k Bernice. A dává jí instrukce, jak začít s uspávacím programem Taggarty za pomoci prášků, jež on sám dodal."
"Nickie, snad ne ty!" vyjekla Sheeni a v hrůze se odtáhla.
"No, víte," začal sem koktat, "určitě existuje nějaký jednoduchý logický vysvětlení."
"Nicku, tys mě mohl zabít!" ječela na mě Taggarty a jako vždy svý pocity zbytečně dramatizovala.
"Takže," přerušil ji Trent, aniž zvýšil hlas, "pokud Bernice zemře, bude mít na svědomí i zabití."
"Ach, Nickie!" vykřikla Lacey, očividně zklamaná.
"To je pech, Nicku," řekl Paul soucitně.
"Kdože zemřel?" chtěla vědět Sheenina matka.
"Zatím nikdo, paní Saundersová," odpověděl jí Trent
"Zatkněte ho!" zavřískala moje budoucí tchýně a svým sukovitým ukazováčkem píchala do vzduchu mým směrem.
"Já ho nemohu zatknout," řekl Trent. "Ale už jsem zavolal na policejní stanici do Santa Cruz. Jsou již na cestě."
Tak tohle už Nick odněkud zná. Ruce se mi třásly, když sem odkládal svůj ubrousek vedle talířku. "Tak já už musím jít. Doufám, že se tu budete beze mě dobře bavit."
"Nicku, radím ti, abys tady zůstal," řekl Trent, "a postavil se k důsledkům svých činů čelem jako muž."
"Díky za radu, o kterou se tě nikdo neprosil, Trente," odpověděl sem. "A jestli můžeš, tak zdechni!"
Za bouře protestů, klení a zuřivých odsudků sem pomalu kráčel ke dveřím. "Sbohem, Sheeni," řek sem a obrátil se k těm obviňujícím tvářím. "Všechno sem to dělal jen kvůli tobě."
"Jsi naprosto opovrženíhodný," prohlásila moje láska, "a já už tě nikdy nechci vidět!"
Toto strašný prohlášení mi znělo v uších, když sem opouštěl jejich dům.
Tak takhle sem si ten sváteční oběd nepředstavoval.
Co teď mám dělat?
Sedím pod zasviněným mostem, auta a náklaďáky mi duní nad hlavou a já vidím jen dvě možnosti, jak z toho: sebevražda nebo Indie.
Osobně dávám přednost tomu prvnímu, ale Francois mi radí, abych nejdřív vyzkoušel to druhý. Kdyby to nevyšlo, tak se pak klidně můžu s čistým svědomím zabít.
Něco na tom je.
Mám pas a poukaz na letenku. Na druhý straně světa na mě čeká spousta novejch přátel, zážitků a deset tisíc rupií.
Ale jak se dostanu na letiště do San Franciska?
A ještě něco důležitějšího: jak se dostanu přes všechny ty policejní zátarasy?